

Ák 4159 SZ. AZ ERDŐ 1928

Magyar Erdészeti és Vadászati Segédtsztek és Altisztek Országos Szövetségének hivatalos lapja.

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1.50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:

NÁDASKAY RICHARD
a MEASz ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

1928

„Boldog új évet kívánunk!” Mindenki ezt mondja, mindenkitől csak ez! hallani. Mindenben benne él a vágy, a szebb, a jobb jövő után. Lehet, hogy vannak a földön olyanok is, akiknek ez a vágya teljesült a múltban is és teljesül a jelenben is. De mi?! Nekünk, magyaroknak?! S a magyar nemzetben, nekünk erdészeti és vadászati altiszteknek?! Biz’ igaz, hogy már — mondhatjuk — emberemlékezet óta, régen, nagyon régen nem volt s ki tudja, mikor lesz boldog új esztendőnk?! Mikor fog teljesedni a mi forró óhajításunk s mikor csitul el a bennünket emésztő vágy, egy szebb és jobb jövő, egy igazán békés, boldog, elégedett új esztendővel?! Kérdem, lehet-e boldog a magyar?! „Balsors akit régen tép“... régen, régen és ma is és mindig...?! Lehet-e az erdész — a kis rész — a nemzet nagy egészében elégedett és boldog, ha az egész — a nemzet — ellenségei lábai előtt hever letiporva, kifosztottan, megrabolva mindentől, amiye volt s ami életet jelentett?!

Nem! Nem! Soha! Ez minden! A szégyen, a gyalázat, az elkeseredettség, a bosszu, a gyűlölet s a dacc, a csak azért is. Nem! Nem! Soha! Ebben van mindenünk! Az akarás, a tudás, az elfojtott erő, a remény, a biztos tudat. „Feltámadunk!” Miénk a jövő! Magyarország nem volt, de lesz! Ezt jelenti a mi „Boldog új év kívánásunk!

Most pedig nézzünk körül, mi is az, ami nekünk erdész és vadász altiszteknek a boldog új évet, a szebb és jobb jövőt jelentené?! Az államerdészetnél, az egyenlő elbánás elvénél fogva, az igazságosabb besorozás a segédtszti állás rendszeresítése s ezzel a jobb előmenetel lehetőségének megadása.

A járási erdőőröknél a beigért államosítás mielőbbi végrehajtása.

A magánuradalmiaknál a létminimum megállapítása, a szolgálati viszonyok törvényes szabályozása s a nyugdíjkérdés megoldása.

Az összességénél, mindvalamennyinél együttevén az 50 év óta tartó elhagyatottság, a semmibevevés és elmaradottság megszüntetése, az egységes és megfelelőbb altisztképzés s ennek kapcsán a becsületesen végzett szakmunka méltó értékelése és megbecsülése és a szakma minden vonalon való megfelelő támogatása és védelme azok részéről, akiknek az hasznára van.

Becsületesen munkáért tisztességes megélhetés és ahhoz méltó elbánás.

Ezt kívánjuk, ezt várjuk, ezt akarjuk egy akarattal, ezt hozza meg nekünk az új esztendő.

A nemzetnek, a magyar népnek s a mi agyonnyargatott véreinknek pedig „Nagy-magyarországot!” A Kárpátok fenyőkoszorúját! Mindennél előbb a „Hazánkat” add vissza nekünk — „1928“.

N. R.

Fohász

*Szép Kárpátok ős erdejét idegen kéz dulja,
A jó magyar testvér népünk már oly régen unja!
Oh! nagy Isten arra kérünk vidd el onnan őket;
Vissza vesszük, megszerezzük drága magyar földet!*

*Nem türheti dicső multunk s magyar lelkeségünk;
Hogy az Ipoly s Tisza partján álljon ellenségünk!
Az igazság fényes kardja üzzön el titeket;
Vissza vesszük, meg szerezzük drága magyar földet!*

*Maros partján hulló lombok néma sutogása;
Ez legyen a románoknak onnan pusztulása!
Jövő tavasz hozd meg ránk a dicső kikeletet;
Vissza vesszük, megszerezzük drága magyar földet!*

*Bizony vissza! mert jogtalan minden eljárások;
Ezer éves szép Hazánkon nem fothat az átok!
Nagy nemzetünk a békesség ragyogjon feletted;
Vissza vesszük, megszerezzük drága magyar földet!*

Valkó, (Gödöllő) 1927. évi október hó.

Papp István
m. kir. főerdőőr

Szövetségi ügyek

Beszámoló

1928. évi január hó 1-én szövetségünk életének, működésének második évébe lépünk s ez alkalommal mindenek előtt, minden egyes tag és kartársunknak boldogabb, szebb és jobb új esztendőket kívánunk, mint amilyenek eddigi éveink voltak. Adja Isten, hogy ez új évben szegény hazánk csonkasága végre örökre megszűnjék s ezzel a nemzetre és abban a magyar erdészetre a régen várva várt szebb és jobb jövő bekövetkezzék. Ez alkalommal nem szabad megfélemlenünk a mi jóakaró pártfogóinkról sem s amikor az altisztikar minden egyes igaz jóakaratu barátjának és pártfogóinknak is őszinte igazszívvel minden elgondolható jót kívánunk ez új évben, egyben igen kérjük őket, karolják fel végre igazán ezt az ötven éve elhagyatott és nyomorgó altiszti kart, s tényleg tettekkel is hassanak oda, hogy jól megérdemelt tisztességes megélhetést és munkájuk és szaktudásuknak megfelelő társadalmi elhelyezkedést is elnyerhessék. Szerények a magyar erdészeti és vadászati altisztek kívánságai, s azok teljesítése semmiféle nagyobb terhet nem ró sem az államra, sem a magánbirtokosokra. Be kell végre látni az illetékes helyeken azt a megdönthetetlen igazságot, hogy az erdészeti és vadászati altiszti karnak jelenlegi helyzete minden tekintetben már teljesen tartthatatlan.

A négy középiskolai előképzettséghez kötött egységesen megszervezett 2 éves szakiskola és szakvizsga, — a magánvizsgák végleges megszüntetésével; — Az egyenruha és címkérdés végleges megoldása és törvényes védelme; — A járási erdőőrök államosítása; — A magán-

uradalmaknál a létminimum megállapítása és biztosítása; — A magánuradalmi altisztek nyugdíjalapjának megalapítása és végül a szakképesítés nélküli egyének alkalmazásának szigorú tilalmazása. Mindezek égető, fájó nyílt sebek az altiszti kar életében, amelyeknek orvoslása és megfelelő megvalósítása halaszthatatlan élet-szükségletünk. Hisszük és reméljük, hogy a jövő mielőbb meg kell, hogy hozza a kielégítő eredményt. Ezért küzdünk, ezért dolgozunk, ezért kell összetartani és ezért kell a szövetségbe tömörülni azoknak is, akik ma még kívül vannak.

Adja Isten, hogy végre kinyíljen a szeme azon kartársaknak is, akik mindezeidig nem látták még be azt, hogy mindezen céljainkat és még sok más részletkérdést is csak úgy és akkor tudunk sikeresen megoldani, hogyha kéz a kézben egyakarattal összetartva erősítjük önmagunkat és szövetségünket. Ebben a reményben újabb kívánunk boldog új esztendőt.

Az 1927. évi november hóban a számvizsgáló bizottság, névszerint Sárkóczy József, Schleichard Nándor és Répássy Gyula m. kir. főerdőőrök szabályszerűen megvizsgálták a szövetség ügykezelését és pénztárkönyvét, s a vizsgálat eredményeképpen a közgyűlés elé fogják terjeszteni jelentésüket arról, hogy mindent rendben találtak és a tisztikarnak a felmentvény megadását javasolják.

1927. év végével az összes könyveink lezárattak, a bevételek és kiadások s ezzel a tiszta jövedelem megállapított, s erről az alábbi mérleg állított össze:

MÉRLEG.

Bevételek:

Beiratási díjakból	1,136.00 P.
Tag- és lapelőfizetési díjakból	7,770.67 „
Adományokból és különféle egyéb bevételekből	68.40 „
Hirdetési díjakból	35.60 „
Kamatjövedelem	40.46 „
Összesen:	9,051.13 P.

Kiadások:

Szaklap előállítási költsége	2,609.89 P.
Küldöttségek és kérvények költsége	67.53 „
Választmányi és vándorgyűlések költsége	660.58 „
Postaköltségekre	207.46 „
Irodai költségekre	67.04 „
Tisztikar illetménye	780.00 „
Leltári tárgyak beszerzése	328.24 „
Adakozás	10.00 „
Segélyalapnak kölesönadva	500.00 „
Egyenleg, mint tiszta jövedelem	3,820.39 „
Összesen:	9,051.13 P.

Miskolc, 1927. december hó 31-én.

Béldi György sk. Nádaskay Richárd sk.
pénztáros. ügyv. elnök.

Hornyánszky Antal sk.
szöv. jegyző.

Sárkóczy József sk., Répássy Ferenc sk.,

Schleichart Nándor sk.
számvizsgálóbizottsági tagok.

Az elmúlt évnek fenti számszerű adatai és a gyakorlati tapasztalás alapján a választmány az alábbi költségvetést terjeszti a közgyűlés elé:

KÖLTSÉGVETÉS 1928. ÉVRE.

Bevételek:

Előrelátható bevétel tagdíjakból	8,000.— P.
Lapelőfizetési díjakból	900.— ”
Kamatbevétel	100.— ”
Összes bevétel:	9,000.— P.

Kiadások:

Az „Erdő“ szaklap előállítására és az ezzel kapcsolatos egyéb költségekre	2,420.— P.
Küldöttségek utiköltségei és kérvények bélyegköltségeire	200.— ”
Gyűlések költségeire	600.— ”
Postaköltségekre	100.— ”
Irodai költségekre	230.— ”
A tisztikar és szakcikkírók irónak tiszteltettségdíjaira	3,000.— ”
Leltári tárgyakra	350.— ”
Előre nem látható esetleges kisebb kiadásokra	100.— ”
Összes kiadásokra:	7,000.— P.

Egybevetve a várható bevételeket a várható kiadásokkal	9,000.— P.
Mutatkozik várható tiszta jövedelem	7,000.— ”
	2,000.— P.

Amint az előző évi zárómérleg adataiból látszik, a vezetőségnek minden törekvése odairányult és a jövőben is odairányul, hogy a legnagyobb takarékoság szem előtt tartásával minél nagyobb tiszta jövedelmet tudjon elérni, s ezzel a szövetségnek a jövő néhány év leforgása alatt némi vagyont gyűjteni, amelynek kamatjövödelme fokozatosan nagyobbodva, idővel a kiadások részbeni fedezésére szolgáljon, mert természetesen ha a vagyon, a tőke növekszik, úgy az abból eredő kamatjövödelme fokozatosan fogja lehetővé tenni azt, hogy a bevételekből minél kevesebbet keljen igénybe venni a kiadások fedezésénél, s ezáltal a törzsvagyon minél nagyobb mértékben emelkedjék.

Ennek megfelelően vannak megállapítva a kiadásokra előirányzott összegek is, mindenben csak az okvetlen szükséges összeg van előirányozva.

Természetes az is, hogy a bevételek viszonylag kisebb, a kiadások viszonylag valamivel nagyobb összeggel vannak felvéve az előirányzatban, mert ezáltal a gyakorlati tapasztalásaink szerint, a bevételek a valóságban előreláthatóan nagyobb összeggel s a kiadások viszont kisebb, kevesebb összeggel fognak az év végével záródni.

Mert például az „Erdő“ szaklap ma még a kezdet kezdetén, hirdetési díjakból alig jövedelmez valamit, idővel, ha a lap ösmertebb lesz és jobban terjed olvasókörre, akkor már bizonyára több hirdetést is fogunk közölhetni s ezzel majd a lap költségeit némileg csökkenteni is tudjuk. Ugy a zárómérleg, mintpedig a költségvetés adataiból végeredményben azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a MEASZ ezen első egy évi működése nagy lépésben történt előrehaladásról tesz tanúságot és igen szép sikerrel járt. Ebből pedig azt a tanulságot kell levonnia minden egyes tag és kartársunknak, hogy ime az egységes akarat, az összetartás, a kitartás, a közös ügy szeretete csodás eredményeket is elérhet, s ha a jövőben tagtársaink, főleg a magánuradalmiak, mindannyian

igaz egyszerűséggel azon lesznek, hogy a még nemtag kartársakat szövetségünkbe belépésre buzdítják s taglétszámunk emelkedését elősegítik, akkor az 1928. év végén a szövetségünk vagyona meg kell, hogy kétszeresödjék, s ezzel újabb lépéssel közelebb jutunk ahhoz a legfontosabb célunkhoz, hogy a magánuradalmiak részére a nyugdíjalapot megteremtjük. Minden fillér tagdíj és adomány egy tégladarab a nyugdíjalaphoz s ma már teljes bizalommal mondjuk, a nyugdíjalapnak meg kell születnie, töletek függ Kartársak, hogy mikor! — A MEASZ Segélyalap és a „Temetkezési segélyalap“ számadásairól, a jövő számunkban lesz jelentés. N. R.

Magyar Erdészeti és Vadászati Segédtsztek és Altisztek Országos Szövetsége.

Meghívó.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Segédtsztek és Altisztek Országos Szövetsége

1928. évi február hó 19-én (vasárnap) délelőtt 9 órakor tartja meg ez évi rendes

KÖZGYŰLÉSÉT

Budapesten, melyre a szövetség tagjait ezuton fisztelettel meghívja kartársi üdvözléssel

A „MEASZ“ VEZETŐSÉGE.

Tárgysorozat:

1. Elnöki megnyitó.
2. Az ügyvezető elnök beszámolója.
3. Az alapszabályok módosítása.
4. Az évi zárszámadások és mérleg előterjesztése.
5. A jövő évi költségvetés előterjesztése,
6. Esetleges indítványok, javaslatok. (Az esetleges indítványok, javaslatok a közgyűlést megelőzően 14 nappal előbb az ügyvezető elnökhöz írásban beterjesztendő. Előzően írásban be nem nyújtott javaslat vagy indítvány ezen közgyűlésen nem lesz tárgyalható.)
7. Megüresedett választmányi tagsági helyek betöltése.
8. Az elnök zárószava.

A közgyűlés színhelyét lapunk február havi számában fogjuk közölni. — Felkérjük a „MEASZ“ tagjait, hogy a közgyűlésen minél nagyobb számban jelenjenek meg.

Erdészeti altisztek özvegyei, árvái Ti sem lesztek ezután szakuk mostohái.

Jertek mindannyian, álljatok a sorba

S legyen minden özvegy s árva a MEASZ. tagja.

*A kartárs, aki helyzetének javulását óhajtja, kése-
delem nélkül lépjen a MEASZ-ba s az, ki a családját s
kartársát szereti, a lap és tagdíjat pontosan fizeti.*

*Anyagi helyzetünk javulása, bajaink orvoslása, csa-
ládjaink boldogulása, csak egységes, kitartó, közös mun-
kálkodásunknak lehet eredménye.*

*Minden kartárs tudatában kell, hogy legyen annak,
hogy célunkat csak közös erővel érhetjük el s ezért a
MEASZ-ban tömörülnünk kell.*

Farkasok a Mátrában

Fenti cím alatt cikk jelent meg egy budapesti és egy gyöngyösi napilapban, valamint a „Vadászat“-ban is. A közleményekre nézve meg kell jegyezni kartársaim helyes tájékoztatására, hogy azokban egy kis túlzás is van s kötelességemnek tartom, hogy a Mátrában garázdálkodó farkasokról őszinte képet fessek. Én csaknem az egész Mátrát járom, nálam a farkashírekről ugyyszólván hetenként összefutnak az adatok. Sajnálom, ha az a kartársam, aki a „Vadászat“ szerint 18 darab farkast is látott együtt a Mátrában, talán cikkemmel találva érzi magát, de én tartozom az igazsággal. — Ha ez a kartársam, kit igen jól ismerek, de megnevezni nem akarok ezek után, ismerné a farkas természetrajzát, csoportosulási idejét stbbit, merész állítását biztosan félretette volna.

I.

Amidőn a farkasokról kezdek írni, önkéntelenül is eszembe jut hazánk szive: Erdély. Látom lelki-szemeim előtt havas bérceit, a hótakaró alatt roskadó fenyőóriásokat, látom azt a tipikus havasi medencét, ahová Juon oláh paraszttal farkasra szoktam járni. Ott gubbasztott hátam mögött orrig lehuzott kucsmában, darócruhában, óriási nagy bocskorával, saséles szeme állandóan fürkésztet s ha meglátta a medencén áthuzódó farkasokat, óvatosan és alázatosan meghuzta bekecsemet és sugta: lupó, lupó, domnu sumán.

Hej! akkor még Erdélyben a magyar volt az ur és oláh a szolga. Ha a Mátrát járom s felmegyek az 1010 m. magas Kékes-tetőre, Csonkamagyarország legmagasabb pontjára, tekintetem a Délkeletet keresi — hol vagytok Kárpátok?

Szivem elszorul, ha arra gondolok, hogy a magyar erdészek évszázados nehéz munkáival nevelt s védett erdőinket ma oláh fejsze döngeti.

Kiragasztottam Csonkamagyarország legmagasabb pontjára a Budapesti Hirlap hatalmas plakátját, mely öreg betűivel hirdeti, hogy: Rothermere azt izeni... Vajha a Gondviselő megsegítené akcióját s újból mi, magyarok, ülnénk farkaslest a Kárpátokban.

II.

Visszatérve a mátrai farkasokra két főszolgabírói járás területén, 80—85 km. hosszúságban s mintegy 40—45.000 kh. erdő és kopár területen teljesítik szolgálatot a Mátrában.

Az elmúlt év tavaszutolján egyik körutam alkalmával a gyöngyöspatai erdők védszemélyzete jelentette, hogy farkast láttak s éjjelenként üvöltésüket hallják, később a Mátra más részéből is jelentették, hogy farkast, farkasnyomot láttak és széttépett röttvadroncsokat találtak, mellette farkasnyomokkal. Nem akartam hinni a jelentéseknek, mert tudtam, hogy ötven év óta a Mátrában farkast nem láttak és nem lóttek. A jelentések után rövid időre a gyöngyöspatai erdők között levő „Nagyparlag“ tanyáról a juhokat kezdték elhordani oly vakmerően, hogy fényes nappal a juhász szemeláltára leütötte a juhót, a juhászokat felfegyverezték, s azok egyike és Áy József erdőaltiszt is rálótt egyre-egyre, de nem találták halálosan. Ezek bemondása után és a 16 darab leütött juhbőr bemutatása után már minden kétséget ki-

zárva megálapítottam, hogy tényleg farkas, vagy farkasok vannak a Mátrában, hogy honnét kerültek ide, az még ma is homály előttem.

Nehezen vártam a havat, hogy utánjárást nem sajnálva, az első mátrai farkas gereznáját és huzam a szárítódesszkára. Ebben a törekvésemben azonban tultettek rajtam Áy Mihály fővadász és József erdőaltiszt, akik szakszerű és szorgalmas mérgezéssel, egy leütött szarvasronccsal elejtették az első mátrai s általam is látott nagy kanfarkast. Megállapíthatólag három evett a „beszózt“ falatból, de kettő messze vitte a mérget, közbejött hóolvadás miatt utána csapázni nem lehetett.

Mint érdekességet, megjegyzem, hogy a farkas teljesen veres volt, mint a róka, első látásra kutyának véltem s csak a farka, pehelyszőre s fogazatáról állapítottam meg, hogy tényleg farkas, bár ismertem Erdélyből és Szlavonországból, ugy az erdei, mint a nádi farkast, de ehhez hasonlót még nem láttam. Az erdei farkas nem ilyen veres, a nádi viszont nincsen ilyen csuda nagy.

III.

Egy hajnalban arra ébredtem, hogy a földet 15—20 cm.-es hótakaró borítja; végtelen örültem, hogy most már munkához láthatok, rendbe hoztam fegyveremet, táskámat felszereltem szükséges töltennyel és egyéb vadásztárgyakkal, nyeregtáskámba többnapni élelmet pakkoltam, nyergeltem és reményteljesen a Mátrának vágtam. A hó 12—1 óra között éjjel állhatott el, tehát a farkasok azután még igen sokat kóboroltak s így biztam benne, hogy felveszem a csapatát, követem az erdők között levő valamely tanyához közeli sűrűségbe, azt bekörözöm s ha megállapítom, hogy ott tanyáznak, éjjel a tanya mellett lesbe állok és hívok.

Mintegy háromórasi hegyi lovaglás után a véletlen egy gazdátlanul kóborló farkaskutyával hozott össze, melyet csaknem le is terítettem s hogy életben maradt, csak annak köszönhető, hogy lovam a lövés pillanatában megmozdult.

Az egyik Hutában gazdájára akadtam dr. Nagy professzor személyében, akinek örömeire át is adtam kutyáját, mert az a lövés után csatlakozott hozzám. Hogy a kutyanyom a magas hóban meg ne tévesszen, más irányt vettem; estig sehol semmi csapa, egy erdő-örnél megszálltam, este lesbe álltam eredmény nélkül. Másnap gyalogszerrel folytattam csapázásomat s rá is akadtam 6—7 darab farkas csapatjára, de azok az utat olyan irányban folytatták, amerre nem követtem.

Négynapos utam alatt ezt és egy két darabból álló csapat nyomát vettem fel, melyeket a terep nehézségei miatt a magas hóban szintén nem követtem.

Az egész idő alatt míg hó volt a következő mennyiség nyomát találtam (pontos feljegyzéseim vannak) 6, 7, 2, 4, 1, 2 és 1 darab, mások megbízható egyénektől tudok 7, 5, 2, 1 darab nyomát. Ennél nagyobb csapatot, vagy nyomát a Mátrában senkisémet látott, tehát meg kell cáfolnom a „Vadászat“-ban látott 18 darabot. Szaporulatot ez évben csak egy almot láttak 4 darab kölyökkel. Ahogy megvagyok győződve, mert igen érdekelnek a farkasok és állandóan érdeklődöm utánnuk, jelenleg lehet a Mátrában 10—12 darab, bár többnek kellene lenni az ideai szaporulattal, de a mérgen a télen el-

hullottak, habár a nagy erdőségekben nem is akadnak rá többre, mint egyre. Főtanyájuk elsősorban a gyöngyöspatai Jungreis-féle 2000 kat. holdas erdők, (itt esett is el egy a mérge) aztán a gyöngyössoly-mósi érseki erdő „Nyirjes“-erdőrész és a Gyöngyös városi erdő.

Ezekben bő zsákmány van úgy juhban (Jungreisnál), mint utóbbi helyeken vadakban.

Eddig összegyűjtött adataim szerint tudok 46 darab őz és 1 darab mufflonról a Mátrában.

Természetesen ennél több a kár, de nem lehet az összes leütött vadak ronsait megtalálni.

Bizom benne, hogy ha kemény, havas telünk lesz a védszemélyzet alaposan utána néz, és méreggel — puskával nem engedi jobban elszaporodni, sőt ezt is jórészen, ha teljesen nem is, megsemmisíti.

Gyöngyössoly-mósi, 1927 október hó.

Kovács Antal
erdőaltiszt.

Vallomás

Egy pár évvel ezelőtt, midőn a . . . -i erdőigazgatóságnál kezdetét vették gyakorlati éveim; az irodai és más egyéb beosztásom után nem a legkisebb öröömre, — mert hisz mindnyájunkat, akik e pályára jöttünk, nem-e az erdő, mint a nagy természetnek temploma s annak csábitóan titkos varázsa vonzott — a . . . -i védkerületbe nyertem beosztást.

A védkerületet, illetőleg a pagonyt édes atyám látta el szolgálatával az én esetleges megengedhető kényelmemnek a lehető legnagyobb veszélyére, már csak azért is, mivel az ugyancsak alapos paragrafus-kodó természeténél fogva a szolgálatot tőlem mindenkor és mindvégig pont kétszeresen követelte, s amelyet azután tőlem telhetően a lehető legalapossabban teljesítettem is, nem a legkisebb megelégedésére és apai büszkeségére.

A hainali derengés már talpon talált és sokszor csak a késő este vetett haza; pontosan ismertem a pagony legkisebb részeit is; ugyszólván a végsőkig megtudtam állapítani a vadállomány létszámát s nemkülönben jól értesültem az erdészeti vonatkozású eseményekről, mindazonáltal minden időmet teljesen a vadállománynak szenteltem. A dúvadakat ugyancsak jó eredménnyel pusztítottam, amiért azután a megérdemelt elismerés és dicséret sohasem maradt el.

Egy alkalommal, augusztusban, ugyancsak a pagony egyik részén virradt reám a hajnal, ahonnan később hazafelé indulva, a pagonyban eredő patak forrása felé tartottam, itt azután nem kis meglepetésemre a forrást körnvező mocsárban friss disznóturást és fekhelyet találtam, csodálatom annál is inkább nagy volt, mivel a disznó a pagonyban nem állandó vad és csak nagyon-nagyon ritkán szokott megjelenni, akkor is csak egy-két kivert vagy remétkedő öreg kan. A mocsárból kivezető csapáson haladva egy szálás erdőrészbe jutottam, melyet alaposan körül nyomozva, biztosra vettem, hogy ott a disznó, bent fekszik.

Sietve hazatértem, s a bennem égő vadászláztól sugárzó szemekkel jelentettem mindezt édes apámnak, aki azután az illetékes vadászati hivatalnak

ugyancsak jelentést tett. Teltek-multak a napok, közben a disznó hatalmas pusztitást vitt véghez a patak egyik partján elterülő, mintegy 60 kat. hold mezőgazdasági köztes használat kukoricásaiban, a harmadosoknak bizony nem a legjobb kedvében járva; a disznót azonban egy alkalommal sem sikerült látni, mivel csak igen késő este váltott be a kukoricásokba, hogy megkezdje inyenc csemegéjének számon felüli lehasítását. Az okozott nagy károokra való különös tekintettel a vadászati hivatal azután megadta édes atyámnak a lelövési engedélyt.

Jómagamat ugyancsak fütött a láz és ezért mindinkább szorgalmaztam a lelövést atyámnál, aki ígéretet is tett, hogy ha puskavégre akad elejhetem. Azonban nappal cserkészve nem lehetett egyáltalán felzavarni, s így még kevésbé puskavégre kapni, ezért egy pár napig várni kellett a közelgő holdtöltére.

Végre bekövetkezett a várva-várt, majdnem verőfényes holdvilágos este és én nem kevésbé izgulva elfoglaltam édes atyám által kijelölt leshelyemet a köztteshasználati földeken keresztül haladó nyiladékon, míg ő a patak forrásánál helyezkedett el, mivel a disznónak az ott való megjelenése mindennapos volt. A hold nevetve nézett le reám, amint majdnem remegő kezekkel szorongattam egy 9.3 m/m-es Mauser-t, a szunyogok hada zümmögve rajzott körülöttem s az est néma csendje alaposan megviselte idegeim, vízióként láttam, hogy most, most jön, s én remegve, s mindjobban reszketve reá emelem a puskát, célzok, lövök, találat nincs, a vad megtorpan, nagvot fuj s dühösen ront nekem, ismétlek, idő nincs a lövésre, megkövülve állok helyemen . . . azonban hallga; a kukoricásban tőlem alig 50 lépésnyire hirtelen nagy zörgés támadt, ez azután hamarosan eloszlatta álom- és rémképeimet. A zaj mind és mind közelebb jön, hallom mint hasadnak és törnek csattogó agyarak alatt a zsenge kukoricacsövek; én remegve a láztól és a félelemtől, várok. De ime, a zaj egyszerre csak mindinkább távolodott tőlem, s nagy megkönnyebbülésemre a disznó más irányt vett, halkan elröbögtem: „hála Istennek!“ Diana, a vadászok istennője, megkönyörült rajtam. látva félelmem, gyávaságom s még alig pelyhedző álam, kegyes jóindulattal megörvendezettette atyámat s feléje terelte a disznót, mert kis idő múlva, alighogy lehültem, elült az izgalmam, s a félelmem bátorsággá nőtt, egy lövés döreje zavarta meg a holdvilágos éj néma csendjét. Helyemről felpattanva, atyám felé igyekeztem, de mire én odaértem, ő már a mocsárban gázolva közeledett az élettelen fekete test felé, utánna törtettem s egy ugyancsak megtermett vén agyarasnak tetemét láttam magam előtt, találva rajta egy pompás koponyalövést a jobb szem felett; e ritka szerencse alkalmából boldogan üdvözöltem atyámat, az igaz vadászt megillető Weidmannsheil-lal. A vén agyaras kizsigerezve 145 kg.-ot nyomott, agyarái, nem dicsekvésképen, de nem kis megelégedésére válnának bárkinek.

Igy mulott el a nagy nap, amelyet annyira vártam és áhítottam; ez volt az én első komoly lesem, amelynek engemet érintő félelmes hatását azonban csak most merem bevallani s így is, csak így utólag, amikor már nem érzem közel atyámnak szurós kemény feddő tekintetét. Ma már megsem értem, hogy is tudtam én akkor oly igen gyáva lenni; de azóta

felettem elrohant évek, ugyancsak megedzették idegeim; nem gyötörnek már víziók, nem reszket a kezem, ha puskát markol, mert követem a Mestert, akinek szive, lelke, mindene az erdő.

E kis vallomással pedig tartoztam először az igaz vadászbecsületemnek, azután édes atyámnak, aki mindvégig keménynek, bátornak hitt, de tartozom ezzel a magam lelkiismeretének is, mivel ma már hinni sem akarom, hogy valaha csak egyszer is reszketett a kezem; hej pedig . . .

Ifju vadász.

A kálvária hegyén

*A magas kálvária hegyén;
Üldögél egy elhagyott szegény.
Át öleli Krisztus lábait,
Halld meg Isten a szegény szavait.*

*Mindenmapi kenyerünket add meg nekünk ma,
Forró imát rebeg az özvegy ajaka.
Kicsi árvám éheznek és fáznak,
Ez jutott osztályrészül a hadiárvának.*

*Férjem megfutotta az élet golgotáját,
Vérével védte a magyarok hazáját!
Mint hős halt meg, szólt mindenki szava,
Hadi árvát védni fogja örökké a Haza!*

*Sír a lelkem megcsontított országom felett,
Nem adhat árváinak elég kenyeret.
Legtermőbb földeink elrabolták tőlünk,
Add vissza Istenem esedezve kérünk.*

Tardos, 1927 október 7.

Mazányi Otilia.

Régen és most

Irta: Németh József urad. erdőőr Nádasd, Vas vm.

Tekintettel arra, hogy vidékenként más és más a teendője a védkerületi erdőörnek, talán nem érdektelen lapunkban közölni, hogy miként is volt régen és hogy van most.

Én a körmendi herceg nádasdi erdején az 1500 kat. holdnyi „Malomkő“ nevű védkerületét birom, melyről a mostani teendőket tárgyalom. Apám pedig az alsóujlaki határban lévő Bezerédy-féle 800 kat. holdnyi védkerületet bírta 1890-től 1925-ig, hol én is ép úgy ismertem és tudom apám működését régen, melyet tárgyalni is fogok.

Hogy a témám érthető legyen, azért azt párbeszéd alakjában fogom tárgyalni.

Folyó év április havában volt nálam apám látogatóban és a megérkezésekor én ép az erdősitésekkel voltam elfoglalva. Apám a rimányi vasutálomásról egyenest hozzám jött az 1925. évi vágásterületre, hol 80 munkással dolgoztam. A viszontlátási aktus végeztével azt mondja apám: Fiam, te még túl hátra vagy a tavaszi munkálatokkal!

Én: Nem, mert amennyire az idő engedni fogja,

május közepéig teljesen kész fogok lenni, addig pedig a fenyőfélüket bátran ültethetjük.

Apám: Igen ám, de hát az a sok csemetekerti munka! Például láttam 4 csemetekertet, melyek mind megvannak átlag fél kat. holdak és valamenyiben szükséges a vetésre való előkészítés és a tavalyi vetésekről a téli takaró leszedése és meggyomlálása mielőbb, mert túl erősen kezdenek gyomosodni.

Én: Az mind menni fog egyidejűleg az erdősitésekkel, mert állandóan van 100—120 munkásom, azzal pedig 4 hét alatt nagyon sokat lehet végezni.

Apám: De hogyan tudsz kellő ellenőrzést gyakorolni annyi munkás felett, amikor minden munka kényes szakszerűséget kíván és az uradalmat sem lehet időpazarlással károsítani.

Én: Arról szó sincs, annak már magam is ellene volnék, hanem van két ügyes és megbízható segédem, kiket már én tanítottam és azokra bátran rá bízhatok 40—50 munkást a munka nemének előre bocsátásával.

Apám: Az már más. de hogy is bírsz oly áttekinthetlennel, hogy néha fennakadás vagy tétovázás elő ne fordulhasson?

Én: Annak nem szabad megtörténni, mert én vasárnap mindig megcsinálom az egész heti munkatervet és minden munka befejezése után tudom, hogy melyik következik.

Apám: Helyes. de ha vetés vagy gyomlálás van tervezve és az eső miatt azt nem végezheted?

Én: Arra is van gondom a tervezésnél és ilyen esetekre is elő van írva a végezhető munka.

Apám: Körülbelül hány kat. holdon kell erdősitened tavaszonként?

Én: Az az előző évi sikertől függ, például, ha mindég teljes siker koronázza a tavaszi erdősitéseinket, akkor csak az évi vágásterület, ami 18.5 kat. hold volna ültetendő, de mivel a sok szélsőséges időjárás, rovar és egyéb okok miatt is 5—6 év szükséges, amire egy évi vágásterület teljesen kész, előfordul oly tavasz is, amikor 100—120 kat. holdon is kell pótlásokat eszközölnöm.

Apám: Mily fafajokkal és móddal erdősítesz?

Én: 4 éves iskolázott luc, sima, 2 éves erdei, fekete és vörös fenyőkkel, továbbá 1 éves kocsányos, vér- és csertölgyekkel, azután különbözőkoru, gertyán- és égercsemetékkal, ugyszintén ezek magjaikkal. A csemeteültetés négyes hálózattal, 1 méter csemetetávolsággal — a magokat pedig pásztás vetéssel kivéve a tölgymakkot, mit egyenként kapával 25 cm. fészektávolságban ültetjük.

Apám: Miért van az, hogy ti mind mesterséges uton ujitjátok fel az erdőt?

Én: Azért, mert nem akarjuk, hogy továbbra is nyír-, akác-, éger- vagy nyárerdeink legyenek, ahol pedig elfogadható a régi erdők faállománya, ott meg a talaj nem fogadja be a magot, mert erősen nedves és zombékos a talaj felülete és a túlsekélyesü talajon, ha egyszer megnyitottuk a zárlatot, mind halomra dőlne a fák az esős időjárásban.

Apám: Látod fiam, mily óriási a különbség az én tavaszi munkám és a tied között!? Tudniillik én a vágásterületet, ami körülbelül 10 kat. hold volt, egyszerien tilalom alá vettem, csak a kopár részeket ültettem be 2 méter magas akác suhángokkal és a

többi felújítási munkát a jó Isten végezte el nyirvetéssel és ákácсарjgal. A 400 négyszögöles csemetekertből kiemeltem a párszáz darab ákácuhángot a helyét pedig újra bevettem ákácmaggal, a sor közeiben burgonyát ültettem és annak a művelésével a nyári munkálat is el lett végezve. Én az árkolásokkal sem vesződhettem, mert az uram sohasem áldozott az erdőre mást mind az én szerény fizetésemet.

Én: Tudom, mert abban az időben még az erdő-törvény nem követelte, különösen a magánuradal-maktól, hogy szálerdőgazdaságot folytassanak és ne-mesebb fanemekkel telepítsenek, de ma már előir-ják, hogy hol, mi módon használhatják ki az erdőt és hogy kell azt felújitanunk.

Apám: Bizony, nekem századrésnyi munkám se volt, mint neked van.

Én: Tudom. Hátha még azt is látná, hogy meny-nyi gondot és utánjárást okoz a sok téli termelvény-nek az értékesítése és az erdőből való kiszállítása, il-letve az óriási szekerezések ellenőrzése.

Apám: Hát az a rettenetes sok halomtiszto-gatási anyag, amit az állókon lehet látni, rövidesen el lesz takarítva az erdőből?

Én: Igen. Itt egész éven folyik a szállítás, mert nagyban semmit sem adunk el, hanem mindent a legjobb áron egyeseknek, épp akkor, amikor jönnek érte és már emiatt is tulsok a tenni valónk. Állan-dóan helyt állni, hogy ha szekér van, mindjárt ott lehessünk és kiadhasuk a kívánt fát.

Apám: De a pénzkezeléssel csak nem kell foglal-koznod?

Én: De igen. Annyira, hogy a pénzt, beszede-m és vasárnap jegyzék kíséretében beszállítatnak az erdőhivatalnak.

Apám: Az én időmben ez sem volt, mert az ura-ság egyben eladta az összes felesleget és a vevő, mire tavasz lett, ki is takarította az erdőből, így nékem emiatt nem volt gondom.

Én: Azért volt a régi világban jobb az erdő-öröknek, mert akkor csak az erdőn való sétálásból és az esetleges vadászatokból állt a kötelesség, nem ugy mint most, amikor még a templomba menni sem ér rá az ember még vasárnap sem.

Apám: Tudja Isten, azért én azt hiszem, hogy a mai tulterheltségektől eltekintve, az életetek nyu-godtabb lehet, mint volt az én időmben, mert ma-napság nem hallani oly véres orrvadász- és fatolvaj-harcokról, mint történtek az én időmben.

Én: Erre én is csak azt mondhatom, hogy tudja Isten, mert olyan brutális és istentelen csajhalékkal maguknak sem kellett megbirkózni, mint nekünk, különösen kommün alatt és utána pár évig.

Apám: Hát mondd csak, kérlek, mit művelsz nyár folyamán, amikor a munkásnép a mezőre szorul?

Én: Kérem, nekünk nyáron a legerősebb, mert a sok csemetekerti munka miatt már hajnali 3—4 órakor a falukat kell járnunk, hogy pár munkást tudjunk szerezni, különben magunk is sokat dolgo-zunk, hogy rendben legyen minden.

Apám: Hát ha megfelelő idő mellett egyszer elvégzitek a csemetekerti munkákat, akkor remélem pár hétig csak nyugodtak vagytok?

Én: Igen ám, ha csak a csemetekertek volná-nak, de hát az a sok birtok-, tag-, erdőrészhatarjelző oszlopnak a felállítása, illetve meszelése, a cserkésző utak karbantartása, becslések és a téli áterdölések-

hez a kieesendő fák kijelölése stb., mennyi munkát és gondot okoz.

Apám: Hisz te ilyenformán a saját gazdálko-dásod mellé sohasem állhatnál!

Én: Nem ám, azt teljesen a feleségemnek és a családomnak kell elvégezni. Természetes, sok nap-számfizetést is kell viselnem.

Apám: De akkor a fizetésed bizonyára olyan, hogy megéri érte szüntelenül talpon lenni?

Én: Fizetésem jó volna, ha a jó Isten állandóan szerencsét adna ugy a mezei terményekhez, mint a kis állatállományhoz.

Apám: Mennyi is a fizetésed?

Én: Lakás, kert, 3 kat. hold szántó, 4 darab marhatartáshoz legelő és 100 q széna, szabad almo-zással, 24 ürm. kemény dorongtüzifa, 1 öltöny ruha, 1 pár lábbeli, 6 q buza, 6 q rozs, 36 liter petróleum, ingyen orvos és gyógyszer és 400 pengő készpénz.

Apám: Nékem volt lakás, kert, 1 hold szántó, 2 darab marhatartáshoz szabad legelő és kaszáló, 80 korona, 4 öl fa és 20 mérő gabona, de szénából el-adhattam annyit, hogy bizonyára kiegyenlitené fize-tésünk közötti differenciát. Szóval, akkor még sem vagy kellően fizetve te sem?

Én: Névleg igen, de ha számba vesszük, hogy szolgát kell fizetni és a földek nagyon terméketle-nek, és hogy a vadak mennyit kárt okoznak, akkor látjuk, hogy munkánkhoz és felelősségünkhöz képest alacsony a fizetésünk.

Apám: Mit dolgoztok ősszel?

Én: A vágást kitüzzük, a magfákat kijelöljük, az összes fiatalosokból a füvet és cserjéket kisarlóz-tatjuk, az összes utakat és árkokat, hidakat, sorom-pókat, szóval minden néven nevezendő építményeket megjavítatunk, kerítéseket, élősvényeket, cserkésző utakat és határszéleket megtisztogatunk. Aztán az erdei magvakat összegyűjtjük és telelésre elraktá-rozzuk.

Apám: Rettenetes, hogy mily sok tenni valótok van. Az én koromban nyáron hűsével megkerültem az erdőt, azután szénát takartam saját gazdaságom részére, ősszel pedig megvágattam az ölfát és meg-nyesettem az utszéli fákat, továbbá pár nap va-dásztam.

Én: Tudom és emlékszem rá, de ma már egész más világ van. Mi már metszőollóval és ojtófűrész szel tisztogatunk ősszel az 5—10 éves vágásokban.

Apám: És mit csináltak azzal a sok szeméttel, tel, amit így kitakarítottak a fiatalosokból?

Én: Elviszik a tisztogatók a javát, a többi részt pedig tölteléknek használjuk fel az utak (állók) sü-lyedősebb részén.

Apám: De hogy birsz ily munkákra válallko-zókat kapni?

Én: Kénytelenek vele, mert jobb munkákat, pld. ölfavágást, áterdölést és kaszálót csak ily munkák elvégzése ellenében kapnak.

Apám: Bámulatos, hogy mennyit változott a világ. Az én időmben csak oly tisztogatást lehetett elvégezni, ahonnet hasítható faanyag esett ki.

Én: De akkor még nem is ily kevés erdő volt, mint most.

Apám: Az igaz, mert akkor még a Festetich és a Thurn-Takszis hercegek óriási erdőrengetegek lé-tettek, ma pedig ezek helyén szántók és legelők vannak.

(Folytatása következik)

Szerkesztői üzenetek

Tagjainknak és lapelőfizetőinknek!

Kérjük, hogy amennyiben megkereséseikre levélbeli választ óhajtanak, szíveskedjenek mindenkor válaszbélyeget küldeni, mert ellenkező esetben a választ csakis szerkesztői üzenetek rovatában adhatjuk meg.

Suppán István, Szár. Kedves Kartársunk! Mult évi okt. 1-én kelt levelére csak ma tudunk választ adni, mert a levelében foglalt adatok alapján nagyon nehéz jó tanácsot adni. A mai rossz megélhetési viszonyok miatt új helyeken, új állásban elhelyezkedni igen bajos dolog. Ezt az is bizonyítja, hogy szövetségünk az első évben mindössze négy kartársunknak tudott helyet, illetve állást szerezni. Erre való tekintettel csakis azt a jó tanácsot adhatjuk, hogy amíg lehet és amíg bírja, tartson ki jelenlegi helyén. Ez azért is jó, mert ma mindenfelé igen rosszak a fizetések s ezen márhólnapra nem tudunk segíteni, úgy, hogy jobb fizetésű helyre nem igen lehet találni. Azt jól tették, hogy ügyüket ügyvédnek adták át s ha, amint írja, ügyük most a Kuriánál van, akkor előnyösebb is a Kuria döntését jelenlegi helyén bevárni, mert ha valamilyen kártérítési- vagy nyugdíjösszeget a Kuria megítél, akkor ahhoz sokkal könnyebben juthat hozzá, ha helyben van, mintha már elutazott volna, vagy más állásba ment volna. Ha azonban helyét elhagyni kényszerül, úgy okvetlenül közölje azt velünk, pontos címével, mert ez esetben lapunkban díjtalanul meghirdetjük, hogy állást keres és az uradalom, illetve annak tulajdonosaival szemben érdekeinek miként való megvédelmezésére az esetleg szükséges tanácsal és támogatással szíves-örömmel segítségére leszünk. Szív. üdv.

Hasznosi J. Cser. A temetkezési segélyalapra ősszel küldött összeget megkaptuk.

S. E. E. Tagsági díja 1928. év végéig rendben van. A most beküldött összegből fennmaradt 9 P 66 f.-t kívánsága szerint a temetkezési segélyalapra számoltuk el, amelyből az előforduló halálesetekre, esetenként 50-50 fillért igénybe veszünk. Szív. üdv.

Horváth L. Bódvaszilas. Tagjaink sorába felvettük. Kérjük, hogy lapunkat és szövetségünket tartsa továbbra is szeretetében, mert csak így bizhatunk abban, hogy munkánkat rövidesen siker koronázza. Szív. üdv.

Fekete B. Kемence. Mucenek J. kartárs által október 3-án beküldött 5 P 50 fillérből 4.50 P-t a tagdíj és 1 P-t a temetkezési alapra számoltuk el. — Lapunkat Peröcsény, Vámosmikola címre elküldtük, kérjük azt az ottani postahivatálnál reklamálni.

Vági J. Acsád. Tagsági díj címén 1927. évre 80 fillérrel van hátralékban.

Tóth J. Pvasára. Tagdíja 1927 dec. végén lejárt, Karsai tagtárs az 1927. évre 2 P 50 fillérrel hátralékban van.

Aschenbrenner L. Porva. A beküldött 9 P-t kívánsága szerint számoltuk el.

Szabó J. Tés. Eddig összesen 14 P-t fizetett be. Miután Ön 1926 nov. 1-től tagja a szövetségnek, így az 1927. évre még 6 P tagdíjhátraléka van. Szív. üdv.

Babó J. Végardó. Tagsági díja 1927. év végéig rendben van.

Rottenhoffer Andor S.-ujfalu. Tagjaink sorába 1928 január 1-től felvettük. Tagdíja március végéig rendezve van. — Taggyűjtést köszönjük. Szív. üdv.

Ifj. Zöldi F. Cz. A beküldött 21 P-ből ifj. Zöldi F. és V. Szües L. javára az 1927. évre 4-4 és az 1928. évre 3-3 P-t; Lakatos F. javára az 1927. évre 7 P-t számoltunk el.

Papp, Valkó. Lev. lapot köszönjük. Versét közöltük. Szív. üdv.

Tagjaink és lapelőfizetőink b. figyelmébe!

Mindazon tagjainknak és lapelőfizetőinknek, akik az „Az Erdő” 1927. évfolyamát beköztetni óhajtják, a Magyar Jövő könyvkötészeté az alábbi árak mellett köti be:

Félvászon kötés, aranyozott szegéllyel 3 P 60
Ugyanaz, egyszerűbb 3 P 10

Lapokat 50 fillér postai szállítási költséggel együtt a „M. E. A. Sz.”-hoz kell beküldeni.

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból hat havi lefizetésre!

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

Eladó egy négyhónapos, tiszta fajú dándogg kan kutya. Cím a szerkesztőségben.

**Hazai és slavoniai tölgy-
makk, az összes lombfa és fenyőmag-
vak és csemeték kaphatók**

KEINER REZSÓ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Tagoknak és előfizetőknak az álláskereső és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. A. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

Magyar Erdészeti és Vadászati Segédtsztek és Altisztek Országos Szövetségének hivatalos lapja.

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:
NÁDASKAY RICHARD
a MEASZ ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI ALTISZTEK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE

MEGHIVÓ

A Magyar Erdészeti és Vadászati Altisztek Országos Szövetsége
1928. évi február hó 19-én (vasárnap) délelőtt tartja meg ez évi rendes

K Ö Z G Y Ű L É S É T

Budapesten, IX. kerület, Ráday-utca 5. földszint 3. sz. alatt (Calvin-tér mellett), a „Magyar Állami Altisztek Országos Nyugdíj Egyesülete” nagytermében, melyre a szövetség tagjait ezuton tisztelettel meghívja kartársi üdvözléssel

A „MEASZ” VEZETŐSÉGE.

Tárgysorozat:

1. Elnöki megnyitó.
2. Az ügyvezető elnök beszámolója.
3. Az alapszabályok módosítása.
4. Az évi zárszámadások és mérleg előterjesztése.
5. A jövő évi költségvetés előterjesztése.
6. Esetleges indítványok, javaslatok. (Az esetleges indítványok, javaslatok a közgyűlést megelőzően 14 nappal előbb az ügyvezető elnökhöz írásban betérjesztendők. Előzően írásban be nem nyújtott javaslat vagy indítvány ezen közgyűlésen nem lesz tárgyalható.)
7. Megüresedett választmányi tagsági helyek betöltése.
8. Az elnök zárószava.

Felkérjük a „MEASZ” tagjait, hogy a közgyűlésen minél nagyobb számban jelenjenek meg. — Mindazon kartársainkat, akik még nem tagjai a „MEASZ”-nak, mint érdeklődő vendégeket szintegy szívesen látjuk, hozzászólási és szavazati joga azonban csak a „MEASZ” tagjainak van.

Mindazon tagtársaink (esetleg többen is együtt), akik a közgyűlésen bármilyen okból személyesen nem jelenhetnek meg, képviselhetik magukat, illetve tagtársaink bármelyike képviselheti azon tagtársainkat (egyet vagy többet), akik bármilyen okból a személyes megjelenésben akadályozva vannak. Ez esetben azonban a képviseletre megbízást adó tagtársaink sajátkezűleg aláírt, írásbeli meghatalmazást kell adjanak, az őket képviselő tagtársunknak, aki azt a közgyűlés előtt, a helyszínén, az ügyvezető elnöknek bemutatni tartozik.

Legyünk ott mindannyian!

Az erdőgazdasági szakiskola kérdése

Az Országos Erdészeti Egyesület mult év december havi igazgatóválasztmányi ülésén arra nézve tettek indítványt, hogy az egyesület foglalkozzon az erdőgazdasági szakiskola kérdésével. Az iskola — mondja az indítvány — ma is annyi végzett hallgatót bocsát ki, mint annak idején Nagymagyarországon. A szakiskolások pedig kisebb igényeik mellett mind több és több oly állást foglalnak el, amelyek ellátására tulajdonképpen főiskolát végzettek hivatottak. Indítványozták, hogy az egyesület elnöksége felterjesztésben kérje a középfokú iskola reformját. Egyben megemlítette az indítványt tevő ur, hogy az erdőmérnöki főiskola a középfokú iskola teljes beszűntetése mellett foglal állást és illetékes helyen is ezt fogja kérelmezni.

Mivel az indítványból az olvasható ki, hogy az erdőmérnöki kar érdeke az intelligens és szaknívós altisztképzés leépítését kívánja, ebből a szempontból legyen szabad nekünk, érdekelt altiszteknek is, tiszteletteljesen hozzászólni a kérdéshez.

Először is szomoruan kell megállapítanunk, hogy ennek is csak egyedül az átkozott, gyászos Trianon az oka. Édes hazánk, szép Nagymagyarország erdőkoszorujának jogtalan elrablása csinált kérdést ebből is, sajnos, olyan formában, hogy a magyar erdőmérnöki kar existenciális érdekeit szem előtt tartó nagyságaink, az erdőmérnöki kar gazdasági érdekeinek megvédése és előmozdítása érdekében az altisztképzés leépítésére kénytelenek indítványt tenni.

Igen altiszt, illetve *segédszemélyzet* képzésről van itt szó, mert tisztelettel kétségbe bátorodom vonni az indítványt tevő ur abbéli megállapításának helyességét, hogy az erdőgazdasági szakiskola *középfokú iskola* lenne.

Az erdőgazdasági szakiskola *nem középfokú iskola*, hanem csak *altiszt*, illetve *segédtisztképző iskola* és az abból kikerült egyének nem vindikálhatnak maguknak az erdőszeti altiszt karral szemben semmiféle megkülönböztetést.

Az a középfokú iskola, amelynek hallgatói négy középiskolával négy éves tanfolyamot végeznek, végzettségük az érettségivel egyenlő és katonai önkéntességre is jogosít, — mint amilyen például a felsőipariskola.

Az erdőgazdasági szakiskolát végzett néhány kissé beképzelt, s magát nagyratartó egyén, *semmitmondó tiltakozása dacára is ismételtlen állítom*, — és ebben velem egyetért az egész magyar erdőszeti altiszt kar is —, hogy a két éves tanfolyamu erdőgazdasági szakiskola a régi, szintén két éves erdőszeti szakiskolának csak folytatása és annak nivósabbá tételét a fejlődő belterjes erdőgazdálkodás tette *szükségessé*, mint ahogy például a fejlődő ipar is megkívánja ma már azt, hogy a mai kornak megfelelő intelligens iparosokat nevelő három éves tanfolyamu fa, fém, tej stb. ipari szakiskolákba is csak négy középiskola végzettséggel vehetők fel a tanulók.

Őszinte tiszteletben tartjuk mi is az erdőmérnöki kar existenciális érdekeit, de viszont feltétlenül hisszük azt is, hogy az iskola megreformálására teendő előterjesztés elbírálására illetékes hatóság az őszinte méltányosság szem előtt tartása mellett *főleg* az évről-évre fejlődő belterjes országos erdőgazdaság kívánalmainak első helyen *leendő figyelembe vételével* fog a kérdéssel érdemlegesen foglalkozni.

Mi is kívánjuk az ezidő szerinti rendszertelen altisztképzés *mielőbbi egységes rendezését, de nem a szakképzés nivójának leépítésével*, hanem ellenkezőleg, a magánuton megszerezhető szakképzettség lehetőségének *eltörlése és a négy elemi iskolai végzettséget* kívánó erdő és vadőri iskolák *megszüntetése* mellett a négy középiskolai végzettséget megkívánó *két éves tanfolyamu erdőgazdasági szakiskolák szaporításával*. Mert, hogy a sokoldalú fontos erdőgazdasági szakmunkákat személyesen vezető és végeztető kerületi altiszt *minél szakképzettebb legyen*, — *azt elsősorban az erdőbirtokos gazdasági érdeke kívánja meg, de országos erdőgazdasági érdekből is elengedhetetlen.*

Tehát az erdőbirtokosok és az ország erdőgazdaságának kárára lenne az erdőgazdasági szakiskola leépítése s ezért *nem hisszük, hogy az ország erdőgazdaságát irányító tényezők, existenciális érdekek előmozdítására ezt indokoltnak tartanák és beérnék azzal, hogy az ezidő szerinti rendszertelen és a mai erdőgazdaság igényeit ma már semmi esetre sem kielégítő hiányos és maradi altisztképzés sokfélesége továbbra is fennmaradjon.*

Mi is szomorú átmeneti állapotnak tartjuk, hogy számos okleveles erdőmérnök nem tud megfelelő módon elhelyezkedni, de ebben a tekintetben az altisztikar sines kedvezőbb helyzetben, sőt mi is tudunk néhány olyan esetről, amidőn uradalom részéről hirdetett irodai és ellenőrködő főerdőri (altiszt) állásokat okleveles erdőmérnökökkel töltötték be. Tehát nem csak a szakiskolások rovására lehet megállapítani azt, hogy kisebb uradalmi erdészi állásokban való alkalmaztatásuk, az okleveles erdőmérnökök existenciális érdekei ellen van, hanem megfordított esetek is előfordulnak.

Elsősorban az ország erdőgazdasági érdekeit, — ami nagyon helyes — másrészt pedig az erdőmérnöki kar személyes érdekeit szolgálja már az a legújabb törvényes rendelkezés is, hogy már 2000 kat. holdon felüli erdőbirtokos is okleveles erdőmérnökkel köteles erdejét kezelteni s a legkisebb magánerdőbirtok kezelését is a kir. erdőfelügyelőségek, illetve az állami erdőhivatalok felügyelete és ellenőrzése alá helyezi s így ha elvétele kezel is szakiskolás — meglehetősen önállósággal — kisebb erdőbirtokot, de ez esetben is biztosítva van az erdőgazdaság érdekeinek megfelelő erdőmérnöki ellenőrzés.

Tehát amellet, hogy sem erdőgazdasági érdekből nem indokolt, sem pedig az erdőbirtokos anyagi érdekében állónak, sőt *megvalósíthatónak* sem tartom azt, hogy minden *kisebb erdőbirtokos erdőmérnök alkalmazására köteleztessék*, szerény véleményem szerint még az indítvány teljes érvényesülése *sem segítene* az erdőmérnökök szóvátett helyzetén, mert tulajdonképpen *nem a szakiskolások a baj okozói*, hanem amint a tönkretett Csonkaországban, sajnosan, más pályákon is látható *tultermelés az oka* ennek, amit csak átmeneti nyomorúságként vagyunk kénytelenek most tűrni. De rendületlenül hisszük, hogy nincs már messze a sötét magyar éjszakára virradó dicső reggel, melynek bibor fényéből felkel majd a magyar élet és erő tündöklő kulturvilágát éltető nap, mely a magyar lelkeket gyötrő könnyeket is felszárítja és a fájó magyar sziveket felvidítja.

Engedje a jó Isten, hogy ez minél előbb bekövetkezen!

Sárkóczy József
m. kir. főerdőőr.

Egy az összességért, az összesség egyért, ez az ut az, mely célra vezet, mert „Egységben az erő“.

Szövetségi ügyek

Beszámoló

Amint azt már előző számban jeleztem, itt adjuk közzé a MEASz kölesönsegély-alap és a MEASz temetkezési segélyalap 1927. évi zárszámadásait és pedig:

A MEASz 1927. ÉVI KÖLESÖNSEGÉLY-ALAP ZÁRSZÁMADÁSA

Bevételek:

Az alap létesítéséhez a MEASz-tól kölesön kapott összeg	1000.— P
A tagok által gyűjtőiveken gyűjtött összeg	330.46 P
Az alap javára rendezett tánccmulatság tiszta jövedelme, mint adomány	586.50 P
A tagok által visszafizetett tökerészletek összege	836.58 P
Tagok által fizetett kamatjövdelem	49.90 P

Bevételek főösszege: 2803.44 P

Kiadások:

A MEASz-nak visszafizetett tőkeösszeg	500.— P
A tagoknak kifizetett kölesöntőkeösszeg	2300.50 P
Postai portóköltés	2.94 P

Kiadások főösszege: 2803.44 P

Miskolc, 1927. évi december hó 31-én.

Béldy György m. kir. főerdőőr Nádaskay Richárd
pénztárnok. ügyv. elnök.

A számvizsgáló bizottság:

Répassy Ferenc Sárkóczy József Schleichardt Nándor
m. kir. főerdőőr, m. kir. főerdőőr. m. kir. főerdőőr.

A MEASz TEMETKEZÉSI SEGÉLYALAP 1927. ÉVI ZÁRSZÁMADÁSA

Bevételek:

A tagok által befizetett temetkezési járulékok összege	318.92 P
--	----------

Bevételek főösszege: 318.92 P

Kiadások:

Haisler Károly elhunyt kartársunk özvegyének kifizetett temetkezési segély összege	200.— P
Postai portóköltés	4.12 P
Egyenleg mint készpénzmaradvány	114.80 P

Kiadások főösszege: 318.92 P

Miskolc, 1927. évi december hó 31-én.

Béldy György m. kir. főerdőőr Nádaskay Richárd
pénztárnok. ügyv. elnök.

A számvizsgáló bizottság:

Répassy Ferenc Sárkóczy József Schleichardt Nándor
m. kir. főerdőőr, m. kir. főerdőőr. m. kir. főerdőőr.

Megjegyzés: Nemrég elhunyt Balázs kartársunk özvegyének ez év január elején szintén kifizettünk 200 P segélyt, de természetesen ez már az ez évi (1928) számadásokban nyert elszámolást.

Ezen zárszámadások kapcsán egyuttal itt közöljük azon tagtársaink neveit, akik a MEASz Segélyalapja javára gyűjtöttek és folytatólag azon tagtársaink neveit,

akik a MEASz temetkezési segélyalapjának is tagjai és pedig:

A MEASz által kibocsátott gyűjtőívvel adományokat gyűjtöttek: Puska Pál 1, Fejér Kálmán 4, Neusinger Lajos 5.30, Bedök M. 24.50, Zakár J. 6.15, Gaál B. 20.50, Róna J. 20.70, Szy F. 28, Erdősi J. 1.50, Mazányi I. 17, Kósa F. 10.50, Vasvári V. 8, Kummert L. 6.50, Takács J. 10, Pápszi M. 13.50, Tihanyi J. 5, Bujtás I. 7.60, Grandtner Á. 13, Bögözi Gy. 7.50, Kovács I. 27.70, Takács L.-né 17, Fekete F. 8, Imberger I. 13.50, Cservenka F. 25, Koreny J. 4, Varga P. 13, Huszthy L. 5 P, Mazány Gy. 17 P, Holló S. 9, Tóth J. 5, Guthi kartársak erdei juniálisáról 86.50, miskolci kartársak nyári mulatságából 500 pengő. Hálás köszönetünk sok kartársaink nevében, akik nagy inségükben segélyhez jutottak s az ily buzgó támogatásukat a jövőre is kérjük. Egyben igen kérjük mindazon tagtársainkat, akik a MEASz-tól gyűjtőívet kaptak, de még nem küldték be, hogy a gyűjtőívet mielőbb még az esetben is küldjék be, ha azzal semmit sem gyűjtöttek, mert ezzel most már haladéktalanul el kell számoljunk.

A MEASz temetkezési segély alapjának tagjai az alábbiak: Kangyal György, Vasvári Károly, Varga Pál, Serfőző József, Zakár József, Bozner S, Greuneth I., Varga F., K. Tóth T., Pócza J., Hornyák J., Forgács Pál, Milesevics J., Szabó Ferenc, Novodánszky Gy., ifj. Hoffmann E., Garay I., Horváth L., Kőműves I., Hacker I., Gaál B., Komor G., Bornemissza F., Tavas I., Tóth J., Teszársz R., Bujtás J., Schödl S., Sochr E., Schubauer I., Szalai I., Takács J., Szalay Gy., Kummerth L., Forgács Pál, Körmöczy J., Berényi I., Bozner I., Tihanyi I., Imberger I., Hugli Pál, Nahóczky A., Kolb Gy., Kovács I., Bögözy Gy., Juhász L., Molnár I., Deák I., Fekete B., Nagy S., Szuhay M., Mike P., Somák P., Tóth A., Gacsmanik B., Mészáros J., Kovács K., Hollós S., Megyeri F., Kelemen J., Horváth Gy., Bozó J., Hadai I., Hasznosi J., Balázs L., Miklós M., Mocsár G., Karsai I., Pózna R., Tóth A., Horváth L., Klucs F., Sárkóczy I., Szőke I., vitéz Nagy L., Habina J., Buzás I., Horváth V., Czepezauer P., Dürr I., Szy F., Zsuppon F., Hunyady I., Györky L., Kósa A., Juhász J., Berze L., Magyar R., Horváth E., Tóth I., Jedínák J., Kolozsvári I., Forstenbacher N., Rittirsch F., Milesevits J., Kis Tóth T., Fajnel J., Huszthy L., Bedök M., Forgács M., Ay J., Mészáros I., Horváth I., Ringhoffer B., Megyesi F., Vernik I., Pörkencz I., Kiss A., Slanszky E., Kovács F., Farkas I., Keresztes F., Böles I., Straka A., Bósz M., Nagy A., Schneider E., Hasznosi I., Perhács P., Juhász J., Pasztorek A., Ézsi L., Szabó J., Fehér L., Haber J., Pápszi M., Hornyánszky A., Schleichardt N., Béldi Gy., Tóth F., Szász N., Fülöp J.

A MEASz temetkezési segélyalap fenti névsora nem teljes, illetve hiányos és pedig azért, mert egyes karátrák többen összeálltak és közülük egy a maga neve alatt küldötte be az egész nagyobb összeget és nem jelezte, hogy a beküldött összeget kik adták össze, hogy csak a két legnagyobbat hozzuk elő példaképen: a Budapesti szék. és fővárosi altiszt kartársak e címen beküldtek 21 pengőt, a közalapítványi kartársak beküldtek 4 pengő 50 fillért, de azt máig sem közölték velünk, hogy kik adták összes ezen összegeket. Ez pedig igen nagy hiba, mert így mi most nem tudjuk megállapítani és a törskönyvbe bejegyezni, hogy ki hát a tagja az alapnak.

Amint azt már lapunk előbbi számaiban is megjegyeztük, a MEASz temetkezési segélyalapjának kizá-

rólág csakis az olyan MEASz-tag lehet a tagja, aki az 1 pengő belépési díjat és esetről-esetre a halálesetek alkalmával reá eső 50 fillér járulékot is pontosan beküldötte. Mert hiszen az csak a legtermészetesebb és önként is érthető, hogy temetkezési segílyt csak az olyan tagtársunk özvegyének adhatunk, aki, amíg életben volt, az előtte elhalt kartársak özvegyei részére a reá eső 50 fillér járulékot esetről-esetre pontosan beküldötte. Ez, azt hiszszük, nem szorul bővebb magyarázatra.

Sajnos, a tapasztalás azt mutatja és a fentebb közölt névsor is azt igazolja, hogy csak igen kevesen értették meg hívó szavunkat és bizony igen kevesen léptek be a MEASz temetkezési segélyalap tagjai sorába. Pedig azt senki sem tudhatja, mikor kerül a sor rája s alig hiszszük, hogy az özvegye nem fog majd kétszeresen bánkodni, ha nem kap segílyt. Hogy a 200—300 pengős segíly mily igen nagy segíly az özvegynek a haláleset alkalmával, azt könnyen elgondolhatja bárki s ezt bizonyítják a lapunkban is közölt hálálkodó levelek. Aki figyelemmel kísérte szövetségünk egy évi működését és figyelemmel átolvasta a számszerű elszámolásokat, az azt hiszszük, megállapíthatta önmaga is, hogy szövetségünk tényleg bámulatosan gyorsan és szépen fejlődött ki és anyagilag is szép eredményt mutat fel.

Szy Ferenc kar- és tagtársunk „Kötelesség” című cikkét szívesen közreadtuk volna, mert egyrészt igen jóleső örömmel tölt el bennünket az, ha tagtársaink részéről ily hathatós támogatásban részesülünk; másrészt tényleg szükségünk van azokra a buzdító szavakra és azokra az igazságos megállapításokra, amelyek tagtársunk cikkében oly meggyőzően vannak megírva. Helyszüke miatt azonban a cikket sajnos csak a jövő számban közölhetjük. Amit a vezető-tisztikar díjtalan munkásságáról írt, az tényleg úgy van, mert a titkár és pénztáros egy fél éven át (8 hónapig), az ügyvezető elnök pedig egy egész éven át (14 hónapig), teljesen díjtalanul végezték a reájuk rótt munkát, ami a kezdet nehézségeivel küzdő szövetség megszervezésével, a lap szerkesztésével, expedálásával s a rengeteg levelezés lebonyolításával s a gyűlések megrendezésével, kérények szerkesztésével, küldöttségekkel stb., stb. sok adminisztrációs munkával vele járt.

Mindezt nem azért írjuk itt meg, mintha ezzel dicsőkedni, vagy dicsőretet nyerni akarnánk, mert mi tudjuk, hogy ezzel csak kötelességünket teljesítettük, hanem csak azért, hogy azok, akik a szövetségnek nem tagjai és semmiről semmit nem tudva, lebeesülnek a szövetség munkáját, az itt leközölt száraz tényekből lássák, és meggyőződhessenek arról, hogy vagyunk egynehányan, akik munkát, időt, fáradságot, szabad délutánjainkat és igen-igen gyakran féléljszakánkat áldoztunk fel azért, hogy a fölényeskedő és kishitű kartársainknak megmutassuk, hogy az erős akarat mindent legyőz s ha nem is állnak ők közénk, mégis az eredmény, az ő javukra is fog szolgálni annak idején. Mindez nem szemrehányás akar lenni, hanem annak az óhajtásunknak kifejezése, hogy bár már végre midannyian megértenék, hogy önmagán segít az, aki közénk állva, bennünket támogatva a MEASz ersítésén munkálkodik. N. R.

Fővadászi, vadászti vagy erdőőri állást keres 26 éves nős, róm. kath., hat középiskolát és erdőgazdasági szakiskolát végzett, több évi irodai gyakorlattal rendelkező, magas, izmos, jómegjelenésű egyén, kinek összes bizonyítványai a legkitűnőbbek. Vadászat, vadtenyésztés és vizsla idomításban nagy gyakorlattal bír. Címe a kiadóhivatalban.

Válasz a Salamon-toronyba

Leveled megkaptam, köszönöm Barátom,
Hogy jól vagytok s vígan, belőle azt látom.
Összejöttök néha Diós s Lepencére
Elhunyt mangalicák végliszteletére.
Képelem mi volt ott, tán sok is a jóból,
Ős góbé meséből s vig női kacajból.
S mint ilyenkor szokás, sok minden jött szóba.
Amíg végül el nem kezdődött a nóta.
Mert hogy az bizton volt, megmernék esküdni,
Nem birtatok volna e nélkül csak ülni.
Tudom alig várták, pláne az asszonyok,
Mikor nyílnak már fel a hegedűtokok.
No és ezek után mint lehetett várni
A charleston és banánt kezdtétek eljáráni?!
S mért nem irtad tovább? Kik mondtak „toasztot“?
S a MEASz-ra ki gondolt, kiáltva invátot! . . .
Találgattatok-e, hogy majd az új évben
Hány fog részesülni előléptetésben?
A status percentje meg fog-e változni,
Nem-e kell majd újból deputációzni?
Új címet — mit kérünk vajjon megadják-e,
Hát az egyenruhán nem változtatnak-e?
S a remélt új címhez, lesz-e új rangjelzés?
Bosszantó, mert hogy a cserlevélviselés,
Konyhainasoknak lett privilégiuma,
Tehát szégyenletes az erdészgallérra.
Örvendtek-e a most kalandó ruhának,
A kánikulára érkező kucsmák
Mind erről nem irtál, pedig nagy kérdések,
Úgy látszik ezekről megfeledeztek.
De irtad, kértétek, a ruhaváltozást,
Hogy vegyék le róla a sok zsinorozást;
Mert a fehérnépek zugnak minden este:
Mért nem vigyáztok rá, mint a szemetekre?
Mit mászkáltok mindig árkon-tüskön-bokron,
Mért nem jártok ti is — mint más — rendes uton?
Pedig nagyon tudják, hogy erdőn s vágásban
Minden galy megakad a sok zsinorzatban.
Mint parádés montur tán még megfelelné,
Pláne ha kelméje szép trikóból lenne.
Ezt már uraink is rég kitapasztalták,
Reméljük, hogy talán meg is változtatják.
Ujságról kérdeztél, az itt nincs a Bükkben
S ha lesz majd elmondom a pesti gyűlésen.
Remélem eljöttök nemcsak ti mindnyájan,
Hanem mind, kik vagyunk e csonka hazában.
Viszontlátásra hát és Isten hozzatok,
Üdvözlök mindenkit gyütt-ment barátotok.

Feren bá.

Erdő- és vadőri iskolát végzett, 26 éves, nőtlen egyén, ki az erdészet és vadászat ágaiban jártassággal bír, erdőőri állást keres. Szíves megkereséseket a kiadóhivatal továbbít.

Kitűnő bizonyítványokkal ellátott, 25 éves, erélyes, szakvizsgázott erdőőr, aki ezideig is nagy uradalomban, nagy kitermeléseket és felújításokat vezetett, azonnali belépésre állást keres. Ajánlatokat a kiadóba kér „Ott-honom az Erdő” jeligére.

Szakvizsgázott erdőőr sok évi gyakorlattal állást keres. Címe a kiadóban.

Eladó egy négyhónapos, tiszta fajú dándogg kan kutyá. Cím a szerkesztőségben.

Levél a szerkesztőhöz

Vettük és adjuk az alábbi levelet, válaszunk a szerkesztői üzenetekben.

Tekintetes Elnökség!

Tekintettel arra, hogy úgy a tagdíjak, de különösen a temetkezésre adandó fillérek beküldése *igen lassan történik*, sőt sok helyen *feledésbe* is megy, aminek nem más, mint egy kis *nemtörődömség az oka* és még az a körülmény is hozzájárul, hogy kartársainknak, mint jómagamnak is szolgálati beosztásuk a legtöbb esetben a postaforgalomtól távol, sőt messzire esik és így a befizetések halogatást szenvednek. Nézetem az, hogy ezeken a bajokon némileg enyhíteni lehetne, még pedig olyformán, hogy az állami, kinestári kartársak a gondnokságok körzetében, uradalmaknál körvadászok, erdészek, kerületvezető főerdőőrök stb. körzetében vlasztanának egy helyi választmányi tagot, aki a befizetendő tagsági díjakat, temetkezési segélyre adandó filléreket a tagoktól beszédné, összejövetelük alkalmával, hónap elsején, vagy negyedéves fizetések alkalmával, amikor a legtöbb esetben a kartársak összejönnek, az így összegyűjtött pénzeket egy kis névsoros kimutatás kíséretében, amit a lalapban rövid lehetne nyugtázni is.

Indítványom volna még a következő, amennyiben azt egyesületünk anyagi helyzete megengedné, esetleg a tagdíjak pár fillér fölemelésével terhelve, hogy az összes nagyobb uradalmak erdészeti hivatala is megkapná lapunkat, mint tiszteletpéldányt, mely esetben a mi jó uraink is had látnák meg azt, hogy mi mivel is foglalkozunk, mi a célja egyesületünknek és mi módon segítjük egymást, mi a sérelmünk és azt, hogy nem akarunk mi *kolbászból kerítést, csak tisztességes megélhetést*, a megkövetelt szaktudásunkhoz szükséges megkülönböztetést, ez még nem jelenti azt, mintha rangkórságba szenvednénk, csak azt, hogy a szolgálatunkhoz legyen meg a szükséges szerény tekintélyünk. És amikor minden rendes medrébe kerül, ne legyen szüksége lapunknak arra, hogy valaki keszervét egész hasábokon keresztül vázolja. Mert ha valaki megszerezte a szükséges képesítést és szolgálati időt, nem lesz szüksége a siránkozásra, minek után lapunk nagyobb terjedelemben foglalkozhat szakbavágó cikkek közlésével, amire a legmélyebb tisztelettel kérjük föl mindazokat az erdőfőtiszt urakat, akik bő tapasztalataikat közöttünk eredményesen hasznosíthatják, irjanak az „Edő”-be, amit mi oly örömmel és szeretettel fogadunk.

Budapest, 1928. évi január hó 2.

Kamaraerdő.

Vizner Sándor

Bp. sz. főv. erdészeti altiszt

Tekintetes

Magyar Erdészeti és Vadászati Altisztek Szövetsége,

Miskolc.

Hálás szívvel értesitem, hogy a férjem szomorú elhalálása alkalmából küldött 200 pengő temetkezési segélyt megkaptam, melyért fogadják legőszintébb köszönetemet. Hála az isteni Gondviselésnek, van már a magyar erdészeti altiszteknek is egy szervük, melynek gondja van az ő árváira és özvegyeire s adja a Teremtő, hogy ezen szerv meitől erősebb, munkája meitől értékesebb legyen. Tagjai pedig legyenek iránta bizalommal

és támogatással, hogy ezen szövetség mielőbb elérhesse azon céljait, hogy a magyar erdészeti altiszteknek jobb jövőt biztosíthasson s árváiról és özvegyeiről is gondoskodhasson.

A MEASz-nak továbbra is tagja óhajtok maradni, de a kereső apa hijján anyagi viszonyaim meglehetősen gyöngültek, kérem tehát a közeli napokban beküldendő összeget, mint kedvezményes tagsági díjat (évi 7 pengő) elszámolni.

Vécs, 1928. évi január 23-án.

Maradtam a tekintetes Szövetségnek

hű tagja

özv. Balázs Lajosné

Régen és most

Irta: **Németh József** urad. erdőőr Nádasd, Vas vm.

(Folytatása és vége)

En: Igen és az ország sem volt megfosztva az igazi erdeitől.

Apám: Ugy van. Azért nehezebb most az élet, dacára a fokozottabb munkának.

En: Ha megdondjuk, akkor is voltak szegény emberek, kikre el kelt volna, ha télen az erdőn dolgoznak, de akkor még nem tudták a fát kellően értékelni és csak annyit kerestek, amennyi saját szükségletükre kellett, de ma már eladásra is keresnek.

Apám: Mit dolgoztok tél folyamán?

En: Télen meglátogatunk átlag 100 kat. hold 10—15 éves fiatalost; áterdőlünk ugyanennyi 26—50 éves szálast és azonfelül a száraz és széldöntött fákat összeszedjük és ölbevágatjuk, mit a szélesebb állékon raktározunk az összes 50—80 éves öregerdőkben, továbbá télen folyik az évi vágásterület kitermelése, ami 18.5 kat. hold tarvágással (ortolás) az összes tűzifa a területről leszállítatik, az összes épület- és műfát, amit a fatömeg 30 százalékát teszi, megnyuzatjuk és levonatjuk a területről, aztán ászokfákra a széles állékon raktározzuk. Ha nagy hó van is s ha csak nem esik, dolgozunk, mert a községekbe vezető utakon a havat hóékékkal tolatjuk el, a vágásban pedig a munkások takarítják el az akadályokat.

Apám: Én télen csak a kihágások ellen örködtem és az esetleges szállításokat intéztem.

En: És rókára vadászott.

Apám: Ugy van. Te meg ily horribilis munka mellett többet fogod a ceruzát, mint a puskát.

En: Szent igaz, mert napközben csak vasárnap délután van egy kis időm, hajnalban meg már sötétben kezdődik a munka és este is sötétben végződik.

Apám: De a sok termelvényről a kimutatást nem kell addig megcsinálnod, míg az erdőhivatal át nem veszi.

En: Sőt, addig hozzá sem fognak a bélyegzéshez, amíg papíron ki nem mutatom fogásonként részletezve a termelvényt.

Apám: Mégis körülbelül mennyi az évenkénti kihasználás fatömege?

En: Készül cca. 1000 halom tisztogatott fa (5 m. hosszú, 2.5 m. széles 1.75 m. magas), 600 halom áterdőlési fa (8 m. hosszú, 2 m. széles, 1.2 m. magas), 8—900 ürm. áterd. és széldöntési tűzifa, 2400 ürm. vágási tűzifa, 900—1000 ürm. épület- és műfa.

Apám: És azt mind el tudjátok adni egyeseknek?

Én: Igen és pedig elég jól.

Apám: No, most már elhiszem, hogy százszor annyi munkád van, mint nekem volt, mert nekem télen csak az erdővédelemmel és nagyon csekély fakiadással volt dolgom.

Én: Szóval maga tavasszal csak a legeltetők ellen őrködött és párszáz darab akácsuhángot elültetett. Nyáron hűsével az erdőt járta, nappal meg szénát termelt. Ősszel az ölfavágást végeztette és vadászott. Télen pedig az erdőt járta és néhány szekér fának a szállítását ellenőrizte.

Apám: Ugy van. Te meg tavasszal erdősitesz, fát szállítasz, csemetekerti munkákat végeztetsz és árskoltatsz. Nyáron pedig szintén fát szállítasz, csemetekertet kezelsz, szénát termeltetsz, erdőt rendezel, becsülsz, jelölsz és Isten tudja, még mi mindent nem végzel. Ősszel sarlóztatsz, mindent javítatsz és tisztogatsz. Télen meg ölfát vágatsz, áterdölsz, tisztogatsz, szállíttatsz stb.

Én: Igen, de ezeket így futtában felsorolva nem is lehetne sokalni, ha nem tudnánk, hogy mily alapos munkát kell ezekkel végezni. Pld. tudni kell a tisztogatásokat úgy beosztani, hogy egy munkások, mint az uradalom meg legyenek elégedve a munkával. Ugyanez áll az összes másfajta munkákra is. Sohasem szabad előfordulni, hogy valaki csak a jobb munkából vesz részt és viszont, mert ily esetek nagyon rontanak a tekintélyemet, pedig anélkül lehetetlen volna ily horribilis teendőket közmelegedéssel végrehajtani. Különben az utak karban tartása, kavicsolása is robotmunkákkal eszközölteik, t. i. úgy az ölfavágók, mint az áterdőlők kötelesek egy bizonyos előmunkát elvégezni, hogy azok a munkások, kik nyáron a munkáshiány idején is eljönnek méltányos napibéért dolgozni, ne érezzék magukat megcsaltnak azzal, hogy télen azok is épp úgy kapnak munkát, kik nyáron nem jöhettek el az erdőre dolgozni.

Apám: Hát édes fiam, még azzal a módszerrel sem lehetséges minden munka elvégzése az ország valamennyi erdőgazdaságában, amivel te csinálod?

Én: Természetes, ahol kevés a munkáskéz és sok az erdő, ott lehetetlen, de itt is csak azért lehetséges, mert a tisztjeink köteleznek bennünket a legigazságosabb bánásmódra a munkásokkal szemben és azok belátják, hogy aki becsületesen végzi munkáját, sohasem kerül a fekete listára és akinek van elegendő saját erdeje, az nem kap munkát az uradalomnál, így a szegényebb polgárok, kiknek más munkaalkalom nem adódik, kevesebb haszonért is türellemmel dolgoznak nálunk. Továbbá, ahol a természetes felújítással kezelhetők az erdők, nem is szükséges annyi munka, mint itten.

Apám: Te még fekete listát is vezetsz?

Én: Igen. Aki egyszer kihágást követ el, vagy a robotját nem szolgálja le, az többé nálam semmi néven nevezendő munkában nem részesülhet, sőt még mint favásárló sem szerepelhet.

Apám: Most már meg tudom érteni, miért szükséges neked iroda.

Én: Bizony, a kis zsebnótesz nem elegendő arra, hogy hosszú évekre elő lehessen jegyezni fontosabb megjegyzéseket.

Apám: De kérlek, ezelőtt negyven évvel itt sem

tehatték úgy, mint most, mégis elég szép erdőitek vannak?

Én: Ebben téved, apám. Nézze meg a korosabb erdőrészeleteinket, azok mind hézagosság és elegyetlenek, t. i., ahol nyír-, éger- és fenyőfából áll az állomány, itt ily gazdálkodással ma országghírű tölgy-, kőris és legalább is fenyő- és nemesebb lombelegyű erdők lehetnének, holott most ritka és humusz nélküli talajjal rendelkező részletek állnak.

Apám: Hát ezelőtt 50—60 évvel, hogy csinálhatták, hogy a nyír és éger oly tulsúlyban uralkodjalatok?

Én: Akkor egyszer fenyőmaggal vagy tölgyekkel bevetették, illetve ültették az évi vágásterületet, azután a legeltetési tilalmon kívül semmit sem tettek vele, miért a nyír és éger elnyomta a lassabb növése nemesebb iafajokat, esetleg az időjárás sem volt az első években kedvező, pótlásról meg nem gondoskodtak.

Apám: Ezt elhiszem és most már teljesen belátom, hogy miért is van neked oly sok gondod és tenni valód. Hát a lakásod körül azt a sok gyümölcs- és egyébfajú diszfát mikor gondozod, illetve miből pótolod a hiányzókat?

Én: Lásza, az a gyümölcsös, a Millenium-kert és az Erzsébet királyné emlékfái okoznak nekem legtöbb gondot, mert úgy a talaj, mint a klíma nem megfelelő nekik és felülről azok miatt székíroznak legtöbbit, pedig mihelyt párpercnyi időm esik, rögtön azokkal babrálok, de azok maguk is tudnának egy kertésznek is elegendő munkát adni. Képzeld csak az ilyen kényes fáknak a jó állapotban tartása mennyi gondot okoz és épp akkor van azokkal is a legidősebb munka, amikor az erdősitések is folynak. Pld. trágyázás, moházás, tisztogatás, permetezés, szemzés, ojtás, rovarirtás, diszítés, gyümölcszedés és tárolás stb. Azután bizonyos helyekre minden ősszel és tavasszal küldenem kell diszfákat és cserjéket, miket mind nekem kell nevelni és helyettük ujakat szaporítani.

Apám: És hogyan szaporítasz pld. azokról a különleges tölgyekről, amikor azok még nem magtermők?

Én: Szemzéssel és ojtással.

Apám: Hát a ciprust és normandokat?

Én: Azoknak már van olyan példányuk is, amelyek magtermők és vetéssel szaporítom őket.

Apám: De azokat a gyönyörű élősvényeket nem magad nyírod?

Én: Magam és a segédeim, ha pedig szorulunk, bármelyik ügyesebb férfimunkást is nekiállítom.

Apám: Én is szerettem fiatal koromban ilyesmikkel foglalkozni, de az én uraságom nem áldozott semmit, a magam erejéből meg nem bírtam ily különleges fajtaikat beszerezni.

Én: Pedig, ha azok helyett az eper-, cseresznye- és gesztenyefák helyett normandiát vagy ciprust ültetett volna István-majorban, azt hiszem, nem lett volna a bérlőnek szive ki ásatni őket csak azért, mivel a szerződésbe belevették, hogy az erdőn kívül álló fákat a bérlő felhasználhatja csak új fákat kell helyettük ültetni.

Apám: Hagyjuk, fiam, az elmúlt, most csak arra kérlek, hogy tudnál-e még olyasmit mondani, ami ezen beszélgetésünkben nem szerepelt a te munkakörödöt illetőleg?

Én: Azt hiszem, hogy a gombatelepitések, gomba, málna, eper, szeder és mindenfajta gyógynövény gyűjtéséről és a központba való szállításokról nem is tettem említést, pedig mi ezzel is foglalkozunk. És a vadászati ügyek, a madárvonulások figyelése tavasszal és ősszel; rovarirtások, szénapréselés, csemetecsomagolások, magaslesek készítése, ragadozók irtása stb. Szóval gond és fáradság elég sok és ha egy nap az időviszontagságok miatt tétlenül kell lennem egészen beteggé leszek bele.

Apám: Az igazi erdész- és vadászemberek mind úgy vannak, azok csak akkor érzik jól magukat, ha állandóan szakmájukban küzdhetnek.

Halálozás. Menyhárt Pál ny. m. kir. főerdőr 1928 január hó 24-én 77 éves korában Isaszegen elhunyt.

Szerkesztői üzenetek

Egy ezideig volt előfizető. Budapest. Levelét vettük, sajnos már lapzártá után érkezett, így érdemleges választ arra ezen számban már nem adhattunk. De jöjjenek el a közgyűlésre, ott szóval kivételesen megadjuk a méltó választ. Elv az, hogy névtelen levelekre nem szokás válaszolni és pedig azért nem, mert aki annak, amit irt, nem meri aláírni a becsületes nevét és kiletét titokban tartja, az már ezzel is elárulja azt, hogy érzi és tudatában van annak, hogy nincs igaza. A bujkálás nem az igaz ember szokása, de nem is férfias, hanem komolytalan dolog, amit komoly ember figyelemre nem méltathat. De mivel a levélben említett állítólagos sikertelenségnek éppen az ön és az önéhez hasonló gondolkozásu egyének, igaztalan, téves és felületes gondolkozásra valló eljárása a fő okozója, ezért — ismételjük kivételesen — szóvátesszük levelét a közgyűlésen és ott fogjuk bizonyítani, hogy ön és azon társai azok, akik bár lehet, hogy öntudatlanul, de vétkeznek az egész ország erdészeti altiszti kara és elsősorban önmaguk ellen.

Orbán Dénes, Sajóbabony. A beküldött verset legnagyobb sajnálatunkra nem közölhetjük. Sziv. üdv.

Vizner, Budapest. Levelét vettük és egész terjedelemben leközlöttük. Amit abban ír, igen szép és helyes gondolat, megnyugtató affelől, hogy mi már a szövetség első közgyűlésén s azóta is ismételten felszólítottuk a kartársakat, hogy ahol többen vannak, bízzák egy kartársra az ügyek intézését. Dehát ez ezideig sehol sem történt még meg. Miért, miért nem, nem tudjuk. Csak úgy setjük, hogy ennek oka vagy bizalmatlanság, vagy féltékenykedés, vagy az, hogy talán mégis mindenki jobban szereti és jól esik neki, ha közvetlenül levelezhet velünk és közvetlenül küldheti be adományát. Szándékunk az, hogy szövetségünk be fog lépni a közel jövőben a postatakarékpénztári esekkforgalomba s ha esekk-számolánk lesz, úgy minden egyes tag befizetését esekklapon könnyedén beküldheti akkor, amikor éppen van miből, mert ez a fő. Sziv. üdv.

Gera József, Kisszállás. Kedves levelét őszinte örömmel olvastam, köszönöm a szíves megemlékezést s az új évre én is sok jót kívánok, bár a többi kartársak — főleg akik még nem tagjai a MEASz-nak — szintegy átérzenék és megértenék nehéz fáradságos küzdelmünket, mennyivel könnyebben érünk célhoz. Sziv. üdv.

Bartha Ferenc, Nagykőrös. Közlje velünk, mely lapokat nem kapta meg, a lehetőség szerint pótlólag megküldjük. Sziv. üdv.

Többeknek. Ha valaki szegény, vagy állás nélkül van s ezért nem tud ezidő szerint fizetni, ez nem ok arra, hogy ne lehessen a szövetség tagja. Ezzel nem azt mondjuk, hogy nem kell nekünk a pénz, de mennyire kell, hiszen az anyagi erő, adja az alapot, az erkölcsi sikerhez. De azért mi senkit sem ítélünk el, ha nehéz viszonyok között, jobb időkre kénytelen halasztani a tagdíj fizetését. Azért az ilyen szegény sorsu kartársat is szívesen látjuk tagjaink sorában s jól teszi, ha belép a szövetségbe, mert a számbeli többség, a tömeg az, ami mindennél fontosabb s ami súlyosan esik latba a szövetség akeiójánál. Sziv. üdv.

Ughy József, Hont. Kinevezett tagjainknak 2 pengő beiratási díjat és évi 14 pengő tagdíjat, a nem kinevezetteknek pedig ugyanesak 2 pengő beiratási és évi 7 pengő tagdíjat kell fizetniök. Lapra külön előfizetni nem kell.

Póczik József, Iván. Tagdíja június végéig rendben van. Temetkezési alapra 1 pengőt mint beiratási díjat számoltunk el. Kérjük, hogy az előfordult halálesetekre alkalmilag még 1 pengőt befizetni sziveskedjék.

F. M., Fedémes. Kedves levelét vettük, gnyolódó kartársai miatt nincs oka szégyenkezni. Magáról állit ki szellemi szegénységi bizonyítványt, aki azt mondja, hogy inkább megissza a pénztét, semhogy szegényebb sorsu kartársain és azok özvegyein és árváin segítsen, az ilyen emberre ráillik a közmondás: „Jön még kutyára dér”. Tagdíj címén az 1928. évre 2 pengő már el van számolva a mult évben befizetett összegből.

Kosztolánszi erdőőr, Szombathely. Levelét vettük, kérelmét teljesítettük, eredményről értesítést kérünk. Hirdetményt majd csak akkor tesszük közzé, ha ügyében beadott kérvényünk eredménytelen maradt.

Orbán D. Beküldött vers nem közölhető.

Ábrahám, Györgyszemere. Hirdetését leközlöttük, amint valami ajánlat lesz, értesítjük, igen nehéz ma állásba jutni, mert igen kevés az erdőbirtok és igen sok az állás nélküli erdőőr ez egyben a főoka a rossz fizetéseknek, mert ma hihetetlenül kevés fizetés mellett is igen sok a pályázó. Sziv. üdv.

Drexler János, Vincemajor. Kérjük közölje velünk, hogy a 10 pengőt mire küldte. Egyelőre alap előfizetési rovatra számoltuk el.

Bognár József, Jháza. Póczik kartársnak szóló üzenet Önnek is szól.

Müller J., Csopak. Tagdíja június végéig rendben van.

Eötvös B., Nb. Tagjaink sorába felvettük.

Szöllőssy S., Salgótarján. A beküldött 20 pengő mult évi tagdíjhátraléka és folyó évi I. negyedévi tagdíja címén elszámoltuk.

Stark S., Baja. Temetkezési alapra 1.50 és folyó évi tagdíjra még 11 pengőt kell fizetnie.

Gera J., Négyes. A beküldött 10 pengőből 8 pengőt az 1927. évi tagdíj és 2 pengőt a temetkezési segély rovatra számoltuk el. Tagdíj ezzel az 1927. év végéig rendezve van.

Szoják K., Dunaföldvár. A beküldött 19 pengőből: 2.50 pengőt az 1927. évi hátralékos és 11.50 pengőt az 1928. évi tagdíja címén, 5 pengőt pedig a segélyalapra számoltuk el. Sziv. üdv.

Neumann Lajos, E.-hesző. Tagsági díja 1928. év végéig rendben van. Temetkezési alapra még 1 pengő fizetendő. Sziv. üdv.

Vasvári V., Psztlászló. Tagsági díjuk 1928. június végéig rendben van.

Brecskó, Turbék. F. hó 16-iki levelét vettük, első levelére írott válaszlevelünk ezt keresztezte, így erre újabb választ itt adjuk, hirdetését közöljük. Sziv. üdv.

Báránny A., Tarpa. 1928. évre tagdíj címén még 8 pengőt kell befizetnie. Sziv. üdv.

Fehér Ferenc, Vép. Mint erdőlegény a tagdíj 50 százalékát fizeti. A beküldött 15 pengőből 2 pengő beiratási díjra, 10.50 pengő tagdíjra és 2.50 pengő a temetkezési segélyalapra számoltuk el. Tagsági díja 1929. évi március végéig rendezve van.

Zöldi, Cegléd. Leveléért és buzgólkodásáért hálás köszönet. Ami a kartársak egynemelyikének meg nem értést tanúsító felület magatartását illeti, ez nem kell hogy elkedvetlenítse. A többi áldozatra kész, derék és megértő lelkű kartárs szép és lélek emelő munkájának meg lesz az eredménye a tények fognak beszélni és a tettek fogják annak idején a most kishitű gunyolódó és hanyag kartársakat észre téríteni, csak azután ne legyen késő a megbánás. Sziv. üdv.

Erdélyszky, Zirc. Taggyűjtésért hálás köszönet. Új tagoknak lap megy. Sziv. üdv.

Mocsóri József, Réde. Levelét vettük, a késedelem nem baj, mindenki úgy és akkor küldi ami jár, amikor van miből, a fő az, hogy el ne felejtkezék, kötelezettségéről, a küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Sziv. üdv.

Auer Géza erdőlegény, Devecser. Bedő Albert könyvét, sajnos, ma nem lehet szerezni, mert kifogyott és sehol sem kapható, nincs más mód, mint kölesön kérni valakitől, akinek van. Az illetékes m. kir. erdőfelügyelő könyvtárában bizonyára meg lesz, esetleg onnan megkaphatja. Sziv. üdv.

Szy Ferenc, Püspökladány. Cikkért hálás köszönet. A mult évben lekésett cikke az „Itt vannak“ jövő (márciusi), számunkban közöljük. Miért nem ír egyebet is, elég jó iránya van s elbeszélést (vadásztörténetet) igen szívesen közlünk. Sziv. üdv.

Karsai József, Pétervására. Pénzküldeményt és a levelét köszönettel vettük, a küldött összegből Mengyi István javára 2 pengő beiratás és 6 pengő tagdíj, Praveczi János javára 2 pengő beiratás és 3 pengő tagdíj, Oláh József javára 2 pengő beiratás és 3 pengő tagdíj, Karsai József javára tagdíjhátraléka fejében 2 pengő 50 fillér és félévi tagdíj, június 30-ig, 7 pengő, elszámoltatott. Sziv. üdv.

Zsigmond Gy., Szokolya. Tagsági díja folyó év június végéig rendezve van.

Tagjaink és lapelőfizetőink b. figyelmébe!

Mindazon tagjainknak és lapelőfizetőinknek, akik az „Az Erdő“ 1927. évfolyamát beköztetni óhajtják, a Magyar Jövő könyvkötészet az alábbi árak mellett köti be:

Félvázon kötés, aranyozott szegéllyel 3 P 60
Ugyanaz, egyszerűbb 3 P 10

Lapokat 50 fillér postai szállítási költséggel együtt a „M. E. A. Sz.“-hoz kell beküldeni.

Tagoknak és előfizetőknek az állaskereslet és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő“ munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. A. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronkint 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszeredés másfélszeres egységárral számítatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból hat havi lefizetésre!

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

38 éves, róm. kath., családos erdőőr kitűnő bizonyítvánnyal, 20 éves erdőgazdasági gyakorlattal, magyarul, németül, szerbül és tótul beszél, nagyobb erdőgazdaságban 1928 április 1-re állást vagy alkalmazást keres. De azonnal is elmennék. Cím a kiadóhivatalban.

Hazai és slavoniai tölgyfák, az összes lombfa és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél
GÖDÖLLŐN

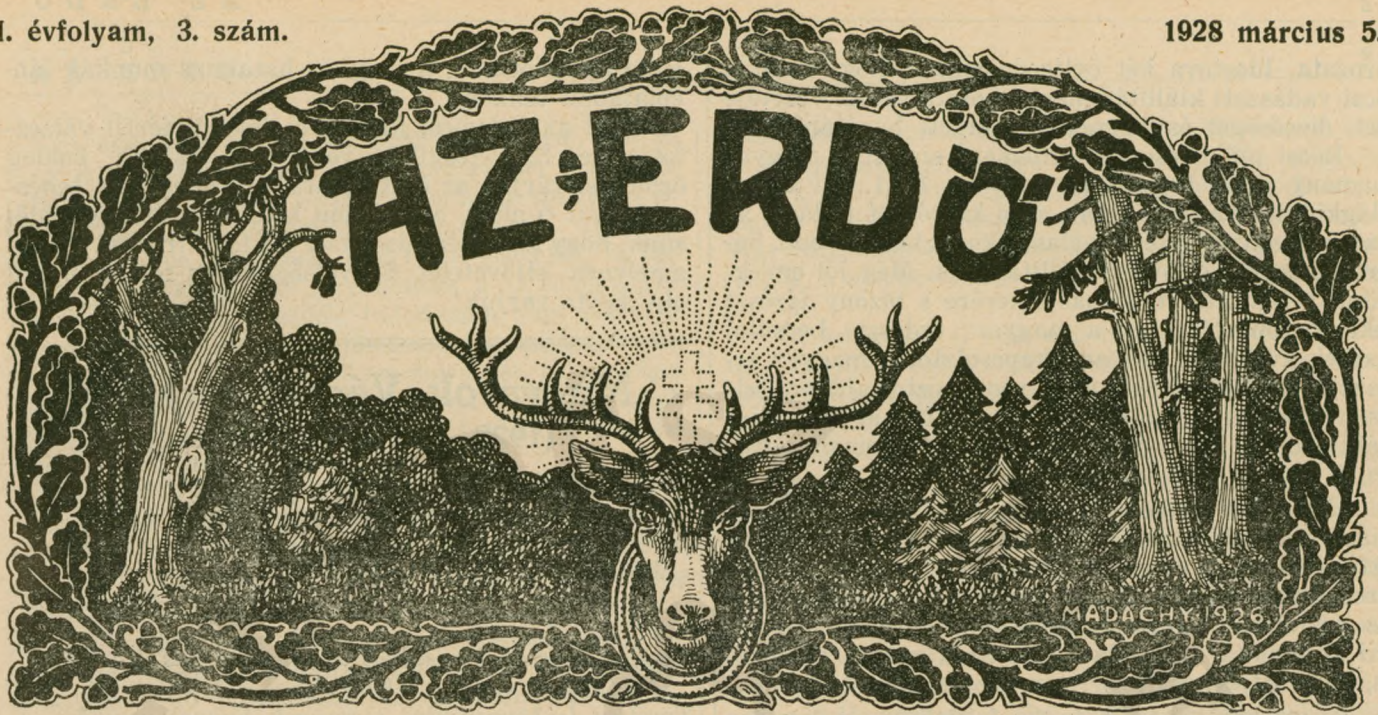
Árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök.

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfamagot: **magasköris, juharmagok, akácmag.** Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyfák. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! **4 é. is. lucfenyőcsemete** tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék ingyen!

Kőszeg (Vas megye)

Magyar Erdészeti és Vadászati Segédtsztek és Altisztek Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:

NÁDASKAY RICHARD
a MEASz ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

A mi védnökünk

A Magyar Erdészeti és Vadászati műszaki segédszemélyzet országos Szövetsége ez évi rendes közgyűlésén egy akarattal és kitörő lelkesedéssel választotta meg védnökévé *Pfeiffer Gyula* miniszteri tanácsost, a m. kir. földmivelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának főnökét.

A Szövetség ezzel a ténykedésével mélyeséges tiszteletének, szeretetének és odaadó ragaszkodásának akart kifejezést adni, azzal a nemes férfiúval szemben, aki magasívelésű pályája minden idejében nemcsak tisztviselőtársai, de az alárendelt műszaki segédszemélyzet iránt is mindig igaz szeretettel és megértéssel viseltetett s akinek már eddig is sokat, nagyon sokat köszönhetett a Szövetség és annak minden tagja.

És a mély tiszteletnek ez a megnyilvánulása valami különös fényt, valami családi melegséget árasztott a Szövetség közgyűlésére, mint amikor a sötét, borus fellegekkel betakart alkonyatba tündéri fényességgel bevilágít a nap ragyogó sugara. Valahogy mindenkinek megsúgta a lelke, hogy ez a védnöki választás nemcsak a megválasztottat emelte diszes piedesztálra, hanem erkölcsi erőben azokat is felmagasztalta, akik lelki szükségét érezték annak, hogy *Pfeiffer*

Gyula hite, vallásossága, hazaszeretete, szabadságvágya és erős akarata örködjék felettük a védnöki szék magasságából!

A Magyar Erdészeti és Vadászati műszaki segédszemélyzet országos Szövetsége nem szorult rá, hogy ezen a helyen mutassuk be tagjainak *Pfeiffer Gyulát*. Jó ideje, hogy ismeri őt mindenki, hatalmas alkotásai és nemes szívének mindenkit egyformán magához ölelő jósága révén.

Eddig is ő volt a vezér, akinek atyai nemes jósága, mindannyiunk érdekét szolgáló tetterős cselekedetei, maradandó nyomokat hagytak máris a lelkünkben.

Pfeiffer Gyula azok közé a kevesek közé tartozik, akiknek a lelke tele van *hittel és hazaszeretettel*.

Ez a két hatalmas érzés irányítja minden lépését, minden cselekedetét. Ez a két nagy érzés vezeti minden munkájában és ki volna az a balga, aki szent meggyőződésként ne vallaná, hogy aki minden cselekedetéhez a jóságos Istent hívja segítségül,

— annak ne lenne üdvös, ne lenne dicsőséges minden munkája a hazára és a közre egyaránt.

Hosszu köztisztviselői pályáját mindenütt végigkíséri az alkotásoknak, a nagy cselekedeteknek egész

sorozata. Idestova két évtizede annak, hogy mint a bécsi vadászati kiállítás magyar osztályának vezetője hirt, dicsőséget és elismerést szerzett hazájának.

Bécsi működésének érdemeit sietett a magyar kormány azzal honorálni, hogy az 1911. évi turini világkiállításon ugyancsak az ő kipróbált tudása, az ő nagy szakismerete és választékos ízlése szabott határt a magyar erdészeti kiállításának. Még jól emlékszünk a kiállítás hatalmas sikerére s bizony jórészt neki köszönhető, hogy a magyar erdészt becsülni kezdték külföldön is s ami kapcsolatot a magyar erdészeti a külfölddel fel tudott venni, azt majdnem teljesen Pfeiffer Gyulának köszönhetjük, aki a turini kiállításon a legelső nemzetek sorába emelte gyönyörű munkájával hazája ügyét.

Hatalmas tudásának, nagy szakismeretének és óriási munkabírásiának köszönhetette, hogy 1916-ban legfelsőbb elhatározásból ő nevezetett ki a bosnyák hercegovinai államerdészeti főnökévé s ebben a magas pozícióban egész az összeomlásig működött. Itteni szolgálata ideje alatt érte az a magas kitüntetés, hogy őfelsége udvari tanácsossá nevezte ki.

És amikor beborult az ég felettünk, amikor fejünk felett minden oldalon összecaptak a hullámok, amikor minden magyarnak mind a két munkás kezére szüksége volt az országnak, — Pfeiffer Gyula is hazasiertett, hogy férfias munkájával, erős akaráttal szolgálhassa hazája ügyét.

Sietett, hogy a közkatonák sorába állhasson és tudásával, alkotásával, nemes erejével az újraalapozó munkához odahordhassa ő is az ország építőköveit. Ámde az ő sorsául az volt megírva a csillagokban, hogy a vezérei stallumban ékeskedjék.

Hazaérkezése után nyomban helyettes kormánybiztossá nevezték ki s 1926 február óta ő a magyar államerdészeti látható feje és mindenki által tisztelt vezére.

Hogy ez alatt a két esztendő alatt mit tett, mi csoda alkotómunkát végzett, arról tud mindenki, akinek a magyar államerdészetről csak halvány fogalma is van.

Az elődei által megkezdett nagyszabású munkálatok folytatásán kívül, — az ő nevéhez fog fűződni az erdőgazdasági üzemeknek belterjes gazdálkodás utján való fokozatos fejlesztése és erőteljes, hasznos-hajtó üzemi vállalatokká való alakulása. Az ő nevét fogja dicsőíteni a Bükk-hegység gyöngyének: Lilla-fürednek világfürdővé való fejlesztése s bizonyára maradandó emléket fog nevének állítani az új erdő-törvény megalkotásával is.

Valami csodálatos, valami elragadó és varázslatos erő lakik ennek a férfiúnak a lelkében. És ez az erő nem hagyja soha nyugton, az éjszakáit nappallá varázsolja és az egész élete szakadatlan nagy, nehéz munkában telik.

A szíve tele van szeretettel és valami magasztos, Istentől ihletett hittel, amely ott ragyog minden munkájában, minden cselekedetében. Alázatos és türelmes a gyengékkel szemben, de ha zug a vihar, ha az élet orkánja az ő hajóját is megérinti, akkor, mint a százados fenyő, dacosan és felemelt fővel, szemrebenés nélkül állja a harcot, hogy győzelmet arasson — sohase magának — mindig másnak!

És hányszor zug az élet viharja, hányszor cikáznak a villámok az olyan ember körül, akinek egész

élete az alkotások, a nagy és hatalmas munkák láncolatában telik el.

Ezt az érdemes, jószívű és jólelkű férfit választotta meg Szövetségünk védnökévé és mi boldog örömmel várjuk az ő utmutatásait, hogy azt tehesük, amit ő akar, mert szent hitünk és meggyőződésünk, hogy az ő vezetése alatt fel fog virradni a nap, amelynek eljöveteletét Szövetségünk és mindannyian oly régóta várjuk!

— B. —

Magyarok Védasszonyához (1928. március hó 15-ére)

Magyaroknak Védasszonya esedezz miérettünk!

Ezer éves magyar Hazánk szabadságáért esdünk;

Kérjed vétkünk bocsánatát, ha mi vétkesek voltunk!

Mindig csak Hozzád sóhajtottunk, segíts meg Nagy-
asszonyunk.

Kegyes Anyánk karjaiddal oltalmazd-e bús Hazát!

Ahol annyi magyar lélek fohászodik Tehozzád;

Töröljed le könnyeinket magyarok Nagyasszonya!

Add vissza a szent Hazánkat édes Anyánk Mária;

Derüljön még egyszer reánk jóságodnak hajnala!

„Egész“ Hazánk, hogy zenghesse hála Néked jó Anya;

Kesergő bús magyaroknak ne nézd tovább kínjait!

Vigasztald e szegény népet, — síró anyák fiait.

Édes Hazánk pusztulását számolyodnál siratjuk!

Szent István „felajánlását“ lábaidnál fogadjuk;

Segíts rajtunk kegyes Anyánk, mert különben elveszünk!

Dicsőítsd meg szent Hazánkat óh! jóságos Istenünk!

Valkó, 1928. évi február havában.

PAPP ISTVÁN
m. kir. főerdőőr.

Nyitlevél

A „Hubertus Országos Magyar Vadászati Védőgyelet“ Tekintetes Elnökségének!

A „Nimród“ Vadászujság f. évi március hó 1-én megjelent 7-ik számában, a magyar királyi erdőgazdasági szakiskolát végzett erdészekről szóló cikket olvasva, az egész ország magyar erdészeti műszaki segédszemélyzete jogos érdekeinek védelmére, kötelességünk az Elnökség jóindulatu figyelmét az alábbiakra felhívni.

Az, hogy a t. Elnökség szíves jóindulattal pártfogásába vette az erdőgazdasági szakiskolának a legutóbbi években végzett növendékeit s elvezette őket az illetékes fórumokra és erkölcsi tekintélyével és súlyával alátámasztotta előadott kérelmüket, ezt a tényt magában véve, örömmel vettük tudomásul. Az előadott kérelem nem új és ezzel a kérelemmel szövetségünk már ismételtelen fordult az illetékes fórumokhoz és már több ízben ugyancsak hasonlóan biztató ígéretekot kapott. Ujabbán csak azért nem foglalkoztunk ezzel nyilvánosan, mert illetékes helyen közölték velünk, hogy a vonatkozó munkálatok már folyamatban vannak s így nem találtuk célravezetőnek az eseményeknek eléje vágni, illetve példaszót használva: nyitott ajtót döngetni. Ismételjük, hogy azért ez a tény, hogy a kérelem újból elhangzott, habár más oldalról is

s hogy arra kedvező ígéretek történtek s végül, ami fő, hogy a t. Elnökség oly szíves megértéssel alátámasztotta az akciót, ez igen — igaz örömünkre szolgált s ezért mi is hálás köszönetünket nyilvánítjuk. Azonban mi, akik ezen akciónak hátterét is ismerjük, rá kell mutassunk arra is, ami úgy hisszük a t. Elnökségnek vagy nem jutott még ezideig tudomására, vagy elkerülte figyelmét, amire azonban a történetek után mi kötelességünknek ösmerjük a t. Elnökség figyelmét, az igazságos elbírálás érdekében, felhívni. Mert mi sulyt helyezünk arra, hogy a t. Elnökség ne csak egyoldalú információ alapján ítélje meg az eseményeket.

A magyar erdészeti műszaki segédszemélyzet már a háboru előtt megalakította országos szövetségét, a háboru alatt és után az országot ért szomorú események és csapások miatt, könnyen érthető okokból, a szövetség működése szünetelt, míg most másfél év előtt működését újból megkezdette. Jelenleg a szövetségnek már 1000 tagja van, közöttük erdőgazdasági szakiskolát végzetek is és „Az Erdő“ című szaklapja havonként egyszer ma már 1000 példányban jelenik meg. A szövetség védnöke, Pfeiffer Gyula miniszteri tanácsos ur, a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának főnöke; ügyvezető elnöke pedig Nádaskay Richard m. kir. főerdőszámtanácsos, a miskolci erdőigazgatóság m. r. számv. főnöke.

Amikor a volt erdőtisztek — a volt erdészeti akadémiának főiskolává történt fejlesztésével — megkapták az erdőmérnöki címet s ezzel elhagyták az erdész címet, már akkor merült fel az a gondolat, illetve terv, hogy az így gazdátlanúvá vált erdész címet, a volt és jelenleg is meglévő erdészeti szakiskolák fejlesztésével, az ezen iskolát végzett és az erdészeti műszaki segédszolgálatra képesített erdészeti műszaki segédszemélyzet kapja meg. Ezzel egyidejűleg a különösebb szaktudást nem igénylő erdő- és vadvédelmi szolgálat az erdészeti műszaki segédszolgálattól elválasztassék. Ennek a tervnek első etappja volt az erdőgazdasági szakiskola létesítése, azonban a közbejött Trianon és az ebből eredett úgynevezett szanálás s ennek következménye, a szükséges nervus rerum hiánya, teljesen megakasztotta a tervezett átszervezés kivitelét s ez az oka annak, hogy az erdész cím még máig is gazdátlan s azt ma még senki jogosan nem viselheti. tehát az erdőgazdasági szakiskolát végzetek sem.

Tény az, hogy egynéhányan az erdőgazdasági szakiskolát végzett növendékek közül, a fiataliságnál nem szokatlan nagyravágás által vezetettve, azt hiszi, hogy az erdész cím kizárólag őket illeti meg s hogy ők, mivel az erdőgazdasági szakiskolát végeztek, most már erdőtisztek és nem műszakilag képzett erdészeti altisztek s a ma 30—40 évi szolgálattal bíró, tisztességes, becsületes kipróbált műszakilag képzett erdészeti altiszteket nemesak magukkal egyenrangúknak nem akarják elismerni, hanem kimondottan följük akarnának jutni, azok mellőzésével.

Annak idején mi már „Az Erdő“ című lapunkban reámutattunk arra, hogy ez lehetetlenség, mert az átszervezés kapcsán a kipróbált, régi, 25—30—40 évi szolgálattal bíró, érdemeket szerzett, műszakilag képzett erdészeti segédszemélyzetet nemesak ethikai okokból nem lehet mellőzni, hanem azért sem, mert az előképzettség és a szakiskola végzése a gyakorlati életben magában véve, prakszis nélkül mit sem ér. Az eddigi tapasztalás is azt mutatja, hogy az erdőgazdasági szakiskolát végzett növendék először — gyakorlati tudás megszerzése végett —, mint minden más pályán is, alul kell kezdje. Az er-

dőgazdaságban pedig épen parancsoló szükségesség, hogy az önálló szolgálatra képtelen, gyakorlatlan növendék előbb a régi, kipróbált, gyakorlatilag önálló, műszakilag képzett erdészeti altiszt mellett szolgáljon. Így nem is lehet rangkülönbségről szó oly értelemben, hogy a növendék, a gyakorlatlanabb kerüljön a kipróbált szakember fölé.

Itt érkezünk el oda, ami igen határozott visszatetszést keltett az egész ország erdészeti műszaki segédszemélyzetének körében és az illetékes helyeken is, hogy az audencián elhangzott dicséretet a maguk javára szó nélkül elkönnyvelték, ami enyhén szólva: szerénytelenségre vall és azt a látszatot kelti, mintha ők az öregek, az idősebbek érdemeire támaszkodva, mintegy azok vállán keresztül akarnának a magasba kapaszkodni. Mert ugyan csak tényként kell lesszögezni azt is, hogy az, hogy Magyarország erdőgazdasága azon a tagadhatatlanul magas színvonalon áll, amelyen ma van s hogy az Trianon dacára is szép eredményeket produkál, — az annak a régi erdészgenerációnak az érdeme, amelyik még a régi erdészeti akadémiából és a régi erdőbíri szakiskolákból kikerülve, ma már részben nem él, részben jól kiérdemelt nyugalomba van és az ezeket követő erdőmérnöki és műszaki képzettségű altiszti generáció érdeme, akik ugyan csak szakiskolákból kikerülve, ma 20—30—40 évi érdemdús gyakorlati szolgálatra tekinthetnek vissza. Ezeknek „precíz, fegyelmezett“ és fáradtságot nem ismerő munkájának eredménye a magyar erdőgazdaság mai színvonal, de nem azoké az erdőgazdasági szakiskolát végzett növendékeké, akik részben még állásban sem voltak, vagy nincsenek, részben pedig, mint teljesen kezdők, mindössze, ha 4—5 évi szolgálatra tekinthetnek vissza.

Mai esonka hazánkban közel kétezer műszaki segédszolgálatra képesített és erdészeti műszaki segédszolgálatot teljesítő erdészeti altiszt van, ezeket az átszervezés kapcsán, érdemeik figyelmen kívül hagyásával, 80—100 erdőgazdasági szakiskolás kezdő fiatalember javára el mellőzni teljességgel lehetetlenség; ezt illetékes helyen is igen jól tudják s illet csak a nagyravágás által elvakított fiatal fejjel lehet elképzelni.

Ugy, amint minden más ágazatnál, illetve minden más pályán is megtörtént, az átszervezés kapcsán, egy bizonyos átmeneti időszak tartama alatt, amíg a régi generáció ki nem szolgált, s helyét lassan, fokozatosan az újabb generáció be nem tölti, bizony nem lehet az más-ként, mint esakis úgy, hogy a régebben szolgáló, több szolgálati idővel bíró erdészeti műszaki segédszemélyzet fog bejutni az alerdész, erdész és főerdészi címmel az őket megillető rangba s az erdőgazdasági szakiskolát most végzetek pedig majd csak ezek után és akkor, ha nekik is meglesz már a megfelelő szolgálati idejük.

Szövetségünk, bár csendesen és minden feltűnést kerülve, de állandóan és intenzíven azon munkálkodik, hogy a mai nehéz viszonyok között az ország erdészeti műszaki segédszemélyzetét, mint az erdőmérnöki karnak nehéz munkájában nélkülözhetetlen és buzgó segítő társát mai alulmaradottságából mielőbb kiemeljük. Mert az a cca 2000 főnyi műszakilag képesített erdészeti segédszemélyzet, amely keserves nélkülözések dacára egy év alatt 3.500 P tiszta vagyont hozott össze és már egy évi működés alatt három elhalt kartársa özvegyének fejévként 200 pengő temetkezési segélyt juttatott és öt állástalan családos kartársát juttatta álláshoz s ezen felül szegénysorsu karársainak 2000 P-t tudott olesó kis kamatra kölcsönképen kiadni, ez a kar minden támogatást megérdemel, annál is inkább, mert mind egy szálíg talpig

becsületes, józan, hazafias magatartású szinmagyar emberek szövetsége.

Ezért sajnálatos az a tény, hogy az erdőgazdasági szakiskolát végzetek egy része nem velük karöltve, de tőlük különváltan halad oly célok felé, melyek nem reálisak s így el sem érhetőek, s ez az amit ők ma még nem tudnak belátni, de amiben a közel jövő bennünket fog igazolni.

Mi nem szolgálhatunk partikuláris törekvéseket és nem elérhetetlen, utópisztikus célokért küzdünk, hanem a mai nehéz viszonyok között is realizálható, megvalósítható célokért. Ebben a nehéz munkánkban a legteljesebb odaadással támogat bennünket nemcsak a műszakilag képesített egész erdészeti műszaki segédszemélyzet, de az illetékes körök és mindazok, akik ennek az érdemes karnak munkásságát látva, azt tisztelik, szeretik és megbecsülik. Mindezeket az igazság és a szövetségünkben tömörült műszakilag képesített egész erdészeti műszaki segédszemélyzet jogos érdekeinek védelmére, kötelességünk a t. Elnökség tudomására juttatni.

Mély tisztelettel
a „MEASz.“ vezetősége.

Szövetségi ügyek

Elnökünk lemondó levele

Budapest, 1928 február 11.

Nagyságos

NÁDASKAY RICHÁRD urnak,
m. kir. erdészeti főszámtanácsos, stb.
az Erdészeti és Vadászati Altisztek Országos Szövetsége
ügyvezető elnöke

Miskole.

Kedves Barátom!

Tisztelettel kérek, légy kegyes a Szövetség elnöki állásáról való lemondásomat a f. hó 19-én tartandó közgyűlés tagjainak tudomására hozni.

Indokaim: Kivánságodra a Szövetség újraalakulása-kor készséggel vállaltam a Szövetség elnökségét, mert abban biztam, hogy képviselővé választásom valószínű s ily módon valóban hasznos szolgálatokat tehetek annak a derék altiszti karnak, melynek tagjai értékes munkájukkal, komoly képzettségükkel és mindig hazafias magatartásukkal tiszteletet és megbecsülést váltottak ki magukkal szemben s méltán elvárhatták, hogy mostoha sorukban az állami igazgatás megfelelő elismerésben részesítse őket.

Tekintettel azonban az alapfeltétel be nem következtére, úgy érzem, hogy a jóakarát nem elég ahhoz, hogy céljukat a megvalósulásához közelebb vigyem. Hiányzik a hatalom és a szakértelem a szükséges eljárásnál. Ez pedig lényeges. Dacára, hogy a Szövetség célját is, meg a Szövetség derék tagjait — ezeket a jó magyar testvéreimet, becsületes ügyük igazvoltáért már úgy megszerettem — az ő ügyük sikerében azt kell kérnem vagy vedd át Magad az elnökséget, vagy végy Magad mellé olyan elnököt, aki szakmabeli, s a Szövetség ügyeit jóakarattal, szakértelemmel vezeti és politikai sulya is van.

Még egy kardinális hibám van. Az én társadalmi elfoglaltságom, Kaszinó, Conservatórium, egyletek és a cserkészlet révén úgy igénybe veszek, hogy hivatalomnak már majd rovására megy. Az egész országbeli ismerős,

mintha összebeszélte volna, minden kérésével, kijárásával hozzám jön.

Fő ok azonban, hogy alkalmasabb ember jobban előre tudja vinni az ügyet — ezt nekem nem szabad meggátolni hiúságból.

Bármi, — tehát mindenféle kivánságtokat ezután is szívesen megteszem. — Teirántad és a segítségre szoruló Szövetség iránti őszinte szeretetből.

Légy szíves odahatni, hogy szándékomat megértsék. Veszíteni, nem veszítenek velem, mert én nem hagyom el őket, bizonyosság lesz erre az, hogy amit én el tudok végezni, nagyon szívesen megteszem. — Tehát csak előre mennek a megválasztandó elnök személyében rejülő képesség és hatalmi erővel.

Mielőtt befejezném soraimat, egyet kérek Tőletek. Se köszönetet, se más semmi néven nevezendő megtisztelésre ne gondoljatok. — Nem vagyok hű, de nem is érdemlem. Én magyar lelkemből folyó kötelességemnek tartottam Hozzátok állani. Nehéz időkben kezdtük a dolgot. Nehéz rögtön sikert elérni! Lehet, hogy még sokkal súlyosabb megpróbáltatás jön reánk magyarokra. Egyet azonban ne feledjenek: Összetartani! Ez ad erőt, az igazság pedig sikert!

Köszönöm Neked, hogy oly sok szeretettel, oly nagy fáradtsággal és önzetlenül munkálsz a Szövetség javára. Légy ezentul is mellettük.

Szolgálatodra mindig készen, üdvözlöm a közgyűlés tagjait,

Téged pedig szeretettel ölel

Dr. Juhász József

Beszámoló

A Magyar Erdészeti és Vadászati műszaki segédszemélyzet országos Szövetségének küldöttsége Nádaskay Richárd főerdőszámtanácsos, ügyvezető elnök vezetésével 1928 március hó 6-án tisztelt Pfeiffer Gyula miniszteri tanácsos, erdészeti főosztályfőnök ur előtt Lillafüreden és átnyújtotta neki a védnöki megválasztásról szóló közgyűlési jegyzőkönyvet. A Szövetség védnöke lekötő szíveséggel fogadta a küldöttséget s az üdvözlőre válaszolva, kijelentette, hogy a védnöki tisztséget elfogadja s ahogy eddig tette, ezentul is szíven fogja viselni a műszaki segédszemélyzet sorsát. A tisztelgés után a védnök ur Öméltósága még hosszasan elbeszélgetett a küldöttség tagjaival s ebből a beszélgetésből kifolyóan boldogan állapítottuk meg, hogy Szövetségünk előtt egy hatalmas nagy jövő áll s a védnök ur Öméltósága teljes jóindulatát bírjuk ahhoz az évtizedes vágyakozásunkhoz, hogy becsületes, nagy munkánk elismeréseként az „erdőőr“ elnevezés helyett a megtisztelő „erdész“ címet viselhessük. A küldöttségben a szövetség tagjai közül résztvettek: Sárkóczy József, Répássy Ferenc és Klus Ferenc m. kir. főerdőőrök.

Őszinte igaz örömmel közöljük a fentieket tag- és kartársainkkal. Hisszük, hogy hasonlóképpen igaz örömmel veszik tudomásul szövetségünk ez újabb sikerét, amely méltón esatlakozik egyévi működésünk eddigi szép eredményeihez.

Ugyancsak a legilletékesebb helyen hozzájárultak szövetségünk címének megváltoztatásához is és így a jövőben szövetségünk eddigi címének elhagyásával, a közgyűlés által is egyhanguan megszavazott új címünket vesszük fel, — ezentul szövetségünk címe ez: „Magyar

Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szövetsége" — röviden „MEOSz”.

Ez is egy újabb lépéső haladásunk utján, de van még egy.

Szövetségünk ügyvezető elnöke a földművelésügyi minisztérium szociálpolitikai osztályának vezető egyéniségével folytatott tárgyalás kapcsán megbízást nyert arra, hogy a magánuradalmi erdészeti és vadászati altisztekre vonatkozó statisztikai adatok feldolgozásával előterjesztést tegyen a kötelező aggkori, rokkantsági, baleseti és nyugdíjbiztosítási törvényjavaslatba történő bekapcsoltatásuk végett.

Ez a törvényjavaslat is most készül a minisztériumban és ügyvezető elnökünk is most készült el előterjesztésével, mely a napokban jut el illetékes helyre s így megvan a jogos reményünk ahhoz is, hogy a magánuradalmi erdészeti altiszti kar és tagtársaink nyugdíjügye is a közel jövőben megoldást fog nyerni.

Ugyanigy megoldás előtt áll a járási erdőőrök nyugdíjügye is. A földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya ugyanis körrendeletben hívta fel a m. kir. erdőigazgatóságok utján az erdőfelügyelőket, hogy a járási erdőőrök nyugdíjügyének megoldhatása végett a vármegyei közigazgatási bizottságokkal, a szükséges előzetes tárgyalásokat folytatással le és hassanak oda, hogy a járási erdőőrök nyugdíjalapjának megteremtése mielőbb megvalósítható legyen országszerte.

A dolog természeténél fogva mégsem tartjuk időseirűnek a körrendeletnek teljes egészében való ismertetését, illetve nem a részletek közléset, elég most az a tény, hogy ezuton is örvendetes haladás várható a közel jövőben. De a körrendelet egyik szakaszát szükségesnek és célszerűnek tartjuk leközoľni azért, mert tag és kartársaink abból bebizonyítottnak láthatják azt a tényt, hogy a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának illetékes vezetői tényleg mily szociálisan gondolkoznak és szívükön viselik az altiszti kar ügyét s nem rajtuk mulott eddig sem, hogy ezt még kellően tényekkel nem mutathatták ki. Ez a szakasz szóról-szóra így szól:

„Minthogy a járási erdőőri szolgálat közérdekű fontosságú, követelőleg kívánja meg azt, hogy ezt a szolgálatot jó munkaerők lássák el, már pedig jó munkaerő csak megfelelő javadalmazás és nyugdíjjogosultság mellett remélhető, ez okból nagy súlyt helyezek arra, hogy a járási erdőőrök részére mielőbb megfelelő nyugdíjalapok létesíttessenek.”

Ehhez igazán nem kel kommentár. Arany igazság. — Arany szavak. — A magyar erdészeti műszaki segédszemélyzetnek szebb és jobb jövője csillog ki belőlük. Előző lapjainkban közölt beszámolóinkban megemlékeztünk az erdőmérnöki kar azon tagjairól, akik szövetségünket pártfogásukba vették és az adott alkalmakkor ezt személyesen is kifejezésre juttatták.

Igy emlékeztünk meg annak idején Papp Béla, Tomasovszky Imre miniszteri tanácsosok, Illés Vidor főerdőtanácsos, Pollakovits György és Kotzmann Géza erdőtanácsos, Tauka Sándor főerdőmérnök, vitéz Tóth László főerdőmérnök, erdőfelügyelő, Tóth Bódog, Horváth Rezső és Fritsch István erdőmérnök urakról, akik szíves támogatásukkal bennünket nehéz munkánkban tettekkel segítettek, amiért mi mindig hálás köszönettel leszünk irántuk eltelve. Ez a diszes névsor újában ismét szaporodott egy oly egyén nevével, aki tetteivel ugyancsak mint a fentnevezettek is fényes bizonyítékát adta szociális érzületének és a magyar erdészeti al-

tiszti kar iránti szeretetének. Ez a jóakarónk, Szepessy Arthur m. kir. erdőtanácsos erdőfelügyelő ur, aki hozánk intézett átiratában volt szíves felajánlani, hogy a négy vármegyére kiterjedő kerületében, az ottani uradalmak erdészeti altiszteit szövetségünkkel és lapunkkal megismertette, őket a tagok sorába való belépésre fogja buzdítani. E célra tőlünk megfelelő számú mutatószám és tagbelépési nyilatkozat megküldését kérte, amit sietve a legnagyobb készséggel meg is küldöttünk. Az eredmény, amelyért ezuton is őszinte hálás köszönetünket nyilvánítjuk, nem maradt el, mert már eddig is többen küldték be a tagok sorába belépésükre vonatkozó nyilatkozatukat. Ismételten igen szívesen köszönjük ezen spontán megnyilatkozott szeretetteljes támogatását, s ama óhajításunknak adunk itt kifejezést, bár minnél számosabban követnék e nemes példaadást. — A szomorut, a fájdalmasat szándékosan hagytuk a végére, mert mielőtt befejeznénk beszámolóinkat, be kell jelentenünk, hogy szeretett és mélyen tisztelt elnökünk dr. Juhász József képviselőházi titkár, gazdasági tanácsos ur lemondott szövetségünknel viselt elnöki tisztségéről. Lemondó levelét fentebb teljes terjedelmében adjuk közre. Itt, csak igaz, őszinte szeretetünk és tiszteletünknek adva kifejezést, kijelentjük, hogy bár lemondott, mi mégsem bucsuzunk el tőle. Annak idején, amikor mi a kezdet kezdetén igen nagy nehézségekkel küzdöttünk, nem tudva még, hogy hová, merre visznek utjaink. Amikor a legnehezebb munka, a közöny megtörése, a megnemértés kiküszöbölése, a szervezés, szövetségünknek megalapozása vette kezdetét. Amikor nem tudhattuk még, mit hoz a jövő, életképes lesz-e, vagy mint oldott kéve ismét széthullik-e szövetségünk, akkor, ebben a kezdet bizonytalanságában állott ő az élre, szóval és tettekkel, velünk küzdve, bennünket bátorítva, részünkre a biztos sikert biztosítva. Mi ezért a jövőben is csak hálás szeretettel fogunk reagálni, s élni fogunk azzal a szeretetteljes engedelmével, hogy amikor a szükség úgy hozza magával, ismételten, újra is hozzáfordulunk, igénybe véve azt a szíves támogatást, amelyet ő még eddig meg nem tagadott senkitől, akinek az ő segítségére szüksége volt.

A folyó évi február hó 19-én megtartott közgyűlés egyhanguan tiszteletbeli díszelnökké választotta meg őt, tagjaink szeretetteljes hálájának kifejezéséül. Ezzel véljük, sikerült őt továbbra is magunkhoz fűzni s így válik szükségtelenné a fájdalmas bucsuzás is. A jövőben, ha nem is vesz részt szövetségünk további vezetésében, mégis megnyugtató tudat nekünk az, hogy értékes támogatását a jövőben sem fogja tőlünk megtagadni. A tiszteletbeli díszelnökké történt megválasztásáról szóló közgyűlési jegyzőkönyvi kivonatot legközelebb küldöttésgileg fogjuk átadni, személyesen is megköszönve a szövetség javára kifejtett eddigi önzetlen fáradozását. N. R.

Egy az összességért, az összesség egyért, ez az ut az, mely célra vezet, mert „Egységben az erő”.

Tagjaink és lapelőfizetőink b. figyelmébe!

Mindazon tagjainknak és lapelőfizetőinknek, akik az „Az Erdő” 1927. évfolyamát beköztetni óhajtják, a Magyar Jövő könyvkötészete az alábbi árak mellett köti be:

Félvászon kötés, aranyozott szegéllyel 3 P 60
Ugyanaz, egyszerűbb 3 P 10

Lapokat 50 fillér postai szállítási költséggel együtt a „M. E. A. Sz.”-hoz kell beküldeni.

Mondok . . .

— Karcolat. —

A míg mások farsangoltak
s vígan mentek a bálba,
Sajnos! mi meg gyülesezünk
a Rádai-utcába.

Csonka hazánk mostohái,
Kik sok százan ott voltunk,
Jeremiás prófétaként
Keseregve jajogtunk.

Nem a farsang multa miatt,
Mert az akkor lesz nekünk,
Ha elérjük azt a fokot,
melyért már rég könyörgünk.

Mert míg mások illő címet
s ehhez fizetést kaptak.
Addig minket nagy átlagban
szolga-sorban otthagytak.

Hisz minden más ágazatnál
altisztból lett segéd tiszt,
A hivatszolgát pedig
felemelték, s lett — altiszt.

Csupán minket nem találtak
jobb címre érdemesnek.
S ezért hisznek mindenütt csak
gazdasági cselédnek.

Pedig ötven év alatt már
mi is nagyot haladtunk.
Még se sikerült — mint másnak —
méltóbb helyre feljutnunk.

Hogy mért van ez, nem firtatom,
tudja ezt sok jó urunk.
S minthogy nem mi vagyunk oka,
nem is „mea culpázunk“.

Feren' bá

Bizony azért „mea culpát“ —
mondhat mind, — az egész kar,
Hogy ötven évet meddően élt át,
míg — „együtt“ — haladt a többi kar.

a Szerk.

Nyiltlevél

Szeretett kedves Kartársaim!

Szövetségünk folyó évi február hó 19-én Budapesten megtartott évi rendes közgyűlésén Ti sokan megjelent nagyrabecsült és szeretett kedves Kartársaim, olyan egyöntetű szíves elismeréssel és az őszinte szeretetnek olyan impozáns megnyilvánulásával tiszteltétek meg csekélységemet, hogy szinte szégyenlem magamat.

Részletekről engem váratlanul ért megtisztelésnek és szeretetnek ily módon történt megnyilvánulása annyira meghatott és olyan elérzékenyítő hatással volt reám, hogy emberi gyarlóságomból folyó nehézkes elgondolásomat is sulyosbitva, ott nyomban sem illően megköszönni, sem mint érdemtelent ért dicséretet elhárítani nem tudtam.

Biztosra veszem azt is, hogy szerény személyemmel

nem rokonszenvező — „jóakaróim“ — ezt a tiszteletteljes nyílt levelemet is kérkedő és émelgyős feltűnni akarásnak fogják tartani és ellenem hirdetni, de alapos megfontolás után még is kénytelen vagyok, még ezt a bántó valótlaniságot is inkább lenyelni, mint reám nem illő dicséretet szónéklül és érdemül elkönyvelni.

Határozottan érzem, hogy adós vagyok, elsősorban az engem nagyon megtisztelt s általam nagyrabecsült és őszintén szeretett kedves Kartársaimnak, — másodsorban pedig tartozom ezzel igazságérzetemnek, — mert nekem sem a szövetség munkájában, sem közös érdekeink előmozdítása körül abszolút nincsenek érdemeim. En egy jottányival sem tettem többet, mint amennyit sok más kartársam is megtett s amit minden KKartársnak kötelessége megtenni. S mivel ezért nekem sem dicséret, sem elismerés nem jár, méltóztassatok megengedni, hogy ezt elhárítsam magamról.

Ellenben azt a nekem végtelenül jóleső s csekélységemet nagyon megtisztelő szeretet, melyet a Ti meleg baráti kézzorítástokban megéreztem és a tiszta őszinteséget kifejező becsületes arcotokról leolvastam, azt boldogan s örömmel zártam szívembe s hoztam el magammal emlékül, melyért fogadjátok hálás köszönetemet s amit én is szívem egész melegével átérzett és soha el nem muló őszinte nagyrabecsüléssel és szeretettel viszonzok.

Szívem mélyéből jövő óhajom, hogy a lelkünket felemelő és nemesítő hit, a szívünket besugárzó remény, a mindennél értékesebb krisztusi szeretet és a legbiztosabban célravezető egyetértés szép erényei kapcsoljanak össze szorosan mindnyájunkat, hogy a bizalmatlanság, csüggedés, gyűlölet, irigység és meghasonlás, minden szépet és jót megmételtyező szelleme ne tudjon éket verni közénk.

Csekélységemet mindenkori szíves jóindulatotokba és szeretetetekbe ajánlva, maradok Mindnyájakokat őszintén tisztelő és szerető igaz hivetek,

Sárkóczy József
m. kir. főerdőr.

Tag- és kartársaink figyelmébe!

Szövetségünk folyó évi február hó 19-én Budapesten megtartott évi rendes közgyűléséről szóló részletes tudósítást, annak igen nagy terjedelme miatt, csak lapunk legközelebbi, április havi számában fogjuk közölni, mert jelen számunkban az — helyszüke miatt lehetetlenné vált. Ugyanezen okból folyólag a Tomasovszky-féle tankönyvet is csak a jövő számunkban folytatjuk. A temetkezési segélyalapra, a borzalmas gyilkosságnak áldozatául esett Lueskai tag- és kartársunk után esedékessé vált 50 filléres hozzájárulásokat kérjük mielőbb beküldeni. (Az 50 fillért nem szükséges külön feladva küldeni, hanem a tagdíjfizetés alkalmával a tagdíjakkal együtt feladni.)

Végül még kérjük tag- és kartársaink szíves elnézését, hogy lapunk jelen száma kissé megkésve jelenik meg. A közbe jött fontos események és technikai nehézségek, amelyeket elkerülni nem volt lehetséges, okozták e késedelmet.

Minthogy hasonló esetek a jövőben sem kerülhetők el teljesen, kérnünk kell tag- és kartársainkat, hogy az ilyen véletlen okozta késedelmeket azzal a szeretetteljes megértéssel vgyék, mint amellyel mi a lapunkat adjuk.

Az elnökség.

Levél a szerkesztőhöz

Kaptuk és adjuk az alábbi leveleket:
Nagyságos Elnök ur!

Szomoru szívvel tudatom, hogy Lucskai Bálint városi erdőőr, kedves kartársunk, egyeletünk odaadó tagja február 4-én kora reggeli órákban egy elvetemült fiatalember által keresztül lövetett s 5-én a déli órákban meghalt.

Egy ügybuzgó kedves tagot vesztettünk, gyászbaborította a gyilkos golyó nemcsak szeretett családját, de minden jóézésű embert, aki csak érintkezett vele, mert igazságos jó lelkével mindenkin segített.

Amennyiben a temetkezési egyeletnek is hü tagja volt, méltóztassék intézkedni a temetkezési segély kiutalására iránt.

A gyilkos neve: Béres N. próbaesendőr, ki állítólag szegény, immár elhunyt kartársunk kedves leányát feleségül óhajtott, ő ezt tudomásul vette, de kikötötte, hogy majd csak akkor lehet erről komolyan szó, ha megélhetését, illetve jövőjét biztosítja, mert jelenlegi állására még nem nőszülhet, de meg a leányka is nagyon fiatal és mivel a leányka maga is arra kérte levélben, hogy addig is kimélje őt, illetve kerülje házukat — az elvetemült legény emiatti bosszúból követte el gyilkos tettét s az apát mellbe lőtte

Gaz tétével megölt egy áldott jó apát és szerencsétlenségbe, nyomorba taszított egy ártatlan, jobb sorsra érdemes családot. — Idecsatolva küldök egy hivatalos igazolványt az elhalálozásról s ismételve kérem Nagyságodat a segély kiutalására.

Nagyságod alázatos szolgálója:

Deák László
m. kir. főerdőr.

IGAZOLVÁNY.

A m. kir. erdőigazgatóság hivatalosan igazolja, hogy Lucskai Bálint városi erdőőr folyó hó 5-én a déli órákban elhunyt.

Debrecen, 1928. évi február hó 8-án.

M. kir. Erdőigazgatóság:
Béky s. k.
miniszteri tanácsos,
m. kir. erdőigazgató.

Kedves Kar- és Tagtársaink!

Ez újabb szerencsétlenség okozta haláleset újból áldozatot követel az életben maradt szerencsétlen család javára. Mi az özvegynek az alábbi levél tanúsága szerint, a fenti igazolás alapján azonnal megküldöttük a 200 pengős temetkezési segélyt, bár a segélyalap már teljesen kimerült s ezért igen kérjük tagjaink összeségét, gondolkodjanak esendő emberi mivoltukra; gondolják meg, hogy

Vadászharisnyát

a legelőnyösebb árban, a legjobb anyagból **szakszerűen javít** (talpal, fejel stb.)
Majdikné, Tízeshonvéd-u. 28.

egyikük sines biztosítva a halál ellen, és nem tudni, kire mikor kerül a sor, lássák be végre, hogy mi a tagjaink és családjaik javát akarjuk ezzel is szolgálni és lépjenek be mindannyian a temetkezési segélyalapba s küldjék be ez újabb szomoru esetből esedékessé vált 50 fillér járulékot. Segítsetek az özvegyek és árvák nyomorát és bánatát enyhíteni!
A vezetőség.

Nagyságos Elnök ur!

Férjem szomoru elhalálozása folytán a temetkezési segély-egyletből küldött 200 pengőt megkaptam, melyért leghálásabb köszönetemet nyilvánítom úgy Nagyságodnak, mint az egyelet minden egyes tagjának. Az egyeletnek továbbra is tagja óhajtok maradni s kérem a jó Istent, hogy egyeletünk életképessége csak fokozódjon, mert az özvegyeknek és árváknak ilyen mérhetetlen fájdalomba s kétségbe esett helyzetébe némi vigaszt és reményt nyújt a jövőre nézve.

Nagyságodnak alázatos szolgálója:

Debrecen, 1928. évi február hó 23. napján.

Özv. Lucskai Bálintné
volt városi erdőőr neje.

A csemete ültetésnél használható ültető pálcákról és ültető ágasról

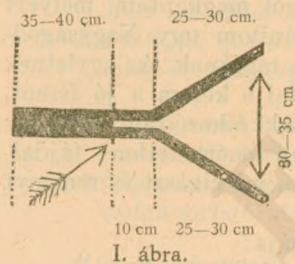
A csemete ültetésnél szokták használni az ültető pálcát. Az ültető pálcát olyképen használjuk, hogy a kiásott gödör közepén keresztül fektetjük és az elültetendő csemetét balkezünkbe tartva, hüvejk és mutatóujunk között az ültető pálcá középehez fogjuk a gödör közepében, oly mélyre engedjük, mint az a régi helyén állt, vagyis a csemete gyökfeje az ültető pálcá alsó szélétől 1—2 cm.-rel mélyebben legyen, hogy a gyökerek betakarása után gyökfő ne maradjon feljebb, vagy ne jusson mélyebbre, mint ahogyan az az előbbi helyén — a csemetekerben — állt. A magam tapasztalata szerint, nem árt a csemetének, ha 1—2 cm.-rel mélyebben tesszük, mint az előbbi helyén volt, mert az ültetés utáni esőktől a csemete gyökerek közé és mellé rakott porhanyós föld megszáll és így nincs a gyökfő kelletnél mélyebben.

Az ültető pálcá 2—3 cm. vastag, egyenes és oly hosszú, hogy a kiásott gödröt keresztül érje. Bármilyen fanemből készíthető, melyet az ültetést vezető erdőész maga is könnyen elkészíthet.

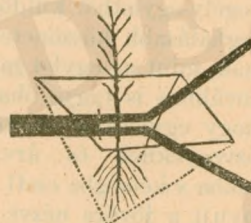
Az ültető pálcáról többet fölösleges írni, mert azt hiszem mindenki ismeri, aki az erdőészet keretébe tartozik. Ezt is csak azért írom le, hogy az ültetőpálcá és ültető ágas közti különbséget megismertessem, mert mindkét eszköz egy célt szolgál, de az utóbbi sokkal praktikusabb. A csemete ültető ágas nem mindenki előtt ismeretes, ennek használhatóságát én találtam föl 1926. őszi ültetésnél, t. i. egy olyan kötött talajon való ültetésnél, ahol az ültető munkásnak egyik keze kevés volt ahhoz, hogy a csemete gyökerei közé és mellé a szükséges porhanyós földet kiválogassa, vagy pedig egy másik, nem anyira kötött felső rétegből össze kaparja, mert a másik keze a (bal) levolt kötve a csemetének az ültető pálcához való odafogással. A munka lassan ment.

Folyton azon gondolkodtam, hogy hogyan lehetne azon segíteni, hogy az ültető munkás mindkét kezét szabaddá tehetné a csemetének a gödörbe helyezése

állítás) után, hogy (a csemete gyökerei közé és mellé a szükséges porhanyós földet mindkét kezével a gyökerek közé (megszer) előkészítse és igazgassa. Végre ez sikerült is az ültető ágas segítségével. Az ültető ágas ugyan azt a célt szolgálja, mint az ültető páleca, azzal a különbséggel, hogy az ültető ágasnál nem kell a csemetét a gödörbe helyezés után kézben tartani. Az ültető ágas alakját a jelen I. ábra mutatja:

I. ábra.

II. ábra.

Az ültető ágas bármely fanemből készíthető kivéve a párazs fákat, mely könnyen törnek. Az ágas szárának vastagsága 3—4 cm. legyen és hossza a két ágig 35—40 cm., az ágak hossza 25—30 cm. és az ágakközi szélesség 30—35 cm. Az ültető ágas kisebb, vagy nagyobb lehet, aszerint, hogy milyen gyökerű csemetét ültetünk. Az ágas két ága közt, a nyíl irányába kézifűrészszel 10 cm.-re bevágjuk. Ahol a bevágás véget ér, jó erős dróttal körül kötjük, hogy használat közben tovább ne hasadjon. Az ágas megválasztásánál vigyázni kell arra, hogy az ágak egyfelé álljanak s ne legyenek ferdek, hogy a gödör fölé fektetve ne bakogjon és, hogy a csemete benne függőlegesen álljon. Az ültető ágast az ültetést vezető erdész könnyen elkészítheti. Én mindig magam szoktam készíteni. Az ültető ágast úgy használjuk, hogy balkezünkkel tartva a *száras* végét a bal-mellünkhez, vagy balhónunk alá szorítjuk, a jobbkezünkkel a csemetét tartjuk, a két ágat kissé széjelhúzzuk és a keletkezett nyílásba a csemetét beleillesztjük, úgy, hogy a kiásott gödör felé helyezés után a csemete függőlegesen álljon és kellő mélyen a gödörbe, mint azt a II. ábra mutatja anélkül, hogy fogni kellene. Most már mindkét kezével foglalkozhat az ültető munkás, a gyökereket oly földdel takarhatja, amilyennel azt szükséges. Most félig a gödröt porhanyós földdel megtölti és megnyomja, arra nagyon vigyázva, hogy a csemete gyökerei egyesomóba ne nyomódjanak, hanem közéjük porhanyós föld kerüljön. Aztán a gödröt szinig megtölti földdel és akkor az ült. ágas ágait kissé szét-huza és a csemetéről kissé az ágas szára felé húzva, azt leveszi.

A levevésnél vigyázni kell arra, hogy az ágakat kelően húzzuk szét, hogy az ágasból a csemete könnyen kijöjjön, nehogy a csemete kérgét megsértsük. Most a csemete koronáját jobbkezünkkel kissé húzósan tartjuk és óvatosan megtapossuk. A tavaszi ültetésnél ne mulasszuk el a fészek felületét jó porhanyós földdel beszórni, nehogy eső hiányában a fészek felülete megrepedezzen és a gyökerekhez levegő hatoljon, mert ez a csemete elpusztulását vonja maga után. Az őszi ültetésnél pedig nagyon ajánlatos 10—12 cm. körletben a csemete körül gyephanttal takarni, úgy, hogy a fölvágot hant gyökeres része legyen fölfelé, így a csemetét a téli fölfagyástól megvédjük. Ha így a munkásainkat

beoktatjuk, elég gyorsan és szép eredménnyel ültethetünk. Én a fent nevezett idő óta így ültetek és nagyon szépen sikerült egy a fenyő, mint a lomblevelű fanemnél. Aki ezt az ültetési módszert megismeri, a jövőben csak így fog ültetni, mert belátja, hogy az erdősisítésre fordított összeget így jobban tudja hasznosítani, úgy az erdőbirtokos, mint előjáró tisztjei bizalmát érdemli ki. Ha minden erdész, aki erdősisítéssel foglalkozik, magáévá teszi ezt az ültetési módszert, nemcsak az erdőbirtokos javát, hanem szegény hazánk amputált erdőgazdaságát is felvirágoztatja, mert az erdőszetben az ültetés (erdősisítés) olyan, mint az emberi életben a születés, születés nélkül nincs ember, ültetés nélkül nincs erdő.

Hugli Pál
urad. fővadász.

Facseteték földből való kiszedése, számlálása és csomagolása*

A közelgő tavasz beálltával megkezdődik a csemetekertekben a csemeteknek a földből való kiszedése, számlálása, csomagolása és az ültetési vagy rendeltetési helyekre való szállítása stb.

Azt hiszem nem végzek hiába való munkát azzal, ha a fent említett munka szakszerűségét t. Kartársaim figyelmébe ajánlom annál is inkább, mert, sajnos, nem ritkán van alkalmunk tapasztalni, hogy kisebb vagy nagyobb távolságokra szekéren vagy vasuton szállított csemetek csomagolása és kezelése olyan hozzá nem értést vagy felületességet árul el, ami még nem erdőszemlérnek is szégyenére válik. Pedig nekünk erdész embereknek a legjobban kell tudnunk azt, hogy a földből való kiszedés, számlálás és szállítás alkalmával hozzá nem értő módon rosszul kezelt csemete fogamzóképesége többé-kevésbé, vagy teljesen is tönkremehet, miáltal ezen munkák és az ültetés végzésével felmerült költségek is, az elkövetett mulasztások mérvéhez képest kárba vesznek. Ezt elkerülendő, a birtokos és az erdőgazdaság érdekében mindnyájunk kötelessége, hogy minden munkát legjobb tudásunk szerint és a legnagyobb körültekintéssel úgy végezzünk, hogy szakszerűség szempontjából is kifogástalan, tökéletes munka legyen.

A csemeteket a földből leghelyesebben úgy szedjük ki, ha a csemetesorok előtt olyan távolságban, hogy a földbe nyomott ásóval a csemetek gyökereit meg ne sértjük, ásószélességü és a gyökerek hosszúságához képest 1—2 ásonyom mélységü árkot ásunk. A csemetesor másik oldalán — két csemetesor között — az ásót egyenesen (nem ferdén) teljesen a földbe nyomjuk s a csemeteket földdel együtt a már kiásott árokba döntjük. Ezután két kézzel több csemetét összefogva, a gyökereken levő földet kiméletesen úgy rázzuk le, hogy a hajszálgyökerek — különösen fenyőféléknél — a földdel együtt le ne szakadjanak. Tehát nem szabad a kezünkben levő földgumós csemeteket a gyökereken levő föld eltávolítása végett a cipőnk orrához verni, vagy a föld által összetar-

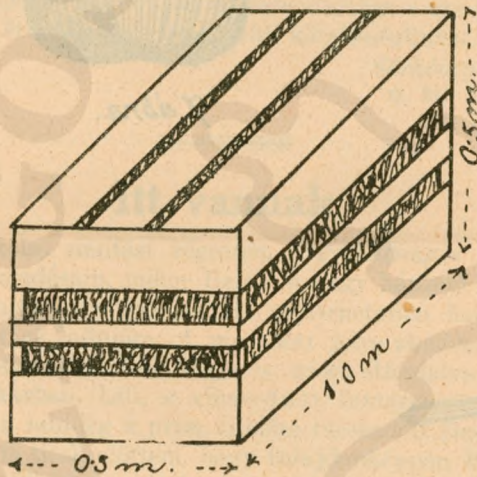
* Lapunk múlt évi február havi 2-ik számában egyszer már leközölt s erdőmérnöki szakvélemény szerint is kifogástalan jónak elismert, ezen szakcikket most másodszor is azért közöljük, mert első megjelenése óta sok új taggal szaporodtunk s a cikkben tárgyalt szakmunkák időszerűsége mellett jónak véljük, hogy a cikket új olvasóink is megismerhessék, hogy az erdőgazdaság érdekét szolgáló ezen jó szakcikknek egyesek esetleg hasznát is vehessék.

Szerkesztő.

tott esemetegyökereket kiméletlenül széjjel szaggatni, hanem úgy járunk el a leghelyesebben, ha két kézzel több csemetét összefogva a gyökereken lévő földdel együtt mellmagasságyra felemeljük és onnan a földre ejtjük. Ezt a talaj kötöttségéhez képest többször ismételjük, amíg a sulyosabb földesomó a gyökerekről le nem válik, míg a gyökerekre tapadt földet kiméletes rázással távolítjuk el. A földtől ily módon megtisztított csemetéket a munkás kisebb esomókba lerakja a földre, de napos időben úgy, hogy ne gyökerük, hanem koronájuk legyen a nap felé fordítva. Másik munkás kosárba vagy kötényébe összeszedi a csemetéket és ha csak lehet — árnyékos helyre viszi, hol megolvassa, százanként esomóba kötve, lehetőleg árnyékos helyen földre vermeltetjük.

Ha a csemeték olvasására megfelelő árnyékos helyünk nincs, akkor a kiszedő és számláló munkásokat — különösen napos időben — úgy osszuk be, hogy a földből kikerült esemete egy órán belül megolvassa ismét a földre kerüljön, mert különben a tavaszi szárító napsütéses levegő a csemeték gyökérzetében kárt tesz.

Ha a csemetéket a kiültetés helyére szekéren szállítjuk, akkor elegendő kasos vagy deszkás oldalu szekérben

1. ábra.

úgy elhelyezni, hogy a szekér fenekére, oda, ahová a csemeték gyökere kerül, kétujjnyi vastag, jó nedves moha réteget téve, ráfektetjük az első sor gyökerét, erre szembefordítva helyezzük el a második esemesor gyökereit, mire vízbemártott, vagy jól meglocsolt moharéteget teszünk s így tovább a következő sort, amíg a szekér megtelik. Magától értetődő, hogy a szekéroltal és gyökerek közé is locsolt moharéteget kell tenni.

A csemetéknek nagyobb távolságra vasuton vagy szekéren történő szállításánál már gondosabban és többféleképpen történik a csomagolás, ládába, kosárba, szalmába, sásba, fenyőgalyakba stb. Ezen csomagolási módok közül, mint a gyakorlatban megszokásosabbat és legmegfelelőbbet, a ládába és a szalmába való csomagolást tárgyalom.

Ha a szállítandó esemete több, 3—8 napon át marad a csomagban, akkor ajánlatos a gyökereket pépelni. Ez úgy történik, hogy a szükséghez képest kisebb vagy nagyobb kör alakú s mintegy 30 cm. mélységű gödröt ásunk a földre, vagy pedig e célra malterhordó ládához hasonló ládát készíthetünk. A gödörben vagy ládában, jó földből és vízből tejfelsűrűségű jól elkevert habarost (pépet)

esinálunk, melybe a kisebb esomókba, koronájuknál megfogott, esomagolandó esemeték gyökereit jól megmártogatjuk. Sokan agyagból készítene a csemetecsomagoláshoz pépet, ez azonban határozottan káros, mert az erős kötöttségű agyag, a vékony- és hajszálgyökereket, a szoros esomagolás okozta körülmények folytán annyira összefogja, szinte összeragasztja, hogy kiültetés alkalmával a gyökerek nem helyezhetők el a földben úgy, amint az fogamzási szempontból szükséges, sőt nagyon fontos. Ezért a közepes kötöttségű föld a célunk sokkal megfelelőbb.

Ládába való esomagolásnál bármilyen használt könynyebb ládát használhatunk, melynek oldalain levegőzés céljából több helyen hüvelykujj vastagságú lyukat fúrunk.

Nagyobb mennyiségű esemete szállításához célszerűbb, ha olesó széldezkából, vagy ha tetszetősebb ládákat akarunk, akkor III. osztályú deszkából házilag készítettünk a szükséghez képest kisebb-nagyobb ládákat. (1. ábra.)

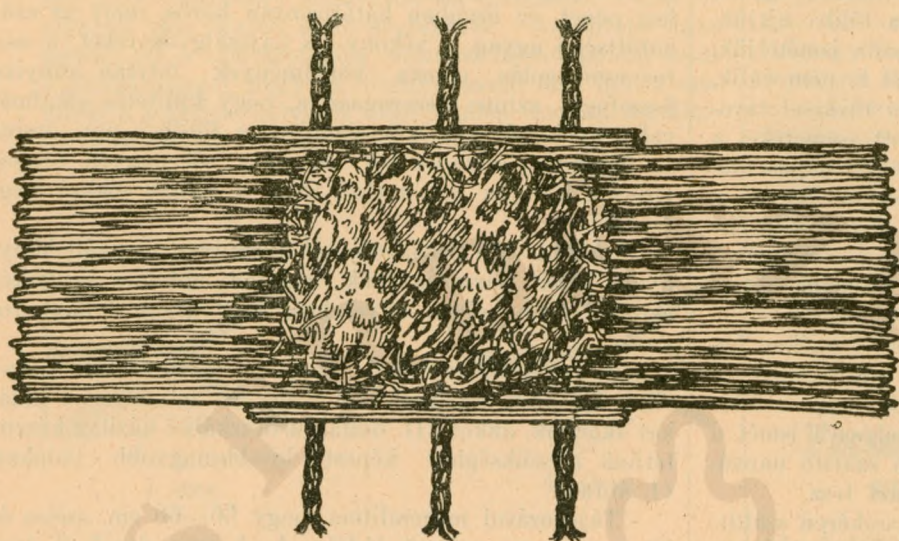
Tájékozással megemlítem, hogy 50—60 cm. széles és 50 cm. magas méretű ládába 4—5 ezer darab 3 éves lucfenyő vagy 2 éves tölgyesemétét lehet becsomagolni. 1 m. hosszú, 0.5 m. széles és 0.5 m. magas méretű ládába pedig 8 ezer darabot. Ennél nagyobb ládákat ne használjunk esemeteszállításához, mert sulyossága miatt nehezen kezelhető.

A csemete csomagolásához, használt láda fenekét és oldalait zsuppal vagy szalmával vékonyan kibéleljük. A fenekére a gyökerek alá locsolt moha, vagy ha moha nincs, akkor nem nagyon apró polyvaréteget teszünk. Erre azután hosszukás ládába úgy rakjuk be erősen locsolt moha- vagy polyvarétek közé a már előbb földhabarost mártott csemetéket, amint azt a szekérben való esomagolásban már leírtam. Mivel azonban a becsomagolt esemete napon át marad a ládában, a moharétegek közé rakott esemetegyökérréteg 2—3 ujjnyinál vastagabb ne legyen. Tehát a százanként esomóba kötözött csemetéket csomagoláskor széjjelbontjuk és szétterítve csomagoljuk be. Ha a láda hossza és szélessége egyforma — négyzet alakú — akkor kör alakban rakjuk bele a csemetéket.

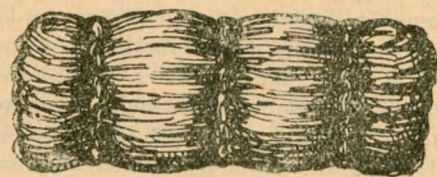
Szalmába kétféleképpen csomagolhatunk. Kisebbszemű csemetéket ugynevezett bábkötésbe, nagyobbakat sugárkötésbe. A bábkötésbe való csomagolás úgy történik, hogy zsupszalmából csavart 3 darab kötelet egymással párhuzamosan a földre fektetünk. Erre a kalászos végénél levágott és a csomagolandó esemeték kétszeres hosszúságának és a készítenő csomag kétszeres szélességének megfelelő alakban vékonyan zsupszalmát helyezünk el. Erre hasonló szélességben, a kalászos résszel egymásra borítva szintén zsupot fektetünk úgy, hogy ezen második zsupréteg lefektetésével az alatta levő zsupréteg hosszúsága megkétszereződjék. Az így elhelyezett zsupszalmára még kevés összekuszált szalmát hintünk s a gyökér által elfoglalandó helyre locsolt mohát teszünk. (2. ábra.) Most szemben egymásra fektetett gyökerekkel vizes moha közé berakjuk a csemetéket, majd legfelülre a gyökerekre jó sok mohát téve, (3. ábra) a második zsupréteget jobbról-balról felhajtv. a 3 darab szalmakötéllal jó szorosan összekötjük. A kiálló szalmaszálaktól megtisztítjuk s kész a csomag. (4. ábra.)

Az ugynevezett sugárkötésbe pedig úgy csomagolunk, hogy annyi zsupszalmát, amennyit két marokkal a kalászos résznél átfoghatunk, a kalász alatt spárgával jó

Felülnézet
2. ábra

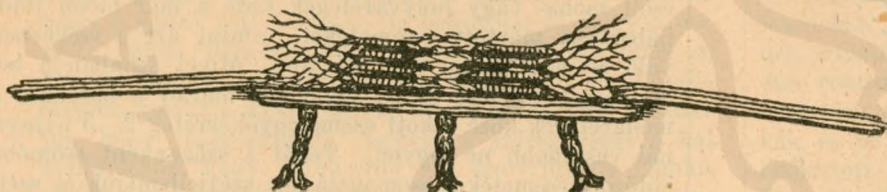

4. ábra.

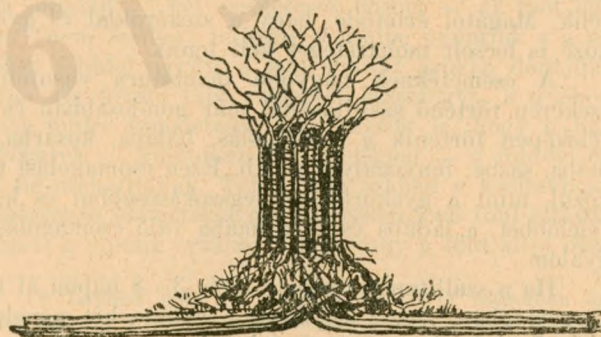

7. ábra.

Bábkötés
Oldalnézet
3. ábra

Sugárkötés.
Oldalnézet.
6. ábra.

Felülnézet.

5. ábra.

erősen összekötünk. Az így összekötött zsupszalmát két munkás négy kézbe fogva és négy részre osztva a földre lefekteti és köralakban egyenletesen széttergeti. A kötés feletti kalászos részt széjjelnyomkodva lábbal jól letapossa. A szalmakör közepére kuszált szalmát szór, majd erre a gyökerek alá jól meglocsolt mohát tesz. (5. ábra.) Most a gyökerükkel földhabarcsba mártott esemetecsomókat szorosan egymás mellé köralakban és álló helyzetben helyezük el a közepre tett mohára. (6. ábra.) A csomagban szállítandó esemetemennyiségnek így módon való elhelyezése után a gyökerekre körös-körül vizes mohát teszünk. A köralakban fekvő zsupszalmát az álló helyzetben levő esemeték körül felhajtjuk, azután az egész csomagot a földre fektetve a szalmát rajta megigazitjuk, két-három helyen szalmakötéssel jó szorosan megkötjük, a kiálló és lecsüngő szalmaszálaktól megtisztítjuk s ezzel a sugárkötésű csomag is kész. (7. ábra.)

Vasuton való szállításkor, a szalmakötelek esetleges meglazulása miatt ajánlatos spárga vagy sodrony átkötésével biztosítani a szalmaköteleket.

Kosarakba, sásba, fűzveszőkötés és fenyőgalyba is körülbelül a leirtakhoz hasonló módon csomagolhatunk.

Ha a csometéknak a földből való kiszedése, számlálása, csomagolása és szállítása körül az elmondottak szerint járunk el, akkor azok épségbentartása s így az erdőgazdaság érdekében is megtettük kötelességünket.

Sárkóczy József,
m. kir. főerdőőr.

Itt vannak

Az utolsó simítást végeztem a gyéritővágás faanyagának számadásain, mikor Balán, a nagy házörző kuvasz, az ebkoloniam primása, szinte utólérhetetlen hangjával rázendített az indulóra. A megadott jelre akcióba lépett a kutyanemzetség többi tagja is, ki-ki elfoglalva helyét az ebzenekarban. Lili, a viharedzett foxterrier-szuka, a kezdet után mindég a prim vitelére törekedett éles hangjával, ma is titok előttem, hogy tulajdonképpen Balán-e, vagy Lili az igazi primás. Gondolatban néha Lilinek itélem a primási vesszőt, mert a látszat arra enged következtetni, hogy Balán csak a finomabb primásnak, Lilinek engedélyével adja meg a jelt, amit abból sejtek, hogy a kezdet után a kis Lili nem egyszer, úgy kutya módra rendreutasítja a nagy kuvasz Balánt, ha a hangja nem megfelelő, vagy ha a prim vitelében kissé erősebben próbál beavatkozni. Csárdás, a nyugodtabb vérmérsékletű foxterrier adja a kontrát, Sajó pedig, a második számú házörző, nagy lompos fejével és mély hangjával egyenesen a bögös szerepére van teremtve. Rekk és Bekk, a foxterrierifjuság pedig mint műkedvelők vesznek részt a zenekarban, a skálák mindegyikét több-kevesebb eredménnyel próbálgatva.

Ha az ebzenekar a hibátlan ütemek betartásával elrohan, tudom, hogy idegen közeledik a gyéren látogatott lakom felé. De azzal is tisztában vagyok, hogy még jó odább van az érkezendő, mert a (tán másod-)primás bámulatos érzékével jóelőre, messziről észreveszi a közeledőt. Meggyorsítom hát ujjaim mozgását, hogy a — még rendelkezésre álló 3—4 percen belül, a látogató érkezése előtt, elvégezzem a hátralevőket, ami sikerült is beírtam a végösszegeket s örömmel láttam, hogy a főösszegek hajszálpontosan egyeznek.

Az idő azonban, amit még a hátralevő munka igényelt, meghaladta a 3 percet, azért hát úgy sebtében, kalap nélkül szaladtam, hogy az érkezőt, ki sejtésem szerint már a közelben lehet, megszabadítsam a zenekar tagjainak erőszakosságaitól, nehogy önként szedjék be az egyébként megérdemelt hangversenydíjat a kilyukasztott nadrág, szoknya, vagy használhatatlanná tett ernyő stb. alakjában. Hajlékomból kiérve, megállapítom, hogy a körletben mély esend honol; a zenekar tévedett, gondolom, nem hozzánk jött, hanem távolabbi helyen átment valaki s azt neszelték meg. De azért elindulok a vendég-látás örömről való lemondással a házikerítés kijárója felé, amit akarattal nevezek kijárónak, lévén arról nevezetes, hogy újévtől-újévig nyitva, ki van akasztva jelölül, hogy itt mindenki, kit sorsa idevezetett, szívesen látott vendég. Amint a kijáró küszöbét átléptem, balra tekintve látom, hogy az én Gyurka komám (nem olyan valóságos, mert hisz még nőtlen, magam szintén nem oly régen hordom a nősülés, az élet nyugvópontját jelentő keresztjét; de ha nem is valóságos, azért igazi komám) közeledik a zenekar tagjainak hangtalan kísérete mellett. A kuvaszok magasra tartott zászlókkal méltósággteljesen követik illő távolságban, Csárdás a fedezetet biztosítja, szorosan a nyomába haladva, csak Lili, a finomabb érzékű zenekartag ad kifejezést a vendég érkezése fölötti örömeinek méternyi magas ugrádozásokkal, amit a foxterrier-ifjuság esetlenül utánzott; közbe egyet-egyet vakkantott, mintha a jólismert barátunk ellen tévesen megejtett támadásért tőle bocsánatot kérne. Az én igaz komám pedig, ami csak egy igazi, vérbeli vadász tulajdona, megértéssel simogatja, veregeti a bocsánatkérőt, közben valamit, tán úgy fél vadász és fél kutyanyelven gagyog, a bocsánat megadása lehetett.

Feléje lódulok magam is. A kellemes csalódás, hogy mégis hozzánk jön valaki s ez Gyurka komám, gyors mozgásra ösztökéli az asztal mellett úgy Isten igazában elgémberedett lábaimat. Hiába! nem nekem való az ilyen fajta kotlás. Közelébe érve, az egyébként is mindég vidám komám ábrázatán rögtön észrevettem, a szokottnál is élénkebb derűt. Hirtelen átcikkázott agyamon, talán . . . Gondolatomat nem tudtam tovább fűzni, kezem nyujtunk, jobbomat a jobbkezében tartva, tekintetét az enyémbe akasztja, én az agyamon átcikkázott gondolat, komám valószínű az örömdetes biztos tudat hatása alatt az egymás üdvözlést is elfeledjük. Az én gondolatomból, vajjon úgy van-e? Komám pedig tán önző, hogy minél tovább csak egyedüli birtokosa lehessen a biztos tudatnak. Leolvassa az arcmonról amit sejtek, de vár egy pötytyet, nem erősíti meg, kinez, gyötör, keresztrefeszít. — Végre megszólal; egy másviláginak mondható ihlettel mondja, de tán nem is úgy mondja, hanem áhitattal imádkozza: „Itt vannak!” Hogy a sejtelmem ilyen meg erősítése a szívárványnak hány és milyen színeit mutathatta arcmonon, nem tudom, tán komám sem tudná megmondani, azt azonban a nevetésig derülő arcáról viszont én leolvastam, hogy a hatással megvan elégedve. Nem mindennapi esemény még a legedzettebb vadász sem lehet mentes egy kis láztól. Avatlan ember, ha hallja az ilyen párbeszédet, a sirig sem tudja a valót megkérdezés nélkül, — vadászember — azonban tisztában van azzal, hogy az: „Itt vannak”, „Ideérték”, „Megjöttek”, „Megérkeztek” stb. jelzők kizárólag csak a vándor légi utasok királyára, a Nimród-gárda várva-várt gyönyörűségére, az erdei szalonka megérkezéskor vonatkozik név említése nélkül is.

A fölcsudás után, mintha nem tudnám, kérdezem komámat; hova megyünk? Mire a megoldás akkora természetességével válaszol, hogy a megapellálás útját is eltorlaszolja: „Hát a Mortvágba“. És igaza van; mert a mortvágón, az erdőnek ezen alig 2 klm. szükületén szinte kényszerítve van a vidéken áthúzó szalonka keresztülrepülni, a remény tehát itt a legkeesegetőbb.

Elérve a hajlékot, tessékelem befelé komámat, hol leendő gyermekeim édes anyja galléron fogja, alaposan megrázza és csattogó, zsörtölődő hangon mondja komámnak, ki az inkvizíciót birkatürellemmel türi, hogy: „látom, már ismét el akarja tőlem lopni Ferit!“ (a megtisztelő Feri-névre szerénységem hallgat), komám pedig galambszelidséggel mentegetőzik, hogy az efféle égbekiáltó hitványság egyáltalán nem mestersége. Tessék csak nyugodt lenni, nem lopom el Ferit, éppen elég bajom van magammal is, de szalonka-lesre mennék kegyes engedelmével. Jó, jó, — mondja reményteltjes anyajelölt engedelkenyében, — foglaljon helyet nálunk, hogy az éjjel jobban tudjunk aludni; de már megy is, hogy hozzon egy-két falásra való harapni valót. Sejtji, hogy közel van az indulás ideje s ha az elérkezett, még a pástétomot is hiába tálalja. Csak pillanatokra volt szükség, már hozta is a harapnivalót. Persze, nemigen találtuk meg a falatokban az igényelt ízt, mert ilyenkor, ha az ember fia a szalonkahuzás elsőjére indul, Afrika összes fűszerei sem tudnák kellően megízésíteni az elköltendő falatokat. Némi falatozás és csapongó tereferelés után az én komám kitekint az ablakon, amint tekintetem nyomon követi az övét, látom, hogy a nap tűzkorongja gyorsított ütemben halad lefelé. Mielőtt azonban a látottak adta gondolatomat szavakban kifejezhetném, az én komám, akin a szent láz némi rezgése észlelhető, megelőz (könnyü neki; Ő nézett ki előbb egy szunyogfűlhosszal az ablakon) s az indulást javalja. Rövid szedelőzködés s már indulunk is. Buesuzásnál megnyugtatja leendő gyermekeim édes anyját, a reményteltjes anyajelöltet, fogadja égre-földre, hogy egy kerek világért sem tenne olyat, hogy ellopja Ferit, sőt még azt is beígéri, hogyha Feri netán hajlitott utra térve megszökni próbálna, életének legszebb kötelessége leendő a szökevényt egyenes utra térítve, visszatoloncolni.

Az indulásnál ősi szokás szerint az ebezenekar teljes létszámmal asszisztál. Lili és Csárdás nehezen elutasítható formában kéri az engedélyt a velünkjöhetésre, ezt azonban érthető okból most nem kapják meg.

Ahogy megyünk úgy kettesben az ígért földje felé, a vadászember sajátosságaként kis ideig szótlánul lépkedünk, mindenikünk saját gondolataival bibelődik. Rajzolgatjuk gondolatban az eljövendő események mikéntjét, el is ejtjük tán az érkező első. Egy megriadt fekete-rigó szökkent ki rózsaszínű, álmódosításból éles csattogásával, amint a fiatalos sűrűjéből fölkelve, tovább repül. Még korainak vélem érkezésüket, mondom komámnak, megtörve a hallgatást, mire Ő rám néz és tekintetéből olyan szemrehányásfélét olvasok ki, mintha csak mondaná, hát kételkedsz abban, amit én biztosan tudok? Fölfogom a helyzetet, hirtelen évődő kedvem jön és tovább fűzöm az előbb megkezdettet. Nézd csak komám! ma még csak 11-ike van, emiatt tényleg itt is lehetnének, de az időnk nem volt annyira kedvező, hogy ittlétüket remélhetnénk, hisz állandóan hűvös, hideg idő volt, csak tegnapelőtt enyhült meg. Ha Te így fogod föl a helyzetet, azt kell mondanom, hogy nem tudsz a szalonkák megszabott törvényén eligazodni, replikázik az én komám, nem minden ingerlékenység nélkül; a szalonka, ha

a napja elérkezett, nem sokat gondol a hűvösebb idővel, jön. Emlékszel-e, mondja tovább, a múlt évi esetünkre, amikor mitem sejtve haladtunk a Zádorlaci-sarok felé, félbokáig hóban gázolva, mikor az út jobb oldalán levő fiatalos sarja között láttuk gubbasztani a hó tetején az első. Véletlen volt az, jegyeztem meg én, de gondolom azt is, hogy megbánta korai jöttét. Már akár véletlen volt, akár nem, esattanik ki komámból az egyfokkal nagyobb ingerültség, hogy megbánta vagy nem bánta azt kérdezze meg tőle más, de itt volt, punktum. Hiába bizonyígtatsz, a valóság fényesen igazolja néztemet. Majd meglátjuk háromnegyed óra múlva, itt vannak-e, tapintok igaz komámnak még egyszer sebzett oldalára. Majd meglátjuk, dohog komám, fejét jobbra-balra forgatva.

Elértünk a Mortvág északi oldalára, ahol az erdő, mintha hibás lenne, ellaposodik; de a terjeszkedési szándék bizonyosságaként azért óriási ujjai mélyen nyulnak be az előtte elterjedő rétségbe, mintha azt megfogni megsemmisíteni akarná. Takitikája helyes, mert évenként küld előre 1—1 méterrel eszerjékből álló járőrt, hogy utánnuk a területet nyugodtan, koekázat nélkül okkupálhassa. Kilépve az utolsó eszerjékből is, lágy tavaszi szellő üdvözölt bennünket; a levegő annyira ózondús, hogy a tüdő szinte dupla porciót kíván belőle. Az öreg nap is jól elkutyagolt már, mosolyogva besuszik a tájtól, amit, mintha féltene, hogy baja ne történjen, biborpalástyával vonja be. Még egy zökkenés és tüzes arca eltűnik a látóhatárról, de fölfelétörő sugarai még élénken hirdetik mérhetetlen hatalmát.

Lassan, alig észrevehetően homályosodik a szemhatár, a biborpalást is lila színt vesz fel, hogy azután a sötétebbnek adjon helyet. A fekete-rigó danája alább hagy, szaggatott már, csak itt-ott kezd egy-egy még bátoratlanul nótába, de a második-harmadik ütemnél az is elhallgat.

Itt az idő komám, foglaljuk el helyünket s ha némát (jelzés nélkül repülő szalonka) látsz felém közeledni, figyelmeztess. Ellépünk a már jól ismert helyre, odaérve körülnézek, hogy úgy van-e minden, mint tavaly volt a változás csak annyi, hogy a eszerjék nagyobbak lettek. Kiszedem fegyveremből az esetleg szembekerülő rókának szánt 4-es söréttel töltött hüvelyeket s bedugom a várva-vártak részére a 10-set. Csak ennek elintézése után maradtam teljesen magamnak, csak ekkor szállt gondolatom pár évvel visszafelé, elakadva a bogsáni és resicai hegyekben, hol, óh kegyes Dianna, ezen időszakokban, de bő zsákmányt juttattál fegyveremnek.

Jó távol egy sötét pontot fedeznek fel szemeim, a mindinkább erősödő homályban, a pont mindegyre nagyobbodik, amiből a felém való közeledése állapítható meg; már hű kíséromet készültem akeióra szólítani, a vélt szalonka szárnyai azonban hirtelen túl hosszúra és hegyesre nőttek, pár pillanat után tőlem jó lövéstávolságra hangtalanul el-libeg egy megkésett vörös-vérese. Egyre csenedesebb lesz a környezet, csak egy-egy fekete-rigó rövid „pity“ mondatával jelzi éjjeli szállásának helyét és egy-egy szimatot fogó, vagy megriadt özbak hallatja érdes büfögését, ami hullámosan, itt-ott egy pillanatra megtorpanva, de újból utat találva terjed tovább, míg végre elhal. Egy ilyen bőfögés véghullámaiból kivált egy alig hallható, de abból némileg kiemelkedő hang, ami a távoli szalonka hangjára emlékeztet. Kellemes melegség áramlik át idegeimen, látó- és hallószerveim a pattanásig feszülnek, tán lélegzetet is csak úgy titokban veszek, nézek, hallgatok s néhány másodperc múlva,

tőlem nem is tulmossa, megszólal az alkonyat vándora, kor-kor. Lövőkészségbe helyezkedem, mert a hangja féltörése után idevárom, de pár pillanat után adott hangja már más irányt jelez. Itt vannak, mondok elégedetten önmagának, ennek pusztá megállapítása elég szórakozás az első szalonkalesen. Kor-kor, szökkent ki légedett gondolatomból egy új jövevény, ez ahogy a hang irányából kivehettem, komámát keresi; már várom fegyverének megszólalását, de az Ő szereneséje sem nagyobb az enyémnél, a szalonka nem ment lövésre. Mintha a szalonkák mozgási ideje már eltelt volna, állásomat készülök elhagyni, mikor a nagy, szálerdő irányában hallok egy jelzést homályosan, a hang erősödik, az időközönkénti jelzésből kivehettem, hogy harántirányba halad előttem, de egyszerre elesenedesedik; a hang tulajdonosa valószínű leszállt. Még pár pereig várok, de a mély esendet, a sötétségbe hajló alkonyatban már semmi más, csak a kissé hűvösre vált szél által mozgatott levéltelen gallyak egymáshoz ütődése zavarja.

Megelégedetten hagytam el a lesállásomat, kifelé törekszem az aljerdővel sűrűn beszórt erdőből, megyek a találkozóhelyre a Mortvág-erdő hüvelyk- és mutatóujja közti horpadásba, hova kiesivel később komám is megérkezett, erős pellengérré állítva délutáni tamáskodásomat.

Jó félóráig beszélgettünk még, a szalonkák minden hallott hangját, repülési irányát, korai vagy késői irányváltoztatását tüzetesen megvitatta, másnap estére egymásnak több szalonkát helyezve kilátásba, igaz komai készsorítással elváltunk, ki-ki saját fészket véve irányul. Már jóskán elhaladtam, mikor önkéntelenül, tán gondolat átvitel törvényének kényszere alatt megállok s jó távrólól hallom: „komám! holnap este időbe itt légy ám!”

Szy Ferenc
m. kir. erdőőr.

Kötelesség

Aki rögtön ad, kétszer ad, mondja egy régi közmondás. És valóban mély igazság rejlik ezen bölcs mondásban elméletileg is, amely igazság tényleg csak akkor válik értéké is, ha azt a gyakorlatban szem elől nem tévesztve, betartjuk. A rögtönadásnak minden esetben meg van a haszna, mert vagy valakin közvetlen segítettünk, vagy esetleg közvetve magunkon segítünk vele. Ha tehát az adás kötelezettsége akár másokkal, akár önmagunkkal szemben fennáll, amit előbb vagy utóbb teljesítenünk kell, iparkodjunk kötelezettségünknek az első órában eleget tenni, akkor kétszer adunk, a lelkiismeretünk is nyugodt, mert megszabadulunk a mindenhova kíséző azon kínos gondolattól, hogy elintézetlen ügyünk van.

A jelen esetben önmagunkról lévén szó, tehát kétszeresen esik latba a hanyagolás. Lapunk eddig kézhez kapott számaiban látjuk, hogy 2—5 pengős tagdíjbefizetési hátralékok vannak, a temetkezési segély ügye pedig még ennél is kedvezőtlenebb állapotban van, amennyiben a temetkezési sedélyjárulékot a legutóbbi közlés szerint a tagoknak csak mintegy 16 százaléka fizette be, holott a tagdíjagnak előre, a temetkezési segélyjárulékunk pedig esetenként kellett volna az egyesület pénztárába beérkezni, hogy a pénztár is a felgyülemlő terheket akadálytalanul kiegyenlíthesse.

A késedelmes fizetési jelenség azért feltűnően

szokatlan, mert az az erdészeti altiszti karnál fordul elő, azon altiszti karnál, amelyik a kötelesség és kötelezettségteljesítésben mindig az egyes osztályzatot nyerte. Itt tehát valami hiba telakodott be, ami nemcsak az erdészeti altiszti kar reputációjának érdekében, de az egyesület akadálytalan ügyvitelének szempontjából is gyors kiküszöbölést kíván.

A mutatkozó hibák eredetét nem nehéz kitalálni. Az első rávetett szempillantással látjuk, hogy az egyik ok a tehetségesebbeknél a nemtörődömség, a másik ok pedig a lét és nemlét közt küzködő szegénység.

A nemtörődömség mentésére nem találunk kifejezést, de van egy szó — öngyilkosság — ezzel lehet jellemezni

Ha mi magunk csak úgy két balkézzelel intézzük saját dolgainkat, kítől várjuk, hogy azt elintézzze? Vajjon kinek fájna a mi bajunk és lehet-e elvárni bárkitől oly nagy önzetlenséget, hogy neki jobban fájjon a mi bajunk, mint önmagunknak?

A nemtörődömség mentségére egyetlen momentumot lehetne a latba tenni, hogy egyesületünk tagjainak egyrésze talán nincs teljesen tisztában az egyesület céljával, nem tudja értékelni az egyesület létezését és ma még talán a látóhatáron kívül esik az egyesülésben rejlő erkölcsi előny, ami idővel az anyagit is biztosítja. De még ezen némileg elfogadható föltevést is megdönti egyesületünk vezetőségének minden irányu figyelme, hiszen részletesen közölte az egyesület célját, kimerítően vázolta azokat az előnyöket, amelyeket az egyesület elérhet, amire egyenként nem is gondolhatunk.

Minden késedelmesen fizetett tagdíj anyagi kárt jelent egyesületünknek, tehát magunkat károsítjuk, a temetkezési segély befizetésének halogatásával pedig a koporsó mellett síró gyászruhás özvegynek mélységes gondjait nézzük részvétlenséggel, holott filléreinkkel azon némileg segíthetnénk. De nemcsak az egyesületünknek teszünk anyagi kárt és nemcsak az özvegynek a lehetetlennel való küzködését nézzük részvétlenül, hanem a vezetőségünk munkáját is komplikáljuk, súlyosbítjuk. Azt talán felesleges említeni, mindenki tudja, hogy az egyesület vezetése tekintélyes mennyiségű, gondos, lelkiismeretes munkát igényel. Ennek tudatával meg kell hogy lássuk azt, hogy egyesületünk vezetősége a terhes munkát majdnem teljesen honoráció nélkül végzi és ha még azt is fel bírjuk fedezni, hogy vezetőségünk ezen munkát nem a hivatalos foglalkozási idő alatt, hanem azután, tehát akkor végzi, mikor mi, többiek a napi fáradtságos munkánk után már pihenhetünk, önkéntelenül adódik a kérdés, miért nem tudjuk mi, kiktől az egyesület ugyanis oly csekély támogatást kap, legalább azt a csekélyt pontosan teljesíteni!

A szegénységre, a tagdíj befizetésére vonatkozó mulasztás második látható tételére nagyrésztben minden feloldozást meg kell adni, mert ahol nincs egy fillér sem, onnan nehéz pengőket elővenni. Az ilyen önhibán kívül bekövetkezett elszegényedés nemcsak a szenvedőknek fáj, hanem azt a némileg jobb sorsban levők is fájó szívvel szemlélik. Ez a háboru okozta szegénység azonban nem szégyen, különösen az erdészeti altiszti karnál nem. Alig hihető, hogy az állami alkalmazottak között, vagy a privát állásokban lenne ágazat, amelyiket a háboru és annak következménye annyira alapjában rendített volna meg, mint az erdészeti altiszti kart, hiszen ez a kar mindent, az utolsó talpalatnyi földet is elveszítette lába alól. A Kárpátok

erdőkoszoruzta bérci Pozsonytól Ungváron, Máramaroszigeten, Kolozsváron, Déván keresztül Temesvárig a mi hazánk. A magyar erdésznek ezt az ősi hazáját most arra méltalan bocskorok tapossák, csak azért, mert Európa kalmárai már fáradtak voltak és agyalágyult állapotban torzszülöttet nemzettek. A torzszülött, a trianoni embertelen parancs (amit a jobb hangzás végett békének is neveznek) kikérgette a magyar erdésztagjait ősi hazájukból, földönfutóvá, koldussá téve őket, ami már hosszú éveken keresztül nehezedik minden átkával a teher súlya alatt roskadozó karra; de hiszem az egy igaz Istent, hogy már nem soká.

El fog érkezni a mi sóvárogva várt boldogabb óránk is. De addig is, amíg ez elérkezik, még a legnagyobb nehézségek közt is törekedjünk arra, hogy az egyesületünkkel szemben lerójuk azt a csekély tartozásunkat, aminek lerovása végeredményében csak a mi közös hasznunk lesz, kiindulva azon megdöntöhetetlen igazságból, hogy egyesületünk van hivatva annak kieszközlésére, hogy az olyan szegénység, amelyik havonta egy pengőnyi összeget is alig nélkülözhet, hogy azt tagdíjként és a siró özvegy megsegítésére átengedhesse, megszűnjön.

Főntebb azt mondtam, hogy ahol egy egy fillér sincs, nehéz pengőket elővenni. Ez fizikailag lehetetlen is. Ezt a fizikai lehetetlenséget is lehetővé tehetjük annak tényleges bekövetkezése előtt. A havi fizetések-nél, hogyha nehéz a negyed vagy félévi tagdíjat a sovány pénztárból egyszummába kiemelni, gondoskodjunk előre, havonként tegyük félre a minden óra eső összeget. Az inkább természetbeni járandóságot élvezőknek pedig majdnem kivétel nélkül adva van a lehetőség a baromfi nevelésre, neveljünk 2 db. pulykát vagy 8 db. csirkét, ezek nevelését kibírjuk; de úgy a havonként félretett összeget valamint az e-célra nevelt baromfiakból kapott összeget tekintsük háztartásunkra nézve nemlétezőnek, ahhoz ne nyuljunk csak akkor, amikor a havonta összegyűjtött pénzt negyed vagy félévenként egyesületünk címére postára adjuk; a kapott baromfi árból pedig az évi rátánkat befizetjük. Ilyen és sok ehhez hasonló módja van a befizetés megkönnyítésének, amely megtakarító műveletek betartása mellett nem lesz oly érezhetően terhes a járandóság beszolgáltatása.

Summa Summárium. Elengedhetetlen feltétel, hogy egyesületünket ne tekintsük kényszer részvénytársaságnak, ami azért létesült, hogy filléreinket elvegye. Ehhelyett nézzünk nyitott szemmel és lássuk meg annak ránk nézve kiszámíthatatlan értékét. Órizzuk, istápoljuk egyesületünket még erőinken felül is, hiszen a

mienk, tőle várhatjuk a mélyen zéró alá zuhant helyzetünk javulását, tőle remélhetjük özvegyeink és árváink könnyei egyrészének felszárítását, neki köszönhetjük az eddig elért eredményeket és csak az egyesület révén érhetjük el, hogy a kitűzött cél sorozatos munkáin legvégül az elért végeredmény koronáját ragyogni lássuk. Vessük hát el a nemtörődomség magunkra és a korra nézve káros köntösét egyrészt, erőltessük meg magunkat ha anyagilag gyengék vagyunk másrészt, legyünk pontosak járandóságaink beszolgáltatásában, ha ezt cselekedjük, nem teszünk önmagunknak kárt, elősegítjük egyesületünket fejlődésében, ami a saját magunk és családunk, az özvegyek és árvák segítése, vezetőségünk munkájának könnyítése és az utánunk elkövetkező generáció részére a mienknél egy biztosabb bázis hátrahagyása szempontjából — kötelesség.

Szy Ferenc
erdőr.

Szerkesztői üzenetek

Többeknek: Ügyvezető elnökünk és egyben lapunk felelős szerkesztője oly nagy tömegben kapja a kartársak, illetve a szövetség tagjai által a szövetséghez intézett leveleket, hogy azokra teljes lehetetlen minden egyes esetben azonnal választ adni, s ezért kénytelen bizonyos sorrendet betartani, kérjük tagjainkat, hogy az esetleges késedelmes válaszadást ne vegyék rossznéven, hanem várják meg türelemmel amíg a választ megadni lehetséges. Mert ahhoz még nincs elég anyagi erőnk, hogy külön irodát, külön személyzetet tartunk fenn magunknak. S így az ügyvezető elnök és titkára, a rendes hivatalos elfoglaltsága mellett csak a délutáni és esti szabad óráiban tudja ellátni a szövetség ügyeit, s emellett a lapszerkesztést, a különböző javaslatokhoz szükséges adatgyűjtést, a javaslatok elkészítését és megtárgyalását, kérvény ügyeket stb. stb. s bizony igen, igen nehéz emellett a levelezés lebonyolítása. Mindezekre tekintettel szíves elnézését és türelmét kérjük az érdekelteknek. — Sziv. üdv.

Milesevics J. Isaszeg: A beküldött 18 P, mint Milesevics, Ondrik, Fekete és Szerenesés kartársak befizetését megfelelően elszámoltuk. Ugyancsak a küldött 30 P 50 fill-t is kivánságuk szerint. — Sziv. üdv.

Hugli Pál, Egerbakta: Cikkét köszönjük s igen tanulságosnak tartjuk, leközlöttük, ha más hasonlóan közérdekű dologról tudna ismerttetést írni, írja meg bátran, a kezdet nehézségeitől nem szabad visszariadni. Előljáróink igazuk volt s jól tették, hogy írásra ösztökélték. Sziv. üdv.

Kótkay Mihály, Kutberek: Mivel a beküldött összeg célja jelezve nem volt, az egész 1 P 50 fill. tagdíjként számoltatott el s így maradt ki a temetk. S. A.-ból, tagdíja ezzel 1928. március 31-ig rendezve van. A temetk. S. A. tagjai közé felvesszük, ha beküldi az 1 P belépés és 3x50=1 P 50 f-t, az eddigi három haláleset utáni járulékot.

Rauh Ferenc, Dunakömlőd: 50%os tagdíj kedvezményt megadjuk, tagdíja: 1928. március 31-ig rendezve pártfogónak minden olyan nagyállású, befolyásos ur jó, akinek a miniszteriumokban összeköttetései vannak. Pl: a kerület képviselője, alispán, főispán, vagy báró, gróf, nagybirtokos, egyetemi tanár, főjegyző, polgármester, miniszteri tanácsos, államtitkár, de igen sokszor az ilyen, v. hasonló nagyur komornyikja — inasa — v. szakácsnéja is megteszi, hogy sikerrel közvetít.

Hazai és slavoniai tölgyfák, az összes lombfák és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Arjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Pócza Sándor, Lövvő: Lépjen be tagnak, úgy a lapot díjtalanul kapja.

Horváth József, Sziagy: A küldött 9 P-vel tagdíja 1928. június 30-ig rendezve.

Tóth Gyula, Gödöllő: Hátraléka 1927. évre 9 P. Beigért jobb cikkeit kíváncsian várjuk.

Czitrovsky Albertr, Bátaszék: Szives közreműködését köszönjük, de miért nem lépet még be?!

Gábor János, Hajduhadház: A beküldött összeggel tagdíja 1928. április 30-ig rendezve. — Juhász András. szintén 1928. április 30-ig rendezve. — Id. Gábor Sándor 1928. március 31-ig rendezve. — Sziv. üdv.

Babos Sándor, Fajda: Tagdíja 1928. március 31-ig rendezve. Mi a tagdíj fizetését nem sürgetjük, mindenki akkor tehet eleget ezen kötelezettségének, amikor van miből, a fontos az, hogy akkor tényleg teljesítse is, ezt a maga és kartársai közös érdekében vállalt köteleiséget.

Raffel Miklós vadór, Tata: Ma igen sok az állás nélküli kartárs és igen, igen ritkán akad üres állás, azért ha valaki már valahol helyben van, ha még oly kis fizetéssel is, tartson ki helyén hűséggel, mert ma igen sokan örülnének, ha olyan helyet kaphatnának, de nincs. Tagnak 50%-os tagdíjkezdéssel is felvétetheti magát, ha a küldött nyilatkozatot kitöltve beküldi. — Sziv. üdv.

Máté János, Gyimót: Beküldött 9 P kívánsága szerint nyert elszámolást, — lapot küldtünk.

Mike Pál, Sopron: Lapot a közölt címére rendesen küldjük, ottani postán azt Önnek kell megreklamálni. Sziv. üdv.

Czakó Ferenc, Kisszállás: Szives értesítéséért hálás köszönet. Vándorgyűlésről majd még írunk. Cimekre a mutatószámot elküldöttük. Tagdíja a küldött összeggel 1928. június 30-ig rendezve van. — Sziv. üdv.

Kálinger József, Lenti: Lapelfizetésük 1927. végéig rendezve. Örömmel vesszük mindkettőjüket tagjaink közé. Belépési nyilatkozatot küldjük s azt kérjük aláírva visszaküldeni. — Sziv. üdv.

Koronkai Kálmán, Hegyfalu: Tagdíja a beküldött összeggel 1928. június végéig rendezve van. Temetkezési segélyalapra elszámolva 1 P 75 fill.

Kováts Ödön, Kőkapu: Tagjaink sorába felvan véve 1927. július 1-től. Bedőtt nem lehet most szerezni. De a kir. Erdőfelügyelő könyvtárában talán van egy, kérje kölcsön tanulmányozás céljára, talán kiadja.

Füredi László, Taródfa: A küldött 20 P-vel tagdíja 1928. év végéig rendezve. Graezer erdőlegény javára 6 P elszámolva, ha még 3 P-t küld úgy 50%-os tagdíj kedvezményel számítva az 1928. évre rendezve lesz.

Szabó János, Hidegkut: Tagok sorába felvettük. Beküldött összeget 10 P-t óhaja szerint elszámoltuk. Mi minden tagtársunkat egyformán megbecsüljük, tiszteljük és szerezjük, amíg ez megérdemli; akár erdőszolga, akár erdőlegény, akár vadór vagy főerdész is, az a fontos, hogy becsületes és dolgozó ember legyen. Hogy egyesek lenézik kisebb rangú társaikat, az az illetők egyéni gyengesége, amivel a saját észbeli fogyatékoságukat bizonyítják, mert az igazán okos és tanult ember sohasem nézi le az egyszerűbb, de becsületes embertársát. — Sziv. üdv.

Hauk Sándor, Pálosveresmarth: Raffel Miklósnak írt üzenetünk első részét olvassa el, abból megítélheti a mai helyzetet. Hirdetést közöljük. Sziv. üdv.

Róna János, Mezőtúr. Levelére válasz megy, nagyon sok munka miatt eddig nem volt erre időnk. Sziv. üdv.

Kósa Sándor, Bánokszentgyörgy: Tagok sorába felvettük, küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Mutatószámokat közölt címekre elküldöttük. Sziv. üdv.

Czakó Ferenc, Kisszállás: Cikkét köszönjük, közölni fogjuk. — Sziv. üdv.

Kiss István erdőőr, Győr: Az alapszabályokat esakis akkor fogjuk kinyomatni, ha azok már véglegesen jóváhagyattak, mert a módosítást és az új címet csak most vasárnap, február 19-én a közgyűlés döntötte el, mi legyen. Abban igaza van, hogy aki nem érti meg a mi becsületes szándékainkat és nem támogatja a szövetséget, nem is igaz kartárs. — Sziv. üdv.

Szajak Karoly, Dunaföldvár: Gyűjtőívet megkaptuk, beküldött összeget köszönettel elszámoltuk kívánsága szerint. A kedves levélért és a boldog újév kívánságáért hálás köszönet. Igaza van, de mennyire igaz az, hogy a folytonos tülekedés és agyarkodás helyett jobb is, szebb is és célravezetőbb is az, ha őszinte testvéri szeretetet, egyetértést és összetartást gyakoroljuk és ápoljuk egymás között és egymás iránt. Tényleg azt, hogy ki a képzetebb, azt a hivatali felsőbbbég ugyis elbírálja és eldönti az egyes egyén által a szolgálatban felmutatott gyakorlati sikerei alapján. Mi is önnel mondjuk és kiáltjuk: „Legyünk jó testvérek“, „Tartsunk össze és szeressük egymást.“ — Sziv. üdv.

Varga István, Rátót: Menjen be Veszprembe a kir. erdőfelügyelő urhoz, mondja el neki amit nekünk megírt és kérje meg, hogy intéztedjen ügyében a vármegeyi közigazgatási bizottság útján, mi is fogunk ügyében nála eljárni, illetve levélben fogjuk támogatását kérni.

Mazányi Ottilia, Tardos: Kizárólag helyszüke s a fontosabb ügyek miatt nem közölhattuk eddig, majd idővel sorra kerül. Sziv. üdv.

Ifj. Kovács Lajos, Mándok: Lev. lapjáért köszönet, adott címekre mutatószámokat és önnel pályázati hirdetőment megküldöttük, ha jelenleg nincsen is állásban azért beléphet tagnak, csak a féltagdíjat kell fizetnie, s a lapot ingyen kapja. — Sziv. üdv.

Szűcs József, Nagykörös: Panaszuk jogos, jelentést kell tenniük az illetékes m. kir. erdőfelügyelőnek s őt kéri fel, hogy hivatalosan, sürgősen lépjen közbe, illetve rendelkezék ügyükben, ha így nem érnek célt írják meg, akkor előterjesztjük a földművelésügyi miniszteriumhoz. A beküldött 15 P-t kívánsága szerint elszámoltuk.

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., 1.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. hat havi lefizetésre!
aranyból

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

„MEASz“ tagjainak névsora

(Folytatás.)

Almersdorffer László ue. Monostorliget, Aschenbrenner Lőrinc
 öe. Porva, Bien József Kisvaszar, Vorsteleky László mkea. Örkény,
 Brozsonics József szveő. Gadány, ifj. Czikk Ferenc érsueő. Gemene,
 Dabranoki Mihály jeő. Szentgál, Facskó János fkeő Leucserdő,
 Farkas József husze. Veszprémhídegkut, Fellner János ueő. Mehe-
 tőspta, Fellner Vendel ueő. Mehetőspta, Gazdag István ueő.
 Veszprémhídegkut, Gelencsér János ueő. Márkó, Grüner Mihály
 Fenyőfő, Juhász Ferenc useő. Mátraderecske, Kováts József ufeő.
 Eplény, Kriston András ueő Borsod, imf. Kroyer János Balaton-
 esieső, Kusche Gusztáv uel. Pusztamarót, Lipkovics János fv. Fel-
 nébet, Márton Bálint ueő. Reesk, Micheller János ueő. Márkó,
 Miklós István ueő. Sirok, Nagy Antal ufeő. Parád, Nagy Imre
 ueő. Debrecen, Nagy János mkfeő. Kecskemét, Nagy János ueő.
 Debrecen, Nagy Károly ueő. Parád, Nagy József ufv. Acsut,
 Nagy Alajos kápteő. Pákozdi, vitéz Nagy Lajos jse. Győrszentiván,
 Nagy Lajos mkeő. Budakeszi, Nagy Lajos ueő. Vasshosszfallu, B.
 Nagy Miklós esz. Hajduhadház, Nagy Sándor mkfeő. Orosháza,
 Nahoczky Antal v. Szarvaskő, Náray Albert, Neusinger La-
 jos ueő. Tata, Neznik István mkeő. Sajóbáony, Németh József
 ueő. Bakonyjákó, Németh József Nódosdierdön, Németh Lajos
 meő. Tarpa, Németh Lajos ueő. Cur, Novák Ferenc mkfeő. Be-
 kénypta, Novodárszky Gyula mkeő. Ládi, Nyitrai Kálmán ueő.
 Győrszentiván, Oláh Béla ueő. Pusztamarót, Ondrik Mihály mkeő.
 Isaszeg, Omirico László hpe. Bernece, ónodi József kirkaző Pilis-
 szentlélek, Oravecz Antal ueő. Bükkzsérc, Orbán Dénes mkfeő. Sa-
 jóbáony, Orosz Gyula nymkfeő. Esztergom, Orosz László Szom-
 bathely Orsonics István ue. Pula, Orosz László Szombathely, id.
 Oszvald János eő. Vámosmikota, ifj. Oszvald János eő. Nagy-
 börsöny, Ottó Ferenc mkfeő. Perbál, Pázkody Erno e. Sziget-
 monostor, Pál Lajos eő. Guth, Pál Mihály ufeő. Ugod, Pálffy
 Mihály ueő. Tar, Palaczk József ueő. Jutaspuszta, Pap István
 ueő. Belpátfalva, Papp István mkfeő. Valkó, Pap László eő.
 Debrecen, Papp Mihály mkfeő. Valkó, Parma Béla hpe. Király-
 háza, Páris Sándor mkeő. Diósgyőr, Paszterek Antal hpe. Kut-
 berek, Petrofszky Miklós kbfeő. Hajduhadház, Pintyili László
 mkfeő. Mesolyástelep, Plank Nándor ueő. Urkut, Plozer István ueő.
 Erdőháza, Pócsa István ueő. Pilisszántó, Podhorszky János mkfeő.
 Miskole, Polacsek János ea. Budakeszi, Pothánszky József mkeő.
 Tóváros, Pózna Rezső ueő. Nagybörsöny, Prém Béla ueő. Fenyő-
 fő, Próder István ae. V. Tolna, Prókay Gyula mkeő. Bekénypuszta,
 Prokob Lajos end. Alsóhámor, Puska Pál mkeő. Ujhuta, Rába Jó-
 zsef ueő. Urkut, Rác József mkeő. Zebegény, Rámpl Ferenc eő.
 Tata, Rausch Gyula ueő. Baj, Rauh Ferenc Dunakomlód, Reisen-
 büchler Péter mkfeő. Miskole, Remiczky Antal kcaeő. Márianosztra,
 Rezanka Ágoston pe. Ugod, Rékmann Ferenc keő. Sukoró, Ré-
 pásy Ferenc mkfeő. Diósgyőr, Rieder Ferenc ueő. Császár, Róka
 Béla ueő. Rókapuszta, Róka József mkeő. Visegrád, Rombai László
 ueő. Szendrő, Róna János mkeő. Mezőtur, Roskó Pál mkeő. Vi-
 segrád, Rosta Imre ufeő Szücs, Rosenberg Jakab egy. Pári, Rot-
 tenhoffer Andor ea. Sagujfalu, Rotter Károly mkeő. Kiskunha-
 las, Rozmán József mkeő. Felsőszeleste, Ruppert József uel. D.-
 szentmiklós, Sándor Imre ueő. Haláp, Sándor László ueő. Debre-
 cen, Sárkóczy József mkfeő. Miskole, Sebők Sándor ea. Budapest,
 Seifert József mkea. Kaposvár, Serfőző József ueő. Szilasbalhás,

Simon Menyhért ueő. Sany, Sipos Ferenc ueő. Porva-Szépalma,
 Sochr Smil ufv. Egervár, Soltész Gyula ueő. Dubicsány, Sós Fe-
 renc ueő. Apatistvánfalva, Soós Ferenc ueő. Orfalu, Szlanszky Ernő
 mkfeő. Királyszállás, Stéer Ferenc ueő. Bánhida, Stegena Béla
 mkea. Szeged, Stegena Béla ueő. Lendvaujfalu, Stark Sándor feő.
 Baja, Strobentz Géza udeő. Hámor, Stubenvoll Rezső ue. Tata,
 Stubnya Mihály hkfeő. Pilismarót, Stumpf László ueő. Pilis-
 marót, Suppán István eérteő. Szár, Surin István mkeő. Gödöllő, Sü-
 megi István he. Alsőszeleste, Sümegi László ueő. Alsőszeleste, ifj.
 Sümegi László el. Uraujfalu, Schoily Antal kcaeő. Pilissztlélek,
 Scheib Kálmán mkeő. Visegrád, Schilling György keő. D.-bogdány,
 Schleihart Nándor mkfeő. Miskole, Schmidt József kcael. Pilis-
 marót, Schmuck János mkeő. Nagykáta, Schneider Ernő mksem.
 Székesfehérvár, Schödl Sándor mkeő. Budakeszi, Schubauer Jakab
 mkeő. D.-bogdány, Schuppauer Mihály mkufv. Visegrád, Schüsztel
 József kbeő. Visegrád, Schütz Gyula mkeő. Ujhuta, Schwendtner
 Antal eő. Nagykovácsi, Szabó Ferenc eő. Czece, Szabó János ueő.
 Görömböly-Tapolea, Szabó János khaeő. Pilisszentlélek, Szabó Ist-
 ván ueő. Suresatás, Szabó József ukeő. Bükkaranyos, Szabó József
 ueő. Tés, Szabó József ueő. Hövej, Szabó Márton mkeő. Visegrád,
 Szalay Gyula ue. Vép, Szalai József Csesznek, Szalay Péter ufeő.
 Pusztamarót, ifj. Szalay Péter uel. Pusztamarót, Szalay István
 I. o. eő. Parád, Szakonyi Mihály ueő. Tótvázsony, Szanyi Jó-
 zsef ueő. Bakonybél, Szarka András mkeő. Valkó, Szász Nán-
 dor mkeő. Diósgyőr, Szedlmeyer György Csesznek, Szekeres
 Károly pe. Baj, Szekeres Károly Magyar kertelend, Szerencsés
 Mihály mkeő. Isaszeg, Szklenár János jeő. Alsópetény, Szklenár
 Mihály Alsópetény, Szojcz János I. o. eő. Sirok, Szóják Károly
 feő. Dunaföldvár, Szolnoki Antal eő. Hajduböszörmény, Szopkó
 Péter mkfeő. Királyhalom, Szőke József mkfeő. Kékmező, Szöl-
 lössy Sándor e. Kisterenyé, Sztraka Bertalan mkeő. Diósgyőr,
 Sztreborny György eő. Hajduböszörmény, Sztudenka Pál hpe.
 Bernece, vitéz Szuhay Miklós mkeő. Tiszacséce, Szücs József
 mkfeő. Szigetmonostor, P. Szücs József ueő. Nagykorös, V.
 Szücs László ueő. Nagykorös, Szy Ferenc mkfeő. Püspökladány.

(Folytatása következik)

Megjelenik minden hó 15-én.

**Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, luc-
 fenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel-
 és külföldi túlevelű és lombfagyot: ma-
 gaskőrís, juharmagok, akácmag. Erdé-
 szeti csemeték saját faiskolából, gyü-
 mölcs vadoncok. Slav. kocsányos és
 kocsánytalan tölgyem. Kocsányos,
 kocsánytalan és csertölgy csemete!
 4 é. is. lucfenyőcsemete tavaszi vetésre,
 illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább
 minőségben**

Köszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék
 ingyen!

Köszeg (Vas megye)

Tagoknak és előfizetőknek az álláskereső és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő irói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. A. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységgel számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:

NÁDASKAY RICHARD
a MEASZ ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

A közgyűlés

A „MEOSz.” ez évi rendes közgyűlését alapszabályszerűen 1928. évi február hó 19-én, vasárnap délelőtt 9 órakor Budapesten, az Állami Altisztek Nyugdíjpótló Egyesületének helyiségében tartotta meg s annak mindvégig méltóságos, komoly és ünnepélyes lefolyásáról az alábbiakban számolunk be tagjainknak.

A közgyűlést ügyvezető elnökünk nyitotta meg azáltal, hogy a megjelentekkel, elmondotta a „Magyar Hírszekegyet”, ezután üdvözölte a szépszámban megjelent tag- és kartársakat, valamint a vendégként megjelent Tomasovszky Imre miniszteri tanácsost, egyben bejelenti, hogy hivatali elfoglaltság miatt távolmaradásukat kimentették, levélben kívánva sok sikert a MEOSz további működéséhez, Pfeiffer Gyula miniszteri tanácsos az erdészeti főosztály főnöke, Papp Béla és Spettmann János miniszteri tanácsosok.

Az ügyvezető elnök megállapítja, hogy a közgyűlés az alapszabályszerű ötvennél több tag jelenléte folytán határozatképes.

A közgyűlésen jelen voltak a következők: Elnök: Nádaskay Richard. Titkár: Hornyánszky Antal. Pénztárnok: Bélydy György. Számvizsgáló bizottsági tagok: Sárkóczy József és Répássy Ferenc, Scheichardt Nándor, valamint a MEOSz alábbi tagjai: Bedők Mihály, Gaál Dániel, ifj. Makai György, Haber János, Zorn József, Szklenár János, Bengó Imre, Gyüszü József, id. Kursli András, Molnár Andor, Haverlik István, Fajnel János, László János, Daubner Sándor, Király Sándor, Milcevic János, Tihanyi István, Berze Lajos, Nagy Alajos, Kovács István, ifj. Zöldi Ferenc, Cseh János, V. Szücs László, Barthos Ferenc, Rupik Ede, Polaések Béla, Bihary Dezső, Gottvald Pál, Harikovszky József, Katzián József, Daróczy Márton, Hauber Endre, Tóth Gyula Alajos, Pap István, Deák László, Kosztoláneczky Lajos és Pál, Kolb Gyula, Molnár Béla, Mocsár Gábor, Barnóczky István, Sebők Sándor, ifj. Kolpaszky Gyula,

Vinceze Sándor, Folbert János, Böles István, Varga Pál, Adamis József, Stübenvall Rezső, Cservenka Ferenc, V. Szekeres Károly, Gábris József, Neusinger Lajos, Vizner Sándor, Gábris István, Törkenczy József, Steer Ferenc, Vanesura István, Fekete József, Szerencsés Mihály, Borteleky László, András Gyula, Seifert József, Tóth József, Geschwindt József, Ondrik Mihály, Róka József, Puska Pál, Polaések Kálmán, Bujtás József, Scheyler János, id. Kolpaszky Gyula, Bóznér János, Maszlagi Géza, Turessányi Lajos, Kucsera József, Grellnetzky János, Kis Tóth József, Grandtner Árpád, Csépany István.

Írásbeli meghatalmazással képviseltették magukat az alábbiak: Kovács Károly, Reisenbüchler Róbert, Zadránszky István, Bósz Mihály, Kósa Ferenc, Kolozsváry István, Czirják Ferenc, Balogh József, Dávid József, Kiss Gábor, Kiss Sándor, Tóth Ferenc, Holczbauer József, Kozma Mihály, Nagy Károly, Holló József, Bolesó István, Bozó József, Hodai István, Hasznosi János, Miklós Miklós, Jákló János, Jaesmanik Barna, özv. Balázs Lajosné, Miklós István, Kocsis Lajos, Szajcz János, Tuzs Miklós, Molnár István, Zolnay Imre, Gyarmati Lajos, Nagy Imre, Sándor Imre, Novodánszky Gyula, Hoffmann Endre, Bruger Géza, Gábor László, Metz János, Milis István, Magyar Márton, Rausch Gyula, Ballabás János, Csuka János, Ballabás Sándor, Hermann Ferenc, Emmer Antal, Bräner Hermann, Horváth Sándor, Ferencz Károly, Ruppert József, Grünzeig Alajos, Horváth Gyula, Miklay Kálmán, Rámpler Ferenc, Fodor István, Neznik István, Jedinák Gyula, Kelemen József, Zsurilla Lajos, Tóth István, Pintyili László Boldizsár Tamás, Prókay Gyula, Novák Ferenc, Lojzi János, V. Kiss János, Szőke József, Battyányi Lajos, Bareza Dániel, Fekete Ferenc, Máramarossy Gyula, Gyurkó Bálint, Csabalik Gyula, Grünner Mihály, Klues Ferenc, Józsa János, Hlapek János, nyolc aláírás olvashatatlan volt s így összesen: 170 érvényes szavazat volt, tehát az alapszabályszerű ötvennél jóval több. Minthogy a közgyűlés a

titkári jelentés felolvasását tekintettel arra, hogy az nyomtatásban fog megjelenni elmellőzni kívánta, ezért az elnök megadta a szót a pénztárnoknak. Bélydy György m. kir. főerdőőr, a MEOSz pénztárnoka felolvasta, illetve bemutatta az évi zárszámadást és a jövő évi költségvetést. A zárszámadás szerint, amint azt már lapunk f. évi január havi első számában előzetesen és részletesen közöltük, az évi összes bevétel beiratási, tag- és lapelőfizetési díjakból stb. volt 9.051 P 13 fill. az évi összes kiadás pedig volt 5.230 P 74 fill. a tiszta jövedelem az év végével volt: 3.820 P 39 fill. amely összeg alapszabályszerűen, mint a MEOSz törzsvagyona — gyümölcsözően — takarékbetétként kezelik, az OKH kötelékébe tartozó „Miskolci Keresztény Hitelszövetkezet”-nél.

A f. évi költségvetésben bevételre elő- irányoztatott összesen:	9.000 P.
az évi összes kiadásokra	7.000 P.
várható tiszta jövedelemként	2.000 P.

Ugy az előterjesztett zárszámadást, mint pedig a f. évi költségvetést a közgyűlés egyhanguan elfogadta és megszavazta.

Folytatólag előterjesztette a pénztáros a MEOSz segélyalap számadását, mely szerint a segélyalap összes bevételei: 2.803 P 44 fill. volt, mely összeg, mint kamatozó rövid lejáratú kölcsön a MEOSz tagjainál van elhelyezve.

Továbbá előterjeszti a temetkezési segélyalap elszámolását, amely szerint 308 P 92 fill. volt a befizetés, amelyből 200 P temetkezési segély egyik elhunyt kartársunk özvegyének tényleg kifizettetett. (A vonatkozó részletes elszámolást f. évi február havi lapunkban már közöltük.) A segélyalap számadásait a közgyűlés egyhanguan vette tudomásul s az alap fejlesztését, illetőleg a további teendőket az ügyvezető elnökre bízta.

Sárkóczy József m. kir. főerdőőr, mint számvizsgáló bizottság elnöke felolvassa a számvizsgáló bizottság jelentését, mely szerint a MEOSz pénzkezelését és könyveit a számvizsgáló bizottság részletesen megvizsgálta s azt minden tekintetben teljesen rendbenlévőnek találta, s ezért kérte a tisztikar részére a szokásos felmentvény megadását, a közgyűlés a jelentést egyhanguan tudomásul vette és a felmentvényt a tisztikarnak megadta.

Az ügyvezető elnök a temetkezési alap elszámolása kapcsán felhívta a tagok figyelmét arra, hogy a mai igen nehéz megélhetési viszonyok mellett, mely igen nagyfontosságú a MEOSz segélyalapja és jelesen a temetkezési segélyalap. Rámutatott arra, mily nagy segítség az özvegynek a gyász első napjaiban az az egy-két száz pengős segély, melyet a szövetség nyújt, felhívja a tagokat, hogy mindannyian lépjenek be a temetkezési segélyalap tagjainak sorába s a halálesetenként fizetendő 50 filléres járulékot neszajnálják, mert senki sem tudhatja, hogy mikor kerül sorra, s hogy akkor mily jótétemény lesz az a családjának. Róna János tagtárs azt javasolja, hogy ne halálesetenként, hanem negyedévenként, tekintet nélkül a halálesetekre, történjenk a befizetés felszólítás bevárása nélkül, ezt a javaslatot azonban a közgyűlés nem fogadta el, hanem az eddigi halálesetenként fizetendő 50 filléres befizetések fenn-

Az összetartás érzését, fontosságát és az ezzel járó kötelességek teljesítésének szükségességét, minden kartársunkkal meg kell, hogy értessük.

tartását kívánta továbbra is. Vizner Sándor tagtárs a temetkezési segélyalapnak a családokra való kiterjesztését javasolta, aminek a jövőben, az alap fokozatos kifejlésével történő megvalósítását a közgyűlés az ügyvezető elnökre bízta.

Az ügyvezető elnök indítványára a közgyűlés egyhanguan elhatározta a titkár évi jelentésének kinyomtatását és propaganda célokra leendő felhasználását, ami a szövetségnek új tagokkal leendő megerősítése céljából is szükséges és már a közel jövőben megjelenik. Gavra Alajos m. kir. erdőőr olvasta fel ezeketán irásban is beadott javaslatát és annak indokolását, amelyet tekintettel közérdekű voltára, itt teljes egészében közlünk:

MI ÉRT?

Sokszor tünődöm rajta, hogy miért történhetik meg még ma is az, hogy egy nem főiskolát végzett kéri, s nemcsak kéri, de még követeli is, hogy boesássák őt erdőtiszti eskü letételére?

Noha a régi törvényünk erre módot nyújt kivételes esetekben, mégis beteges kívánság lehet ez a szerénytelen kérelem azok részéről, akik ezt teszik.

Szerénytelennek nevezem ezt azért, mert ha egykét egyén akár szakiskolát végzett, akár magánvizsgán képesítést nyert, egyén legyen is az véletlen szerencsével magánuradalomban jobb altiszti állásban tud elhelyezkedni, azért nem kellene azonnal megtagadni a többi kartársát és a jobb módban mindjárt magas lóra ülve az erdőtiszti eskü letételét követelni, hogy ügyünk elintézése késik, azt egyrészt ennek is ulajdonitsuk. — A második kérdés, amit felteszek, szintén így kezdődik: miért lehetséges még ma is az, hogy a legjobb magán-erdőbirtoknál a **valamirevaló állások idegen honosokkal vannak még ma is betöltve?**

Megesonkított hazánk oly kevés erdejéhez kell-e, hogy idegenek is legyenek az erdészet szolgálatában, most mikor a **bennünket környező államok még az ott született véreinket is kiüldözik**, nálunk jószívű magyaroknál pedig a még **magyarul sem tudó idegen honpolgárok** nagyszerűen érezhetik magukat. Ki az az erdőbirtokos, aki kimerné mondani, hogy nálunk nincsen szakképzett erdőmérnök vagy szaktudással bíró egészségemélyzet, s mégis mily nyugodtan éldegélnek közöttünk az idegenek.

Mint vendéget, igaz magyar vendégszeretettel, szívesen látjuk az idegent, mert tudjuk azt, hogy abból szegény hazánknak csak haszna lehet, — de mikor ugy az erdőmérnöki, mint az altiszti pályán annyira érezhetővé vált az állásnélküliség, — akkor szerény nézetem szerint fel kellene kérni a mélyentisztelt erdőbirtokosainkat, hogy legyenek tekintettel mireánk is és addig mig egyetlen egy magyar kartársunk ezen a pályán állásnélkül van, addig idegen honos ne lehessen a magyar erdészet szolgálatában. Hisz akik idegenek itt vannak alkalmazásban, azok odahaza ugy az erdőkiterjedését, mint a jobb megélhetést tekintve könnyen el tudhatnak helyezkedni, különösen akkor, ha itteni bizonyítvánnyal igazolják, hogy annyira jó szakemberek voltak, hogy még itt idegen földön is a legjobb állásokat töltötték be eddig.

Bármily furesán hangzik is, amit mondok, az első fecske már megjelent számunkra. Ha olvasta valaki az Erdészeti Lapok novemberi számának vezércikkét az tisztában lehet azzal, hogy az arra legilletékesebbek is foglalkoznak az altiszti kar átszervezésével.

Legsürgösebbnek tartja az említett cikkben a név-

telen író (áldott legyen a keze írása) ügyünk rendezését.

Ha tehát magunk kérnénk feletteseinket arra, hogy ezekután a nem főiskolát végzett kartárs semmi szint alatt ne bocsájtassék erdőtiszti vizsga letételére, előállana az a helyzet, hogy ügyünk mielőbb dülőre jutna. Nézetem szerint az összes eddig végzettek akár szakiskolás, akár magánvizsgálás, akár pedig a gazdasági iskolát végzett egy kalap alá volna helyezendő, s ezekután megnyitnának számunkra egy minden más pályán is elérhető segéd-tiszti státust. Hogy ezen a megnyitandó kapun keresztül kik volnának legelsősorban bebocsájtandók, azt felsőbb hatóságunkra bizzuk.

Valószínű, hogy egy bizonyos előképzettséget némi általános műveltséget, bizonyos gyakorlati tudást megfognak követelni tőlünk, — mint azt minden más pályán is megkövetelnek, — de ettől vissza ne riadjon senki sem, mert aki ezzel tisztában van az igen is tudni fogja a módját annak, hogy esetleges követelményeknek megfelelni is tudjon s be érhesen az ígért földjére.

Kérelmünk tehát feletteseinkhez e tekintetben az legyen, hogy ügyünk mielőbb tárgyalás alá vétessék.

Fejtse ki szövetségünk illetékes helyen az erdő és vadászati **altisztek kiképzése reformjának szükségességét**, megindokolva ezen kérelmet azzal, hogy a jelenlegi altiszti karban öt féle előképzettséggel vannak ma is és ha **megnyitják mindenik számára a segéd-tiszti státus elérhetését**, akkor következhetik csak a végleges reform az altiszti, illetve a segéd-tiszti kiképezést illetőleg. Nézetem szerint **nem okolható senki sem, hogy olykor született, amikor még erdőgazdasági iskolának híre sem volt.**

Ha ezután külön lesz is választva a segéd-tiszteket kiképező iskola az altiszti iskolától. — azt megértjük, mert mint mondtam, a korrallal haladni kell, — de az eddig bárhol kiképzett, legyen az magánvizsgálás avagy erdőgazdasági iskolát végzett, még az átszervezés meg nem történik mindenik altiszt marad előttem.

Most pedig rátérek a bennünket, erdészeti altiszteket legjobban érdeklő témára. Ellenségeink által annyira megérintett szeretett hazánkban a legőbb pályán ma már **az évenként felveendő száma bizonyos mértékben korlátozva van**, és pedig azért, hogy egy-egy pályán a túlszűfoltás elő ne állhasson. Ha már most tekintetbe vesszük azt, hogy éppen bennünket, erdészeti és vadászati altiszteket érintett az átkozott Trianon a legsúlyosabban, mivel érdeink több, mint 80%-át rabolták el, tisztelettel javaslom, hogy kérjük felsőbb hatóságunkat arra, hogy területünkhöz képest **korlátozzák az évenként levizsgálók számát is.**

Bocsánatot kérek, hogy úgy fejezem ki magamat, de szerény nézetem szerint belőlünk erdészeti altisztekből is **tultermelés van.** Ez lehet szerény véleményem szerint egyik legfőbb, legnagyobb oka annak, hogy sokszor bizony egy magánerdőbirtokosnál hirdetett -s a béresnél is kevesebb javadalommal dotált erdőőri állásra jobb-sorsra érdemes 20—30 kartárs is pályázik. Éppen ezért sokan vannak igaz jó szakember kartársak, — akik hivatásuknak megfelelően elhelyezkedni nem tudva, — kénytelenek más pályán megküzdeni az élettel.

Előre bocsájtom, hogy javaslatom nem szól sem a magánvizsgálók, sem pedig a szakiskolát végzetten ellen, hanem valamennyiünk érdekében.

Minden egyes pályán a korrallal haladva évről-évre több és több előképzettséget kívánnak, ezt be kell látni nekünk is. Kérnünk kell magunknak, hogy a jövőben az **altisztektől is nagyobb előképzettséget kívánjanak meg,**

ami csak a legnagyobb előnyére válhatnék erdészetiünknek.

Azok a magánvizsgálók, kik már most gyakorolnak, — illetve most szerzik a szükséges gyakorlatot, — záros határidőn belül levizsgálzatandók volnának. Természetesen már most kellene ebbeli szándékukat bejelenteni ott, ahol levizsgálzni szándékukban van, s ha ez megtörtént, akkor kérjük egyszer s mindenkorra a magánvizsgáló végleges beszüntetését, a jövőben pedig bárki is, már csak a szakiskolában szerezhesse meg az erdészeti, műszaki szakképzést. Ezzel megszűnne egyszer és mindenkorra az eddig sokszor előfordult visszás állapot, hogy a szakiskolás és a nemszakiskolás kolléga között éppen az előképzettség miatt nézeteltérés álljon elő.

Ezt az egy javaslatot tartom célravezetőnek, már csak azért is mivel remény van arra, **hogy a magán vizsgákat előbb, utóbb úgy is befogják szüntetni**, mert az tulajdonképpen az 1879. évi 31. t.-c. akkori helyzetre készült **kivételes intézkedése volt**, módot akart nyújtani az idézet törvényeikk azoknak, akik a törvény életbelépte előtt már idősek voltak e pályán ahhoz, hogy szakiskolába mehessenek, s mégis alkalmuk legyen a megkívánt szakvizsga letételére. Ez volt szerény nézetem szerint idáig az ugynevezett **átmeneti állapot.**

Amint említettem is, távol áll tőlem még a gondolata is annak, hogy a magánvizsgálók ellen szóljak, hiszen ők legnagyobb részét szakunknak ugyszólván a zömét képzik és gerincét alkotják, de végre ők maguk is belátják, hogy a korrallal nekünk is haladnunk kell, hiszen még attól a II—III. elemistától is ma már sokkal többet követelnek, mint teszem fel 30—40 év előtt.

Tudom azt is, hogy kényes dologba vágtam bele a fejszemet, de el kell végre következnie ügyünk rendezésének és pedig úgy, hogy az a jelenlegiek érdekét szolgálja és jobb létet előmozdítsa.

Számításom szerint körülbelül 2000-en vagyunk Csonkamagyarországon erdő és vadászati altisztek, ebből lehet 3%-ot számítani elhalálózásra, 3%-ot pedig nyugalmabavonulásra. Ez kitenne összesen évenként **120 apadást.** Ezzel szemben évenként a szakiskolák beleértve az erdőgazdasági szakiskolát is **50 a végzők száma**, az erdőigazgatóságoknál pedig legalább is **150-en vizsgálnak le magán uton évenként.**

Igy tehát szerény számításom szerint legalább is **200-an** végeznek évenként. És így legalább is **80-al** több, mint amennyi elhelyezkedni tud.

Megérintett hazánk annyira megkevesbedett erdői fentartásának egyik legfontosabb érdeke, hogy alaposan képzett segédszemélyzet kezelje azt, természetesen okleveles erdőmérnök irányítása mellett. Amint említettem már, pályánk túlszűfoltása miatt kénytelenek kartársaink sokszor bizony a léminimumon aluli, jóval kisebb dotációval is állást vállalni, hogy egy ily kolléga miből tud megélni, az előttem rejtély, s ez soha sem lehet az uradalom hasznára. Pedig az igazán nemzetgazdasági érdek, hogy az erdészeti minden egyes alkalmazottnak meg kellene adni a szerény, de biztos megélhetést és az öreg rokkant korra pedig a szerény, de biztos nyugdíjat. Mindezek alapján legégetőbb szükség a létszámapasztás.

A járási erdőőrök nyugellátását Vas vármegye tudom az érdekeltek teljes megelégedésére rendezte, ehez hasonlóan kérjük, hogy azt valamennyi vármegye mielőbb rendezze. (I. 49/1928.—I. 3. F. M. r.)

Ami a nyugdíj intézmény létesítését illeti a magán-

erdőaltiszteket illetőleg a legfontosabb ugyan, de teljes részletességgel úgy sem tárgyalhatjuk le az idő sem futná, mert alapos tárgyalás alá kell venni annak minden egyes pontját.

Röviden azonban elmondom, hogy hogy és miképpen gondolom annak a „Measz“ segélyalapja keretén belül való megoldását.

Egy szépen megszerkesztett kérelemmel forduljunk az összes magán erdő birtokosokhoz, nem pénzt kérünk tőlük, csak egy kis jóindulatot és már is megvalósulhatna, ha szerényen is, de egy biztos nyugdíj alap.

Kérjük tőlük azt, hogy minden egyes eladott ür, avagy ürköbméter fa eladásakor a vevőtől ezen nemcsak elra szedjenek be ürméterenként egy bizonyos százalékot, avagy 4—5 fillért.

Ez az igazán kis összeg nem sujtaná a fogyasztót, legyen az kettőtől négytized százalék. Remélhetjük, hogy erdőbirtokosaink e szerény kérelem elől nem fognak elzárkózni, hiszen az ő legfőbb érdekük az, hogy az erdészeti altisztek öregségükre valami biztosra, ha az kevés is, de támaszkodni tudjanak, mert nézetem szerint csak attól várható odaadó önzetlen munka, aki részére a nyugellátás bármilyen módon is biztosítva van. Az így befolyó összeghez még ezenkívül aki tagja óhajtana lenni e nyugdíj intézménynek, fizetne be havonta egy a szövetség által meghatározandó havi nyugdíj járulékot.

Ez volna szerény nézetem szerint egyik biztos alapja a nyugdíj intézmény felállításának.

Fentiekben megindokolt indítványom röviden összefoglalva a következő:

1. Kérjük magunk feletteseinket arra, hogy egyszer és mindenkorra vágják el az utját annak, hogy a nem főiskolát végzett is kérhesse az erdőtishti eskü letételét, s ezzel kapcsolatban kérjük számunkra az oly régen rebesgetett segédtishti státusz megnyitását.

2. Intézzék a szövetségünk a magyarországi magán erdőbirtokosokhoz olyértelmű kérelmet, hogy ameddig ezen a pályán állás nélküli erdőmérnök és segéd személyzet van, addig küldjék hazájokba vissza az idegenhonos állampolgár érdekeiket.

3. Az évenként levizsgálók számát kérjük korlátozni mindaddig, amíg pályánkon a tulsufoltság jelei mutatkoznak.

4. A járási erdőőrök nyugellátását a Vas vármegeiekhez hasonlóan kérjük rendezni.

5. Javasolom a MEASz segélyalapja keretén belül a nyugdíjintézmény megszervezését.

6. Végül a MEASz vezetőségének mondjunk hálás köszönetet eddigi buzgó munkájáért s teljes bizalmunkról biztosítjuk ezután is.

A közgyűlés Gavra Alajos m. kir. erdőőr tagtársunk ezen indítványát kitörő lelkesedéssel egyhanguan elfogadta és a szükséges további teendőket a vezetőségre bízta.

A következőkben közöljük ifj. Zöldi Ferenc közbirtokossági erdőőrnek a közgyűlésen előadott ugyan- csak közérdekű indítványát:

Fővadászi, vadászati vagy erdőőri állást keres 26 éves nős, róm. kath., hat középiskolát és erdőgazdasági szakiskolát végzett, több évi irodai gyakorlattal rendelkező, magas, izmos, jómegjelenésű egyén, kinek összes bizonyítványai a legkitünőbbek. Vadászat, vadtenyésztés és vizsla idomításban nagy gyakorlattal bír. Címe a kiadó-

Szakvizsgázott erdőőr sok évi gyakorlattal állást keres. Címe a kiadóban.

Néhány szó az erdőaltishti személyzet nyugdíjaztatásáról: kapcsolatban az erdővédelemmel

Nagy csend, a némaságot csak néha töri át, egy-egy elhaló hang, „Az Erdőnkben“, az erdőaltishti személyzet nyugdíjaztatására vonatkozólag.

Ennek okát egyfelől abban látom, hogy talán az erdőaltiszteknek semmi sem fáj ezen ügyben, valami nagyon jól megy sorsuk, nem fáj még a fejük sem, nem tör a bakancs sehol sem.

Vagy talán már olyan nemtörődömség fogta el mindannyiukat, hogy egy lemondó kézlegyintéssel, vagy egy fanyar mosollyal, elintéztetnek hiszünk mindent?

Mintegy Mackó módjára odunkba bujunk és várjuk az enyhe helyen a tavasz ébredését? Óh, erre ne várjunk, mert az a várt tavasz, minélkülünk, a mi megfeszített munkánk, szorgalmatoskodásunk, áldozatkészségünk nélkül, soha sem hoz kikeletet, soha sem hoz ébredést.

Hiszen láthattuk eddig, minő hideg és dermesztő volt, a kartársi együttérzés közöttünk, csak mos kezd kissé felengedni, mióta összetett vállal, a szétszórt gyenge erőket összeszedve, kezdünk egymásért dolgozni, egy épülődő szép épülethez az alapot lerakni.

Hordjuk az apró téglákat mennél gyorsabban, rakjuk össze szellemi és anyagi kincsünket mind, az eddig elhagyott sorban élő erdőaltishti személyzet helyzetének megjavítására.

Hiszen apró téglából épül a büszke palota, apró fillérekéből gyűl a nagy tőke.

Ilyen apró, észre sem vehető gondolattal próbálok hozzájárulni, ahhoz a nagy épülethez, amit a mi vezetőségünk tervez, az erdőaltishti személyzet nyugdíjaztatására vonatkozólag.

Ahhoz, hogy valaha az erdőaltishti személyzet nyugdíjügye tetőalá jusson, lehtőleg minden tekintetben képzett, fegyelmezett, szakképzettségének szolgálatban eltöltött idejének megfelelően, egyöntetűen a lehetőség, jól fizetett erdőaltishti személyzetre van szükség.

Ha nem lesz különbség állami, magán és közbirtokossági stb. altishti személyzet között, sem szakképzettség, sem javadalmazás tekintetében, akkor vezetőségünk talán eléri azt, amit akar, mind fizetésjavításunk, mind nyugdíjaztatásunk tekintetében.

Azt hiszem, de pozitíve nem tudom, hogy az állami szolgálatban álló altishti személyzet nyugdíjügyében, bizonyára másként áll a helyzet, mint akár a magán, akár a közbirtokossági erdőnkben szolgáló személyzet nyugdíjaztatása tekintetében, mert úgy a magán, mint a közbirtokossági erdőnkben szolgáló altishti személyzet, ha szolgált mondjuk 30—40 évet némelyik, ha kivénült, a szolgálatát már teljesíteni nem tudja, esetleg kegyelem kenyéren a birtokos még néha benthagyja állásában, de bizony sokszor meg ez sínes meg, mehet az az erdőaltiszt, mondhatom koldulni, a vénségére talán valamit érdemelt nyugdíj helyett.

Kartársunk által kigondolt, de a megvalósulás felé nehezen haladó, úgy nevezet temetési segély, nagyon szép eszme, mondhatnám, ez már a mi nyugdíj ügyünkben ez a kezdet kezdete, a fundamentum, amelyen a későbbi nyugdíjaztatásunknak fel kell épülni.

Ámde úgy látom, hogy nehezen halad, nem igen sietnek kartársaink az építőmester segítségére, ott áll az terveivel, tudásával a fundamentum mellett, hiv bennünket, segítsük őt építeni, hiszen az az épület nekünk is hasznunkra fog válni.

Ámde mi, kedves kartársak egyfelől el nem titkolható szegénységünk, másfelől örökös magyar nemtörődomségünk miatt, nem sietünk a nagy célt, a jobb jövődöt munkálni, csekély áldozatkészséggel sem, hagyjuk az idő kérékét gördülni felettünk.

Kedves kartársaim, én egy pár gondolattal, egy pár téglával jöttem segíteni, építeni jobb jövőnk megalapozott épületét.

Egyik gondolatom a mai erdővédelemmel is kapcsolatos, nem elég csak jó, szép és mennél több erdőt nevelni, hanem azt meg is kell tudni védeni.

Erdővédelmünk bizony nagyon hézagos, egyik oka ennek a jelenleg rosszul megfizetett védszemélyzet.

Hogyan lehessen pontos és igazságos védelmet kívánni attól az erdővédszemélyzettől, akinek fizetése oly csekély, hogy folyton a megélhetésért kell fáradni, dolgozni, teszem fel kapálni, kaszálni, aratni, hogy kenyerét egész évre biztosítsa.

Vagy mondjuk vazallusává válik, a környékbeli lakosságnak azáltal hogy reájuk van utalva, pedig nagyon sokszor a környék lakosságából kerülnek ki az erdők károsítói, már most a reájuk utaltság miatt, vagy egyáltalán nem, vagy nagyon ritkán jelenti fel a védszemélyzet őket.

Ha feljeleníti akkor jön az egyezkedés, vagy jobbanmondva a vármegyei érték és díjszabás szerinti kártérítés kiszabása és megfizetése, közvetlen a birtokos, vagy megbízott tisztviselője által, nem a kihágásokat büntető bíróság közbejöttével, ami olybá tünteti fel a kihágás megbüntetését, mint valami magánegyeszég folytán létrejött kártérítés megfizetése lenne az erdei kihágás büntetése.

Igy az elsősorban élét veszi a védszemélyzet ambiciójának, másodsorban lovat ad a kártevő alá, mivel a büntetéstől való félelemlről, ezen esetben szó sincsen.

Velem is megtörtént, hogy az erdei kihágó szemembe nevetett, midőn felettes erdőtiszttem elé vezettem, hogy a kártételt kifizesse, azt felelvén, — majd kiegyezünk.

Tehát énszerintem, ne legyen kiegyezéses kártérítés, hanem minden esetben az illetékes bíróság szabja ki a kártérítést és büntetést.

Ha lehetséges, kérjük az illetékes tényezőket odahatni, **hogy a megbüntetett kihágó fizessen bizonyos összeget az erdőaltiszti személyzet nyugdíjalapja javára.**

A vármegyei érték és díjszabás pl. a legeltetési kihágókat, hajtópénz megfizetésére kötelezi; részemről szívesen lemondok ezen **hajtópénzekről**, a saját személyemre vonatkozólag. Kérem a szövetségünkbe tömörült kartársakat ők is mondjanak le. Ámde a kihágó azért csak fizesse meg azt, de az egyenesen esatoltassék **az erdőaltiszti személyzet nyugdíjalapjához.**

Azonban még az az idő el nem jő, hogy ezen hajtópénzek hovaforrásáról, felsőbb intézményes rendelkezés történik, arra kérem szövetségünkbe tömörült kartársainkat, a **kezeikhez kapott hajtópénzeket küldjék be**, szövetségünk nyugdíjalapja javára.

Igaz akadhat kartársaink közt, aki azt felelheti erre, miért vonjam el fáradságom ezen csekély jutalmát, most is igen-igen üres zsebemtől és egy mindannyiunkkal közös nyugdíjintézmény javára fordítsam.

Az a kedves kartársam gondolja meg azt, hogy egy nemes célért, egy jobb jövőért fáradni és áldozni nem csak kell, hanem szükséges is, de ezen esetben ő nem áldoz semmit fáradságán és s jószívűségén kívül.

Ha tehát a minden esetben a kihágási bíróság által

megbüntetett kihágó fizetne az erdőaltiszti nyugdíjalap javára, csak valami csekély összeget is és mi beküldenénk azokat a bizonyos hajtó pénzeket nyugdíjalapunk javára, már könnyítést jelentene szövetségünk minden egyes tagjára, mert már ez is kevesbitené, a valamikor rendezendő fizetésünkől levonásba jövő, a nyugdíjalapunk növelésére visszatartott összeget.

Amig nyugdíj ügyünk rendezve lesz, addig is megkönnyítné szövetségünk helyzetét, az addig elhalálozott kartársak özvegyeinek és árváinak segélyezésénél.

Kartársaim, ez a néhány szerény gondolat, ez az a néhány téglá, amit én a mi nyugdíjügyünk épületéhez hoztam, ha bele illik a fundamentum kövei sorozatába, szóval a t. kartársaim, valamelyest egyetértének gondolkozás módom helyességével, kérem a közgyűlés nevében a mi t. vezetőségünket, a következő intézkedések megtételére:

1. Szíveskedjék a t. Vezetőség a lapunkban „Az Erdőben“, a szövetségünkbe tömörült kartársakhoz felhívást intézni arról, hogy a részükre legeltetési kihágásoknál megítélt hajtópénzeket küldjék be egyelőre önként, az erdőaltiszti személyzet nyugdíjalapja javára.

2. Tegye meg a t. Vezetőség a kezdeményező lépéseket arról, hogy a vármegyei érték és díjszabás szerinti kiegyezés, kártérítés, erdei kihágási esetekben **szüntettségük meg** mindenkor, az arra illetékes bíróság legyen hivatva az erdei kihágást elbírálni és a büntetést kiszabni.

Továbbá, illetékes helyen tegyen a t. Vezetőségünk lépéseket arról, hogy kötelezze az illetékes bíróság, a bíróságon és kártérítésen felül, **az erdei kihágót bizonyos csekély összeg megfizetésére, az erdőaltiszti személyzet nyugdíj alapja javára.**

Mindezek után kívánom, hogy a szövetségünkben tömörülő közkatonák lelkesedése soha ki ne aludjon, Vezetőségünk kitartása el ne lankadjon, hogy minél hamarabb épüljön fel az épület: szövetségünk testvéri egysége, igaz kartársi szeretete és hogy ezen szeretet magához ölelhesse nemsokára, ne csak a mai Magyarország erdőaltiszti személyzetét, hanem a nagy, az integer Magyarország minden erdőaltiszti alkalmazottját is.

A közgyűlés ifj. Zöldi Ferenc közbirtokossági erdőőr fentiekben előadott ezen indítványát is egyhangu lelkesedéssel magáévá tette és a szükséges további intézkedések megtételével ugyancsak a vezetőséget bizta meg.

Következett az alapszabályok tárgyalása; tekintettel arra, hogy az alapszabályokat, illetve azok módosítását a régi alapszabályok alapján, a belügyminiszter erre vonatkozólag annak idején kiadott rendeleteinek figyelembevételével, az ügyvezető elnök maga állította össze és a választmány, két ülésén két ízben is, részletesen letárgyalta, ennél fogva a közgyűlés az alapszabályok részletes felolvasását és tárgyalását mellőzni kívánta s az ügyvezető elnök indítványára csak a szövetség címének meghatározását tette vita tárgyává. Hosszabb vita után a közgyűlés Répássy Ferenc m. kir. főerdőőr indítványára a következő címet választotta, illetve szavazta meg a szövetség címéül: „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szövetsége“, röviden „MEOSz“. Ehhez a címhez szövetségünk ügyvezető elnökének előzetes előterjesztése alapján a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának főnöke is hozzájárult és azt utólagosan is jóvá hagyta s így már ezentúl a jövőben szövetségünk hivatalosan is ezt a címet használja s az alapszabályok vonatkozó paragrafusai is ilyen módon módosítottak.

Daróczy Márton tagtársunk azt indítványozta, hogy a szövetség vezetősége tegye meg a szükséges lépéseket aziránt, hogy az átszervezés kapcsán, az ezidőszerint gazdátlan „erdész” elnevezést az erdészeti műszaki képesítés alapján az erdészeti műszaki segédszemélyzet viselhesse, azaz a rangjelzés ezentúl erdészjelölt, alerdész, erdész, pagonyerdész, főerdész elnevezéssel történjék. Az indítványt a közgyűlés egyhangulag elfogadta.

Ügyvezető elnök felhatalmazást kért, hogy az alapszabályokat végleges jóváhagyás után kinyomathassa és mérsékelt áron a tagoknak kiadhassa a segélyalap javára, — egyhanguan megszavaztatott.

Ezek után a tisztikarban megüresedett helyek betöltése és a választmány kiegészítése került sorra. Az ügyvezető elnök ünnepies esendben, szép szavakkal számolt be a közgyűlésnek arról, hogy Öméltósága Pfeiffer Gyula miniszteri tanácsos ur az erdészeti főosztály főnöke, mily igaz meleg szeretettel foglalkozik az erdészeti altiszti kar ügyeivel s mily igen értékes támogatásban részesítette már eddig is a kezdet nehézségeivel küszködő szövetségünket. Indítványozza, hogy a közgyűlés Öméltóságát válassza meg a szövetség védnökéül s a megválasztást háromtagú küldöttség útján, a közgyűlési jegyzőkönyvi kivonat egyidejű átnyújtásával dokumentálja. Kitörő lelkesedéssel, egyhangú háromszoros éljenzéssel megszavaztatott. (A küldöttség eljárásáról lapunk múlt havi (3-ik) számában közölt vezéreikk és elnökünk beszámolója szól.) A választmányban megüresedett helyekre megválasztattak:

Ifj. Zöldi Ferenc, Danás Ferenc, Podhorszky János, Bangó István, Vizner Sándor, Till Gusztáv, Tihanyi István, Cservenka Ferenc, Böles István, Deák László, Molnár Bálint, Barnóczky István, Haber János, Kolb Róbert, Stubenwoll Rezső, Ujlaki Lajos, Kolos János, Szklenár János, Steer Ferenc, Gera József, Gavra Alajos. — Póttagok: Daróczy Márton, Törkenezzy István, Papp István, Jedinák János, Vrataries Farkas. Ellenőrré Bögözy Gyárfás. Számvizsgálóbizottságba: Schleichardt Nándor, Répássy Ferenc és Harihovszky József.

Sárkóczy József tagtárs javasolja, hogy az egyenruha, az erdészeti jelvények (rangjelzések) és az erdészeti címek, törvényes védelemben leendő részesítése iránt az illetékes fórumokhoz tegyen előterjesztést a vezetőség. Czuczay József tagtárs a járási erdőőrök tarthatatlan helyzetére mutat rá és javasolja, hogy a vezetőség a járási erdőőrök helyzetének javítása érdekében is tegyen meg mindent, amit célravezetőnek talál. Mindkét javaslat helyeslőleg tudomásul vétetett. Végül az elnök felolvastatta dr. Juhász József képviselőházi elnöki titkár, gazdasági tanácsos hozzáintézett levelét, melyben a szövetség elnöki tisztéről lemondott. Ügyvezető elnök meleg szívélyes szavakkal méltatta az elnöknek nehéz időkben, a szövetség megalapítása körüli értékes munkásságát és javasolja, hogy elévülhetetlen érdemei előismeréseképpen tiszteletbeli, diszelnökké választásuk meg és jegyzőkönyvi köszönettel örökítségük meg a szövetségnek az elnök iránti hálája. Mely sajnálattal vette tudomásul a közgyűlés szeretett elnöke lemondását s az ügyvezető elnök javaslatát egyhanguan megszavazta. Végtelen sajnálkozásunkra itt kell megemlítenünk még azt is, hogy szeretett volt elnökünk a tiszteletbeli diszelnökké történt megválasztását is elhárította magától s azt a nála nem szokatlan tulzott szerénységgel meg nem történtek tekinteni kéri, mert amint ügyvezető elnökünkhöz írott levélben írja, annyira megszerette az igaz magyarnak minden jeles tulajdonságát magában egye-

sítő erdészi altiszti kart, hogy annak érdekében ugy, mint a múltban, a jövőben is megkíván tenni mindent, ami tőle telik, de ezt kötelességének ismeri és egész egyénisége tiltja, hogy ezért a szerinte kötelességteljesítésért bármily elismerés vagy megtiszteltetés érje.

Bármennyire sajnáljuk is, mi nem tehetünk egyebet, mint azt, hogy mély tisztelettel meghajlunk az egyszerű igazlelkű puritán magyar gondolkodása és ebből folyó akarata előtt s ezekután csak, amint az igaz magya rokhoz illő, szótlán meleg kézzsoritással köszönjük azt a szeretetet, mellyel bennünket eddig is támogatott és a jövőben is minden bizonnal továbbra pártolni fog. Nemes példáját követhetnék a kötelesség teljesítés terén és okulhatnának az önzetlen köz érdekében kifejtett munkásságából mindazok az erdészeti kartársaink, akik még máig sem tagjai a „MEOSz”-nak s nem támogatják szövetségüket, pedig saját érdekük volna. Végül az ügyvezető a közgyűlésen tárgyalta röviden összefoglalva, ősmertette és összehasonlította a szövetség eddigi működését s az elért eredményeket s azokból azt a tanulságot vonta le és tartotta a szövetség tagjainak összesége elé, hogy minden magyar erdészeti és vadászati altisztnak saját érdeke, hogy belépjen és támogassa a szövetséget, mert a szövetség eddigi egy évi működése, a legfényesebben bizonyítja azt, hogy „Sok kicsi, sokra megy”. „Fillérből lesz a krajcár — krajcárból lesz a pengő”.

Kitartással, összetartással, szeretettel, áldozatkészséggel mindent el lehet érni. Helyzet javulást, nyugdíj alapot, mindent csak az egységben rejlő erő teremthet meg. A Hymusz eléneklése után a közgyűlés véget ért, s a 100 terítékű társaságban a hangulat mindvégig lelkes és bizakodó volt. Délután öt órakor a társaság oszladozott és mindannyian azzal az érzéssel indultak utnak, hogy a MEOSz. jelenti a szebb, a jobb jövőt, mert jelszava az „Egységben az Erő”. **N. R.**

ÉRTESETÍTÉS. Értesítjük t. tag- és kartársainkat és lapunk előfizetőit, hogy lapunk ezentúl minden hó 15-én jelenik meg, mert a hónapok elején oly nagy a munkatorlódás, hogy emiatt a lap összeállítása lehetetlenség.

Levél a szerkesztőhöz

Tekintetes

MEASz. Szerkesztőségének

Miskolc

Alulírott tisztelettel bejelentem, hogy a szövetség tagjainak sorából kilépek s egyben kérem „Az Erdő” című lap küldésének megszüntetését Pákozdi Ernő erdész Szigetmonostor címre.

Külépésem azzal indokolom, hogy mint végzett erdőgazdasági tanuló, nem lehetek egy olyan szövetségnek a tagja, mely érdekeinket nem védi, hanem ellenkezőleg, állandóan támad.

A tagsági díjat 1927 június 1-től 1928 május 1-ig bezárólag postautalvánnyal b. címekre azonnal meg fogom küldeni.

Kiváló tisztelettel

Szigetmonostor, 1928 április 1.

Pákozdi Ernő

Ezen levélre, tekintettel annak közérdekű indoklására, szerkesztőnk *egyéni* válaszát az alábbi „Nyílt levél”-ben adja meg.

Nyiltlevél

Kedves Ösém Uram Pákozdi!

Mindenek előtt, nehogy jogosulatlan bizalmaskodásnak tessenék, ki kell jelentenem azt, hogy fenti megszólítást azért választottam, mert ezzel is jelezni kívánom: 1. hogy levelem teljesen magánjellegű, 2. hogy bennem sem előítélet, sem harag, sem elfogultság nincsen, és végül 3. hogy bár még ezideig nem ismerjük és nem is láttuk egymást, levele, kézírása, alapján intelligens, művelt, jó magyar embernek tartom, kit ősi magyar szokás szerint mint jóval korosabb bácsi, bátran szólíthatok Ösém Uramnak. Ha levele egyszerű lemondó levél lett volna, minden indokolás nélkül akkor, mint ügyvezető elnöke a MEOSz-nak egyszerűen tudomásul vettem volna és nem is válaszolok, — mert mindenkor tiszteletben tartom mindenkiné egyéni szabad akaratát és gondolkozását.

Mivel azonban a lemondás meg van indokolva és ez az indokolás *egyben vádol is*, és mivel *ez a vád alaptalan, igaztalan és a való tények nem ösmeréséből keletkezik*, szükségesnek tartom, erre nézve *a magam egyéni véleményét* megírni, de csak azért, mert meggyőződésem az, hogy *jóhiszemű tájékozatlanság a vád oka. Ismétlem, nem mint a MEOSz ügyvezető elnöke írom e sorokat*, hanem mint a magyar erdészeti egyik szerény tagja, aki a földmivelésügyi minisztériumban szolgáltam 26 évig s most két éve itt a miskolci erdőgazgatóságnál szolgálom hazámat és a magyar erdészetet, — *s mint aki azokat az állítólagos támadásokat megírta és e lap szerkesztője.*

Előre bocsátom, hogy a támadó fél nem én vagyok s cikkeim tendenciája soha nem volt támadó s azok megírásánál engem soha harag, ellenszenv, vagy bármily más rosszindulat nem vezetett. Ellenkezőleg, mindenkor csak jogosan védekeztem, helyesebben védeni kívántam azt az erőtényezőt, ami szerintem mindennél fontosabb, az „altiszti kar“, illetve most már erdészeti műszaki segédszemélyzet „egységét“, — mint olyan erőtényezőt, amely egyedüli biztosítéka a sikernek, céljaink elérésében. Még az apagyilkost is megszokás hallgatni mielőtt felakasztják és az „audiat et altera pars“ latin böles elv szerint is, mielőtt valaki ítélt mindkét felet meg kell hallgatnia. *Ha ezt teszi és nem elfogult*, be fogja látni, hogy nem támadtam, illetve nem a MEOSz, hanem *azaz egynehány erdőgazdasági szakiskolás kartársa*, akik szeparációs törekvésekkel az általam féltett és jogosan védett „egység“, az erdészeti műszaki segédszemélyzet egységét támadták és veszélyeztették s akik, szerény nézetem szerint, ezzel elsősorban és leginkább az erdőgazdasági szakiskolások érdekeit és céljait veszélyeztetik. Ez az amit én bizonyítani kívántam s amit lehet, hogy jóhiszeműen, de minden bizonnyal túlfűtött nagyravágyás miatt „*egy*“ erdőgazdasági szakiskolás urak nem akarnak belátni és beösmerni. Az első nyílt támadás az örszűkről az esztergomi találkozáson történt, amikor azt hangoztatták, hogy teljesen külön céljaik vannak s hogy nem tekintik magukat altiszteknek. A második támadás pedig azzal és akkor történt, amikor a „Hubertus“ elnöksége vezetésével a földmivelésügyi minisztériumban jártak s *az erdész elnevezést kizárólag maguknak kívánták* megszerezni.

Készséggel elismerem és igen jól tudom, hogy az erdőgazdasági szakiskolásoknak azt a részét, akik még néhai Istenben boldogult Török miniszteri tanácsos ur alatt Temesváron, majd Tatán végeztek, igen-igen keserves csalódás érte s megértém, hogy ez a csalódás bennük

szinte elkeseredéssé alakult s hogy fiatalok lévén nehezen tudnak, vagy nem akarnak beletörődni abba a mai adott helyzetbe, amelynek a világháború — Trianon — és az ország teljes tönkrezuzottsága az oka.

Igen jól tudom, hogy annak idején az volt a szándék, hogy négy középiskolai végzettség, mint előképzettség megkivánása mellett, négyosztályu erdőgazdasági szakiskola fejlesztessék ki, amelyből az ifjak érettségivel egyenlő végzettséggel *erdőtisztekként* kerültek volna ki. Ennek a tervnek már annak idején sem volt létjogosultsága, de ma már egyáltalán nincsen; hiszen mai esztona ország nem tud kenyeret adni sem a soproni főiskoláról évenként kikerülő mérnököknek, sem pedig az évenként kiképzett altiszteknek. Így hát teljességgel lehetetlen, hogy közbül még egy *erdőtiszti* kategória neveltesse. — Ez az oka annak, hogy a jelenlegi adott helyzetben az erdőmérnöki kar féltékenyen örködik erdőtiszi mivoltára és helyesen és joggal csak az erdőmérnök tekintheti magát erdőtisztnek. De éppen ezért hiu ábránd azt hinni, hogy az erdőgazdasági szakiskolások az erdész címmel erdőtisztékké lehessenek valaha. Ez a törekvésük szemben találja magával az egész erdőmérnöki kart s ezért ez kivihetetlen, elérhetetlen cél.

Azt is meg tudom érteni, hogy ennek nyílt megírása és kimondása fáj és növeli a csalódottság és elkeseredés érzését. De kérdelem, hát nem ért-e minden magyar embert ehhez hasonló, sőt ennél jobban fájó és nagyobb csalódás az országesonkítás borzalmas tényével. Hogy csak egy példát említek, a háború alatt és még annak első évében is a magyar nemesi (gentry) családok legtöbbször még jó módban élt, — volt miből. — Mindenét hadikölesönökhöz fektette, tönkre ment. S most?! Hány olyan igazán magasarangu, valamikor nagyuri életet élt család van, aki ma még a közönséges — szimpla polgári és iparos családnál is rosszabb helyzetbe került és küzdeni kénytelen a nyomorral?! Ugy, ahogy ezeknek bele kell törődni az adott helyzetbe, a háború és Trianon miatt, ugyanugy bele kell törődniük az erdőgazdasági szakiskolásoknak is abba, hogy nem lehetnek erdőtisztékké. Azt is tudom, hogy az erdőgazdasági szakiskolások többsége ezt jól tudja és belátja s ezért irtam és írom mindig csak így, hogy „*egy*“ —ről van csak szó. Az a néhány erdőgazdasági szakiskolás, aki túlfűtött ámbícióval nem a többség, hanem az egyéni érvényesülés, érdekét tartja szem előtt, elhiheti nekem, nem szolgálja az erdőgazdasági szakiskolások érdekeit, — ugy, ahogyan azt kellene, s — hogy ez így van, az abból is látszik, hogy szövetségünk erdőgazdasági szakiskolás tagjai közül eddig még egy sem lépett ki tagjaink sorából.

Az én cikkeimben tehát a tendencia nem támadó, hanem védő volt, a szándékom pedig az volt, hogy meggyőzzem önöket arról, hogy ami elérhető céluk van, az nem lehet más, mint amit mi is akarunk és azt sokkal könnyebben és biztosabban elérjük velünk karöltve, mint nélkülünk. Sajnos, ugylátom, hogy a túlvértes ámbíció, no meg némi kis nagyzás, illetve nagyravágyás miatt nem értették meg azt, amit irtam s támadással vádolnak azokat, akik védekezésre kényszerítettek bennünket. Mi ma már elértük azt, hogy az altiszt elnevezés megszűnt és helyébe lépett a műszaki segédszemélyzet elnevezés, s ha önök velünk tartanának, ugy nem sokára elérhető lenne az is, hogy a segédtiszi minőséget, illetve jelleget is kivijuk az erdész címmel együtt. Igazán nem értem, miért

ne lehetne önöknek együtt küzdeni a volt altiszti karral, illetve a ma már igen közel 1000 tagu MEOSz-val?!

Egyénileg teljesen semleges vagyok s az önök törekvéseit ép oly szeretettel nézem, mint a MEOSz tagjait, de épen ezért nem értem, miért különültek el?!

Ha annak idején az önök vezetői nem oly igen magas lóhátról nézték volna azt az érdemes altiszti kart, amelynek tagjai között igen sok az intelligens, képzett, 4—6 középiskolás egyén (ami a lapunkban megjelent cikkekből is látható) s akik igaz szeretettel látnák maguk között még ma is önöket, akkor találhattak volna módot arra, hogy mielőtt téves utra térnek, előbb velem, illetve a MEOSz-szal tárgyalhattak volna, — s akkor mind ez a hiábavaló hare elkerülhető lett volna. Mert szerény nézetem szerint, az a cél, amelyet a MEOSz tűzött ki maga elé teljesen kielégítheti az önök ambícióját is. Mert amint én annak idején megírtam, az önök helye a MEOSz-ban az élen lett volna, mert épen az önök középiskolai előképzettsége és velük született nagyobb intelligenciája és műveltsége adta volna meg a lehetőségét annak, hogy egyrészt a MEOSz válaszmányában többségbe jutva, másrészt lapunkban, mint jobb cikkek írói, vezető szerephez jutottak volna és elősegítették volna ezáltal azt, hogy mielőbb elérjük mindazt, amit így magunkban kell kiküzdünk. Mert az erdész cím átmenetileg a régi, érdemes és képzett altisztikart épügy megilleti, mint önöket s a legtevésebb hitük és eljárásuk épen az volt, hogy ezt kizárólag maguknak kívánták venni.

Egyedül mindössze 60—80-an, egy számba nem jövő kis társaságot képeznek. Mig az 1000 főnyi és nemsokára ennél is nagyobb számú erdészeti műszaki segédszeméllyel karöltve olyan erős erőtényezővé válhatnak, hogy így sokkal valószínűbb, hogy célt érnek, mint a „Hubertus“ igen tiszteletreméltó uraival, akik azonban mégsem szaktársaik önöknek s így ezért is nem mérhetik meg önöket úgy, mint az erdészeti altisztek, akikkel tetszik, nem tetszik, mégis csak ugyanazonos állásuk és ranguk.

Én, mint egyén és nem mint a MEASz ügyvezető elnöke, még ma is lehetségesnek látom és tartom az együttműködést, mert végeredményben nem látok olyan differenciákat, amiket ne lehetne áthidalni. Csak egy kis jóakarát és „egyes“ kartársaik szertelen nagyzását kellene a józan gondolkodású többinek leszerelni s akkor lehetséges volna, hogy egyesült erővel vivjük ki az erdész címmel a segédtiszti jellegét is. Az nem szabad, hogy bántsa önöket, hogy átmenetileg a régi, öreg, érdemes altisztek is megkapják az „erdész“ címet, hiszen a jövő az önöké s a jövőben már kizárólag az erdőgazdaságiak részére lesz biztosítható minden előny.

Mindezekre tekintettel ugyanis, mint idősebb, ugyanis mint tapasztaltabb, minden kötelezettség nélkül, tisztán egyéni jóindulatomból kifolyólag, azt ajánlanám önnek, hogy gondolja jól át mindazt, amit itt írtam s mielőtt végleg kilépne, gondolkozzék az önök és az egész erdészeti műszaki segédszemélyzet jól felfogott közös érdekében arról, nem volna-e helyesebb és célravezetőbb az, ha érintkezésbe lépne társaival és lehetővé tenne egy olyan barátságos megbeszélésre való összeövetelt, amelyen az önök és az egész erdészeti műszaki segédszemélyzet közös érdekeit szem előtt tartva, szíves örömmel részt vennék. Annál is inkább, mivel sok olyan részletkérdésről és eseményről beszélhetnék, amit így sem levélben, sem cikk alakjában közölnöm nem lehet, de amiről, ha önök is tudnának, bizonyos, hogy másként gondolkoznának. Hiszem és szinte meggyőződése, hogy ha egy ilyen össze-

jövetelen eszmeeserét folytathatnék önökkel, akkor meggyőződnék valamennyien arról, hogy céljait sokkal előbb és sokkal könnyebben érhetik el velünk együtt, mint különváltan és találhatunk olyan bázist, amely az egyetértő együtt működést lehetővé teszi.

Higyje el, ha ezt Önnek sikerülne keresztülvinni, eljön az az idő, amikor az ön kartársai ezért még hálával és köszönettel fognak Önnek adózni. Ha azonban bármily okból ezt nem teszi meg, az sem lesz baj, mert a „MEOSz“ ma már erős és biztosan halad kitűzött célja felé, ismétlem, az önök érdeke, hogy velünk tartsanak.

Miskolc, 1928. évi április hó

Szeretetteljes, szívélyes üdvözlettel

Nádaskay,

az „Az Erdő“ szerkesztője.

Nagyságos Elnök úr!

A közvetlen kartársak nevében szomorú szívvel tudatom, hogy Kárpáti József m. kir. főerdőr, kar- és tagtársunk folyó évi március hó 26-án a székesfehérvári kórházban, a rajta végrehajtott vakbéloperáció közben életének 45-ik és boldog házasságának 20-ik évében, rövid, de kínos szenvedés után elhunyt.

Hült tetemét folyó év március hó 29-án, a székesfehérvári református temető halottas házából kísértük utolsó útjára.

Özvegye és 10 éves kis fia gyászolja.

Távol áll tőlem, hogy szeretett kartársunknak szemrehányást akarnék tenni, de meg kell említenem, hogy az elhunyt, bizonyos nemtörődömségből kifolyólag — dacára a többszöri kapacitálásnak, nem lett tagja a temetkezési segélyalapnak. Ezen, mondhatni, hanyagság folytán, özvegyét 200 pengő segélytől megfosztotta. Pedig azt hiszem, hogy nem állt szándékában az életében gondos családapának, hogy holta után is ne akart volna támasz nélkül maradt szeretteinek segítségére lenni.

Ő is épp úgy nem gondolt, mint ahogy tag- és kartársaink 90 százaléka nem gondol arra, hogy a halál legtöbb esetben váratlanul jön, nem törődve azzal, hogy a hozzátartozók milyen körülmények közt maradnak az egymásiránti szeretetben megfogyatkozott embertársaik között.

Fenti szomorú eset legyen intő példa azon kar- és tagtársaknak, kik még nem tagjai e némes célt szolgáló intézménynek, lépjenek minél előbb tagjaink sorába, hogy többben gyarapodva, minél nagyobb összeggel tudjuk a legdrágább kincstől, a kenyérkeresőtől megfosztott özvegyek és árvák mérhetetlen fájdalmát némileg enyhíteni.

Nagyságodnak alázatos szolgálja

Csöszpuszta, 1928. évi március hó 31-én

Kiss András,
m. kir. főerdőr.

Vadászharisnyát

a legelőnyösebb árban, a legjobb anyagból **szakszerűen javít** (talpal, fejel stb.)

Majdikné, Tizeshonvéd-u. 28.

Szövetség szükségyszerűsége

A tömörülés és összetartás a szövetkezésen alapszik, ahol egyes elemek, vagy egyedek illetve egyének valamely kitűzött cél elérésére egyesülnek.

Hiszen már régen felismerték egyes emberek azt a nagy természeti igazságot, hogy egy-egy ember nem jelent többet a létért való küzdelemben, mint a tenger vizének egyetlen magára hagyott cseppje, de millió ember az maga a hatalmas tenger, mely, ha megmozdul és kiesap a medréből — nincs hatalom, mely őt féken tartsa.

Épen ez a mozgató oka annak, hogy az ember társas életet él; egyé igyekszik tömörülni a védelemre és támadásra.

Arisztotelesz, a nagy görög böles, már Kr. e. 300-ban, kimondta azt a szót; hogy az ember társas lény; mert egymásra van utalva. Mégis ezt az igazságot, ma sem képes minden ember megérteni. Különösen az erdészeti és vadászati altisztek, nagy részének füléhez nem akar eljutni Lassal (olv. Lasszál) híres mondása:

„Egyesülésben rejlik az erő!”

Pedig ugyyszólván, szemeik előtt játszódnak le azok a nagy egyöntetűségek, amelyek a vékony kenderrostokat kötélle; a hópolyheket, lavinává; a vizeseppeket árrá növelik.

Tehát látják, hogy a vizpárák, mint tömörülnek cseppekké és e cseppek, mint dagadnak meg, fékezhetetlen árrá; mely hatalmas erejénél fogva, mindent el-söpörhet.

Ismerik, hogy a parányi anyagok, összetömörülés által jutnak ahhoz a nagy szilárdsághoz és ellenálláshoz, melyet a lezuhanó pöröly sem képes szétverni.

Tudják, hogy mily hatalmas erő rejlik a hóparányokból eggyé tömörült lavinában és még sem követik az együvértartás eme fenséges törvényét, mely az elemeket mindig egyöntetűsége és nagyobb tevékenység kifejtésére képesíti.

Még csak egynéhányan mozgunk ide-oda az egyesülés terén, keresve a harmonikus összműködéshez, meg-egsonkitott hazánk területén szétszóródva élő s megértő kartársainkat; de a legtöbb, konzervatívan gondolkodó kartársunk nézete, még mindig a régi. Ezen a téren még nem akarnak realélni a tudomány és haladás, fényes és magas utjára; csak sinylódnak és maradnak továbbra is a szolgaság és lelki sötétség nyomasztó posványában.

Vajjon mikor mozdul meg ez a szétforgácsolt tömeg saját érdekében teljesen és mikor fog az öntudat és a szövetség mezejére lépni tömegesen?

Mi azt hisszük, hogy az erdészeti és vadászati altisztek legnagyobb része, még nem képes megérteni azt az objektív valóságot, hogy mit jelent az — *szövetkezni* — s egyesült erővel küzdeni egy kitűzött közös célért. Ugy-látszik, még nem érzik magukat elég érettnek arra, hogy az erdőtulajdonosok és bérlők, hatalmas erőfeszítő elnyomó törekvését, ellensúlyozni mernék.

És így inkább a lealázó szolgaságnak, mint a fel-emelő (testvéri) felebaráti szeretetnek hódolnak. Mert, amíg mi szövetkezett erdészeti és vadászati altisztek, fel-emelt fővel lépünk a küzdőtérre a MEASz érdekében, addig a nagyszámú kartársaink, meghunyászkodó szolgálélekkel és összetett kézzel nézik, süketen és vakon, az elnyomott és méltatlanul magalázott erdészeti és vadászati altisztek táborát. Nekik mindegy, hogy lenn-e vagy

fenn. Ők közömöbök minden olyan mozgalommal szemben, amely erkölcsi és anyagi helyzetünket van hivatva hogy revidéaltassa (megjavítsa). Pedig saját bőrükön is érezhetik, hogy ez az állapot megalázó és ugy anyagilag, mint erkölcsileg, nem elégíti ki a kellő intelligenciával bíró szakvizsgázott erdészeti és vadászati altisztek táborát akkor, amidőn sem rendes megélhetésünk, sem pedig a képzettségünk és hivatásunk folytán, bennünket megillető megszólítás (cim) részünkre biztosítva nincsen.

De nem elégítheti ki azokat a szakiskolát nem végzett erdő és vadőri funkciót betöltő testvéreinket sem, akiknek fizetése, a megélhetési létminimumot sem fedezi.

Tehát egyetlen erdészeti és vadászati altiszt sem tagadhatja szükségyszerűségét annak a szövetségnek, mely csak ugy lesz erős és munkaképes és ugy tudja hivatását kellő eredménnyel betölteni, ha azt kötelességünknek tudjuk be; hogy a reánk nézve nélkülözhetetlen szövetségünket tehetségünkhez mérten támogassuk, ugy anyagilag, mint erkölcsileg. Akkor elmondhatjuk majd, — egy igen nagy böles nyelvéen; hogy az ember közeledik olyan tájak felé, ahol még nem járt.

Kisszállás, 1928. évi február 22. napján.

Czakó Ferenc
szakvizsgázott erdőőr.

A cserlevél*

Nemrégiben történt, hogy egy vidéki kartárs, — aki nem akarva megválni a cserlevél-jelvény viselésétől, — valami módon Budapestre került fel.

Kihaszználva a kezdvező alkalmat, felhozta magával a családját is, hogy a főváros nevezetességeit megmutassa nekik.

Eljutottak így többek között az átlakertbe is.

Alig, hogy bemennek, az egyenruhában levő kartársunkat megszólítja egy ur s kérdi tőle, — hogy mondaná meg merre vannak a fókák?

A mi jó kartársunk semmi rosszat nem sejtve — udvariasan válaszolt, hogy nem tudja — s az uriember szépszerivel ment tovább.

Alig, hogy ez elment, jön egy pesti fiatal úr s kérdi, hogy merre vannak a kenguruk. Természetesen az e helyen teljesen ismeretlen kartárs hiába akart volna udvarias lenni, — nem tudott elget tenni a kérdésnek.

Most jött a java, — az úrfi nem elégedett meg a nemleges válasszal s most már erőlyesen követelte, hogy mutassa meg az irányt, hogy merre vannak a kedvelt kenguruk, — mert hát miért is fizeti őt a főváros, ha még azt sem tudja.

A mi kedves vidéki kartársunk még mindig nem látva tisztán a helyzetet, — gondolkozni kezdett, hogy vajjon melyiküknek is hibbanhatott meg az esze.

Pár lépéssel odább kezdett csak tisztán látni, amikor az elefántkorlátok mögött három övéhez teljesen hasonló egyenruhába öltözött és cserlevél-jelvéennyel ékesített állatetetőt pillantott meg.

Végtelen haragra lobbanva a családod magára hagyva elment az állatkerti vendéglőbe, hogy egy pohár sörrrel lecsillapítsa haragját.

* Az erdészeti tisztai és altisztai egyenruha és jelvények törvényes védelme az erdőtörvény revíziója kapcsán kell, hogy megtörténjék.

Itt érte ezután még csak a legnagyobb meglepetés. Alig, hogy leült a fehér terítővel leterített asztalhoz s kéri a pohár sört, — s im mi történik, — oda megy hozzá a pincér s figyelmezteti, hogy kelljen fel az asztaltól s menjen ki a söntésbe, — hiszen csak tudhatja, hogy a szolgaszemélyzet mérsékelt áron kapja a hűtőitalt!

Kedves kartársaim, hogy mi a tanulság ebből, megsgom: Budapestre neigen menjünk eserlevél-jelvényvel ellátott egyenruhában, mert aki ezt teszi, hasonló sors érheti.

Ez megtörtént dolog. Tegyük fel, hogy az az állatkeri látogató el is nézte magát, de az a vendéglőben régen alkalmazott pincér, — aki mindennap látja az állatetetőket s az is összetéveszti a teljesen hasonló egyenruhába öltözött kartársat az állatetetőkkal, akkor ehhez bővebb kommentár, azt hiszem, már nem kell.

Hosszu

H I R E K

Id. Kusche Gusztáv tag- és kartársunk arról értesít, hogy f. évi február hó 27-én Almássy gróf nógrádi birtokán az u. n. Uhu-menedékháznál egy kőszáli-sast lőttek, amelynek szárnyhossza 2 m és 20 cm volt, ami nálunk bizony már igen-igen ritka vadászsákmány.

Szövetségünk ajánlatára Rauh Ferenc tagtársunk, mint járási erdőőr a m. kir. erdőhivatalnál Szekszárdon alkalmaztatást nyert, új állásában örömmel üdvözljük és sok szerencsét kívánunk, hisszük, hogy példás magatartásával szövetségünk jó hírét emelni fogja.

A győri m. kir. Erdőigazgatóság tisztikara a MEOSz. segély alapja javára az alább feltüntetett adományokat küldötte be: Véssey Mihály min. tan. erdőigazgató ur Öméltősága 10, Mayer Aurél m. kir. erdőtanácsos ur 6, Toperezer Árpád m. kir. erdőtanácsos ur 3, Ürmösy Andor m. kir. erdőszámvizsg. számv. főnök ur 2, Botos Sándor m. kir. erdőmérnök ur 3, Baumert István m. kir. erdőmérnök ur 1, Hajdu Gyula m. kir. főerdőmérnök ur 2, Barrois Andor m. kir. erdőtanácsos ur 10, Kálmán Béla m. kir. főerdőmérnök ur 2, Rácz József m. kir. s. erdőmérnök ur 5 pengőt. Összesen 44 pengőt. Bár sokan mások is követnék ezen nemes lélekre valló szép tettüket, hálásan köszönjük.

Szerkesztői üzenetek

Többeknek: Több tag- és kartársunk majdnem azonos tartalmu leveleire, melyekben a besorozások (rangsorozások), illetve kinevezések alkalmával őket személyszerint ért sérelmeiket panaszzák nekünk, az alábbiakban adjuk válaszulkat.

Köztudomású tény az, hogy rangsorozás (besorozás), illetve kinevezéseknél nem mindig azt az egyént viszik előre, illetve nevezik ki, akinek a szolgálatba lépéstől számítva legtöbb szolgálati ideje van, vagy aki korszerint a korosabb. Igengyakran megtörténik az, hogy korra nézve fiatalabb és szolgálati időt véve, kevesebb szolgálati évvel bíró egyént visznek előre, illetve neveznek ki. Ezáltal a korosabb és több szolgálati idővel bíró egyén, úgy a fizetésével, mint pedig az esetleges nyugdíjaztatás esetében, a kisebb fizetés alapján megállapított kevesebb nyugdíjjal érzékenyen károsul s elhalálása esetében ezáltal esaládja is kedvezőtlenebb helyzetbe kerül. Ez nemcsak az altisztikárnál van így, de így van

a tisztikárnál is és nemcsak az erdészetről, de az állam bármelyik másik ágazatánál is sajnos elég gyakran elfordul.

Ennek a többnyire csak az egyes érdekeltekre nézve és egyéni szempontból sérelmes eljárásnak oka nem mindig a protekció, bár vannak esetek, amikor az illető kinevezettnek tényleg nincs más érdeme, mint a protektora. Több és nagyobb, vagy jobb előképzettség, megnyerő egyéniség, több és nagyobb intelligencia, veleszületett, vagy intuitív önképzés útján szerzett több, nagyobb tudás, műveltség; a szolgálatban tanusított nagyobb szorgalom, lelkiismeretes buzgalom, megbízhatóság, rátermettség, ügyesség stb., szóval az egyéniségben mutatkozó különböző jó tulajdonságok azok, amelyeket előléptetés vagy kinevezésnél a felsőbbség figyelembe vesz és amelyek alapján határoz. Minthogy az előléptetés, illetve a kinevezés az érvényben lévő törvények értelmében a miniszterek, illetve a felsőbbségek discretionális joga, ami azt jelenti, hogy saját elhatározásuk a döntő, ennél fogva sem előléptetés, sem kinevezés ellen felszólalni, panaszt tenni, azaz jogorvoslatot követelni nem lehet, tehát ez ellen eljárásnak a közigazgatási bíróságnál sines helye.

S ez természetes is, mert azt, hogy kit és miért, illetve mily fentebb felsorolt jótulajdonságok alapján tartotta érdemesnek a felsőbbség az egyes egyént előléptetésre, vagy kinevezésre, ezt nem ellenőrizheti senki, de legkevésbé az esetleg érdekeltek, mert azt, hogy valaki előléptetésre vagy kinevezésre tényleg érdemes-e, vagy hogy több számbavehető egyén közül ki az érdemesebb, azt csakis a felsőbbség van hivatva elbírálni s ez az a felsőbbség discretionális joga. Ami végül a protekciót illeti, tény az, hogy elég gyakran ez is befolyást gyakorol a döntésre, de azért nem lehet általánosítani, már azért sem, mert igazán érdemtelen egyén ritkán és igen nehezen akad pártfogóra, mert minél magasabb állású, minél befolyásosabb egyén a pártfogó, annál jobban vigyáz arra, hogy pártfogoltja kiesoda és érdemes-e tényleg a pártfogására, mert a pártfogó sem teszi ki magát annak, hogy esetleg a pártfogoltja szolgálati szereplésével szégyent hozzon reája.

Viszont az is igaz és ez igen sajnálatos ténykörülmeny, hogy igengyakran kiváló és sok jó tulajdonsággal bíró egyén csak azért nem jut előbbre, s csak azért nem tud érvényesülni, mert történetesen ninesen megfelelő pártfogója s így megelőzi az, aki talán kevésbé kiváló, de van jó pártfogója. Ismétljük, hogy ez nemcsak nálunk, az erdészetről lehetséges, de így van ez országszerte, sőt az egész világon s ez ellen semmit sem lehet tenni.

Gábris István, Pusztavám: Tagok sorába felvettük, beküldött összeggel tagdíja 1928. június hó végéig rendezve, de az egyszersmindenkorra fizetendő 2 P beiratási díjat kérjük pótlólag megküldeni.

Ifj. Kovács Lajos, Mándok: Szíves figyelmét és jókivánóságait hálásan köszönöm, ami állás adódik arról mindenkor értesítjük, mindet pályázza meg, mindaddig, amíg egyiket meg nem kapja. Hit, remény és kitartás ez a fő. Szív. üdv.

Szy Ferenc: Levelét vettük, illetékes helyen bemutatjuk, minden lehető elkövetünk.

Rakonczay J. Kitartás, türelem, a megoldás igen nehéz, de bizunk abban, hogy céltudatos munkánkat a kartársak öszszetartása segíti és az eredmény nem marad el.

Müller János, Békés: Szép levelét köszönjük és örömmel üdvözljük tagjaink sorában, beigért szíves támogatsát szívesen vesszük. Szív. üdv.

Fülöp József, Diósgyőr: Megszállt területen töltött időre a magyar állam fizetést nem utalványozhat, mert a megszállás napjától kezdve, a megszállott területen a megszálló állam, amelynek szolgálatában állott, tartozik fizetést adni. Sajnos

köztudomásu, hogy a megszállók nem adtak fizetést azoknak, akik nem ott tették le az állampolgári esküt, így 2 évi illetményét elvesztettnek tekintse.

Borsós Márki: Nem újság az nekünk, hogy vannak olyanok is az altisztikarban, akik nem barátai szövetségünknek, hála Istennek igen kevesen vannak és elvéve imit-amott. Az ilyen oktan egyének nekünk már nem árthatnak, mert jól mondja az okos többség, már belátta, hogy a szövetségre igen nagy szükség van és megerősítette a szövetséget. Az erdőtisztikar többsége -s a felsőbb hatóságunk is méltányolja működésünket és támogat is bennünket, amit a közeljövő fog igazolni. Ezért az ilyen oktan nyelvet öltögető és rosszakaratu ellenfeleinket ezzel a reájuk illő régi közmondással intézzük el: „A kutya ugat, a karaván halad.“

Cserti János, Baja: Magyar állam területén, a magyar erdészetről a nem magyar állampolgár alkalmazása nem volna helyes tett. Mert akkor, amikor a mi magyar fiainknak nem tudunk betevő falatot biztosítani, megengedhetetlen dolog az, hogy idegen állampolgár vegye el a mindennapi kenyereinket előlünk. Ha tehát a nevezett uradalom a nevezett azért nem alkalmazta, mert idegen állampolgár, azt jól tette és ezért csak dícsérni, de gáncsolni nem lehet. Ügyében minden lehetőleg megfogunk tenni, reméljük sikerrel. Szív. üdv.

Dobrovics Dániel, Velence: Tagjaink sorába vettük. A küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Tagdíja 1928. évre teljesen rendezve van. Temetkezési segélyalapra 4 pengőt fordítottunk.

Német József, Szócerimány. A küldött 11 pengőt kívánsága szerint úgy az ön, mint Mihályka Béla javára is elszámoltuk. LLap megy.

Hornyák István, Abaujkér: Pénzküldeményét megkapjuk melyből 4 pengő tagdíját és 1 pengő temetkezési segélyalapra számoltunk el. Tagdíja 1928. június végéig rendezve van, a még augusztusban küldött összeggel együtt.

Holló Sándor, Máriabesnyő: Lapunk f. évi 2. számában a temetkezési segély alap tagjai között ön szerepel, csupán sajtóhiba folytán van Hollós-nak feltüntetve.

Pasztorek Sándor, Mogyorósbánya: Lapelőfizetése 1927. december végével lejárt. 1928. január 1-től lépjen be tagnak, a lapot díjtalanul kapja. Évi tagdíj 14 pengő. Beiratásdíj 2 pengő. Temetkezési alap ezidőszereint (Beírás és négy haláleset járuléka) 3 pengő.

Róna János, Mezőtúr: Levelét megkaptuk, sajnálattal értesítjük, hogy B. Szabó Sándor megboldogult kartársunk. temetkezési segély alapunknak tagja nem volt.

Latzkó István, Visegrád: A küldött 24 P 50 fillért a leveléhez mellékelte névjegyzékben felsoroltak javára tagdíjként elkönyveltük, szives fáradozását hálásan köszönve, üdvözljük.

Fekete Ferenc, Iharkut: Tagjaink névjegyzékében azért nem szerepelt, mert ön ezideig csak lapunkra fizetett elő, de szövetségünkbe be nem lépett s ezirányu óhaját mindez ideig velünk nem közölte. Pénzküldeményét megkaptuk és lapelőfizetési díjként könyveltük el. Tagjaink a lapot díjtalanul kapják. Évi tagdíj 14 pengő, beiratás 2 pengő. A temetkezési segély alapra jelenleg ((4 haláleset utáni járuléka és beiratás) összesen 3 pengő fizetendő.

Zöldi Ferenc, Cegléd: A küldött 30 pengőt úgy az ön, mint Lakatos Ferenc és Permezky József javára, levele szerint elszámoltuk. Szives fáradozását hálásan köszönjük.

Derze Lajos, Máriabesnyő: A beküldött 36 pengőt Tajnel J., Till G., Király S., Haverlik I., Bujtás I., Mezlagi G. és az Ön javára elszámoltuk.

Kummert Lajos, Pilisszentlászló: Jelzett pénzüsszeget megkaptuk és kívánsága szerint elszámoltuk.

Barta Lajos, Csermely: Tagjaink sorába felvettük, pénzküldeményét kívánsága szerint elszámoltuk.

Milcsevics János, Isaszeg: Ondrik Mihály, Lengyel József, Fekete József és Szerenesés Mihály tagtársak nevei a temetkezési alap tagjainak névsorából csak sajnálatos tévedésből maradtak ki. Az ön által küldött összeget megkaptuk és kívánsága szerint el is számoltuk. Szives fáradozásáért hálás köszönet.

Lukács István, Cserépfalu: Tagsági díja 1928. október végéig rendezve van.

Kiss István, Markaz: Tagjaink sorába felvettük, a küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Bedő A.-féle „Az Erdőőr“ e. könyv nem kapható. A legközelebbi Erdőfelügyelő könyvtárában okvetlen meg van, kölcsön talán megkaphatja.

Gottvald Pál, Zengővárkony: A beküldött 80 pengőt kívánsága szerint az Ön, Tóth János, Róth János, Haizler István és Papp Ferenc kartársak javára könyveltük. Tagjaink sorába mindannyiukat felvettük. Szives fáradozását hálásan köszönve, üdvözljük.

Barnóczky István, Nyiradony: A küldött 8 pengőt Vigh Gyula, Kovács József és az Ön javára elszámoltuk.

Pózna Rezső, Nagyborzsöny: Tagdíja 1928. június végéig rendezve van.

Szarvas Mihály, Jánoshalma: Lépjen be tagjaink sorába, a lapot díjtalanul kapja.

Karsay József, Pétervására: A küldött pénzüsszeget kívánsága szerint elszámoltuk Telek Pál, Magyar János és Oravecz János t. tagjaink sorába felvettük.

Hegyi János, Veszprém: A küldött 8 pengőt Polhammer I. és Dobronky M. javára elszámoltattuk.

Eidenpenz Károly, Mikepéres. Tagdíja 1928. július végéig rendben van.

Kiss Aladár, Várpalota: A küldött 14 pengőt Keresztes Ferenc és az Ön javára elszámoltuk.

Kárpáthy József, Badajk: A küldött 10 pengőből 4 pengőt a m. é. hátrálékra, 3,50 f. é. I—III. havi tagdíjra és 2,50 P temetkezési alapra könyveltük el.

Berze János, Gödöllő: Temetkezési segélyalap hátráléka nincsen, sőt több befizetése van.

Bartha László, Hajduhadház. A beküldött 15 pengőt Kökényessy Sándor, Bácsi Ferenc és az Ön javára elszámoltuk.

Puska Pál, Ujhuta: Pénzküldeményét kívánsága szerint elszámoltuk. Tagdíja június végéig rendezve van.

Kiss Tóth Tamás, Pilisszentkereszt: A küldött összeget Bóznér I., Grellneth I., VVarga F. és az Ön javára könyveltük el.

Rácz József, Zebegény: A küldött 13 pengőt kívánsága szerint számoltuk el.

Vasváry Vilmos, Pilisszentlászló. Az ön, Kósa F. és Kummert L. nevei a temetkezési alap tagjainak névsorából sajnálatos tévedésből kimaradtak. Levelében felsorolt pénzüsszeget megkaptuk és kívánságuk szerint elszámoltuk.

Györky László, Putnok: A küldött összeget Faesko János, Tóth János, Jagieza Ádám és az Ön javára elszámoltuk.

Bolcsó István, Felsőivány: A küldött 7 pengőt Magyar György és az Ön javára elszámoltuk.

Németh Lajos, Suk: A küldött 11 pengőt Szabó István és az Ön javára elszámoltuk.

Bellák Mihály, Lovászpata: A beküldött 24 pengőt Fekete Ferenc, Bareza Dániel és az Ön javára elszámoltuk.

Nagy Lajos, Győrszentivány: A beküldött 19.50 P Nyitray K., Horváth A. és az Ön javára elszámoltuk.

Habina József, Győr: A beküldött 14 pengőt Lukácsy J., Horváth Gyula, Tiszóczy J. és az Ön javára elszámoltuk.

Gawra Alajos, Kaposvár: A beküldött 12 pengőt Deóky D., Seifert J., Simon I. és az Ön javára számoltuk el.

Mohalek Lajos, Pécs: A beküldött 3.50 P-t Varga F. tagdíja és beiratási díja címén elszámoltuk.

Kovács József, Eplény: A temetkezési alap tagjainak névsorából többen tévedésből kimaradtak s így Ön is. — Pénzküldeményét megkaptuk és kivánsága szerint elszámoltuk. Menyhárt Pál nem volt tagja temetkezési s. alapunknak.

Megbízható, szakképzett, erdő és vadőri iskolát végzett, az erdőészet és vadászat minden ágában jártas 26 éves, nőtlen erdő- és vadőr — példás szolgálati bizonyítványokkal — azonnali belépésre állást keres.

Egy drb. majdnem új állapotban lévő „Mauzer”-fegyver (gukkerrel is felszerelhető) 70 drb. hozzávaló üres töltény rézhüvellyel (hülzni) golyókkal és gyutacsal eladó, Fülöp József ny. m. kir. főerdőőrnél Diósgyőr, Hermanntelep, Borsod vm.

Május 15-ére állást keres egy 37 éves hadiözvegy, kinek 8 éves leánykája van és erdész özvegye. Szerény díjazás mellett, jó bánásmód. Lehetőleg falura vagy nagyobb pusztára, erdőtiszti, gazdatiszti vagy földbirtokos családhoz. A háztartás minden ágában jártas és kitűnően főz. Cim a kiadóban.

Erdő- és vadőri iskolát végzett, 26 éves, nőtlen egyén, ki az erdőészet és vadászat ágaiban jártassággal bír, erdőőri állást keres. Szíves megkereséseket a kiadóhivatal továbbít.

Kitűnő bizonyítványokkal ellátott, 25 éves, erélyes, szakvizsgázott erdőőr, aki ezideig is nagy uradalomban, nagy kitermeléseket és felújításokat vezetett, azonnali belépésre állást keres. Ajánlatokat a kiadóba kér „Ott-honom az Erdő” jelígre.

38 éves, róm. kath., családos erdőőr kitűnő bizonyítvánnyal, 20 éves erdőgazdasági gyakorlattal, magyarul, németül, szerbül és tótul beszél, nagyobb erdőgazdaságban 1928 április 1-re állást vagy alkalmazást keres. De azonnal is elmennék. Cim a kiadóhivatalban.

Egy az összességért, az összesség egyért, ez az ut az, mely célra vezet, mert „Egységben az erő”.

A kartárs, aki helyzetének javulását óhajtja, kése-delem nélkül lépjen a MEAS-ba s az, ki a családját s kartársát szereti, a lap és tagdíjat pontosan fizeti.

Megjelenik minden hó 15-én.

Tagoknak és előfizetőknek az álláskereslet és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. A. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronkint 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

Hazai és slavoniai tölgyfák, az összes lombfák és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Felhívás előfizetésre és hirdetésre

„Az Erdő” kiadóhivatala tisztelettel felkéri az állami és magánuradalmi erdőhatóságok, valamint a fa-kereskedelmi és faipari vállalatok igen tisztelt Vezetőségeit, hogy „Az Erdő”-t támogassák azáltal, hogy a lapra előfizetni és abban hirdetni sziveskedjenek. Lapunk most a kezdet nehézségeivel küzd s létét, jövőjét egyedül előfizetőinek s olvasóinak szeretetére és hirdetőközönségének bizalmára építi. Lapunk főtörekvése leendő, hogy hivatását t. előfizetői, olvasói és hirdetőinek teljes megelégedésére töltse be.

Legalább negyedévi előfizetést kérünk.

Előfizetési díj:

Egész évre	6 pengő
Félévre	3 „
Negyedévre	1.5 „
Egyes szám	60 fillér

„Az Erdő” kiadóhivatala

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfagyapot: maggaskőrís, juharmagok, akácmag. Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyfák. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! 4 é. is. lucfenyőcsemete tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Köszegi Fenyőmagpergetőgyár

Köszeg (Vas megye)

Árjegyzék
ingyen!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:
NÁDASKAY RICHARD
a MEASZ ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

Feltámadás*

A kereszténység legszebb ünnepe, — az elfásult, esüggelő lelkek reményeinek megtestesülése elérkezett.

Amint Krisztus Urunk feltámadása előtt a jámbor lelkek várták az üdvözülés legszebb, legszentebb pillanatát a pokol tornácában, — ekképen várjuk mi is, ifju szövetségünk tagjai, ügyünk régen rebesgetett feltámadását.

E szent napon elmélyedve andalognak lelki szemeim a láthatatlan titkos jövő ismeretlen dülőjébe. Keresték, kutatták már elődeink is ezt a mi feltámadásunkhoz vezető utat, de sajnos, nem akadtak reá.

Ma azonban már titkon sejtjük, hogy közelg a mi Husvétünk, — a mi feltámadásunk, — nekünk megtépázott magyaroknak és ezek közül különösen nekünk az erdővel legközelebről foglalkozó s a szabad természet örök templomában élő kartársaknak.

Ha levágta is a forrón szeretett hazánk tagjait a gyilkos Trianon, ha egy időre csonkák maradtunk is, — de a csonka testben él a lélek, — ezt nem tudták megölni, avagy elrabolni tőlünk zsarnok ellenségeink. Ha az elszakított tagjainkat tiporják is még egy ideig, — de a Törzsen élő lélek mindent lát és mindent érez, s jaj lesz annak, aki bántja az elszakított tagjainkat, mert ha egy várva várt és jól sikerült műtéttel egybe forr majd minden elszakított tagunk a csonka törzssel, akkor minden tördőfést vissza adhatunk még nekik.

Lehetséges, hogy előbb is, de akkor igazán el fog érkezni annak az ideje, hogy ifju szövetségünk ügye nagy lépésekkel haladva előre, — mindannyiunk jobb jövőjét biztosítani tudja majd.

Addig pedig, míg e ránk nézve legszentebb pillanat elérkezik, ne legyünk tétlenek, hanem e szent Husvét napján forduljunk egy szerény kérelemmel a magyar sajtóhoz, hogy segítsenek ők is az erdő, az erdészet és ennek folyamányaképpen a mi ifju szövetségünk szent ügyének feltámasztásában.

Az emberek lelkében a fa, az erdő, az erdészet és az azzal foglalkozók iránti szeretetet, megbecsülést felébreszteni, fokozni csakis egyedül a magyar sajtónak állhat módjában.

Hogy eddig miért voltunk elhanyagolt mostoha gyermekei a magyar sajtónak azt elfogjuk felejteni.

Mi, — az erdészet egyszerű szürke polgárai, — a szabad természet üde balsamos levegőjével élve, minden testi és lelki bomlasztó bacillustól mentesen; — kérjük a magyar sajtót, plántálja át az emberek szívébe, lelkébe azt a rajongó, igaz szeretetet és megbecsülést az erdő és az erdészet iránt, amit az tényleg meg is érdemel.

Hiszen a susogó erdő gazdag szótára kifoghatatlan, újra meg újra változatos lélekemelő témát adhat mindig a sajtó kezébe. Miért hát e néma hallgatás?

Ha az őstermelésnek csak egyik ágát, a mezőgazdaságot nézük, azt fogjuk látni, hogy nem mulik el egyetlen nap sem, hogy a napilapok a többtermelés érdekében minden mozzanatot fel ne használnának arra, hogy hosszú hasábokon beszámolva, a köznek javára lehessenek.

Hiszen a legtávolabb eső községben, sőt ma már a tanyákon is, minden ember olvassa a napilapokat s ha a sajtóban az erdő számára is egy kevés hely szoríttatnék, játszi könnyedséggel megkedveltetné a néppel a faültetés hálás munkáját, — az erdő szükségességét és nélkülözhetetlenségét, továbbá azt, hogy csonka hazánk összterületének alig 8—9 százalékát teszik ki megmaradt erdeink s mily leirhatatlan és pótolhatatlan hatással volna meglevő erdeink szaporítása, illetve gyarapítása a szélsőséges időjárás annyira gyakori szeszélyes kilengéseire.

Adja a Mindenható, hogy szerény soraim megértő visszahangra találjanak, mert az erdő iránt felébresztett szeretet, megbecsülés fokozásával együtt elérkeznék majd annak az ideje is, hogy bennünket, akik az erdő közepén, az ismeretlenség homályában éltünk eddig, megismerve megszeretnek, megbecsülve felkarolnak és ezzel elérkezik a mi Husvétünk, a mi várva várt feltámadásunk is.

Gavra Lajos, m. kir. erdőőr.

* Ez a cikk husvétii számunkból helyszüke miatt kimaradt, de közérdekű volta miatt pótlólag most adjuk. — Szerk.

A fagyöngyről*

Ha könny a gyöngy:
A fagyöngyök az erdő könnyei,
Parányi könnyek, mozdulatlanok,
Fák sudarára fagyott sóhajok,
Az erdő gyöngybefagyott bánata,
Élősködők, mint minden bánat,
Amely az élet úterére támad
És lassan észrevétlen
Felszűrösöli véréát a büszke fáknek.
(Reményik S.)

A mindinkább kopaszodó, lombjukat lehullató fák között láthatóvá válik a nyári lombzatban kevésbé feltűnő élősködő növény, a fagyöngy. A faszorok nyárfáin is nagyon feltűnők a sötétebb gömbalaku foltok, a *Viscum album*nak, a fehér fagyöngynek teste; míg közeli rokona a sárga fagyöngy (*Loranthus europeus* L.) nyáron kevésbé észrevehető s csak ősszel a lombhullatás után tűnik fel inkább az ágak kuszáltsága, az ág torzonborzszzerű alakjánál fogva. Mindkettő az élősködő virágos növények közé tartozik s egymáshoz habitusban (alakban) eléggé hasonló, bár figyelmesebben megnézve könnyen megkülönböztethetők.

A (*Viscum album* L.) fehér fagyöngy, gömbalakhoz hasonló habitussal bíró igen ágas örökzöld növény. Ágai sárgászöld, zöld színűek. Elágazása a villás elágazáshoz (*diathomicus*) hasonló állvillás elágazás. Örökzöld levelei átellenesek, tompák, hosszukás alakkal bírók, látszólag érnélküliek, vastag bürneműek. Kétfalaki, azaz egyazon egyedben vagy csak nő-, vagy csak himvirágok vannak. A him- és nővirágokat viselő egyedek azonban ugyanazon fán, sőt egyazon ágon is előfordulhatnak. — A sárgászöld színű virág a levél hónaljában 1, 2, 3-sával ül. Február-márciusban virít. Termése álbogyó, mely először zöld, karásony felé éréskor (egy év múlva) fehér gyöngyházfényű és erősen ragadós anyaggal „viscin“-nel van tele.

A (*Loranthus europens*) sárga fagyöngy — fakín, fanyűg — nem örökzöld, lombhullató. Atellenesen álló nyeles kerekded, tompa végű levelekkel bír. Ágai barnák. Szintén kétfalaki. A termése ennek is bogycó, mely hosszú fürtökben esüing, megérve kénsárga színű. Április-májusban virít s októberben érik.

Már ezen rövid morfológiai (alak) leírásból is kitűnik, hogy legkönnyebb a felismerés télen a levelektől megfosztott csupasz fák koronái között, amikor hamar szembeötlik a lombját megtartó *Viscum* és az ágtorzonborzhoz, békaseprűhöz hasonló habitusu *Loranthus*.

A növény bogycó, illetve magvak által szaporodik. Bogycóit különösen a rigófélék, de ezek közül is a léprigó (*Turdus viscivorus*) szereti. A ragadós anyaggal beburkolt mag vagy a madarak esőrének tisztogatása közben, vagy az ürülékkel kerül az ágakra.

Az élősködésük által okozott kár kétféle: először is azért, hogy a *Viscum* a fán élősködik, vagyis elvonja a gazdanövénytől a tápanyagot, amely az ő testének felépítéséhez s magvak termeléséhez szükséges, növedékeszteséget idézhet elő a gazdanövény testén; másodszor a fán levő s elhalt szívógyökerek (haustoriumok) a fa technikai használhatóságát csökkentik. Erdőgazdasági szempontból az utóbbi nemigen jöhet számításba, mert jobbára csak az ágakat támadja meg s ritkán a törzset.

A károsítás mibenlétének megismeréséhez kísérjük

* Roth Gyula: A fehér fagyöngy (*Viscum album* L.) elterjedése hazánkban. Erd. kísérletek XXVIII. évf. 3—4. szám.

Fekete—Mágócsy—Diets: Erdészeti növénytan.

figyelemmel a növények életét. A *Viscum* (fehér fagyöngy) élete a következő: A növény magja valamiképpen a gazdanövény ágára jut s májusban csirázik. A csira gyököcskéje egy korongá, tapadó koronggá szélesedik ki s ennek a korongnak a közepéből indul ki az elsődleges (primér) gyökér, mely a farészig hatol. A farészbe behatolni azonban már nem képes. A gyöksüveget nélkülöző gyökér csak olyan ágak héján tud átjutni, amelyek erősen parázs réteggel vagy cserepes kéreggel fedve nincsenek.

A következő évben az elsődleges gyökér (merőleges fagyökér) tovább növekedik, meghosszabbodik. Az oszlódó szövet a gyökér tövében s nem a gyökér csuesán van s így áll az elő, hogy a növekedés mindig a héj, kéreg részben történik s sohasem a fában. Ezen gyökeret tehát a képződő új évgyűrű benövi s a gyökérnek az ág „cambium“-ába eső része — közbenövés folytán — úgy növekedik, mintha bélsugár volna. Ebben az évben a gyökér oldalgyökeret is boesát, amelyek a cambium-ot nem érintve az ág hosszában növekedne tovább. Az oldalgyökerek növekedése, az előrehaladás úgy történik, hogy „a gyöksüveget nélkülöző cesetszerű“ végük által az utjokba eső hánesejtek feloldják, felszívják, felemésszik.“ „Évi előhaladásuk 0.5—1.5 cm.-t tesz.“ Nemesak egy, hanem több oldalgyökér is fejlődhet, de csakis a héjrészben s azért ezeket oldal, héj, vagy kéreggyökérnek is nevezhetjük. — A következő, második, évben ebből az oldalgyökérből ismét szívó (merőleges) gyökerek indulnak ki, amelyek azonban szintén nem hatolnak be a farészbe, hanem a kéreg részben maradnak éppen úgy intersealarisan növekednek, mint a legelső merőleges gyökér-nyulvány.

A szívógyökér tehát nem aktív, hanem passzív növekedést mutat, az új évgyűrűk veszik körül a gyökeret. Ezek a szívógyökerek nem nagyon vastagodnak meg, hanem inkább nagy hosszonnövekedést mutatnak.

A héj vagy oldalgyökerek, haustoriumok, „szívónyalábok“, csak addig élhetnek, míg alattuk para nem képződik, mert akkor elhaló, kiszáradó kéregrétegbe kerülnek, amely kéreg részben nem jutnak már megfelelő tápanyaghoz (vizhez s benne oldott tápsókhoz) s így elszáradnak. De elhalnak azok a merőleges gyökérágak is, amelyek a már funkciót nem teljesítő, elhalt oldalágakkal kapcsolatban voltak. A fagyökér (merőleges gyökérágak) elhalását az is okozhatja, hogy a cambium zónában a növekedés, meghosszabbodás megszűnik. Ebben az esetben a szívó-gyökerek elszakadnak s táplálékhoz nem jutva elhalnak. Ezeknek az elhalt, elszakadt szívógyökereknek elkorhadása után a fában a *Viscum* által megtámadott fára jellemző lyukak keletkeznek.

Az oldalágak legfiatalabb része azonban mindig a fiatal, még funkciót teljesítő hánesejtek között lévén, életben van, s csak a fagyöngy töve felé eső részek halnak el. „Ezek a szintes ágakon itt-ott gyökékhajtások erednek, melyek a héjt áttörvén és saját szintes és merőleges gyökereket hajtván, önálló fagyöngy-növényekké válnak s később hasonló módon ivartalanul tovább szaporodván az időközben megvastagodott törzsön, egész kis fagyöngy-esapat jön létre, melynek merőleges gyökerei a fát összevissza likgatják és értéktelenné teszik.“

A fehér fagyöngy a gazdanövénytől csakis vizet s abban oldott tápanyagot von el, az így kapott tápanyagot már maga képes feldolgozni s valószínű, hogy „physiológiai szempontból csak a víz elvonása által káros, mert a képzőanyagokból valószínűleg többet ad vissza diffúzió útján a fának, mint amennyit a felhasznált vízben esetleg kap.“

A *Loranthus europeus*, a sárga fagyöngynél a csira-

növény merőleges ág (főgyökér) nélkül az ág töve felé a nedvkeringés, nedvaramlással szemben rendszeren három ágat bocsát a héj alatt a fában, a rostok irányában lefelé. Ezen gyökérágak csak addig hatolnak előre, hasonlóképpen a *Viscum* szintes gyökérágaihoz, amíg a farész meg nem fásodik. Ha a farész a fásodás bizonyos fokát elérte, a gyökér oldalgyökeret fejleszt, amely az ujjonon keletkezett farészben halad előre szintén addig, amíg a fásodás be nem következik. Emiatt a gyökér növekedése lépeszözet képet mutat. Évenként három lépeszözet képződik. Az előrehaladás mértéke „évenként közel 1.5 cm-t tesz ki.“ A gyökerekből képződő gyökhajtasok útján éppen úgy ivartalanul is szaporodik, mint a fehér fagyöngy.

A megtámadott gazdanövény ágai a megtámadás helyén megvastagodnak s a megtámadás felett levő rész hamarosan elszárad s lehull. *Loranthus* inficiálódás esetén néhány év múlva egy bunkó, korongszerű daganat keletkezik, amely néha emberfej nagyságot is elér s amely a fának különös, a *Loranthus* jelenlétére jellemző alakot kölcsönöz.

A fehér fagyöngy hazánkban nagyon el van terjedve, úgy a lomb, mint a tűlevelű fajokon. A gazdanövények szerint különböző változatait különböztethetjük meg. Van olyan fagyöngy, amely csak lombfákon, van, amely csak fenyőféléken fordul elő. Vita és megfigyelés tárgyát képezi, hogy az egyes fenyőféléken pl. *Pinus-félék* (Ef.) előforduló fehér fagyöngy más fenyőfajtákat, pl. *Abies-féléket* (If.) inficiálhat-e s viszont. Ezek a különböző fajtákon élő *Viscum* varietások (fisiológiai varietas) morfológiailag összehasonlítva semmi, vagy oly csekély különbséget mutatnak, hogy a gazdanövény nélkül szét nem különböztethetők.

A lombfák közül legnagyobb mértékben az almafát támadja meg, mindjárt utána a körte következik, míg ritkább a szilvafán, eseresznye fán (dión) s a szőlőn, ahol szintén találtak *Viscum*-ot. Gyümölcsökben nagy károkat okozhat és így fokozott az elterjedése elleni védekezés, az erdőben azonban elterjedésének legtöbbször semmi sem áll útjában. (Néhol rendszeresen irtják.) Azerdei fák közül leggyakoribb a nyárfaféléken; ezek között a fekete nyár vezet, amit részben a fajaj gyakoriságára, részben csekély ellentálló képességére vezethető vissza. A jegenyenyár viszont feltűnően ellentálló, noha ez is olyan gyakori s kedvelt fásor s parkfa, mint az előbb említett, mely valószínűleg egyéni tulajdonsága, bár nem valószínű, hogy a meredek, majdnem függőleges állású ágak is hozzájárulhatnak a fagyöngyinfekció kikerüléséhez, noha a fagyöngy simakérgű törzsoldalán is gyökeret ver. (If.)

Gyakori az előfordulása mind a három hársfaféléken. Feltűnően nagy az elterjedése az akácon, különösen az Alföldön, ahol, mint tudjuk, sokáig ez a fajaj volt a legkedveltebb. Nem kiméli meg a juhar, szil, fűzfaféléket, kőris, gyertyánt, nyirt sem. De a cserjék sem képeznek kivételt, mogyoró, galagonya, bodza, vadrózsa, kányabangita és sok más cserjén is találtak *Viscum*-ot.

Míg Franciaországban és Svájcban kétséget kizárólag előfordul tölgyön is, addig hazánkban sem tölgyön, sem bükkön nem sikerült feltalálni. Tölgyön csak *Lo-*

ranthus közbejöttével fordult elő, amikor a *Viscum* a *Loranthus*on élőködött.

A fenyőfélék között leggyakoribb a Jegenye-fenyőn. (If.) Néha tömegesen is fellép, de ez csak kis területre szorítkozik. Magassági elterjedésének határai a If.-el-terjedésének megfelelő, minimum 350, maximum 1400-nak vehető. (Bakabánya 350, Abrudfalva 1260, Óhegy 1200.)

Lúcfenyőn és Erdei fenyőn több ízben sikerült fehér fagyöngyöt észlelni, míg Feketefenyőn csak egy ízben találtak. (Pornó.)

Hazánk erdős vidékén kisebb-nagyobb mértékben, de mindenhol előfordul a fehér fagyöngy. Legnagyobb mértékben a Dunántúlon fordul elő, kisebb az előfordulás Erdélyben s a felvidék lombfa régiójában. A lombfa régióban gyakoribb, a fenyő régióban ritkább.

A sárga fagyöngy, fakín, sokkal kevesebb gazdanövényvel bír. Gazdanövényei főleg a tölgyek, előfordul azonkívül szelidgesztenyén s állítólag hársan is. A tölgyek közül elsősorban részeseül a cser, kocsányos s molyhos tölgy. Tölgyesekben előfordulása nagyon gyakori.

Az erdőgazdaságban okozható kár megítélésében eltérők a vélemények. Egyesek szerint nem okoz számottevő kárt, viszont mások jelentős kárt tulajdonítanak neki.

Lombfánál legtöbbször csak az ágrészek vannak megtámadva s így a választékok előállításánál s értékesítésénél, tekintve, hogy az ágfa úgy is csak tűzifának megy, jövedelemcsökkenést, kárt nem okoz. Más az eset, ha törzs-rész van megtámadva, amikor értékes választékok helyett tűzifának kell a törzset feldolgozni, ez jelentős kárt okozhat. Itt elsősorban a Jf. jöhet számításba, ahol leginkább fordul elő a törzs inficiálása, de ez is a ritka esetek közé tartozik. Másrészt kérdés az, hogy vajjon nem okoz-e növedék-vesztéséget azáltal, hogy tápsókat von el a gazdanövényektől s hogy a megtámadott ágrész hamarosan elszárad s így áthasonító, a tápanyagot feldolgozó szervétől fosztja meg a fát, ami nagyobb mérvű megtámadás esetén egyes fáknál nagyobb mérvű lehet. Azonban az így előálló esetleges növedékvesztés sem lehet egy állomány életében számottevő. Az erdőgazdaságban számottevő kárt tehát ritkán okoz.

Sokkal nagyobb s jelentős kárt okozhat a gyümölcsökben. Nagyobb mérvű elszaporodás a termés rovására megy, azt erősen csökkenti, sőt egyes fák pusztulását is okozhatja. Nagyon érzékeny ebből a szempontból a körte, amelynél az ágak elhalása nagyon hamar bekövetkezik.

Egyedüli védekezési mód a megtelepedett fagyöngy eltávolítása. Nem elégséges azonban csak a növény törzsét, hanem a kéreggyökeret is el kell távolítani, mert mint említettem ivartalan uton is szaporodhat. Az eltávolítással okozott sebhelyt valami védő viasszal, kátránnyal célzerű bekenni, hogy más károsítók, gombabetegségek elterjedésének elejét vegyük.

Szaporodása, elterjedése — mint említettem — úgy ivaros, mint ivartalan uton történhet.

Az ivartalan szaporodásról már volt szó, a növekedésük vázolásánál. Az ivaros, magról való szaporodást különböző állatok, elsősorban a madarak mozditják elő.

A sok megfigyelő közül, akik a madaraknak a fagyönggyel szemben való viselkedését figyelték, sokan a bogyók eltűnését a madarak vándorlásával hozzák kapcsolatba, amit igazolni látszik a bogyók eltűnésének különböző időszaka, — amely decembertől, egészen áprilisig tart — míg mások e között összefüggést nem látnak. A madarak közül elsősorban a rigófélék játszanak szerepet a bogyók eltűnésében. Állítólag a sárga fagyöngyöt jobban szeretik a fehérnél. De más madarak is, mint einkék, veres-

Kitűnő bizonyítványokkal ellátott, 25 éves, erélyes, szakvizsgázott erdőőr, aki ezideig is nagy uradalomban, nagy kitermeléseket és felújításokat vezetett, azonnali belépésre állást keres. Ajánlatokat a kiadóba kér „Ott-honom az Erdő“ jeligére.

hegy, szajkó, csonttollu madár, keresztcsőr, seregély, aztán meg a szarka, harkály és varju is fogyasztják a fagyöngyöt, de a megfigyelés szerint a fácaán annyira kedveli a sárga fagyöngyöt, hogy elhagyja a megszokott fiatalosokat s az öreg tölgyállományokat keresi fel.

A madarakon kívül szereti a fagyöngyöt a vad, nyul, őz, szarvas is. A megfigyelések szerint nyest, róka s mókus sem veti meg.

A fagyöngyöt nemcsak azért gyűjtik, mert kártékony s hogy eltávolításukkal terjedését megakadályozzák, hanem, mert az többféleképpen értékesíthető. Egyes helyeken takarmányul használják a fagyöngyöt, kecskét, juhot, disznót etetnek vele s állítólag a fagyöngy fokozná a tehének tejhozamát. Számottevő kereskedelmi cikket is képez különösen Angliában és Németországban, ahol a virágkötészetben csokrok, koszorúk kötésénél nagyon kedvelt. Ma már nálunk is mindjobban tért hódít ünnepi alkalmakkor, virágdiszítésekénél, csokrok, koszorúk összeállításánál. Nálunk nem, de az angoloknál s németeknél népszokás is fűződik hozzá. (Angol szokás szerint büntetlenül lehet elérjett fagyöngy alatt esőket lopni, unden The mistletoe.)

A természetben levő ragadós anyagot is felhasználják madárlép, légyfogók s egyebek készítésénél.

Végül említésre méltó azon igen érdekes megfigyelés, mely szerint a nép gyógynövényként ismeri s orvoságnak használja, mégpedig a különféle fafajról szedett fagyöngynek, különféle gyógyító hatást tulajdonít. Így a körtéfagyöngynek mell, illetve tüdőbaj elleni gyógyító hatást tulajdonítanak. A szárított leveleket alkoholba téve pálinkát készítenek vagy teát főznek belőle. Úgyszintén köhögés ellen használják a fűzfa fagyöngyét is. A fagyöngy cukorba főzött leveleit aranyér ellen tartják hathatós szernek. Máshol meg daganatokat gyógyítanak sürűre bepárolt fagyönggyel. Sőt marháknak, mint hajtszert adják be.

Nagy fontossággal nem birnak a fagyöngyfélék, de kétségtelen, hogy igen érdekes, — talán értékes — megfigyelésekre adhatnak alkalmat. Roth természetorvos szavaival fejezve be — valószínű, „hogy nagyobb a szerepük a természet háztartásában, mint amilyent általánosságban tulajdonítanak nekik és megérdemlik, hogy nagyobb érdeklődéssel kísérjük szereplésüket“.

Fritsch István okl. erdőmérnök.

Egyenruha és rangjelzés

Nagyon helyes az az intézkedés, hogy a hatóságilag felesketett és így szolgálatában közbiztonsági közegnek tekintendő és lőfegyver viselésére is jogosult erdészeti személyzet egyenruhát viseljen, de ne csak az altiszt, hanem legalább a külső szolgálatot teljesítő tiszt személyzet is köteleztessék az egyenruha viselésére, — mert bocsánatot kérek elgondolásom őszinte kijelentéséért, — de én úgy vélem, mint egyenruhás testülettől a szolgálatban megkívánt szigorú katonás érintkezéshez és magatartáshoz hozzá tartozik az is, hogy a segéd-személyzet — legalább külső szolgálatot teljesítő — közvetlen előljáró tisztjei szintén egyenruhát viseljenek.

A világegés előtti békés időkben is kötelező volt az állami erdészeti altisztek részére az egyenruha viselés, illetve egyenruha átalányt élvezett az altisztikar, mely átalányból köteles volt egyenruhával ellátni magát.

Az államerdészeti altisztikar egyenruha kérdése, azonban szerény véleményem szerint ily módon nem volt

megfelelően szabályozva azért, mert mivel helyenként elnézték a kötelező egyenruha viselésének be nem tartását, így az altisztikar egyrésze polgári ruhát, a másik része egyenruhát ugyan, — de **milyen** egyenruhát viselt!

Elteltekintve attól, hogy az egyes kartársakra **ráaggatott** egyenruha **állapota** is már minden kritikán aluli volt, két-három féle alaku, színű és más-más anyagból készült sapkát, zubbonyt, jelvényt stb. egyenruha darabokat viseltek a kartársak. És ha valamilyen alkalmat többen összejöttünk, egyenruhánk révén olyan tarkák voltunk, mint a papagályok.

Bizony egy cseppet sem illet hozzánk, egyenruhás testülethez és nem volt valami épületes látvány midőn egyikünk szabályszerű, zsinór nélküli zöldszalagos, érekoronás; a másik, harmadik pedig ezüstzsinóros fekete trikó és ezüsthimzett koronás sapkát, zubbonyt stb. különféle alaku, színű és jelvényű egyenruhát viselt, sőt számos kartársamat láttam polgári (civil) nadrág, erdész zubbony és szintén polgári, esetleg tollas vadászkalap vegyületű mosolyt keltő öltözékben.

Az ilyen komikus összetételű öltözet bizony egy cseppet sem illet, az egész férfit jelentő és tiszteletet keltő komoly erdész foglalkozáshoz.

Szép Nagymagyarország sirbatétele után, a Csonka hazában már nem kaptunk egyenruha átalányt. Szinte feledésbe ment már ez a járandóságunk, amikor agyongyötört, kifosztott és megtépázott szegény hazánk ezérféle bajának némi javulást jelentő gyógyulása után intéző köreink végre erre is gondolhattak s elrendelték, hogy az altisztikar személyzet újformájú egyenruhával látandó el.

Mikor ez tudomásunkra jutott, mi a miskolci m. kir. Erdőigazgatóság kerületében alkalmazott altisztek, közös kérvény kíséretében, új forma ruhatartott terjesztettünk fel a Földmívelésügyi Miniszter urhoz, aki azonban az általunk rendszeresíteni kért ruha formát sajnos, nem engedélyezte, hanem arról értesített bennünket, hogy az új egyenruha formáját a minisztérium már megállapította.

Erre kaptuk azután a mostani formájú elől-hátul zsinóros és oldalzsebes egyenruhát, amely nem gyakorlatias, a szolgálatban nem megfelelő, agyonzsinorozottságánál fogva nem erdészes, nem táskahez és puskához illő és az altisztikar egy cseppet sem kedveli.

Nem tudjuk jól értesültünk-e, de azt hallottuk, hogy az egyenruha tervezését a földmívelésügyi minisztérium egy ösmert jönevű festőművésszel tervezettette, aki bizonyára áttanulmányozta, a régi történelmi magyar hajdu és huszár egyenruhákat s azokból komponálta meg a mi új egyenruhánkat, s mint erdészeti szolgálati ügyekben teljesen laikus egyén, nyilván nem gondolt arra, hogy az erdész szolgálata nem parádés szolgálat s nem azonos a katoná, a vasutas, a pénzügyőr szolgálatával és hogy az erdész ritkán jár vasuton, kocsibakon, vagy lóháton, hanem legtöbbször az erdő sűrűjében gyalogláb jár és ilyenkor bizony komolyon veszélyeztetve van a sok szép és drága zsinórzat épsége. De nem gondolhatott arra sem, hogy az erdésznek szolgálati könyvet, jegyzőkönyvecskét (noteszt), iratokat, mérőveszőt, irónt és töltényt kell szolgálatközben állandóan magánál hordani s ezeket az új egyenruha oldalba hasított zsebeiben el sem lehet helyezni az elvesztés veszedelme nélkül s az első ág, amelyik a nyitott oldalzsebbe vagy zsinórjába akad, kirepíti az összes irományokat. Hogy ez az egyenruha az erdész szolgálatában nem praktikus, azt közvetlen felébbvalóink is nap,

mint nap látják, a bokáig érő körgallérról nem is szólva, amely szintén csak úgy felelne meg céljainknak, ha térdig érne. Ez az új egyenruha azt bizonyítja, hogy tervezője a tömeghatást tartotta szemelőt és valószínűleg tömeges, parádés felvonulást képzelt maga elé s bizonyára nem tudta, de nem is tudhatta, hogy az erdész foglalkozásának mineműsége miatt, legtöbbször egész életében sem juthat abba a helyzetbe, hogy tömeges parádés eseményekben részt vehetne.

Az erdészeti szolgálat, az egyenruha viselésére kötelezett vasutasok, postások, pénzügyőrök stb. más testületek alkalmazottai által végzett szolgálattól nagyon különbözik.

Nekünk erdészeknek a fiatalos állapotának áttekintése, pótlása, ápolása, tisztítása, vadtenyésztés, gondozás, vadászat, nyomozás stb. alkalmakkor, sokszor kendersűrűségű fiatalosokat is keresztül-kasul kell járnunk. Továbbá áterdőlés és felújító vágások kijelölésénél a zárlatra való folytonos felnézés, a nehéz terepen való járás-keelés stb. mind amellettszól, hogy az ilyen munkákat végző erdészeknek szüggalléros, vagy pláne zsinóros egyenruha viselése sem nem kényelmes, sem nem gyakorlatias.

Éppen ezért úgy vélem, hogy sok kartársam óhaját fejezem ki akkor, amidőn illetékes hatóságunkat mélytisztlettel arra kérem, hogy a segédszemélyzet részére a mai egyenruha helyett kaki zöld (sárgás halványzöld) színű posztóból készült a gyakorlatban is sokkal jobban megfelelő erdőtiszti egyenruhához hasonló egyenruha és rangjelzés állapítsák meg a következő módosítással:

1. A sapka ernyője ne szegletes legyen, mint a tűzoltóké, hanem a katonai sapkához hasonló kerek ernyővel és kisalaku ezüst himzett magyar koronával. Ernnyőnélküli olyan duplaszélű tábori sapkára is szükség van, mely hideg időben a fülre lehuzható.

Kalap helyett sapkát kérünk, mert kalap nem illik az egyenruhához és kalaphoz nem illik a katonás tisztelés.

2. A zubbony alsó és felső rávarott zsebekkel lehajtott (de nem zöld) gallérral, zöld hajtókével (paroli) s rajta az erdőtisztekéhez hasonló ötágú (csillagalaku) ezüst tölgylevél rangjelzés, — rangszerint, egy, kettő és három rozetta.

3. Hosszu nadrág (pantalon) mellett a szolgálatban alkalmasabb rövid buggyos, lengyel vadásznadrág rendszeresítésék eszímához, lábszárvédőhöz, harisnyához és bakancs.

4. A hosszú köpeny mellett ugyancsak a szolgálatban alkalmasabb féleombig érő rövid köpeny, mely rövidségén kívül a hosszú köpenyhez teljesen hasonló kiállítású legyen. A köpeny galléron zöld hajtóka, ezüst erdészgombbal.

A zöld gallér mellőzését és az erdőtisztekéhez hasonló ötágú (csillagalaku) tölgylevél rangjelzést azért kérjük, mert a zöldgalléros és eserleves erdész egyenruhát, az urasági inasok, állatkerti állatgondozók, sőt nagyobb kereskedőcégek kifutó inasai bitorolják.

Tehát amíg ezt a szép erdészjelvény viselését az arra abszolút illetéktelen bitorlókkkal szemben illetékes hatóságaink meg nem védik, addig sajnos az csak eselédí és szolgálai sort jelent az erdész galléron.

Nagy örömünkre szolgálna, ha minél előbb történné intézkedés arra nézve, hogy amint más egyenruhás testületek rangjelzését, sőt az egyes iskolák hallgatóinak sapkáját sem szabad illetéktelennek viselni, úgy az erdész egyenruha és eserlevél sem legyen csáki szalmája,

hanem azt csakis hivatásos erdészek és vadászok viselhessék.

Egyesületünk vezetőségének szives figyelmébe ajánlom az egyenruha és rangjelzés kérdését és nagyon érdekünkben való lenne, ha a fentirt értelemben illetékes helyre előterjesztést tenne. **Sj.**

Szövetségi ügyek

Beszámoló

Szövetségünk, hiven ismételtelen kifejtett elveihez, minden lármás hivalkodás nélkül, csendben, de lépésről-lépésre haladva, végzi komoly munkáját és kitartó, egyenesen a kitűzött cél felé haladó szakadatlan munkásságával iparkodik mielőbb elérni mindazt, ami az erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet részére jobb jövőt, haladást és boldogulást fog jelenteni.

Az elmúlt évi négy választmányi, két propaganda vándorgyűlés és az ezévi közgyűlés határozatainak megvalósításaként, illetékes helyen megtette előterjesztését a magánuradalmi erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet nyugdíjalapjának létesítésére vonatkozólag. Folyamatban van az erdőtörvény revíziójával kapcsolatosan az erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet érdekeinek megfelelő törvényes védelemben leendő részesítésének biztosítása, — az erre vonatkozó javaslat-tervezet már szintén elkészült s a közel jövőben illetékes helyen szintén be lesz terjesztve.

Természetesen, amíg a tárgyalások folyamatban vannak, addig nem áll módunkban részleteket közölni s ezért kénytelenek vagyunk tagjainknak a fentemlített gyűléseken a vezetőséggel szemben kinyilvánított bizalmát a legteljesebb mértékben igénybe venni. Kérjük tagjainkat, hogy addig is, míg ügyeink tárgyalás alatt állanak, támogassák a vezetőséget azzal, hogy egy akarattal egységesen összetartva álljanak a szövetség zászlója alatt.

Egyben támogassák a vezetőséget azzal is, hogy lapunkat terjesztve, a szövetség tagjai közé vonják be mindazokat, akik még nem tagjai szövetségünknek, mert ismételtelen ismételjük, csakis az egységes tömeg erejével lehet célhoz érni. Tagjaink száma örvendetesen szaporodik s január hó 1. óta máig mintegy 50—60 új tag lépett be szövetségünkbe. Ez is azt bizonyítja, hogy az erdészeti altisztikar mind szélesebb körben — bár lassan — de ráeszmél arra az igazságra, melyet mi már két éve hirdetünk, hogy „Egységben az erő” — s helyzetünk jobbrafordulása csakis attól függ, mikor érzük el azt, hogy minden egyes erdészeti alkalmazott kötelességének ismeri, hogy tagja legyen szövetségünknek.

Szövetségünk vezetősége a kitűzött nagy célokért kifejtett munkássága mellett nem mulasztja el a kisebb jelentőségű ügyek intézését sem.

A MEOSz. segélyalap eddigi hármas tagoltságát s ezzel a kölcsönsegélyek folyósítását megszüntette.

Az előző évi közgyűlésen és választmányi ülésen tudvalévólag a kölcsönsegélyek folyósítása csak próbaképen volt bevezetve. Ezen másfélévi próbaidő alatt a vezetőség azt tapasztalta, hogy a kölcsönsegélyek folyósítása nem célszerű. Nem pedig azért, mert a mai igen sulyos gazdasági helyzetben, a rossz közviszonyok következtében, a kölcsönöket felvevő tagok csak igen-igen lassan és nehezen tudnak eleget tenni a visszafizetési és kamatfizetési kötelezettségeiknek s ezáltal lehetetlenné válik az újabb jelentkezők kölcsönrel való segítése. A kihelyezett össze-

gek forgása igen lassu és nehézkes, mert az egyeseknek ismételt és többszörösen kell a fizetésre haladékat adni, s így a kamatjövdelem sem mutat számottevő eredményt s ezért azokat, akiket valami súlyos csapás, vagy baleset vagy más baj ér s akik épen ezért inkább szorulnak segítségre, nem lehet kellő időben a szükséges segítséghez juttatni. Mindezekre tekintettel a vezetőség úgy határozott, hogy a kölcsönsegélyek folyósítását végleg megszünteti. A már kihelyezett kölcsönsegélyösszegeket a kölcsönvevő tagok fizetőképességének figyelembe vételével fokozatosan bevonja s így a segélyalap pénzállományát összevonja. Ezentul tehát nem lesz külön kölcsön, külön segély és külön temetkezési alap, hanem csak egy egységes alap, a „MEOSz. temetkezési segélyalapja“. Akik a MEOSz temetkezési segélyalapjának tagjai, azoknak haláleset, szülés, igazoltan súlyos betegség vagy más súlyosabb baleset esetében egyszersmindenkorra szóló, vissza nem fizetendő, megfelelő összegű segélyt fog kiutalványozni.

Természetes, hogy ebből a MEOSz. temetkezési segélyalapból már csakis azok igényelhetnek bármiféle címen segélyt, akik abba külön tagokul beléptek vagy ezután be fognak lépni s rendes befizetéseikkel az alap fenntartását elősegítik. A nyugdíjalap megteremtése után ez az alap a nyugdíjalappal lesz egyesítve s így fog megszületni a „MEOSz. nyugdíj-temetkezési és segélysegélyalapja“.

Igen sokan érdeklődtek már aziránt is, lehetséges volna-e a temetkezési segélyt a családtagokra is kiterjeszteni?

Erre nézve a vezetőség álláspontja az, hogy igenis lehetséges volna, ha a MEOSz. összes családos tagjai egyuttal tagjaivá lennének a MEOSz. Temetkezési-Segély-Alapjának is és a járulékokat pontosan be is fizetnék. Sajnos, a vezetőség tapasztalása az, hogy a MEOSz tagjai nem veszik eléggé komolyan ezen igazán szociális missziót teljesítő akciónkat. Az alapnak még igen kevesen tagjai és igen gyengén támogatják azon törekvésünket, hogy saját és családjaik jól felfogott érdekében segélyakciónkat teljes 100%-os sikerrel kiépíthessék. Az 1 pengő beiratási díjat, ami az alapotke növelésére szolgál, igen sokan egyáltalában nem küldték be s az egyes halálesetek után járó 50 fillér hozzájárulást is igen lassan, igen gyéren, elkésve, elmaradozva küldik be. Mi jól tudjuk, hogy a mai nehéz viszonyok mellett igen sokan igen rossz helyzetben élnek, de az ilyen életbe vágó és a családot segítő akciónál még a legszegényebb és a legrosszabb helyzetben lévő ember is meg kellene, hogy hozza ezt az áldozatot felsége és gyermekei érdekében. Végre is, ha összevesszük, egy év alatt — sokat mondjunk — meghal 4—5 kolléga, ha a családtagokat is bele vesszük — mondjuk évente 15—20 ember. Lehet, hogy több, lehet, hogy kevesebb, de átlagban vegyünk 20 embert, ez volna évente 50 fillérjével = 10 pengő, azaz hozzávetőleg havonként 1 pengő, ez megfelel egy liter bor árának.

Erdő- és vadőri iskolát végzett, 26 éves, nőtlen egyén, ki az erdészeti és vadászat ágaiban jártassággal bír, erdőőri állást keres. Szíves megkereséseket a kiadóhivatal továbbítja.

38 éves, róm. kath., családos erdőőr kitünő bizonyítvánnyal, 20 éves erdőgazdasági gyakorlattal, magyarul, németül, szerbül és tótul beszél, nagyobb erdőgazdaságban 1928 április 1-re állást vagy alkalmazást keres. De azonnal is elmennék. Cim a kiadóhivatalban.

Nem hiszük, hogy egy liter bor árát ne tudná egy családos ember a felesége és gyermekei javára félre tenni s az alap kiegészítésére beküldeni.

Az ezévi közgyűlésen Gavra Alajos és Szy Ferenc kartársaink a nyugdíjalap létesítésére vonatkozólag igen életre való előterjesztéseket tettek, mi mind a két javaslatot teljes egészében leközlöttük s a közgyűlésen látott és hallott nagy lelkesedés után azt vártuk és reméltük, hogy ha nem is mindannyian, de sokan, vagy legalább az egyes vidékek vezetői hozzá fognak szólni a javaslatokhoz, felajánlva azokat a bizonyos hajtópénzeket stb. Azonban, sajnos sehol senki, a javaslatoknak semmi visszhangja nem kelt.

Feltesszük tehát nyíltan a körkérdést magánuradalmi kartársainknak: akarják-e komolyan egy nyugdíjalap létesítését? Ha igen, hogy és mint és miből gondolják az alapot létesíthetőnek, illetve keresményüknek hány százalékkal volnának hajlandók hozzájárulni és milyen más bevételi forrást tudnak ajánlani e szent cél javára?

Ezt a közkérdést mi azért adjuk itt, mert szeretnénk hallani illetve olvasni más kartársainknak ezirányú véleményét, gondolatait, esetleg eszméit, ötleteit is.

A nyugdíjalapot mi természetesen megteremtjük akkor is, ha senki sem fog választ adni a fenti kérdésre, mert nekünk is megvannak a magunk tervei, amelyeket már (amint említettük is fentebb) illetékes helyen feldolgozva javaslat alakjában elő is terjesztettünk.

Igen szeretnők azonban, ha ezt az alapot a magánuradalmi kartársaink egységes lelkesedésével, mintegy önkéntes segítségükkel tudnák megteremteni s a törvényt, mint kényszereszközt, csak a tőlük kapott eszmék megvalósítására kellene megalkotni.

Csonka-országunk különböző részeiből már több ízben kaptunk levélbeni értesítést arról, hogy az egyes nagyobb uradalmak erdőgazdaságaiban a megüresedő erdészeti altiszti állásokat a vezető intézők nem szakképzett egyénekkel töltik be, helyesebben a környékbeli falvak egyszerű és képzetlen parasztjait alkalmazzák erdészszolgálatra.

Ezen anomáliára, amely nemesak az illető erdőbirtok, de az országos erdőgazdálkodás szempontjából is határozottan jövátéhetetlen károkat okoz, egyben sérelmes, törvénytelen eljárás is, különösen a jelen viszonyok között, amikor az állami szakiskolákon kiképzett, vizsgázott szakemberek tömegesen vannak állás nélkül és az államnak és birtokosoknak egyformán morális és szociális kötelessége a képesített egyének elhelyezkedésének elősegítése.

E mindenképen helytelen és törvénytelen eljárásra nyomtatékosan felhívjuk az illetékes körök figyelmét és az erdőtörvény revíziója kapcsán szükségesnek tartjuk és elvárjuk, hogy az erdőbirtokosokat a törvény teljes szigorúsággal kötelezze, különös tekintettel az országos erdőgazdasági érdekekre, arra, hogy erdőgazdaságaikban minden önző szükkeblűség mellőzésével kizárólag csakis szakképesített erdészeti egyéneket alkalmazzanak, nem pedig, mint a közelmúltban, környékbeli tanulatlan parasztokat, szabólegényeket, inasokat s hozzá nem is magyarokat, hanem cseheket. Legfőbb ideje volna már, hogy erdőgazdaságaink saját érdekeiket jobban felismerve, ne önmaguk ellen cselekedjenek s hogy ott ahol diplomás erdőmérnökök állanak az élen, ne engedjék az erdőbirtokon az erdészállásokat a mezőgazdaság által betöltetni, hanem kellő eréllyel védjék az erdőgazdaság ezirányú érdekeit is. Az „in more patrio“ eljárások ideje már lejárt, itt az ideje, hogy megvédelmezzük a mieinket s az erdész állásokat csak képzett erdészek kapják meg. N. R.

Lapzárta után érkezett

M. kir. Földmivelésügyi Miniszter.

3187. szám 1928. év/I. l.

HIRDETMÉNY

Az erdőőri és vadőri szakvizsgák 1928. évi augusztus hó 6-án és az erre következő napokon kellő számú jelentkező esetén Debrecenben, Miskolcon, Gödöllőn, Szegeden, Kaposváron és Győrben fognak megtartatni.

Akik az erdőőri, vagy vadőri szakvizsgát letenni óhajtják, az ehhez szükséges engedély iránt kellően felszerelt kérvényüket 1928. évi június hó 20-áig a lakóhelyükre illetékes m. kir. erdőigazgatóságnál nyujtsák be.

Az erdőőri szakvizsga letételének megkönnyítésére az erdőigazgatóságok székhelyein kellő számú jelentkező esetén az 1928. évi június hó 9-én kezdődő 4 hetes előkészítő tanfolyamot rendezek, amelynek végeztével a hallgatók szakvizsgára bocsáttatnak.

A tanfolyamra való felvételt az illetékes m. kir. erdőigazgatóság eszközli, amelyhez a felvétel iránti kérvényeket 1928. évi június hó 15-ig kell benyújtani.

A tanfolyamra csak olyan erdőőrök jelentkezhetnek, akik az elemi népiskolát elvégezték, legalább 3 évig szakadatlanul erdészeti gyakorlati szolgálatban állottak, fedhetetlen előéletűek és 20-ik életévüket betöltötték.

Az erdészeti gyakorlati szolgálat igazolásául csak az olyan bizonyítvány szolgálhat, amelyet okl. mérnök állított ki, vagy amelyen folyamodónak tényleges erdőgazdasági vagy erdőőri alkalmazását a szolgálati helyre illetékes m. kir. erdőfelügyelő igazolja.

Annak, aki az előkészítő tanfolyamra felvétetett, a vizsga engedély iránt külön nem kell folyamodni.

A tanfolyam hallgatói élelmezésükről és ágynemüről maguk tartoznak gondoskodni.

A tanfolyam díjmentes és egyelőre nem kötelező.

A tanfolyamra vonatkozó bővebb felvilágosítást a m. kir. erdőigazgatóságok adnak.

Budapest, 1928. évi május hó.

M. kir. Földmivelésügyi Miniszter.

Mondok

Nem t'om, hogy már mit is mondjak
zúgó collegáimnak,
Akik ellenszenvvel veszik az új
egyenruhánkat.
Pláne most már gunyolódva
contráznak az asszonyok
Nem csoda, ha e miatt már
néha dühbe gurulok.
Hogyne! Mikor engem is már azzal
fogad anyjnyukom:
Mutasd öreg, van-e még gomb
és zsinór a dolmányon?
Felteszi az ókulárét, hogy jobban
megnézhesse;
S közben fűzfát fűtyörészet
valamennyi kecskére.
Morfondéroz, tájfelt s drákut emleget
míg varrogat,
S a zsinór feltalálóra mond szép
kacskaringósat.
Amíg ő így berzenkedik, én mártírként
hallgatok,
Rágyujtok a tajtékomra s mint Ladányi
pipálok.
Várom amíg majd csak végez,
hogy én is beszélhessek,
És leócsált szép ruhánknak
védelmére kelhetek.
Kezdem hát círógatással: ugyan
édes anyjnyukom,
Emlékezz rá, valamikor, hogy lestél
a zsalukon.
Alig vártad érkezésem, csak hogy lássad
mentémet,
Melyen a sok zsinór és gomb még
anyádnak is tetszett.
S később, hogy a sárga zsinórt, a
zölddel cseréltem fel,
Soh' se volt baj, csak ép ezzel a lúccsal
kéreg színüvel.
De tán nem is a zsinórzat, hanem
az a nagy bajunk,
Hogy a magyar viselettől, már egészen
elszoktunk.
S míg modernül csak a külföld
csuf divatját majmoljuk,
Addig a szép magyar ruhát csunyán
elhanyagoljuk,
Pedig kár így elfeledni, ősi
viseletünket,
És e' helyett hordani a . . . lengyel
nadrág, strimfliket.
Mert most Pozsony, Arad, Kassa
Kincses-város Temesvár,
Szabadka és Zombor népe magyar
ruhásokat vár.
Ne legyünk hát majmolói az idegen
divatnak,
Hanem büszkén viselői a zsinóros
magyarnak.
És talán a nemes Lordnak lehet ez is
segítség,
Hogy ezzel is bizonyítsa, él a magyar
vitézség.

Ferenbá.

H I R E K

A földmivvelésügyi miniszter 1136/928. számú rendeletére az esztergomi m. kir. erdőgazdasági szakiskolába új tanulók felvétele további rendelkezésig szünetel.

Több oldalról hozzánk érkezett érdeklődő levelekre ezuton értesítjük azokat, akiket érdekel, hogy a folyó évben az erdőőri tanfolyamok és szakvizsgák folyó évi június hó 9-én kezdődnek azon erdőigazgatóságoknál, ahol e célból elegendő számú jelentkező lesz.

Az ellátásra és a költségekre nézve az illető igazgatóságok adnak felvilágosítást az érdeklődőknek. Előreláthatóan Miskolcon és Gödöllőn lesznek ilyen tanfolyamok megtartva.

Feltételek: magyarul irni olvasni tudás (4—6 elemi). Az érdekeltnak a kir. erdőfelügyelő által igazolt bizonyítványt kell bemutatni, amely igazolja, hogy a jelentkező valamely erdőgazdaságban legalább három évig volt erdészeti alkalmazott s ott a megfelelő 3 évi gyakorlati előképzettséget megszerezte, magyar állampolgár és fedhetetlen előéletű.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter Bözner János kir. közalapítványi I. oszt. erdőőrt szakaltiszti erdőőrre; Varga Ferenc és Kis—Tóth Tamás véglegesített erdőlegényeket I. oszt. erdőőrökké kinevezte.

Május hó 7-én Takács József, Bodakajtor Szentiváni segéderdész kartársunk erdővédelmi szolgálata közben egy sast látott meg, melyet sikeres üldözés után sikerült lelőnie. A sas az ugynevezett fehér farkú sas „Aquila albicilla“, testsulya négy kilogramm és 70 dkr., szárnykiterjedése mell-átmérővel 206 cm., csőrétől a farkhegyéig 84 cm volt, ritka szép példány és ritka vadászserenese.

Hasonló jó szerencsével Kelebián id. Schmuck György főerdőőr kartársunk is ejtett egy kőszáli sast az u. n. „Bogárzó“ erdőrészen, ennek szárnykiterjedése 218 cm. volt.

Rauch Ferenc kartársunkat tolnavármegyei járási erdőőré Szekszárdra kinevezték. Szolgálatát a szekszárdi m. kir. erdőhivatal kerületében végzi, az állást illetve kinevezése szövetségünk ajánlatára nyerte el.

Ugyanő értesít az alábbi mulatságos párbeszédéről is, melyet B... községből M... községbe menet szolgálati útján két odaválói atyafi folytatott le fülehallatára a „Rádióról“ elmélkedvén:

„Mégis csak esuda találmánynak tartom én ezt a „Rádiót“. Aszondják nem kő ögyéb egy jó darab drótná és hummi, oszt mög löhet hallani, hogy Pestön és még sokkal messzibb mit beszélnek, mög hogyan inekőnek és muzsikának. Mégis csak esuda ez!“

„Dejszen József Öcsém! Nem hiszöm én ezt! Most is mint mindig tapasztalatbú mondom én tenéköd. Tudod a jó mútkorjába ippeg ezért möntem be a városba, oszt ott áltam két óra hosszat a drót alatt és nem hallottam semmit mégse.“

Alighanem igaza is vót az atyafinak, csak ép, hogy tán igön magasán löhetett az a derót. — Szerk.

Felhívás találkozásra. Felhivatnak mindazok a kollegák, kik 1922/23. évben végezték az erdőőri szakiskolát, hogy címüket, ez év pünkösöd hétfőjén megtartandó 5 éves találkozásra vonatkozólag; Csóka József főv. tisztv. Budapest, Váci-ut 157. sz., IV. em., 5. ajtó alá megadni sziveskedjenek, ki aztán a programot tudatni fogja. Kollegális tisztelettel:

Schwendtner Antal

A viszontlátás

Végre elérkezett a várva várt nap. Hárman fiatalok, jó pajtások Mátyás bácsihoz, az öreg vadászhoz születésnapra voltunk hivatalosak.

A régi szokáshoz hiven ezen alkalomkor vadvirágból összerakott szép csokrot nyújtottunk át a mi kedves öregünknek, aki meghatottan mondott köszönetet megemlékezésünkért.

Nem maradhatott el természetesen az ilyenkor szokásos jó kis borocska sem, — vigan telt az este. Végig mutogatta közben az ő szebbnél szebb vadász trofeáit is, ami legjobban felkeltette a mi érdeklődésünket, megakadt mindannyiunk szeme egy hatalmas vadkan agyaráján.

Kértük, mondaná el annak eredetét. Ugylátszik erre várt ő csak, hogy bele kezdhesen vadászélményének elbeszélésébe — a mi sohasem szokott kifogyni belőle.

— Figyeljete kedves öcsköseim, — kezdte is már mondókáját, — amit én most elmondok, nagyon régen volt már, de oly jól emlékezek rája, mintha csak tegnap lett volna.

— Azt a szép naplementét még most is magam előtt látom, amikor a kukoricáshoz szokott vadisznókra lesre mentem.

— Kialvó vulkának látszott a nap fenn a hegytetőn s épen szórta szét utolsó fénylő aranysugarait, s lassan, mint a vándor fáradt testét nyugovóra hajtja, oly édesen adta át magát, a szemeinkkel már nemlátható földrésznek.

Alig várta már a teli hold is, hogy átvegye az éjjeli uralmát a csendes méla természet felett.

Viharvert puskámat, — ezt az én régi jó pajtásomat — válamra akasztva, elindultam szépen, lassu léptekkel a kukoricás felé.

Most leakaasztja a fogasról az ő kedves puskáját, s szeliden megsimogatja reszkető kezével. Ez az én leg-

Az összetartás érzését, fontosságát és az ezzel járó kötelességek teljesítésének szükségességét, minden kartársunkkal meg kell, hogy értessük.

Egy az összességért, az összesség egyért, ez az ut az, mely célra vezet, mert „Egységben az erő“.

A kartárs, aki helyzetének javulását óhajtja, késedelem nélkül lépjen a MEOSz-ba s az, ki a családját s kartársát szereti, a lap és tagdíjat pontosan fizeti.

Minden kartárs tudatában kell, hogy legyen annak, hogy célunkat csak közös erővel érhetjük el s ezért a MEOSz-ban tömörülnünk kell.

*Jertek mindannyian, álljatok a sorba.
S legyen minden özvegy s árva a MEASz tagja.
Erdészeti altisztek özvegyei, árvái Ti sem lesztetek ezután szakunk mostohái.*

hüségesebb pajtásom, ez az a drága kis jószágom, amely nem esalt meg soha sem.

Ahányszor ránézek erre, — kedves fiatal öcsém, — mindannyiszor eszembe jut valami szép vadászhistoria, amelyet ha visszaidézek szemeim elé, — öregségemre végtelen kedves szórakozást nyújt nekem.

Azon az emlékezetes estén is ballagtam szép esendesen, megsimogatva kedves puskámat, szinte biztattam, hogy ma egy újabb emlékkal leszünk gazdagabbak.

Oly esendesen, nesztelenül mentem, mint a kisér-tet, mert tudjátok, hogy aki vadász akar lenni, annak legelsősorban meg kell tanulni szellem módjára járni az erdőn.

Matyi bácsink minthamost is az erdőben járna, oly esendesen mondja és a szoba egyik sarkába mutat, — nini amott egy nyúl, ijedten áll meg vagy husz lépésre tőlem, de csak egy pillanatra, — felemelkedik hátsó lábaira, füleit hegyezi, figyel s mint a forgó szél már benn is van a tüskés bozót között, még egy-két zörrenés és újra méla esend.

Most Matyi bácsink mégegyszer koccint s folytatja tovább, de mindég halkabban. Már körül nézünk a szobában, nincs-e itt vaddisznó valahol, s a mi jó öregünk talán attól fél most is, hogy a nagyon régen várt vadisznó megugrik a hangos beszédőtől.

— Zörren valami valahol, még távol, — folytatja, — a kökény és galagonya tüskék között, lehetett már 11 óra, — az imént megugrott nyúlhoz hasonlóan most már én nyújtom ki a nyakamat és amennyire lehet, mozgatom én is a fülkagylóimat, mintha a tulvilági hangokat is megakarnám hallani, ereiben kezd lüktetni avér. Zörgés, roppanás újra, de most már közelebb. Csendesen felnyújtom megnyálazott kis ujam jó magasra s megnézem mégegyszer, hogy jó szelem van-e.

Mint amikor a csinytalan gyerek a fogai között törri fel a keményhéju diót, olyan hangot hallok a közeli bozótból, vagy lehetne talán kisebb ostoresapáshoz is hasonlítani azt a hangot, amely oly közel hozzám, oly gyakran megisméltődik.

Tudtam, hogy vadkan közeledik, még pedig nem egy fiatal, hanem egy olyanak kell lenni, amelyiknek már hosszabb szolgálati évei vannak az erdő sűrűjében, az ilyen szokott agyaraival ilyen kis esete-patét csinálni.

Az erdő széléhez közel érve megált, figyelt, s most következik az a nagy próba, amit fiatal vadász nem igen szokott kibírni.

Nekem sem volt mindegy ilyenkor. Az a megmagyarázhatatlan jóleső idegfeszítő érzés vett rajtam ilyenkor erőt, amit vadász láznak szoktak nevezni az emberek.

Ereimben a vér mindjobban kezd lüktetni, a szívem olyanféle táncot kezd járni, mint amilyet a mai fiatal urfiak táncolnak a jazzband hangjaira, a nyakereim is kiduzzadtak.

Annyira bele élte most már magát a mi Matyi bácsink az éjjeli lesbe, hogy eddig sápadt arca kipirul, erőt vett most újra a vadász szenvedély rajta.

Alig érteni most már hangját, inkább sugva mondja, hogy most néma csend, nem kevés ideig, hosszú fél óra telt el már azóta, mióta a vad alig husz lépésre tölem az egyik bokorban, én meg a másik bokorban némán figyelünk, már hallom, de nem a vaddisznót, hanem saját véremnek lüktetését. A lélegzetem nehezebb és nehezebb lesz, mintha fojtogatna valaki. Szemeim kimeredve egy pontot figyelnek, az izgatottság tetőfokán a sárguló leveles fiatal tölgyesből egy hatalmas fej, óvatosan nyult ki előre, mégegyszer körülszimatolva, hogy nincs-e veszély a közelben.

Végre lassu léptekkel szinte nesztelenül jön az előttem levő kis tisztáson, a szépen világító hold fényénél egészen tisztán látom hatalmas testét, — de most már nem bírom tovább, — az izgalomtól remegő kezeim görcsösen tapadnak a fegyverhez, — zumm. Elrántottam a ravaszt, a fegyver nagyot durrant, a tulsó hegyoldal hangosan veri vissza a csendes éjben a viszhangot, — a vad magasan szökken s egy hatalmas ugrással beveti magát a tölem alig pár lépésnyire levő boróka bokrok közé. Töri, zuzza ami útjában van.

Érzem és tudom, hogy golyóm jó helyen talált, mert a zörgés egy és ugyanazon helyen van. Még egy pár rugás halatszik s azután kinos csend...

Jó ideig állok még mozdulatlan, hogy időt hagyjak a csendes, nyugott kimúlásra, megtörlöm verejtékes homlokomat, megkönnyebbülve, mintha lidérenyomástól szabadultam volna meg. Az újabb várakozás után most már én megyek lassu léptekkel az elejtett vad felé, s a szép holdvilágnál tisztán látom a már kiszenvedett, kinyújtódzott hatalmas vadkan egész testét. A boróka bokrok között kéjelgő örömmel óvatosan nyulók felé s most már biztos vagyok, hogy élet nincsen benne, hoszu bozontos sörényét ujaimmal végig fésültem s ekkor a fejéhez érve a legnagyobb meglepetésemre látom, hogy a jobbfüle csaknem teljesen hiányzik.

Ekkor jutott eszembe az, hogy vagy nyole évvel ezelőtt a szomszédos erdő határán egy elhullott vadkocát találtam, már kezdett oszlásnak indulni, mellette pedig egyetlen alig pár napos csikoshátú kis vadmalac támoltyogva járja körül és röffög a már elettelen anyja mellett.

Nem volt nehéz elfognom a gyengeségtől már alig lézengő vadmalacot, megsajnálva hazavittem, dudlis üvegből tejen nevelgettük egy pár hétig.

Egy napon nagy visitásra szaladtam ki az udvarra, s látom, hogy a házőrző kutyámmal eddigi jó barátság után összekülönböztek valami csont darabkán s az majd-

Vételre keresek Szil, Nyár, Kóris, Tölgy, Eger és Hárs rönköket (egyébb lombfából és esetleg fűrészelt anyagot is). Königsberg Bernát Budapest, Lipótkörut 11.

nem tövestől leharapta a szegény kis malacunk jobb fülét. Nemsokára begyógyult, de egy őrizetlen pillanatban, a gyerekek által nyitva felejtett erdőre nyíló kertajtón keresztül odébb állt... Ez volt az és akkor láttam viszont, azon az emlékezetes hűvös őszi éjjelen. Ennek az agyara ez kedves fiatal barátaim, amelyek néktek oly nagyon tetszet...

Gavra Alajos
m. kir. erdőőr.

Az „Erdész-Szövetség“

Láttál-e már vihart?
Tomboló elemet?
Hogy s mint ostromolja
A sötét fellegeket? ...
Igy küzd tiértetek
Egy kis embertömeg ...
Jót akar csak néktek
Erről győződjél meg ...

Láttad-e már vihar által
Tisztulni az eget?
S érezted-e? Napsugárral
Miként ölegetett?
Napsugaras tiszta egünk
Ezer testvér-egység
Felemel, ha tartol velünk,
Az erdész-szövetség.

Tudod-e mi a kikelet,
A verőfényes tavasz?
Ő szünteti meg az álmat
S a fákon virágot fakaszt.
Igy kelteget s virágoz fel
Lelkedbe erőt öntöget,
Ki öntudatra ébreszt,
Az erdész szövetezet.

Tüntessed el vihar,
A nehéz fellegeket ...
Szórd be fényeddél nap
A sötét borus eget.
Enyhe tavasz fakasszad fel
A sok szunnyadó rügyet,
Hadd legyél már erős
Te erdész-egyesület!

Kisszállás, 1928. április 26.

Czakó F., erdőőr

Allást keres azonnali belépésre erdőőri és vadőri iskolát végzett, az erdészet és vadászat minden ágában jártas 26 éves nőtlen egyén. A szolgálat érdekében időközbe megnősülhet. Szíves megkereséseket „Megbízható“ jellegre a szerkesztőség továbbítja.

Szerkesztői üzenetek

Többeknek: Nehányan tag- és kartársaink közül bizonyos szemrehányó hangnemben irnak. Egyiknek elvész a lapja, a másik nem kap levelet azonnal választ, a harmadik azért neheztel, hogy kimaradt a névsorból a neve, a negyediknek állás kellene, de azonnal s az ötödik, mert kissé megvárakoztattuk, az itteni rendőrkapitánysághoz fordult, levelezőlapon kérdezve létezőnk-e még, stb., stb.

Kedves Kar- és Tagtársaink, ti mindannyian, akik immáron együtt közel 900-an vagytok szövetségünk tagjai, igen kérünk benneteket legyetek türelmesek, egy kissé méltányosak és ha netán tényleg itt vagy amott belesuszik is egy kis hiba vagy tévedés eszekeveseinkbe, ne haragudjatok meg mindjárt és ne siessetek a rendőrségre, az eltűnési osztályra.

Ne felejtsetek el, hogy a „MEOSz.”-nak nincsen rendes hivatali helyisége, nincsen soktagu személyzete, sem külön lap-szerkesztősége, mert ez mind igen sok pénzbe kerülne s mi a vezetőség teljes tudatában vagyunk annak, hogy a ti keserves ve-rejtékes munkával kerestt és csak igen kis quantumban talált garasaitokkal takarékoskodni kell és nem adminisztráció címén elpoesékolni.

Ezért szövetségünk 900 tagjának összes mindenféle ügye-bajos dolgát, a levelezést, a pénzkézelt, a könyvelést, a lap összeállítását, azaz a szerkesztést a javaslatok, kérvények megírását, a különféle kérelmek utánjárását, a cikkek elolvasását, átjavítását, a korrekturák átvizsgálását, a lap expedálását 1000 példányban stb., stb., mindezt mindössze ketten csináljuk, az ügyvezető és titkára. Mindketten tényleges állami szolgálatban állunk s csak otthon a lakásunk délutáni és éjjeli esendjében, nomet az ünnep- és vasárnapok néhány szabad órájában, szakadatlan munkával végezzük el a szövetség ügyeit. Csoda-e hát, ha elvtve itt-ott egy-egy kisebb tévedés, hiba, névesere, címírás, vagy késve adott levélválasz fordul elő. Arról nem is szólva, hogy a pénzbeküldésnél, a beküldött összeg céljának megjelölése legtöbbször nincs meg, vagy hiányos s a címek és aláírások igen sokszor olvashatatlanok, sőt a beküldött cikkek is oly sűrűn vannak leírva, hogy sem elolvasni, sem javítani azokat nem lehet, vagy csak igen nehezen. Ezért újból kérünk türelmet, mindenkinek adunk választ, mindenkire sor kerül, de legalább jól olvasható aláírást, címet, neveket és elnézést kérünk. — Sziv. üdv. A szerk.

Perényiné Tardos. Hirdetését szivesen közöltük. Az üdvözlést nem közölhetjük, nem közérdekű s igen felekezeti színezetű, nem szaklapba való. A többi, ha lesz helyünk még sorra kerülhet, írjon szebbet, jobbat, többet, sziv. üdv.

Deakné Mezőkóvácsháza, ha lapunk előfizetője, hirdetését díjtalanul közöljük, írja meg és küldje be. — Sziv. üdv.

Komor G. Hajduböszörmény. Küldött összeget Tóth J. és Fekete G. Javára is elszámoltuk.

Allást keres 23 éves szakvizsgázott, nőtlen erdőőr, magyarul és németül beszél. Címe: Dürvänger Adrás erdőőr, Mágócs, (Baranya megye).

Szakvizsgát tett erélyes erdő- és vadőr, jó bizonyítványokkal, azonnali belépésre állást keres. Címe: ifj. Kovács Lajos, Mándok (Szabolcs megye).

Május 15-ére állást keres egy 37 éves hadiözvegy, kinék 8 éves leánykája van és erdész özvegye. Szerény díjazás mellett, jó bánásmód. Lehetőleg falura vagy nagyobb pusztára, erdőtiszt, gazdatiszt vagy földbirto- kos családhoz. A háztartás minden ágában jártas és ki- tűnően főz. Cím a kiadóban.

Kangyal Nógrádverőce. Állástkeresők nyilvántartásába fel- vettük, ha lesz üresedés valahol értesítjük, tagdíjait fizetheti, amikor lesz vagy van miből. — Sziv. üdv.

Habina J. Győr. Küldött összeget Horváth Gy. javára is el- számoltuk. Buzgó fáradozásáért és gyűjtéséért hálás köszönet. — Kiss István kartársnak is szívélyes üdvözet.

Kovács J. Eplény. A temetkezési alap tagjainak névsorá- ból sajnálatos tévedésből sokan kimaradtak s így Ön is. Küldött összeget elszámoltuk.

Vitéz Csepregy György Középvirágóc. Küldött összeget Horváth J., Pisti J., Nendl J. és az Ön javára elszámoltuk. Nendl J.-nek tagbelépési nyilatkozatot küldöttünk, mert mint lapelö- fizető nem lehet a temetkezési segélyalapnak tagja. — Sziv. üdv.

Kolb. Gy. Esztergom. Küldött összeget Daróczy M., Cselédés M. és Fábán J. javára is elszámoltuk. — Sziv. üdv.

Marton F. Árpáthalom. Küldött összeget elszámoltuk. Tag- jaink sorába felvettük, ugyszinén a temetkezési segélyalapunk tagjai közé is. — Sziv. üdv.

Mike Pál Sopron. Küldött összeget kívánsága szerint Patz- ner A. javára is elszámoltuk.

Jánh Ferenc Mánfa. Küldött összeget megkaptuk. Szives- kedjük tagjaink sorába belépni, így a lapot díjtalanul kapja be- lépési nyilatkozatot küldünk Önnek s ha belép előfizetési díját tagdíja javára fordítjuk. — Sziv. üdv.

Kiss Ferenc Mánfa. Küldött összeggel tagdíja ez év végéig rendezve van, 50 fillért temetk. alap tagságára fordítottuk, s cél- ból kérünk még alkalomadtán 2 pengőt beküldeni.

Hasznossy J. Feldebrő. Küldött összeget kívánsága szerint Hasznossy István és özv. Balász Lajosné javára is elszámoltuk. Sziv. üdv.

Tóth András Gúth. Küldött összeget kívánsága szerint el- számoltuk. Levél megy.

Varga József Jánosháza. Küldött összeggel tagsági díja 1929 március hó végéig rendezve van, a temetkezési alapra ké- rünk még alkalomilak 1 pengőt beküldeni. — Sziv. üdv.

Kis Tóth Tamás Pilisszentkereszt. Küldött összeget Bázner J., Grellneth J., Varga J. és Pölöskey Lajos és az Ön javára kívánsága szerint elszámoltuk.

Bornemisza F. Vál. Küldött összeggel tagdíja 1928 június hó végéig rendezve van.

Lengyel J. Isaszeg. Küldött összeggel tagsági díja 1928. év végéig rendezve van, temetkezési alapjáruléka 4 haláleset után van befizetve. — Sziv. üdv.

Forgács Pál Hidvégardó. Küldött összeget kívánsága szerint Prém B. és Dzsupsin J. javára is elszámoltuk. Dzsupsin J. kartárs ugy a tagok, mint a temetkezési alap tagjai közé fel van véve. — Sziv. üdv.

Milcsevics J. Isaszeg. Küldött összeget kívánsága szerint az Ön, Szerencsés M. és Fekete J. javára számoltuk el. — Sziv. üdv.

Fejér Zoltán Hevesbátor. Küldött összeget Szabó J. javára is kívánsága szerint elszámoltuk. Lapot mi elküldtük, de ha el- veszett pótlólak küldünk. — Sziv. üdv.

Tajnel János Máriabesnyő. Küldött összeget a kimutatás szerint Király S., Bujtás J., Tóth J. és az Ön javára elszámoltuk. — Sziv. üdv.

Kallinger József Lenti. Küldött összeget kívánsága szerint Némethy J. kartárs javára is elszámoltuk és tagjaink sorába fel- vettük. — Sziv. üdv.

Tóth József Kaposvár. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk az Ön, Deáky D., Seifert J., Gavra A. javára, Zsunics J. és Haracsy J. kartársakat tagjaink sorába felvettük, mindannyiukat sziv. üdv.

Id. Schmuck György Kelebia. Cimet helyesbítettük, a 4 p. beiratási díj és 14 pengő tagdíjat februárban megkaptuk és elszámoltuk.

Fekete Ferenc Iharkut. Lapunk előző számában Önnek szóló közleményünk sajnálatos tévedésen alapszik, Ön szövetségünk tagja, de hasonnevű lapelőfizetőnk nevével összetévesztettük s neki szóló üzenetünket Önnek címeztük. — Sziv. üdv.

V. Szücs László Nagykőrös. A küldött 14 pengőből 3 pengőt temetkezési alapra, 11 pengőt tagdíjra számoltunk el. A dec. 30-án küldött 3 pengővel együtt tagdíja a f. évre teljesen rendezve van.

Óri János Felsőörs. A temetkezési segélyalap beiratási díja 1 pengő, járulék halálesetenként 50 fillér; ezideig 3 haláleset történt. (összesen 2 pengő 50 fillért küldjön.)

Vizner Sándor Budaörs. Küldött összeget a kimutatás szerint elszámoltuk. — Sziv. üdv.

Jacsmarik Barna Mátraballa. A küldött összegek kívánsága szerint vannak elszámolva. Bagi kartárs temetkezési segélyalapunknak tagja. — Sziv. üdv.

Martinek Ferenc Pusztamarót. A küldött összeget a kimutatás szerint számoltuk el. Levelében említettekén kívül is — sajnálatos tévedésből — többen kimaradtak a temetkezési alap tagjainak lapunkban közölt névsorából, holott a tem. segélyalapnak mindannyian tagjai. Buzgó fáradozásáért hálás köszönet és sziv. üdv.

Fortenbacher Nándor Kabhegy. Küldött 20 pengőt kimutatása szerint elszámoltuk. — Sziv. üdv.

Cservenka Ferenc Tata. A tatai csoport nevében a f. évben küldött összeget részletes kimutatása szerint elszámoltuk. Mindnyájuknak sziv. üdvözlét.

Almersdorfer Nyirjes. Mindkét levelét megkaptuk és mindenek előtt igen köszönjük szíves fáradozását a taggyűjtés tere. Tagdíjak be nem fizetése miatt még eddig soha, de a jövőben sem szüntetjük be a lap küldését és nem hagyjuk válasz nélkül a leveleket sem, csak késedelem lehetséges, de ennek okát a szerkesztői üzenetekben már megirtuk. „Többeknek“ címeze ebben a lapszámunkban.

A nagyobb uradalmakhoz körlevelet fogunk küldeni az álláskereslet és kínálat megszervezése kapcsán, amikor is felfogjuk hívni figyelmüket az ön által is bejelentett esetekre. Ami pedig a „Büszke“ kartársról írottakat illeti, arra csak azt mondhatjuk, hogy sajnos vannak egyes egyének, akiknek ilyen a természetete, hogy gögös vagy zárkózott és nem szeret barátkozni. Akármilyen oka viselkedésének az ilyen úgy kell kezelni, mintha nem is venné észre az ember. Illik rájuk, amit már a rómaiaknál mondott Krisztus Urunk: „Uram, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek“.

Dorko és Nemesik féltagdíjat fizetnek. A temetkezési járulékot fizethetik negyedévenként. Ami végül a bocsánatot illeti, nincs mit megbocsátani, mert az igen tisztelt Elnök ur van olyan megszólítás, mint a Nagyságos megszólítás és én nem vagyok olyan kicsinyes, hogy meg ne érteném azoknak helyzetét, akik vezetőjüknek választottak s megbiznak bennem. Egészen természetesnek találom, hogy barátságos bizalommal fordulnak hozzám ügyes-bajos dolgukban, ez a helyes. — Sziv. üdv.

Szövetségünk tagjainak névsora:

Tajnel János mkfeő. Máriabesenyő, Takács József pk. D.-Szentmiklós, Takács Lajosné mkeő. özv. Ujdiósgyőr, Takár József nymkfeő. Miskole, Tálás Ferenc mkfeő. Székesfehérvár, Tancsik György I. o. cő. Parád, Táneczos Károly ea. Budakeszi, Tamtam Imre ueő. Hajmáspuszta, Tar Sándor se. Sárosp, Tavasz Iván kv. Pusztamarót, Temli István ueő. Kőhánypuszta, Teszárs Rudolf Nagynémetháza, Teszárs Vilmos Pusztavázsony, Tieza Ferenc hpe. Kemence, Till Gusztáv mkfeő. Gödöllő, Tihanyi István mkeő. Kerepes, Tiszoczky József mkeő. Veszprém, Tóth András ueő. Aradványipuszta, Tóth Ferenc mkeő. Vác-szentlászló, Tóth Ferenc ueő. Debrecen, Tóth Gyula, Tóth Imre kesz. Hajduböszörmény, Tóth István mkeő. Rados-tyán, Tóth János ueő. Várpalota, Tóth János fkeő. Leneserdő, Tóth József mkfeő. Tahitótfalu, Tóth József mkfeő. Gödöllő (Szentjakab), Tóth József mkeő. Gödöllő, Tóth József mkeő. Nagymaros, Tóth József mkeő. Hajduszoboszló, Tóth József mkeő. Pétervására, Tóth József uel. Irtás, Tóth Márton Diósgyőr, Tóth Péter ueő. Köveskut, Tóth Sándor ueő. Pusztamarót, Tótféji Vendel ueő. Felsősegesd, Törkenyzy István mkfeő. Varbó, Török József mkfeő. Berettyóújfal, Trobert Antal ueő. Urkút, Turánszky István ueő. Gulács, Tüske István ueő. Fölerdőpuszta, Urbán József ueő. Bánhida, Ujházy János ueő. Cserépváralja, Ujlaky Lajos kafeő. Márianosztra, Ünnepe István ueő. Szües, Vacula Ferenc ueő. V. Tolna, Vancsura György ea. Budapest, Vági József szveő. Szerecseny, Várady Béláné mkeő. özv. Diósgyőrvasgyár, Varga András mfeő. Galgamácsa, Varga Ferenc ueő. Pilisszentkereszt, vitéz Varga István ueő. Huszárokélpota, Varga István ueő. Gyulafirátót, Varga Pál ea. Acsteszer, Vasvári Károly ea. Telmács, Vasvári Vilmos karó. Pilisszentlászló, Vezér Ferenc ueő. Urkút, Vigh Gyula ueő. Guth, Vicha János ueő. Bokod, Vilverger János ueő. Bakonybél, Viktorin Mihály ueő. Parád, Vineze Sándor ea. Budaörs, Vindisch Imre eud. Gödöllő, Virlics Gyula mkfeő. Szécsény, Vizner Sándor ea. Budaörs, Vörös János ueő. Haláp, Vrataries Farkas nymkfeő. Miskole, Wadl József keő. Eledénypuszta, Wolf Vencel ueő. Urkút, Wurzinger József ueő. Meesekszentkút, Zadránszky István mkfm. Miskole, Zakár József ueő. Sikátor, Zengraf József mkfeő. Törökbálint, Zolnay Imre eő. Debrecen, ifj. Zöldi Ferenc ueő. Czegléd, Zöldi László ueő. Nagykőrös, Zwörner Sándor eszva. Guth, Zsargó Gábor Csesznek, Zsigmond György ueő. Szokolya, Zsurilla Lajos mkfeő. Varbó, Zsuppon Ferenc jeő. Várpalota.

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfanyagot: **magaskőrís, juharmagok, akácmag. Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyemakk. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete!** **4 é. is. lucfenyőcsemete** tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Köszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék
ingyenl

Köszeg (Vas megye)

Megjelenik minden hó 15-én.

ÉRTESÍTÉS!

Erdőbirtokosok! Erdőgazdák! Erdőtisztek!
Erdészek! Vadászok! Erdőőrök! Vadőrök!

FIGYELEM!

Folyó évi július hó elején megjelenik egy
új gyakorlati kézikönyv, erdészeknek,
vadászoknak nélkülözhetetlen.

Címe:

**Az erdőgazdasági segédszolgálat
tennivalói.**

Írta:

Tomasovszky Imre
miniszteri tanácsos.

Megrendelések a kiadó: MEOSz-hoz kü-
lendők. Ára fűzve 3 P, bekötve 4 Pengő.
Könnyen zsebben hordható, szolgálat köz-
ben igen jó gyakorlati utmutató.

A MEOSz tagjai 2 P-ös kedvezményes árban kapják
részletfizetésre is!

Kérjük az olvasható és pontos címmel írott meg-
rendeléseket az „Az Erdő” kiadóhivatalának Mis-
kolc, Pénzügyi palota III. emelet 55. mielőbb
beküldeni, mert csak korlátolt példányszámban
lesz kiadva.

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE
BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból **hat havi lefizetésre!**

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

Felhívás előfizetésre és hirdetésre

„Az Erdő” kiadóhivatala tisztelettel felkéri az ál-
lami és magánuradalmi erdőhatóságok, valamint a fa-
kereskedelmi és faipari vállalatok igen tisztelt Veze-
tősegeit, hogy „Az Erdő”-t támogassák azáltal, hogy
a lapra előfizetni és abban hirdetni sziveskedjenek.
Lapunk most a kezdet nehézségeivel küzd s létét, jövő-
jét egyedül előfizetőinek s olvasóinak szeretetére és
hirdetőközönségének bizalmára építi. Lapunk főtörek-
vése leendő, hogy hivatását t. előfizetői, olvasói és hir-
detőinek teljes megalégedésére töltse be.

Legalább negyedévi előfizetést kérünk.

Előfizetési díj:

Egész évre	6 pengő
Félévre	3 „
Negyedévre	1.5 „
Egyes szám	60 fillér

„Az Erdő” kiadóhivatala

**Hazai és slavoniai tölgy-
makk, az összes lombfa és fenyőmag-
vak és csemeték kaphatók**

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Vadászharisnyát

a legelőnyösebb árban, a leg-
jobb anyagból **szakszerűen**
javit (talpal, fejel stb.)
Majdikné, Tizeshonvéd-u. 28.

Tagoknak és előfizetőknek az álláskeresőket és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélzseres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:
NÁDASKAY RICHARD
a MEASZ ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

Néhány hálás búcsúszó

Abból, a nekünk miskoleiaknak nem örvendetes alkalmából, hogy őszintén szeretett Erdőigazgatónk, *Oszterlamm Ernő* miniszteri tanácsos ur, a miskolci m. kir. erdőigazgatóság éléről és így sajnos, szerény körünkben is eltávozott, altisztjeinek, a magyar erdőgazdaság szerény munkásainak nevében tisztelgő küldöttségünk útján óhajtottunk a mi szeretett Igazgatóunktól, attól a nemes lelkű és jószívű jóakaróunktól néhány hálás szóval elbucuzni, akinek határtalan jóságát és nekünk mindig oly jól esett megtisztelő megbecsülését — sajnos, hogy csak rövid ideig — élvezni szerencsénk volt.

Amidőn ebbeli szándékunkról azonban Óméltósága megbizottunk útján értesült, az Ó szerénysége a tisztelgés mellőzését kérte tőlünk és megbizottunk útján köszönte meg szeretetünk megnyilvánulását s az Ónálá megszokott szeretettel mindenkori jóindulatáról biztosítva üzent nekünk szívélyes bucsut.

Ha nem volnánk meggyőződve Óméltóságának velünk szemben érzett és számos esetben tanusított őszinte szeretetéről és jóindulatáról, akkor bizony nagyon rossz esne és fájna nekünk Óméltóságának ez az elzárkózottsága előlünk, de még így is őszintén sajnáljuk, hogy Óméltóságának szerénysége tisztelgésünket elhárította, mert minket igazán nem a szokásos forma készített a tervbe vett bucsutisztelgésre, hanem Óméltósága nagyra becsült és őszintén szeretett, nemes szívvel és lélekkel megáldott személye vonzott bennünket, hogy a velünk szemben minden alkalommal tanusított jóságát, szeretetét és megbecsülését hálásan megköszönjük.

Szerény lapunk mélyen tisztelt Szerkesztője szívesen nyújtott módot arra, hogy távozó Erdőigazgatónk iránt érzett hálánkat, köszönetünket és soha el nem muló szeretetünket ezuton fejezhessük ki Óméltóságának, szeretettel és mély tisztelettel kérve Ót, hogy mint eddig, ugy ezután is tartson meg bennünket szeretetében és nyomoruságos helyzetünk jobbra fordulását szolgáló törekvése-

inknek legyen ott fent a minisztériumban is pártoló szószólója.

Szeretett Erdőigazgatónk távozása miatt érzett sajnálkozásunkban vigaszt nyújt még nekünk az a felsőbb helyről történt szerencsés intézkedés folytán előállott öröndetes helyzet, hogy az erdőigazgatóság vezetését, szintén egyik jólelkű pártfogónk, *Jancsó Gyula* főerdőtanácsos ur vette át, aki nem hirből ismeri az altiszt kart, hanem sok-sok éveken keresztül a legközvetlenebb szolgálati és magánérintkezésben állott velünk s aki fáradságot nem ismerő lelkiismeretes szorgalmával és mindenél értékesebb kiváló gyakorlati szaktudásával a magyar erdőgazdaság fejlődésének csendes, szerény, de mindig első zászlóvivője volt s hál' Istennek, az még ma is. Az altiszt karnak pedig jóakaró, megértő igazságos atyja, tanítója és irányítója. Ó szintén azon számos jólelkű előjáróink kiválóbbika, aki az altiszt kart megbecsüli és munkatársának tekinti.

Ezt a minket, sajnos nem minden oldalról ért, megtisztelő és végtelen jóleső megbecsülést, egész szívünket betöltő hálás szeretettel tudjuk értékelni és fokozottan viszonzni, különösen a mai nehéz vigasztalan viszonyok között, amikor végtelenül elkeserítő helyzetünk és szegyenletes alulmaradottságunkból való kiemelésünkre irányulandó megértő készség helyett, sajnos, ennek éppen az ellenkezőjét sejtető intézkedések történnek.

Szeretettel kérjük az irántunk szíves megértéssel, jóindulattal és minket felemelő megbecsüléssel viseltető nagyra becsült és mélyentisztelt ünnepelt előjáróinkat, miszerint ne vegyék émelygős hizelgő dicsérésnek a mi hálátelt tiszteletteljes köszönő szavainkat, mert a hizelgést — amivel az Ó szerénységüket is sértenénk — mi férfihez nem illő emberi gyarlóságnak tartjuk. Azonban a minden alkalmat megragadó őszinte tisztelet és szeretet visszatarthatatlan megnyilvánulása folytán kíváncsított ajkunkra e néhány hálás bucsúszó, melyet mi szavakkal különben hüen ki sem tudunk fejezni, henem nekünk, az érzéseket hüen kefejező szavakban gyarló kis

embereknek csak a szívünk és lelkünk beszél s szívünk legmélyéből fakadó fohászuk száll az Egek Urához, hogy jóakaróink táborát növelje, egységessé tegye s a legteljesebb jó lelki és testi egészséggel megáldva, adjon nekik egész életükben megelégedést, nemesen érző szívet és megértő lelket, hogy minden körülmények között felismerjék céljuk helyes útját, melyen őket, a mi rendíthetetlen bizalommal telt lelkünk és szívünk meleg szeretete kíséri.

A miskolci erdőgazgatóság kerületében alkalmazott altisztí kar nevében és megbízásából:

Sárkóczy József
m. kir. főerdőr.

Fogolytábori élet

A tomski (Kelet-Ázsia) fogolytábor földalatti barakjaiból egész télen felváltva hordtuk ki a beolvadt hólevet, amely néha 50 cm. magasan s ellepte a barak alját. Ötszázán voltunk egy-egy barakban elszállásolva duplapriceken. Tehát volt szórakozásunk egész héten át, eltekintve más egyéb táborkörül munkálatoktól, aminek a kitalálásában bizony az orosz ármé nem állt utolsó helyen. El lehet képzelni azt a penetráns illatu levegőt, ami a barakban terjengett, egy kis részt az ötszáz embertől, egy nagyobb részt pedig a barak alján felhalmozódott posványból.

Valóságos kolerafészek.

Április 10—15-ike körül a hó még mindig 50 cm. magasan feküdt. Utólja felé azonban jött egy meleg japáni szél, egy hét alatt a hó eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Természetesen a barakjaink megint teleszaladtak vízzel és május elején már gyönyörű zsiros fü nőtt, az erdő teljesen ki volt zöldülve.

Azt lehet mondani, hogy máról holnapra történt az egész, oly gyorsan jött a gyönyörű kikelet.

1916 május 1-ére. Ezeket az első májusi napokat otthon is, ha csak tehettem, — az éjszakáját is bekapcsolva, — kint töltöttem az erdőn. Áhitattal lestem, vártam a szép biborpiros hajnalt. Hogyne, hiszen abból a mogorva, zimankós, néha sáros télből elég volt. Különösen erdészembernek, akinek bizony néha hónapokon át kint kell napról-napra lenni és nem valami barátságos annak a süppedő, vizes hó, akinek térdik kell azt folytonosan dagasztani. Nincs a világon az a lábbeli, amit ennek az olvadozó leve át nem áztatna.

Ezékre a régi, kedves hazai gondolatokra már este erősen izegtem-mozogtam a dupla pricek alsó részén és tervezgettem, hogy éjjél után, hogy is lehetne kiszökni a kapun, amit — igaz — az öreg toprongyos népfelkelő muszka katonák nem valami nagy éberséggel őriztek, különösen éj idején. Ugyanis akkor tiszta volt a levegő, a tiszték nem nagyon okvetetlenkedtek.

Éjjél után két óra. Csendesen felöltözködök, kimegyek az udvarra. Teljesen ki van világosodva. Az udvaron lévő kuglizónál serény nemzetközi munka folyik. Cseh, német, román, török, bolgár hadifoglyok, köztük egy csapat pirosnadrágos mezitlábás magyar huszárral. (A szerencsétlen Auffmanberg-hadtestből.) Ugyanesak döngették a bábukat. Ez a fent nevezett társaság, ahogy az idő melegebbre fordult, éjt, napot ott töltött. Nyerni persze egyik se nyert a másiktól, mert a folytonos gyakorlat folytán mind mesterdobó volt. Különösen a huszárjaink.

Ez a kompánia egész bátran kiállhatott volna a

világversenyre; nehezen hiszem, hogy a földön még akadt volna párja.

A nagy tagas udvarokon át a kapuhoz érve, nyájasan köszöntöm az öreg szakállas, íocslábu muszka ort, aki epp, talán a 70-es török háborúból maradt fekete kabátját levetve, gyanus tisztogatási műveleteket rolytatott. A puskája — rajta nagy, laposhegyű szurronnyal — a kapuhoz támaszkodva nevert. Megkínálom egy cigarettával és beszédbe elegyedünk. Ugy gondolom, hogy bajtársának nézett, mert rajtam kitogastalan előírasos orosz katonaruha volt, sőt még az atyuska monogrammjával ellátott rézpitykés gombok is a khaki posztóingon szabályszerűen felvarrva. Aztán, hogy az adjusztíring teljes legyen, a hasamon az elmaradhatatlan orosz derékszij is úgy lógott, mint az előttem álló kis öregem.

Az, hogy nem beszéltem az orosz nyelvet tökéletesen, nem volt feltűnő, hiszen a szibériai lövészezredekben sok mongol katona van. Történetesen épp az ő egyenruhájuk volt rajtam. Egy kicsit az arcom is hasonlított rájuk. Így hát egész bátran nekiindultam a tomski külső favárorésznek, ami nagy szakadékoknak szeméttel és piszokkal betöltött területén épült fel.

Az idő már három óra felé járt, a nap kellemes, bányadt meleggel sütött. Egy járdának nevezett szemétdombon, alacsony ablaku faházak tövében csendesen haladtam és érdeklődve néztem a házak ablakain lévő külső fatáblákat, amelyek mind be voltak csukva, hogy az éjszakai világosság az alvókat ne zavarja.

Velem szemben, szorosan összekarolva, álmosan jött egy hölgy egy férfivel. Az arcukról szinte le lehetett olvasni, hogy az éjszakát valami mulatóban töltötték. Ahogy mellettük elhaladok, a hölgy érdeklődve meg néz és utána csendesen valami mongol nótát dalolva haladnak tovább.

Amint az egyik nyilegyenes utcába bekanyarodok, látom, hogy két hölgy az alacsony ablakpárkányon ül, lábaikat a járda felé hintázva, szájukban hosszú szipkájú orosz cigarettából hatalmas füstoszlopokat fujnak az üde hajnal levegőbe. Az egyiknek a feje zöld, a másiknak meg rózsaszínű fátyollal volt oldalt bekötve és az elől oldalt lelógó fátyolszárral a hajnali szellő incselkedve játszott. Odaérek, egyszerre a lábukat pajkosan a járda felé elibém kinyújtják, hogy ne tudjak elmenni. Illedelmesen kikerülve folytatom az utam tovább, élesen csengő női kacagástól kísérve. Tudtam jól, mit nevettek. Nevették a szerintök gyáva orosz katonát, aki lábuknál fogva nem rántotta le őket a szemétdombra. Mert hát ott ugy szokták.

A házak tetején elhelyezett többemeletes, deszkából készült madárodokban a szibériai seregélyek lármázva, csirregve, udvarolva köszöntötték a szép májusi reggelt.

Szerelem mindenhol és mindenütt.

Az ut végére kiérve, a gyönyörű havasi ősfenyvesek, élénk zöld nyirfaerdők üdvözölve integettek, hívtak. Hiszen régi ismerősök voltunk.

Az erdőben a puha, harmatos pázsitos gyepen haladva, mind beljebb és beljebb igyekszem, minél messze bentjártam a gyönyörű ligetes erdőben, egy szép helyet kiválasztva, ahonnan jó kilátás nyílt az Obb folyóra, egy nagy szőnyeg sárga ibolya közé lefeküdtem és szívtam, szívtam szinte erőltetve a balzsamos, illatos enyhe levegőt.

Az erdő csendje különös zsongással volt tele.

A reggeli szellő dörzsolva fujdogált a nyir- és fenyő-lombok között. Egyszerre csak a szívem nagyot dobban, nem messze tőlem a kakuk rá kezdett egyhangu szerelmi dalára és fujta, fujta szakadatlanul. Erre eszembe jutott a távoli kedves hazából egy kedves, szép szokás. Én is lázasan keresgélek a muszka uniformis minden zsebében aprópénz után, de bizony nemsokára szomoruan állapítom meg, hogy nincs nálam még egy árva kopek sem.

Egy csapat szibériai fekete szajkó lappangó repüléssel, krárogva, csapott át a fejem felett s mint a szerelmeseik hajsolták egymást. Fent a felhőtlen kék levegőben, fecskefarku kányák köröztek, barnás színű tollukon a nap néha meg-megcsillant.

Elöttem a zöld füben, két különös színű és formájú egérféle folyton játszott. Hol itt, hol ott tüntek fel. Néha két lábára állva kíváncsian megnéztek. Különös zöldszínű nagy bogarak az előttem álló vastag mohával befedett fa tövében, bujósdit játszottak. Alattam az Obb folyó, mint valami nagy, széles fehér szallag, kigyózott, a végtelen erdők közt északnak. Felette a fehér sirályoknak százai keringtek. Egyik részük a habokon ülve kényelmesen ringatta magát.

A kis magaslatról, ameddig a szem ellátott, jobbra-balra mindenütt, száz és száz kilométeres területeken gyönyörű szálás havasi fenyőerdők. Mint erészember, szinte irigyeltem ezt a felbecsülhetetlen kincset ettől a nemtörődöm néptől, mely a minőségét egyáltalán nem becsülte semmire. Például a teljesen szumentes, sárgás-fehérszínű, csontkeménységű és simaságú, rendkívül sűrű évgyűrűjű havasi fenyő egy kis részéből primitív faházat építettek, a legnagyobb részét pedig az Obb folyó partján felállított fatelepen a kényszermunkára ítél rabok tűzfának vágták fel. Ezekből a gyönyörű 10—16 méter hosszú, 30—40 cm. vastag fenyőörnkökből egész tutajparkok heverték a folyón. Ezekre is természetesen a fenti sors várt. Aztán láttam más helyen, hogy a vasuti talpfákat lucfenyőből csinálták, ugyancsak ott a gyönyörű urali vörös fenyőket szintén tűzfának vágták fel. Ilyen száz és száz példa volt. Ha aztán kezdtem nekik magyarázni az ellenkezőjét, akkor rendesen bölesen reávták, hogy szorovonó (mindegy). Ezzel aztán el is volt minden intézve. Nem volt velük mit beszélni.

A fübe fekve előveszem a eszma szárából az orosz térképet, előttem kiterítve kezdem tanulmányozni. Amikor legjobban bele vagyok a térkép tanulmányozásába merülve, a fejem felől draszt vujtye köszönes ver fel. Feltekintek, látom, hogy előttem egy mongol nő áll, rajta vászonnadrág és a hátán nyirhánéból készült kosár. Aztán ő is kíváncsian nézi az előttem fekvő térképet. Hiába, az örök asszonyi kíváncsiság, őtet is rabjául ejtette. E tekintetben ő is olyan volt, mint a távol nyugati testvérei. Figyelmesen megnéz és minden átmenet nélkül azt mondja tört orosz nyelven, ugy-e, te nem vagy orosz katona? Hiába volt kifogástalan orosz katonaruhám, ő mégis a mindent meglátó asszonyi szemével felismert. Hogy a beszédet más tárgyra tereljem, dacára annak, hogy nem vagyok dohányos, kértem tőle egarettát jól tudtam, hogy van nála, mert minden keleti nő tart azt magánál. Arra aztán előveszi a nadrágzsebéből a maharkás (törött dohány) zacsokót, félív papirból egy darabot letép, tölesér formára megesinálja, a dohányt beleönti és átadja ezzel a szóval: Adok, adok, de ne gondold azért, mert szeretlek, hanem mivel fogoly vagy; jól tudom,

neked ez nincs. A szép fekete, mandulavágású szemével sajnálkozó szomorúsággal néz rajtam végig. Aztán kikérdez minden családi állapotomról és azzal köszönve, a mongol fajt jellemző andalgó menéssel tart a város felé.

Még jó darabig élvezem a finom, illatos levegőt, az istenáldotta erdei csendet. Az alattam kanyargó Obb folyónak bucsut intve, lassan, szomorúan indulok az emberi örvény, a tömegek felé, vissza a taposó malomba, a mindennapi robotoló életbe.

Amint lassan haladok, önkénytelenül arra gondolok, vajjon mikor üdvözölhetem a szép május elsejét otthon, a mi kedves, szép, meghitt erdeinkben, ami bizony a madárdaltól sokkal hangosabb, mint ez a vég nélküli szibériai óriási erdőterület.

A városhoz közelebb érve, mindig több és több ópiumszívó társaságot láttam a füben elterülve, hülye arkifejezéssel. Ugyanis az orosz hatóság erősen tiltja az ópium élvezetét s így annak a rabszolgái az erdőkbe mennek ki és ott hódolnak a szenvedélyüknek.

A faváros utcáiba beérve mindenütt vig harmónika- és balalajkaszó. Vigság minden ház előtt. Egy csapat menetelő katonaság, vig ének és közbe éles füttysivítások mellett vonul az utcán, félmeztelen mongol gyermekektől kísérve. Gyönyörű, csupa selyem és bársony egyes fogatok, csillogó acél, gummikerekkel, robogva gördülnek az egyenes, széles utcákon. Különös ellentét, a szenny és piszokkal szemben. — Egyes helyeken nagy távolságra egy-egy hatalmas termetű eszmas orosz rendőr, fekete zsinóron nyakába akasztott revolverrel, oldalán nehéz rézveretes karddal, unottan szemléli az utca forgalmát. Ugyan a jámbornak nem sok dolga akad, mert ott a lárma, csoportosulás, ének, szerencsejátékok, aztán a nők után a trágár megjegyzések, mind nem számít semminek. A lopás, verekedés pedig ismeretlen fogalom.

A tábor kapujához érve, már messziről hallom, amint a cigányaink bent, szebbnél-szebb magyar nótát játszanak és köröttük hullámszik a változatos tábori élet.

A kuglizó is döng fáradhatatlanul tovább, mellette a nemzetközi társasággal. Hogy a kép teljes legyen, ott áll az egyik szakállas orosz ör is, ferdesarku rossz eszmaiban, amint a játszókat szájtátva bámulva, szájában az elmaradhatatlan maharkás cigarettával.

Nemsokára megkezdődött a rendes esti poverka (sorakozó), a számlálás és névsorolvasáshoz. Ami, megjegyzem, a mi szemünkben mindig multságos látvány volt. Ugyanis öt-hat orosz katona a közembertől kezdve a tisztig, mindegyik magának külön-külön olvasta a glédába állított plenit (fogoly) ennek végeztével az eredmény sohasem egyezett. Utána aztán nagy veszekedés. Két-háromszori eredménytelen kísérletezés és veszekedés után hozták a számoló gépet. Na, végrevalahára meglett, jól-rosszul a számlálás. Hozzávetőleg az eredmény is némileg egyezett. Utána a nagy számovár mellett, családi kibékülés. Ez napról-napra így ment, a fogolytársaság nagy gaudiuma mellett.

A névsorolvasásnál a tudomány már esődöt mondott. Először is a magyar nevet se leírni, sem pedig kimondani nem tudták. Másodszor pedig az a jó szokása megvolt a legtöbb honfitársamnak, hogy minden nap más-más neve volt. Nyelvtörőbnél-nyelvtörőbb.

Bosszankodott is eleget, ha ugyan az orosz bosszozkodni tudott, a táborparancsnokság azon. Nem értette soha, hogy miképp jelenhetnek meg egyik napról a másikra teljesen új fogolytranszportok, amik nyom-

talantul tűnnek el, dacára annak, hogy se nem hoznak, se nem visznek. Így a pontos fogolylétszámot soha sem tudták összeállítani. De azért a poverka rendületlenül mindennap meg volt tartva, a fogoly társaság nagy mulatságára.

Lassan, lassan alkonyodott, a visszalévő kis esti világosság, gyorsan hátrált a sötétség elől, Fent, a szibériai égbolton, a csillagok kezdték tűz szemüket hunyorgatni és mindig élesebben ragyogtak.

Valahol messziről halk balalajka szó és szomorú orosz ének hallatszott.

A tomszki fogolytáborra ráborult a esend és az álom jótékony gyors szárnyán legtöbbje, az övéihez visszatért.

Viharvert.

Álom-e vagy való

*Égy fenyves Erdőnek árnyas közepébe
Fáradt testének pihentetésére,
Roskadtt öreg ember, mohfedte padkára
Letelepedve gondol ifjú korára.*

*Kin, szenvedés, nyomor, sok küzködés árán
Ím ide ért el, hogy mohfedte padkán,
Verejték gyöngyeit törli a homlokán,
S csendesén rágódik, kenyéren, szalonnán.*

*Majd meg zsebébe nyúl, s kivesz egy lapot
Pápaszemet tesz fel, s úgy néz egy nagyot.
Szarvas fejet lát ott erdő közepében,
Szövetség szaklapja, olvassa kedvetlen.*

*„Az Erdő” — „Szövetség” — ezt még csak megértem,
De hát már most ezek, mit akarnak velem?
Nyomorult életem idáig tengettem,
Vénségemre most már minek ez én nekem?*

*Magában öregünk ím így elmélkedett,
Míg e közben, szépen el nem szenderedett,
Álmában a betűk óriások lettek,
S a fenyőfák között széjjel széledeztek.*

*A fenyő ott az erdőn. szóba állott velük
S kérde a betűket, mért van oly jó kedvük,
Lám mily rossz a kedve mindig az öregnek
Ha messziről látják, már is meg remegnek.*

*Nem csoda barátim, így szólnak a betűk,
Magára hagyatva kínlódik öregünk.
Egész életén át az „Erdőt” járta,
De a tanulságot benne meg nem látta.*

*Biz igaz nem látta, szóllott a vén fenyő
Nem tudja miben, s hogy hol van az erő;
S a természet csodás szép harmoniája
Mint testvér, testvér mellett áll az erdő fája.*

*Nekünk is megvan a sok ellenségünk,
Sokan sűrűn növe, ez az erősségünk.
Egymás mellett állunk s össze kapaszkodunk
Sok ellenségünkön, így van diadalunk.*

*Sűrűn, sokan együtt védjük a friss hajtást
Széldöntés ellen védve gyengébb pajtást,*

*Nap, mint nap mindezt, az ember is látja,
Nem éri fel ésszel, s elpúsztul magába.*

*Szólt a vén fenyő, a betűk intették,
Álmában az öreg szörnyen restelkedék.
Beborult az égbolt, villámlott ézzengett,
Álmából az erdész hirtelen ébredett.*

*Első pillantása „Az Erdő”-re esett,
Megérté az álmát, s meg a „Szövetséget”
Nem pusztulok így el magamba maradva,
Zászló alá állok én is a nagy harcra.*

*Barátim, kartársak, kenyeres pajtások,
Szeretettel én is, most közétek állok
Szébb és jobb jövőnkért, sok kis családukért
Küzdjünk együttesen boldogulásunkért.*

Czakó Ferenc erdőőr.

A fegyver használatáról

A hatóságilag felesketett erdőőrök jogositva vannak az 1879. évi XXX. t.-c. 40. paragrafusában értelmében szolgálatukban, mint közbiztonsági közegek lőfegyvert viselni.

Fegyverhasználati szabályzatok:

A szolgálatot teljesítő hatóságilag felesketett erdőőr, a szolgálai fegyver használatára jogositva van az ellen:

1. Aki őt nyiltan, vagy orvul, élete vagy testiépsége ellen irányuló szándékkal megtámadja.

2. Ha tettenért, vagy alapos gyanúval terhelt egyén felfegyverkezve lévén, az előzetes felszólítás dacára magát önként meg nem adja s illetve a nála lévő fegyvert, vagy más életveszélyt okozható eszközt, a felhívás után el nem dobja, vagy esetleg védett helyzetéből előjönni vonakodik.

3. Aki figyelmeztető utasításainak, őt szolgálata teljesítésében meggátlandó, tettelesen ellenszegül.

4. Aki mint többször büntetett kárttevő előzetes felhívásra az erdőből eltávozni nem akar, s az erdőből való kivezetés ellen tettelesen ellenszegül.

A fegyverhasználat joga azonban feltétlenül megszűnik mindazon esetekben, midőn a kárttevő a netalán megkísérelt ellenállást, vagy támadás után magát megadja, vagy megfutamodik.

Általában azokban az esetekben is midőn a fegyverheznyulás feltételeinek egyike vagy másika fenforog, az erdőőr fegyverét csak azután használhatja, miután minden enyhébb eszközök alkalmazása eredménytelen maradt s még akkor is a legnagyobb kimérettel és csak oly mérvig, amely a támadás visszaverésére, vagy az ellenállás legyőzésére elkerülhetetlenül szükséges. A fegyver tehát mindenkor óvatosan használandó, különös figyelemmel arra, hogy az ember élete lehetőleg kiméltessék és szükségtelenül veszélynek ki ne tétessék.

Ehhez képest és amennyiben azt a viszonyok megengedik, előbb a kevésbé veszélyes fegyver (szurony) használandó, mire nézve határozó befolyással bír még az is, vajjon az ellenszegülő szintén fegyverrel és pedig milyennel, vagy milyenemű testisértést okozható eszközzel van ellátva.

Ha a fegyvernek a fent elősorolt esetekben történt alkalmazása folyán az ellenszegülő súlyos testi megsértése következett be, az illető erdőőr köteles azonnal intéz-

kedni, hogy a megsértett egyén a legközelebb fekvő biztos helyre szállíttassék és ott a viszonyok által nyújtható ápolásba részesíttessék.

Ezenkívül kötelek az erdőőr a fegyver használatát, ha ez súlyos testisértést, vagy halált okozott, az illetékes közigazgatási bizottsághoz mindenkor haladéknélkül bejelenteni, a lőfegyver alkalmazását pedig akkor is, midőn az illető egyén meg nem sérült, vagy könnyű sebbel a helyszínéről elmenekült.

Halál esetén a tényálladék felvétele véget az illetékes járási főszolgabírónál is jelentés teendő. (F. M. 1895. évi 72.086. sz.)

Az előbbieket szerint tehát a hatóságilag feleltetett erdőőrök, csakis a fentebb elősorolt 1— pontban körülírt esetekben, amidőn t. i. elsősorban életük vagy testi épességük van veszélyeztetve, jogosultak szolgálati fegyverük használatára, nem áll jogukban azonban fegyvert használni, ha ezen esetek egyike sem áll fenn, vagy ha a kárttevő magát megadja vagy megfutamodik.

Nem terjed ki továbbá a fegyverhasználati jog a hatóságilag fel nem esketett erdőőrökre és erdőszolgákra. Ennekfolytán az uradalmi erdőőrök a fegyverhasználat körül a legnagyobb óvatosságra figyelmeztetnek.

Az árva vadgalamb

Lueskos esős őszi nap volt. A sárból alig birta az ember a lábát kihuzni. A kis falu esendes volt, s esendjét nem zavarta más, csak az eső egyhangu csepergése. De volt egy olyan helye is a falunak, — ahol az őszi eső egyhangu csepergése nem hatott melankólikusan az élők-re, sőt jókedv és vidámság uralkodott ott, az ős és eső dacára is, — az erdészlak. Eladó lányai voltak az erdésznek, bezzeg vigan voltak azok mindig akár eső, akár nap-sütés járta. Boldog rég mult jó idők. Az óra már elütötte az éjfélt, amikor a cigányzene halkan megszólalt a kiskertre nyíló ablak alatt: „Megérdemli az a lány kiért sáros a esizmám“... Két szál gyufa, meg egy lángoló leányszív fogadta az ifju vadász éjjeli zenéjét. Másnapra már azt suttogták a faluban, lám, lám, férjhez megy a kisasszonyka. Amint az már az életben szokásos a zord apa hallani sem akart róla, hogy holmi jáger félének odja a leányát, legdrágább kincsét. Jágerhoz nem adlak! Nem bizony! Morfondérozott az öreg erdész. De hát hiába a macska kölyke mégis csak egeret fog. S így esett, rövidesen megtartották az esküvőt. Szép volt, igen szép. A nászut volt a legszebb, mert rövid volt, csak a szomszéd kis községik tartott, de felért tiz nápolyi, vagy velenceivel. Nincs is annál szebb élet, mint amikor vadászlegényt szeret a lány.

Betartottam amire megesküdtem, hogy soha el nem hagyom, nem is hagytam. Hóvihar, fergeteg, záporosó, égzengés, lehetett akármiyl zimankós az idő járása, csak együtt talált az mindig vele. Vaddisznólesre, szalonkára mindig együtt jártunk. Egyszer egy éjjeli vaddisznólesen leültet engem az uracsám egy tuskóra, míg ő előre ment a förtésekhez. Lélegzetfojtva lestem, vártam. Egyszerre csak durr! Meg sem mertem mukkanni, a szívem a torkomban zakatolt. Uram Isten! Agyarát esattogtatva a megsebzett vadkan ott rohant el mellettem. Csak most szabaduljak te jó Isten, nem jövök én többé lesre, futott át a gondolat agyamon. De a fogadás nem sokáig tartott, másnapra el volt felejtve a nagy ijedség, csak megint ott lógtam a kis uram karján, de már nekem is volt fegyverem, csak épen, hogy nem mertem volna elsütni még a Dárius kincséért sem.

Igy telt el egy-két rövid kis esztendő; őszre tél, téle tavasz. Megjött a szalonka, de megjött a gólya is. Melegen süttött a nap. Hamarosan beborult az ég, rettenetes nagy zivatar mutatkozott, dörgött, villámlott és derü nem jött többé a borura... Kicsi magzatom fölé hajolva, zokogok. Hajnali 4 óra, dobperreg... Talpra magyar, hi a haza... Vért szomjazik a föld... Egy láthatatlan kéz kegyetlenül szakítja el mellőlem az én jó uramat... elsőnek, elől rohant... el a háboruba s én félőrülten, eszeveszetten kiabáltam, megfogadtam, hogy soha el nem hagyom. Most is látom még, amint vissza-vissza integet és hallom egy-egy biztató szavát, amit már a szél kapott el s hozott hozzám. Szeretni... téged... gyönyörű... szép... hazám!

Melankólikus, borus azóta az ősz, s a tavaszban nincs már szalonka les! Tél van, hideg tél! Kis fészünk lerombolva, a kisfiókák ki erre, ki arra elszállva. Egyedül busulva gondolok reá és várom vissza a vadászomat. Hol van? Merre jár! Hová lett? Ki tudja? Meghalt? Nem: Szelleme élnifog, a késő unokákban.

*Égbenyúló hegyek alján áll a kis erdészlak
Behallatszik a bűgása egy árva vadgalambnak,
Bánatos asszonyszív, pengeti akkordját
Megérte a kis galamb szomorú panaszát.*

*Bánatunk egyforma, gyere hát beljebb
Sírjunk együtt ketten, ne hallják el messzebb.
Nem így volt az akkor régen
Mikor még muskátli nyílt a cserépből!*

*Mikor a kis kertünk tele volt virággal
Mikor messze zengett innen a vadászdal.
„Vadászlegény tölgyfa bokrétája
Ráhajlott a babája hófehér vállára“ ...*

*Fehérbe öltözve állt ott az erdészlány,
Gyönyörű myrthus ág díszlett a homlokán
Rázendít a cigány a régi nótára
Vadászlegény tölgyfa bokrétája ...*

*Elhallgatott azóta régen az a nóta
Szomorú hírt hozott, harctérről a pósta
Bátran harcolt, vitézül, s meghalt a jó pajtás,
Fájó szívvel értesíti egy hűséges bajtárs.*

*Nem hallik már azóta gerlepár bűgása
Ráborult mindenre a bánat éjszakája.
Kihalt a természet, nincs vége az éjnek,
Mintha mindenhol csak temetnének.*

Özv. Perényi Miklósné

Lapunk mult havi számába becsuszott sajtóhibák kiigazítása. 2. oldal, 1-ső hasáb 3. sorában *nyárfáin* után *nyáron* szó olvasandó, ugyanott a 4. bekezdés utolsó sorában *b-kaseprühöz* helyett *bábaseprühöz*; 2. oldal, 2. hasáb 1. bekezdése 2. sorában *oszlódó* helyett *osztódó*; ugyanott a 10. sorban *növekedne* helyett *növekednek* olvasandó; ugyanott a 3. bekezdés 8. sorában *fagyókér* helyett *fögyökér* olvasandó; 4. oldal, 1. hasáb 3. sorában *de megfigyelés szerint után csak nagy ínség idejében*. „Kolbenbeyer főerdőmérnök a császármadarat is a fagyöngyevők közé sorozza.“ Bock főerdőmérnök megfigyelése szerint a *fácán stb.* olvasandó. Ugyanott a 2. bekezdés utolsó sorában (*Under The mietletoe*) olvasandó (*unden The nistletol*) helyett.

Az erdőn

Erdő... mily csodás fogalom. A jónak, szépnek, igaznak és mindannak fenséges összességét jelenti, ami életünket boldoggá, vagy legalább is elviselhetővé teszi. Mennyi — soha vissza nem térő — feledhetetlen napnak drága emléke kél szivünkben és tör elő lelkünk legmélyéről, ha az „Erdő“-re gondolunk... hiszen már gyermekkorunkban is legboldogabb napjaink voltak azok, melyeket kedves „Erdő“-inkben — gondtalan bolyongással, pillangókat üzve és ezer színű vadvirágot tépve — töltöttünk. Emlékszem... mily nagy hatással volt rám — gyermekkoromban is — az Erdők titokzatos esendje, békessége, szépségének varázsa és esodálatos élete, mely időtlen időkhöz, szédítő évezredek óta folyik a természet kérlelhetetlen törvényeinek örök és igaz teljesülése szerint.

Mennyi felbecsülhetetlen drága értéket rejt magában az erdő, amelyeket rajta kívül hiába is keresnénk. Isten alkotó erejének milliónyi remekét s az áldott békés séget az emberek városaiban ugyan hol is találánk? Az erdő szépségei, értékei megtanítanak bennünket ezernyi fenséges és örökérvényű igazságra. A költők és művészek halhatatlan nagyjait ejtette hatalmába és ihlette meg az erdők varázsa, az Emberiség legnagyobb szellemóriásai kerestek és találtak az Erdők mélyének esendjében áldott békességet, amely lelküket a magasba törni segítette, halhatatlan műveik megalkotására szellemüket képessé tette és amelyből eszméik kiviteléhez erőt és gondolatot merítettek. A művészetnek és tudománynak megszámlálhatatlan remekét az Erdő hangulatának és a fogékony emberi lélekre való hatásának köszönheti az Emberiség.

E szerencsétlen évszázad Emberének, különösen a nagyvárosok háztengerében vergődő, mindennapi kenyérért kétségbeesetten harcoló Embernek éreznie kell, hogy élete nem egyéb ideg- és észbontó hajszánál: tet-teiben, munkájában, szórakozásaiban és szenvedélyei-ben alig találhatni valamit, ami természetes — tehát helyes — volna. A mai kor meggörnyedt, idegbe-teg, sápadt, a kenyér, a pénz, az élvezetek utáni féke-vezett hajszában elesigázott szánandó Embere, már kezdi belátni azt, hogy ha elvesztette is önmagát, ha a létért, a pénzért, a kenyérért folytatott irtalmatlan marakodásban már elfáradt, ha felbomló idegzete már nem bírja tovább, ha lelkét összetörték, a szívet meg-rugdosták és kihalt már belőle minden szép, jó és igaz iránti fogékonyság, sőt már az Istenfélelem és az Isten-be vetett hit is, akkor mindezeket az elvesztett kinese-ket sehol, semmi áron, soha vissza nem szerezheti, csak az Erdő az az Istentől áldott hely, ahol még vissza-kaphatja azokat. Az Erdő a maga szépséges varázssá-val mindent virágba borító pazar pompájának kápráz-tató fenségével és lelket lebilincselő békéjével a ter-mészet őserjének hatalmas megnyilatkozása; lenyü-gözi az Embert és a helyes, a jó és az igaz örök tör-vényei előtt meghajolni kényszeríti. Több alkalommal láttam a nyári hónapok alatt lelkészeket, orvosokat, mérnököket és a szellemi és társadalmi élet legelsőbb-jeit — heteken át — az Erdőben tanyáznai: arcuk su-gárzott, szemük csillogott a boldogságtól — egész lé-nyükön meglátszott, hogy újra önmagukra leltek — az Erdő varázsa csodát művelt velük: meggörnyedt hátuk kiegyenesedett, nyugtalan tekintetük tiszta lett, mint a gyermekeké, rángatózó — folyton csak a kenyérért, pénzért és haszonért izguló — idegzetük megpihent,

megnyugodott s olyanok, kik a gondterhes küzdelem-ben soha imádkozni rá nem értek, most az Erdő meg-tanította őket újból hinni és imádkozni is, mert az Er-dőben minden fűszál, a legparányibb bogárka s a leg-kisebb kis virág élete is mind, mind az Örökké való Isten teremtő erejének fenséges és hatalmas megnyi-latkozása. A virágocska szépségével, kedves illatával, a bogárka titokzatos zümmögésével, bámulatos életé-vel, a madárka művészi énekével, a harmatesöpp tűn-döklő szemének ragyogásával, mind Teremtője akara-tát cselekszi s a legkisebbnek pusztá létezése önmagá-ban véve is imádság. És az Önmaga és kulturája elől az Erdőbe menekült modern Ember, Isten dicsőségé-nek e természetes és csodás templomában nem von-hatja el magát, nem zárhatja el elfásult lelkét, mind e sok szépség megalkotójának, az örökkévaló Istennek megismerése elől. Minden szeretetünkkel szeressük mindnyájan az Erdőt és ne csak szolgálati kötelesség-ből védjük meg ellenségeitől, hanem szeretetből is mert nemsak intelligens rajongói, hanem sajnos tudatlan és gonosz ellenségei is vannak, akik nincsenek annak tu-datában, hogy az Erdő, a Természet s az Isten lerombol-hatalan nagy és igaz, örök temploma.

Kovanez Ferenc,
m. kir. erdészeti altiszt.

Helyreigazítás. Ügyvező elnökünk hivatalos távol-léte miatt lapunk multhavi, 5-ik számában közölt hir-de-tésbe sajnálatos sajtóhiba esuzott bele, amennyiben el-térőleg az előzetesen kiadott értesítéstől Tomasovszky „Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói“ című kézi-könyv ára tévesen szedetett. Helyesen és az előállítási költségeknek megfelelően fűzve 4 P. Kötve 5 P. A MEOSz. tagjainak részletfizetésre 3 P.

FIGYELEM!

Folyó évi július hó elején megjelenik egy új gyakorlati kézikönyv, erdészeknek, vadászoknak nélkülözhetetlen.

Címe:

Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói.

Irta:

Tomasovszky Imre
miniszteri tanácsos.

Megrendelések a kiadó: MEOSz-hoz küldendők. Ára fűzve 4 P, bekötve 5 Pengő. Könnyen zsebben hordható, szolgálat közben igen jó gyakorlati utmutató.

A MEOSz tagjai 3 P-ös kedvezményes árban kapják részletfizetésre is!

Kérjük az olvasható és pontos címmel írott megrendeléseket az „Az Erdő“ kiadóhivatalának Miskolc, Pénzügyi palota III. emelet 55. mielőbb beküldeni, mert csak korlátolt példányszámban lesz kiadva.

Béri Balogh Ádám

Szekszárd városa mellett levő emlék fájáról

II. Rákóczi Ferenc kuruc fejedelem idejéből tudjuk, hogy Béri Balogh Ádám mily nemes, hős és vitéz vezére volt a magyar hadaknak, hisz még a nóta is megemlékszik róla: „Balogh Ádám a nevem, ha vitéz vagy velem“!...

Béri Balogh Ádám II. Rákóczi Ferenc dandárnokának hősi emléktáblája Szekszárdtól délre kb. 1 km.-re az országút mentén egy öreg szilfa (Ulmus Campestris) mellett van felállítva, mely szilfáról különböző népmondák szólnak, melyek közül hármat ide iktatok:

1. Egyesek szerint ez a fa már nagy fa volt, mikor Béri Balogh Ádám az ellenség elül való menekülése közben e fa alatt megpihent, ahol az ellenség utólérte és kinos fogságba hurcolta, majd pedig kivégezte. E fát pedig a nép apraja, nagyja Béri Balogh Ádám iránti tiszteltből becsben tartja.

2. Mások szerint, ezen helyen sebesült meg Béri Balogh Ádám menekülés közben, mely helyet egy szilfabokorról tört gallyal jelölt meg és ezen galy megeredt és belőle fejlődött e nevezetes fa.

3. Még mások szerint Béri Balogh Ádám emlékére ültetett e fa azon a helyen, ahol az ellenség elfogta. Az emléktáblán a következő olvasható:

„Ezen a helyen fogatott el 1710-ben

BÉRI BALOGH ÁDÁM

II. Rákóczi Ferenc dandárnoka,
ki hős tulajdonságait a hon és a szabadság szent szeretetével egyesíté s elvhüségéért kegyetlen vértanuságot szenvedett.

Örök tisztelet emlékének!

A HAZA MINDEN ELŐTT!

Báró Augusz Imre megrendeléséből készíté:

Jilk László Szekszárdon, 1882-ben.“

E fa 1710. óta sok viszontagságon ment keresztül. Egyizben nagy vihar törte le ágait és csak rövid csomk maradt meg, mely azonban újra kihajtott és ma két elég erős ága van, melyek, mint két ölelő kar, alacsonyán a föld felett mintegy 1—2 méternyi magasságban állnak széjjel az országút mellett. A fa belseje ki van égetve és közel 1 m. átmérőjű odut tár elénk. Levelei sötétzöldek élniakarást elárulva, valamint évszázados korát és egy hős emlékét hirdetve.

Rauch Ferenc jár. erdőőr.

NYUGTÁZÁSOK:

Spettmann János min. tan. és Szepessy Arthur erdőtanácsos urak „Segélyalapunk“ javára szánt pénzküldeményét hálás köszönettel nyugtázzuk.

Egy nevét feltüntetni nem akaró erdőtiszt 3 pengő küldött „Segélyalapunk“ javára, hálás köszönettel nyugtázzuk.

Szerkesztői üzenetek

Füredy László Tarodfa. Küldött összeggel úgy az Ön, mint Graczer tagtárs tagdíja a f. évre rendezve van. 1—1 pengőt temetkezési alapra könyveltünk. Sziv. üdv.

Jacsmarik Barna Mátraballa. Küldött összeget úgy az Ön, mint Bagi kartárs javára számoltuk el.

Gregán János Hollókő. Szövetségünk tagja lehet, ha a lapjához mellékelt belépési nyilatkozatot pontosan kitölti, beiratási díj 2 pengő, évi tagdíj 14 pengő, ennek ellenében a lapot díjtalanul kapja. Temetkezési alap beiratási díja 1 pengő és a halálesetenkénti hozzájárulás 50—50 filér, ezideig 3 haláleset fordult elő. — Sziv. üdv.

Vizner Sándor Budaörs. Küldött összeget megkaptuk és rendeltetése szerint mindnyájuk javára számoltuk el, fáradozását hálásan köszönve szívélyesen üdv.

Bugri József Nyergesujfalu. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk; temetkezési segélyalapnak Ön tagja, legfeljebb csak sajnálatos tévedésből maradt ki a neve lapközleményünkből.

Schwentner Antal Nagykovácsi. Temetkezési segélyalapunk tagjainak névsorából tévedésből többen kimaradtak, így Ön is.

Deák László Debrecen. Küldött összeget úgy Molnár B., mint az Ön javára elszámoltuk.

Habna József Győr. Küldött összeget kimutatása szerint elszámoltuk illetve helyesbbitettük. — Sziv. üdv.

Szöllőssy Sándor Salgótarján. Küldött összeget Fekete J. és Szabó F. kartársak javára kívánsága szerint számoltuk el.

Varga Ferenc Pécsvárad. Küldött összeget Szabó Elek, Szabó József kartársak javára is kívánsága szerint számoltuk el, lap meg.

Vasváry Vilmos Pilisszentlászló. Küldött összeget Ön és Kósa F. javára elszámoltuk.

Pintyili László Mocsolyástelep. Küldött összeget Ön, Szőke, Szabó Lajos és Boldizsár kartársak javára elszámoltuk.

Hugli Pál Egerbakta. Küldött összeget Mata L., Fehér S., vitéz Koróssy A., Prókay J. és az Ön javára kívánsága szerint elszámoltuk.

Tóth J. Kaposvár. Küldött összeget Mezey Gy. kartárs javára számoltuk el.

Schneider Ernő m. kir. s. erdőmérnök, Székesfehérvár. Küldött összeget Varga János javára számoltuk el. Sziv. üdv.

K. Tóth Tamás Pilisszentkereszt. Küldött összeget Ön, Bóznér, Grellneth, Varga és Pölöskey kartársak javára számoltuk el. — Sziv. üdv.

Kapoli Pál Letenye. Küldött összeget Héber I., Bedő N., Kálmán A. és az Ön javára számoltuk el.

Vasváry József Tapolca. Pénzküldeményét kívánsága szerint, javára elszámoltuk. — Sziv. üdv.

POLGÁR KÁLMÁN FIA
ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE
BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.
ÓRÁK 5 évi jótállással!
Ékszerek 14 kar. aranyból **hat havi lefizetésre!**
KÉRJEN AJÁNLATOT!
JAVITÁS! VÉTEL! CSERE!
Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

Siphovics János Felnémet. Küldött összeget Berzevici J., Eged J., Bartha Gy. és az Ön javára elszámoltuk.

Korponay D. Szombathely. A küldött összeget kivánsága szerint számoltuk el, az az 7 pengőt tagdíjra és 3 pengőt temetkezési alapra. E szerint tagdíjja f. é. június hó végéig rendezve van. Címváltozást feljegyeztük.

HIRDETÉSEK

Kitünő bizonyítványokkal ellátott, 25 éves, erélyes, szakvizsgázott erdőőr, aki ezideig is nagy uradalomban, nagy kitermeléseket és felújításokat vezetett, azonnali belépésre állást keres. Ajánlatokat a kiadóba kér „Ott-honom az Erdő” jelégre.

Allást keres azonnali belépésre erdőri és vadöri iskolát végzett, az erdészet és vadászat minden ágában jártas 26 éves nőtlen egyén. A szolgálat érdekében időközbe megnősülhet. Szíves megkereséseket „M megbízható” jelégre a szerkesztőség továbbítja.

Vételre keresek Szil, Nyár, Kőrös, Tölgy, Eger és Hárs rönköket (egyébb lombfából és esetleg fűrészelt anyagot is). Königsberg Bernát Budapest, Lipótkörút 11.

Szakvizsgát tett erélyes erdő- és vadőr, jó bizonyítványokkal, azonnali belépésre állást keres. Címe: ifj. Kovács Lajos, Mándok (Szabolcs megye).

Erdő- és vadöri iskolát végzett, 26 éves, nőtlen egyén, ki az erdészet és vadászat ágaiban jártassággal bír, erdőri állást keres. Szíves megkereséseket a kiadóhivatal továbbítja.

Május 15-ére állást keres egy 37 éves hadiözvegy, kinek 8 éves leánykája van és erdész özvegye. Szerény díjazás mellett, jó bánásmód. Lehetőleg falura vagy nagyobb pusztára, erdőtiszti, gazdatiszti vagy földbirtokos családdhoz. A háztartás minden ágában jártas és kitűnően főz. Cím a kiadóban.

Allást keres 23 éves szakvizsgázott, nőtlen erdőőr, magyarul és németül beszél. Címe: Dürvänger Adrás erdőőr, Mágócs, (Baranya megye).

38 éves, róm. kath., családos erdőőr kitünő bizonyítvánnyal, 20 éves erdőgazdasági gyakorlattal, magyarul, németül, szerbül és tótul beszél, nagyobb erdőgazdaságban 1928 április 1-re állást vagy alkalmazást keres. De azonnal is elmennék. Cím a kiadóhivatalban.

Szakvizsgázott erdőőr, ki az erdőgazdaság minden ágában jártas, megbízható, szorgalmas és erélyes jó bizonyítványokkal azonnalra állást keres, címe: Mihályi Jenő erdőőr Nádasd. Vas m.

Erdő- és Vadöri szakiskolát végzett 32 éves nő, erélyes erdő- és vadőr, ki vadtenyésztésben és az erdőgazdaság minden ágában nagy gyakorlattal bír, azonnali belépésre állást keres. Címe: Sztolár István Ujdiósgyőr, Szabadság-utca 2.

Hazai és slavoniai tölgy-makk, az összes lombfa és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfagyapot: maggaskőrös, juharmagok, akác-mag. Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgy-makk. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! 4 é. is. lucfenyőcsemete tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék
ingyen!

Kőszeg (Vas megye)

Elsőrangú

**valódi sárgabarackpálinka
különlegesség**

Ár literenkint P 4.60.

**Nagyobb mennyiségnél megfelelő
árengedmény.**

Egyedüli képvisellete az ország területén:

Lehóczky János

Budapest, V., Alkotmány-utca 6.

Tagoknak és előfizetőknek az álláskereső és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:

NÁDASKAY RICHARD
a MEASZ ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

A falopások felderítéséről

Ninesen egyetlen szakkönyvünk, sőt még egyetlen cikket sem olvastam olyat, amely e reánk nézve fontos témát felölelné, hogy miképpen is lehetséges a fatolvajokat a legkönnyebben és legbiztosabban tetten érni és azokat az erdőtől távol tartani.

Egy esőppet sem tuzlok, ha azt mondom, hogy egy erdőaltisztnek egy jól kiképzett detektívnek is kell lennie egy személyben, hogy a folyton szaporodó fatolvajok ellen sikerrel védekezni és biztos eredményt elérni tudjon.

Tudom azt, hogy a kihágás felfedezésének nagy munkája vidékenként változhatik, de megpróbálom az általam szerzett tapasztalatokat dióhéjban összefoglalva elmondani, — abban a reményben, hogy az életbe kikerülő ifju kartársaimnak teszek ezzel némi szolgálatot.

Hogy az idősebb kartársak sikerrel védekeztek eddig is a körmönfont tolvajok ellen az önként érthető, mert hosszú évek során át szerzett tapasztalatuk és megfigyelésük útján megismerték a fatolvajok eselszövő furfangját, de ehhez, amint mondtam, idő és fáradságot nem ismerő szorgalom, kitartás és bizonyos leleményesség is kell.

Előre bocsájtom, hogy az erdei kihágók, illetve fatolvajok fordított arányban állanak az erdőkerülővel szemben. Minél kevesebb valamely vidéknek az erdeje, annál több a kihágó benne. Természetes az is, hogy minél népesebbek az erdőhöz közeli falvak, avagy városok, annál több a kihágó is.

Ha az erdőaltiszt egy védkerület ellátásával bízta meg, — az legyen legelső kötelessége, hogy fáradságot nem ismerve járja be kerületének minden legapróbb részletét. Ez a legfőbb alapfeltétele annak, hogy a falopások ellen, — melyek az utóbbi években, de különösen a háboru alatt és az azt követő években

annyira megsaporodtak, — hathatósan védekezni tudjon.

Ha az erdőaltiszt az otthonából eltávozik, — lakjon az akár az erdő közepén, akár a faluban, — soha ne sajnálja az ugynevezett vargabetűt megtenni. Ugy érttem ezt, hogy lakásából kijövet soha se induljon egyenesen a kitűzött célja felé, hanem ellenkező irányba s így pár száz lépést menve, egy kört leirva folytathatja utját az eredeti célja felé.

Egyik legfontosabb, legcélravezetőbb eszköz ez is a sok közül, hogy a fatolvajt felfedezni tudja. Szól ez különösen olyan erdőaltiszteknek, akiktől már szinte félnek a fatolvajok, aki igazságos, de egyuttal erélyes is velük szemben, — az ilyen erdőaltisztet képesek elhúzódnva, észrevétlenül kilesni órák hosszát, hogy mely irányba is távozik el az otthonából.

Ily esetben a falopást elkövetni szándékozók, — abban a biztos hitben, hogy látták a reájuk nézve veszélyt jelentő erdőaltisztet egy bizonyos irányban elmenni, — teljes biztonságban érezve magukat, az ellenkező irányban dézsmálják az erdő. Természetesen annál nagyobb a meglepetés, amikor ily esetben tetten éretnek, — ilyenkor azt szokták mondani, hogy az erdőaltiszt az égből pottyant oda közéjük.

Ha tehát az erdőaltiszt kerületét már jól ismeri, tartsa legelőször is szem előtt védkerületének azon részét, — mely netalán valamely községhez, vagy városhoz közel fekszik. (A távolabb fekvőket csakis akkor keresik fel a fatolvajok, ha a községhez közelebb fekvő részekben többször tetten érettek s itt nem érzik magukat biztonságban.) Vizsgálja meg jól az ily községhez közel fekvő erdők szélén, hogy nincse-e a határtól az erdőbe befelé vezető kopottas ut, — ugynevezett tolvajut. Ha ilyeneket találna és hó nem fedi a tájat, — ugy hosszú füvet tépjen pár szálat, avagy egy vékony vesszőt törjön s fektesse ezen ösvény vagy tolvajut közepére keresztbe olyképpen, hogy a fűszálnak,

vagy vesszőnek csak két vége érintse a földet s annak közepe, amely így az ösvény közepére esik, valamivel magasabban legyen.

Figyelemmel kísérje az erdőalíz az így elhelyezett fűszálakat avagy vesszőket, amit idősebb kartársak bakternak szoktak nevezni — s ha azt félre rugva avagy éppen letaposva találja, menjen azon az ösvényen az erdőbe a lehető leglassabban és legesendesebben, (mert csak az az erdőaltiszt tud boldogulni a kihágókkal szemben, aki szellem módjára, nesztelenül eserkészve tud járni az erdőn), meg-megállva figyeljen, minden legkisebb idegen zajra maradjon mozdulatlanul, — s ha netalán ágtörést, fűrészelést, avagy fejsze-
csapást hallana, úgy osonjon lassan előre.

Soha se menjen egyenes irányban neki a fatolvajnak, hanem kissé oldalazva s lehetőleg csak akkor lépjen, amikor a zaj újra hallik, — éppen úgy lopja be a fatolvajt, akár a siketfajdot dürgés esetén az ugynevezett köszörüléskor belopni avagy az örvös galambot bűgása alatt belopni szokás.

Ha már most kihágót fogott el, legyen vele szemben igazságos, de egyszersmind erélyes is, mert a további falopások megakadályozására csakis ez az egyetlen alkalom. Az erélyes fellépést mindenkor respektálja a fatolvaj. Ha a közelben, ahol a kihágót tetten érte, esetleg régebbi fel nem derített kihágótól eredő tuskót tud az erdőaltiszt, — kísérje az elfogott kihágót oda s szólítsa fel újra erélyesen, hogy nem-e ő követte el a régebbi falopást is.

Legtöbb esetben a helyszínén a tetten ért fatolvaj többszöri kérdés után töredelmesen beismeri a régebben elkövetett lopásait is.

Ha be nem ismerné a régebben elkövetett falopásokat és a kihágónál fűrészt, avagy fejsze van, — amit indokolt esetben zálogként ugysis magához vesz a kihágót tetten érő, — úgy vizsgálja meg azokat alaposan, ugyszinte a régi felderítetlen kihágásból eredő tuskót is, — sokszor a kicsorbult vagy meghajolt fűrészelésből eredő ferde vágáslapból és bármily kevéssé kicsorbult fejsze, vagy baltáról, — illetve a tuskó vágáslapjáról határozatlan fel lehet ismerni a kihágást elkövető személyazonosságát s ha ily erős bizonyítékot elébe tárunk az amugy is megriadt tetten ért fatolvajnak, akkor fáradtságunkat siker koronázza s be kell, hogy ismerje régebbi bűneit is.

A fent említett módon felállított bakterek sok fáradtságtól és bosszuságtól mentik meg a lelkiismeretes kartársat.

Ha a kihágót elrejtőzni látja az erdőaltiszt, — tegyen úgy, mintha mit sem vett volna észre, — menjen éppen az ellenkező irányba s nagy kört leírva, lassan, óvatosan lopózkodjék a kihágó háta mögé, — így legtöbb esetben biztos az eredmény, mert az csakis abban az egy irányban figyel amerre az őt üldöző erdőaltisztet eltávozni látta.

A fatolvajok a fa levágását legtöbb esetben fűrészel végzik, csak ott, ahol nagykiterjedésű erdők vannak s ott, ahol kevés a felügyelet, ott érzik magukat annyira biztonságban, hogy a fa ledöntéséhez baltát, avagy fejszét is használnak.

Vannak vidékek, ahol a fatolvajok annyira óvatosak, hogy még a fűrészüket is faggyuval, vagy szalonnával kenik meg, hogy a fűrészelést hallani ne lehessen. Egy ritkaság számba menő megfigyelést tettem, amit a legnagyobb raffinériával dolgozó fatolvaj tett a hangtalan fűrészelés céljából. Tudvalévő dolog, hogy

az álló fa fűrészelésénél a fa koronája, mint valami hangszóró működik s a fafűrészelésnél keletkező hangot hatványozva továbbítja, mintha csak utolsó segélykiáltásával igyekeznék megszabadulni a nem természetes és időelőtti pusztulásról. Ugy látszik, ezt a fatolvajra esetleg veszélyt jelenthető és messze elhallható hangot a fatolvaj jól begyakorolt füle is felfogta s így jött rá arra a turpisságra, hogy a lefűrészelendő fára ugynevezett hangtompítót alkalmazott. Amint tetten értem az egyik megrögzött fatolvajt, — feltűnt azonnal, hogy körülbelül egy mellmagasságban annak kabátja a fatörzsre van rá csavarva és egy jó erős kötéllel szépen átkötve. Így lett azután alkalmam megismerni a fatolvajok hangfogóját is. Ugy eltompítja az ily kötés a fűrészelés hangját, hogy alig lehet azt pár lépésnyire hallani. Az ily óvatos fatolvajokat csakis akkor lehetséges tetten érni, ha az erdőaltiszt oly nesztelenül jár, mint a szellem és a szeméi a véreséhez hasonlóan minden mozdulatot már a messze távolból észre vesznek.

Amennyire csak lehetséges, kerülje az erdőaltiszt a nyilvános utakat, az erdőn kívül és a kisebb-nagyobb tisztásokon, ahol fedezve nincsen, lehetőleg ne járjon. Különösen egyenruhában és fegyveresen már messziről felismerik az erdőnek ellenségei s így sok fáradsága hiába való lesz.

Kerülje, amennyire csak lehet az agyagos, homokos, vagy sáros utat, sőt még a vakondtúrásra se lépjen. Hagyja ezen biztos lábnyomatoknak alkalmas és kedvező talajt az erdőben járkáló idegeneknek. Ha az erdőaltiszt ily tisztán kivehető és lemérhető idegen lábnyomatot fedezne fel az erdőn, — úgy ne sajnálja a fáradságot s azt mérje fel pontosan és rajzolja le magának, — azaz készítsen magának egy ugynevezett lábnyomatot. Ha kihágót fogott el s lehetséges oly irányba kísélnie, ahol ily lábnyomatnak alkalmas süppedő talaj van, úgy a kihágó elbocsájtása után mérje fel pontosan az így keletkezett lábnyomokat s azt papírra lerajzolva vágja ki s írja reá az illető nevét is. Ha az eddig felvett lábnyomatokat az ujonnan találttal összehasonlítja és teljesen megegyezőt talált, akkor a legtöbb esetben a legnagyobb valószínűséggel könnyű lesz kiderítenie a tettes kilétét, illetve személyazonosságát.

Előfordult már az az eset, hogy egy éjszaka ellopak az egyik erdőaltiszt kezelésére bizott védkerületből négy szép szál akácát.

Nedves, esős idő lévén, nagyszerűen kivehető lábnyomok maradtak vissza a levágott fák tuskóihoz közel. Az eset felderítője pontosan lemérve azokat, összehasonlította az eddig összegyűjtött lábnyomokkal és azok között egy teljesen megegyező eszmás lábnyomot talált, a házkutatást megelőző intézkedések megtartása után a gyanusítottnál megtartotta a házkutatást és az meglepően szép eredménnyel végződött. A gyanusított háza padlásán a szénába rejtve megtalálta az éjszaka levágott akácfaakat. A megrémült fatolvaj, mint egy felsőbb lényre, úgy nézett az eset felfedezőjére s csak arra kérte, hogy mondaná meg, miképp tudta meg, hogy a lopást ő követte el, s kell, hogy ördöge legyen — mondotta, — mert a sötét éjszaka őt senki az ég világon nem látta.

Ezen példával akartam csak illusztrálni, hogy mennyire is fontos ily lábnyomok pontos felvétele.

Annyiféle variációja van a fatolvajlásoknak, hogy nehéz dolog volna valamennyit felsorolni, de mint mondtam is, megkísérlem a szerzett tapasztalataim leg-

érdekesebb megfigyeléseit betübe öntve elmondani. Hogy úgy az eddig elmondottakban, mint az ezután következőkben miért használom felváltva az erdei kihágó és a fatolvaj elnevezést, — ezt készakarya teszem, mert az itten felsoroltak főképen fatolvajlások felderítésére vonatkoznak, — de ugyanezen módszer alkalmazható egyéb erdei kihágások felderítésének eseteiben is, sőt a felsorolt felderítési módozatok közül sok alkalmazható a vadászokkal szemben is.

(Folytatjuk.)

Egy követésre méltó szép tett

A gödöllői m. kir. erdőigazgatóság területén szolgáló tag- és kartársaink a multban alakított altiszti segélyegyletüket megszüntetve, annak fennmaradott vagyon álladékat beküldötték a MEOSz. segély alapja javára.

Örömmel és őszinte hálával köszönjük ez újabb adományt, elsősorban a volt segélyegyletet annak idején és bennünket a jelenben, jóindulattal és megértéssel, nemeslelkűen támogató Ivanich Ferenc miniszteri tanácsos erdőigazgató úrnak, másodsorban mindazon gödöllői tag- és kartársainknak, akik ezen tettükkel is kimutatták, hogy a MEOSz.-t és annak sok és nagy nehézségekkel és akadályokkal küszködő vezetőségét szeretettel támogatják.

Az említett sok és nagy nehézségek egyike, a csekélységnek épen nem mondható, meg nem mértés és közöny, amelyet azok a kartársak tanusítanak, akik még mai napig sem látják be annak igen nagy horderejét, hogy a MEOSz. létezik, s immár két év óta lépésről-lépésre biztosan halad kitűzött céljai felé, s ennek a végeredményben az ő érdekeiket is előmozdító szövetségnek még mindig nem tagjai.

Hisszük és reméljük, hogy az ilyen és ehhez hasonló buzdító példákön okulva bekövetkezik nemsokára az az idő, amikor a ma még kívül álló kartársaink mindannyian közénk állva, velünk együtt, kéz a kézben fognak dolgozni és küzdeni mindannyiunk és családjaink szebb és jobb jövőjéért.

Itt adjuk közre a vonatkozó jegyzőkönyvet és köszönettel nyugtázzuk a beküldött Egyszázötvenhét (157) pengő 90 fillérnyi készpénz adományt.

Jegyzőkönyv

Felvétetett a gödöllői m. kir. állami és korona uradalmi erdőigazgatóság iktatójában 1928. évi június hó 10-én, a gödöllői Erdőigazgatóság kerületéhez tartozó erdőaltisztek által, segély alapra összegyűjtött pénzüsszeg hova fordítása tárgyában, alulírottak jelenlétében.

Till Gusztáv m. kir. főerdőőr — mint a gödöllői erdőaltiszti egyesület ideiglenes elnöke — előadja, hogy Öméltósága Ivanich Ferenc miniszteri tanácsos ur, aki annak idején elsősorban fáradozott azon és adományozott arra, hogy egy altiszti segélyegylet létesüljön az igazgatóság kerületében, beleegyezését adta ahhoz, hogy az összegyűjtött segélyösszeg, a Miskolcon létesült Országos erdőaltiszti segélyalap javára elküldessék.

Öméltóságának, az altiszti kar sorsa iránt tanusított kegyes jóindulatáért, fáradozásáért és áldozatkészségéért, ez uton köszönetet mondunk egyhangulag.

Továbbá előadja, hogy a másolatban idecsatolt felhívására az érdekelet kartársak aláírásukkal szintén hoz-

zájárultak ahhoz, hogy az 500 koronáról szóló hadikölcsönkötvény és a meglévő készpénz a miskolci Országos Erdőaltiszti Egyesület segélyalapja javára elküldessék; kivéve Ottó Ferenc főerdőőrt, aki a fent említett kötvény és pénzüsszeg átadásához azzal a kikötéssel járul hozzá, hogy ha a „Measz“ valamely előre nem látott okból megszűnne, úgy a kötvény, valamint a befizetett készpénzüsszeg a gödöllői erdőaltiszti kar javára visszafizetessék.

Miután az összegyűlt segélyösszeg hova fordítására más indítvány nem adatott be ennél fogva az 500 koronáról szóló hadikölcsönkötvény és a meglévő 157 P 909 fillér készpénz a miskolci egyesületünk segélyalapja javára mielőbb megküldeni elhatároztatik.

Több tárgy nem lévén, a jegyzőkönyv felolvasása után aláíratik.

K. m. f.

Tájnél János m. kir. főerdőőr, jkvezető. Till Gusztáv m. kir. főerdőőr idg. elnök. Manó Károly m. kir. főerdőőr. Berze Lajos m. kir. főerdőőr, pénztárnok. Bazsó Sándor m. kir. főerdőőr.

A szövetség jelszava: „Egységben az erő.“ — A vezetőség jelszava, a mi jelszavunk, hazánk egyik legnagyobb írójának, Madách Imrének szavai: „Ember küzdj és bizva bizzál.“

A „MEOSz. Vezetősége.

A nyugdíjalap

A nyugdíjalap megalakítása érdekében f. évi május havi 5-ik számú lapunkban a „Beszámoló“-ban közölt felszólításra több levél érkezett szerkesztőségünkhöz, ezek közül hármát itt adunk közre:

Magánuradalmiak nyugdíjalapjáról

Május 15-én megjelent 5-ik számú „Beszámoló“ cikkében olvastam az alanti felhívást: „Feltesszük tehát nyíltan a körkérdést magánuradalmi kartársainknak: akarják-e komolyan egy nyugdíjalap létesítését?”

Az itt feltett kérdésre a nyugdíjalap mikénti létesítésére vonatkozólag akarok néhány szó említést tenni.

Rég elhangzott ez a szó: segítség! A Meosz. megalakulása alkalmával ez volt az első, mely a magánuradalmi erdészeti altisztek ajkát elhagyta. Most, amikor nyugdíjalapunk megteremtéséről lévén szó, ugyan ez akaratlanul száll minden egyes ajakról tova. Tehát segítsünk egymásnak egy-két gondolattal, hogy megtaláljuk azt a forrást és kerestetünknek azt a bizonyos százalékát, melyet e szent cél javára tudnánk fordítani.

Testületileg a magánerdőbirtokosokhoz kellene fordulni azzal a szerény kéréssel, hogy minden egyes erdőbirtokos, bizonyos mennyiségű készpénzüsszeget tegyen le alkalmazottjai nyugdíjalap javára. A birtokos által történő pénzüsszeg letételét pedig miután az erdőbirtokok kiterjedése különböző, tekintetbe veendő volna a birtok kat. hold száma, az évi jövedelem és a rajta alkalmazott személyzet létszáma is. E néhány számot véve alapul, volna megállapítható a kérelmezendő összeg.

Azt hiszem, e csekély anyagi áldozat meghozatala elől egy erdőbirtokos sem zárkozza el, mert sajnos, építeni alap nélkül nem tudunk; tegyék tehát le az első alapkövet s az építést bízzák reánk. Mi azután az élvezett szerény kis fizetésből hozzá tesszük azt a bizonyos százalékot, mellyel felépítjük számunkra azt a várat, mely rendületlenül állni fog.

Abban az esetben, ha ez így létrejönne, a Meosz.,

mely maga volna a nyugdíj ügyek kezelője, bejelentő lapon minden egyes tagtárstól, — mert most már nem tételezem fel azt, hogy egy altiszt is akadna, ki a Meosz. tagjául nem vétetné fel magát, — kötelezővé tenné készpénzilletménye teljes összegének bejelentését, hogy ennek egy bizonyos százalékát az illető a nyugdíj alaptőke nevelésére befizesse oly módon, hogy minden negyed vagy félévben az esedékes összeget beküldené. Ha azután az az eset állana elő, hogy fizetése bizonyos szolgálati idő után emelkednék, vele együtt a nyugdíjalaphoz fizetendő százalék is emeltessék. Természetes, hogy ily esetben az illetőre nézve, — ez becsületbeli dolog volna, — hogy ezt egy levél vagy levelezőlapon a Meosz. vezetőségének azonnal tudomására adná.

Megjegyezni kívánom azt, hogy a birtokos által a fent leírt módon történő gondoskodás esetén, a nyugdíjra jogosult egyén, külön nyugdíjellátásra — a birtokossal szemben — igényt nem tarthatna.

Ezek után pedig visszatérek Gavra kartársunk ama javaslatára, melyet már ismerttettem a gyűlésen. Számolva mindennel: ha a fent ismertetett módon keresztül nem vihető, akkor az általa említett 1—2% szedést talán nem tagadnák meg tőlünk? Ami bizony nagyon szerény kis összeg volna nyugdíjunk megalapozásának. Viszont fizetésünknek is csak igen csekély százalékát szolgáltatnánk a vállalkozó építőmesternek segítségére, mert a ma élvezett szerény kis fizetésekből kevés juthatna. Ezen esetben nem következne más, mint a fizetésrendezés; törvényes alapon, úgy mint a jelenben van vagy a jövőben lesz a kinstárnál, hogy így azt az esetleges négy-öt fil-lért a magunk igaz istápolásával növelhetnénk oda, hogy majd idővel meghozva a kellő gyümölcsöt, élvezhessük.

Ez volna szerény véleményem a nyugdíjalapot, illetve annak létesítését célzó gondolatok. Szóljon más is. Pusztavám, 1928 június 3-án.

Gábris István.

*

*Hozzászólás a magánuradalmi és általában az egész erdő-
őri, erdészeti műszaki segédszemélyzet nyugdíjalap lé-
tesítéséhez.*

„Az Erdő“ 1928. május 15-iki számában ezt olvasom: „Feltesszük nyíltan a körkérdést magánuradalmi Kartársainknak, akarják-e komolyan, egy nyugdíjalap létesítését? Ha igen, hogy és mint és miből gondolják az alapot létesíthetőnek, illetve keresményüknek hány százalékával volnának hajlandók hozzájárulni és milyen más bevételi forrást tudnak ajánlani a szent cél javára.“ stb.

Mivel k. Kartársaim a fenti kérdés kör- és egyben közkérdés is és különösen a magánuradalmaknál alkalmazott Kartársakhoz szól s mivel a kör egy önmagába visszatérő görbe vonal, én is visszatérek önmagamhoz, illetve az 1928. évi februári közgyűlésen felolvasott javaslatom, ugyancsak Gavra Alajos Kartársunk javaslatának, némely pontjához, amelyet az erdészeti műszaki segédszemélyzet nyugdíjügyének megalapozásához szükségesnek és talán kivihetőnek vélek és vél.

Mivel a kör- és egyben a közkérdés hozzánk, magán és közbirtokossági alkalmazottakhoz szól, különösen mivel reánk a jó Teremtőnél egyéb nem igen gondol, fizetésrendezés és aggkori nyugellátásunk tekintetében, ha élünk jó, ha öregszünk úgy is jó, ha koldusbotra jutunk, úgy is jó, nekünk magánuradalmaknál, közbirtokosságoknál stb., szóval nem az államnál alkalmazott erdő-őröknek mindenféleképen jó?!...

De nem így van, nekünk úgy volna jó, ha tudnánk, hogy szerény tudásunk méltányolva van annak értékéhez képest, ha tudnánk, miért ázunk, fázunk a köz érdekében, mert hiszem az erdőkből, ha közvetlenül nem is, de közvetve a lakosság tekintélyes százalékának van valamelyes haszna, ha egyéb nem, — egy-egy kellemes nyári kirándulás a zöld erdőbe, — ha tudnánk, hogy esetleg kötelesség teljesítésünk közben, ha orvul ér a halál, családjunk nem marad semminélkül, koldusbotra, vagy ha jó az aggkor, nem tengődünk sokszor, sajnós, kegyelem kenyéren.

Magánuradalmaknál alkalmazott Kartársaim, ugyebár akarjuk mi a nyugdíjalap létesítését, ki akarná, ha mi nem, hiszen mi vagyunk az erdészet legmostohább gyermekei, akikre mint fentebb mondtam, csak a jó Teremtő ügyel gondviselés tekintetében.

Engedjék meg, hogy a Ti gondolkodás módokkal elmondhassam azokat, amiket Ti elakarnátok mondani oly sokan, a feltett körkérdésre. Ugy-e Kartársaim önerőnkől, hangsúlyozom önerőnkől már eljutottunk odáig, hogy a betű szavaival beszélhetünk egymással, van egy szövetségünk amely, ha széthúzza meg nem bontja a sorait, egy szebbjövő hajnalát derengeti, eddigi keserves elhagyatottságunk s nagyon sokszor jóformán semmire nem értékelt munkánk, rideg, sötét valóságában.

Önerőnkől, keserves apró fillérekéből nagy ügyelbajjal teremtettünk temetési segélyalapot, mindezek mondhatom ifju szövetségünk tettei, munkái. Jönni kellene s bizom és bizzunk benne, hogy egyszer el kell érkezni fizetésünk, nyugellátásunk rendezésének is, ez egyik igenfontos teendője szövetségünk Vezetőségének, amit egyfelől jelenlegi tagjai, másfelől az egész magyarországi erdészeti műszaki segédszemélyzet érdekében tehet.

Hiszen még valaki fiatal közülünk, addig még él valahogy, de ha tehetetlené, mukaképtelemné lesz, akkor már baj van, különösen nálunk, akiknek csak a jó Teremtő a gondviselőjük.

Kartársaim, hogy a mi szövetségünk Vezetősége feltehesse a koronát az ő működésére, t. i. valamit elérhesen, a mi aggkori nyugellátásunk tekintetében, elsősorban ránk, a szövetség tagjaira hárul újból és újból kötelesség.

Magunknak kell magunkon segíteni elsősorban, ha birunk, ha nem oda süllyedünk vissza, ahol voltunk. Mert nálunk is fennáll a régi példaszó: „Segíts magadon, az Isten is megsegít.“

Mit kellene hát tennünk? Mi az első kötelességünk? Az hogy önerőnkől mire vagyunk képesek, birunk-e egy kevés áldozatkészséggel egy szerény nyugdíjalapot létesíteni a saját erőnkől. Engedjétek meg Kartársaim, hogy egy analóg (hasonló) példát hozzak fel, a mi helyzetünk megvilágítására.

Köztisztletben álló és nagy, mondhatom a legnagyobb nemzeti kineset, a magyar ifjúságot nevelő és oktató tanítósnak is hasonló forma volt a helyzete, fizetés és nyugellátás tekintetében, a mienkhez a régebbi időkben.

Az ő állásuk sem volt régen egyöntetűen fizetett és nyugdíjazott állás. Ott is voltak és vannak felekezeti, községi és állami tanítók, de azért úgy a fizetésük, mint a nyugellátásuk egyöntetűen van mégis szabályozva, dacára annak, hogy különbözőek a munkaadók és fenntartó testületek.

Őnáluk sem volt ezelőtt 40—50 évvel a nyugdíjnak hire, hamva sem. Azt elsősorban a tanítósnak a saját önkéntes adományaiból állította fel, a tanítósnak maga adott össze bizonyos összeget a saját zsebéből, a nyugdíj ala-

Felhívás és kérelem!

csónka hazánk Magyar Erdőbirtokosaihoz, Erdőgazdáihoz és Erdőtisztjeihez!

Besztercebányán 1911. évben megalakult, a belügy-miniszter 1911. évi 144.443. számú rendeletével jóvá-hagyott alapszabályok alapján működő „M. E. O. Sz.“, melynek jelenlegi székhelye Miskolc. A háboru, trianon és a kommunizmus miatt e szomorú emlékü éveken működése szünetelt. Működését 1926. évben újból megkezdette s az újjászervezése munkáját befejezte. A jelenben az erdészeti és vadászati altisztek és egyéb erdészeti alkalmazottak szociális-kulturális helyzetének mielőbbi javulása érdekében kidolgozott programjának megvalósításán dolgozik. Így többek között igen sürgősen és a lehetőség szerint mielőbb megóhajtjuk valósítani a magánuradalmaknál (erdőgazdaságok, erdőbirtokoknál) alkalmazott erdészeti és vadászati altisztek és egyéb erdészeti alkalmazottak részére a régés-regen szükségessé vált nyugdíjalapot.

Köztudomású, hogy az erdészeti és vadászati altiszteknek és egyéb erdészeti alkalmazottaknak, akik magán szolgálatban állanak, ezideig nem volt és nincs is nyugdíjalapjuk. Ennek szomorú következménye az, hogy a magánuradalmaknál alkalmazott erdészeti és vadászati altisztek és egyéb erdészeti alkalmazottak, ha 30—40 évet kiszolgáltak, vagy szolgálatuk közben megrokkantak (pld. vadorzó golyójától találva), minden anyagi segítség nélkül állottak a legnagyobb nyomornak kitéve, mert csekély fizetésükből, bérükből ily célra valamennyit is megtakarítani képtelenek voltak. (A háborúról és annak szomorú következményeiről nem is szólva, amely még létezett nagy vagyonokat is elpusztított s a kisembereket nyomorba döntötte.) Jól tudjuk, hogy épen a háboru, trianon, kommunizmus és az ezt követő sivár gazdasági viszonyok okozói annak, hogy a magánuradalmak (erdőbirtokok, erdőgazdaságok) alkalmazottaikat — bármily elismerésre méltó hűséggel szolgáltak is — öreg napjakra ellátni vagy nekik nyugdíjat biztosítani önerejükkel képtelenek voltak és ma sem volnának képesek. Ugyanezen okok miatt az állam sem tudná egymagában az ezzel járó terheket vállalni és viselni. Mindezeket szem előtt tartva, a „MEOSz.“ óhajtja megvalósítani azt és pedig a három érdekelt tényező megfelelő együttműködése alapján.

A magánuradalmi erdészeti és vadászati altisztek és egyéb erdészeti alkalmazottak nyugdíjalapjának megteremtése elsősorban országos erdőgazdasági, tehát közérdek, másodsorban érdeke az illető magánuradalomnak (erdőbirtoknak, erdőgazdaságnak) és harmad-

szorban eminens érdeke minden egyes erdészeti és vadászati alkalmazottnak.

Bizonyos, hogy gazdasági téren mindenhol, így az erdőgazdaságokban is, igen fontos, hogy pontos, lelkiismeretes, jólvégzett munkát teljesítsen az alkalmazott, ez az egyedüli biztosítéka az érdekelt gazdaságban a jól jövedelmező eredménynek, enélkül csak veszteség-ráfizetés és eredménytelenség lehet a szomorú következmény.

De vajon lehet-e lelkiismeretes, pontos, szakszerű, jó és eredményes munkateljesítést várni attól az alkalmazottól, aki a viszonyok kényszerítő hatása alatt örökösösen a megélhetés nehéz gondjaival kénytelen küzdeni egy egész életen át, hogy azután a végén egész családjával öreg napjaira a legnagyobb nyomornak legyen minden segítség nélkül végleg kiszolgáltatva?

Ha ettől az igen szomorú végtől megtudjuk menteni az alkalmazottakat, nem szenved kétséget, hogy munkakedvét s ezzel munkaképességét le nem kicsinyelhető igen nagy százalékkal emeljük. Hogy ez mit jelent közvetlenül az érdekelt magángazdaságra és közvetve a nemzetgazdaságra nézve, azt számokban kifejezni szinte lehetetlen, és a szakember és jó gazda előtt nem is szorul bővebb magyarázatra.

Halaszthatatlanul szükséges tehát a fent említett három erőtegyező összefogása és a M. E. O. Sz.-nak, mint végrehajtó szervnek egyakarattal leendő támogatásával a magánuradalmi erdészeti és vadászati altisztek és egyéb erdészeti alkalmazottak nyugdíjalapjának megvalósítása. A megvalósítás egyedüli kulcsa az, hogy vannak-e olyan bevételi források, amelyekből a nyugdíjalapot megalapítani, táplálni, növelni lehet? és melyek azok az e célra igénybe vehető pénzforrások?

E két kérdésre egy a válasz és az kedvező. Igenis vannak és pedig olyanok, amelyeknek igénybe vétele sem az államot, sem az érdekelt magánuradalmat, illetve erdőgazdaságot nem terheli elviselhetetlenül — erején felül, sőt vannak, amelyek egyáltalában nem jelentenek e tényezőkre számba vehető terhet. A nyugdíjalap megvalósítására szolgáló ezen bevételi pénzforrásokat négy csoportba sorozhatjuk:

1. Az elsősorban érdekelt erdészeti és vadászati alkalmazottak hozzájárulásai.
2. Az érdekelt erdőbirtokos (tulajdonos, bérlő) megfelelő hozzájárulása.
3. Az állam támogató hozzájárulása.

4. Önkéntes adományok és rendszeres járulékok.

Az 1. pont szerint minden erdészeti és vadászati alkalmazott saját érdekében kell, hogy kötelezettséget vállaljon a százalékos hozzájárulás befizetésére, amely készpénzjövödelmének (bére, fizetése, lődija, hajtópénze, jutaléka stb.) aránylagos százalékában lesz megállapítva.

A 2. pont szerint az erdőgazdaság tulajdonosa (birtokosa, bérlője) ugyancsak saját érdekében kell, hogy vállalja azt, hogy az 1. pont szerint bizonyos hozzájárulást fizet a nyugdíjalapra, alkalmazottja javára. Mert az így önként vállalt %-os csekély hozzájárulás sokszorosán visszatérül abban, hogy sem haláleset, sem bal eset, sem betegség, sem egyéb okból nagyobb összegű segélyt vagy végkielégítést nem kell fizetnie.

A 3. pont szerint az alkalmazott és az erdőbirtokos által fizetendő %-os hozzájárulásnak arányában az állam is támogatni fogja a nyugdíjalapot %-os hozzájárulással.

A 4. pont szerint önkéntes adományok, gyűjtések is képezhetik a nyugdíjalap jövödelmét.

Ezen itt említett hozzájárulások egyéenként (fejenként) és havonként oly minimális összeget fognak kitenni, amelyek sem az alkalmazott, sem az erdőbirtokos, sem az állam szempontjából lényeges, számottevő megterhelést semmiképen nem jelentenek.

Végül vannak olyan bevételi források is, amelyek tényleg semminémű megterhelést sem jelentenek, illetve az állam, a birtokos és az alkalmazott megterhelése nélkül is lehetővé fogják tenni a nyugdíjalap növelését. Ilyen bevételi források az alábbiak lehetnek:

1. A birtokos által erdejéből kitermelt bármi néven nevezendő faanyag vagy termék (tüzifa, gömbfa, rönkök, talpfa, galyfa stb.) eladásánál, az eladásifeltételekben megállapítandó és a rendes eladási, illetve vételáron felül a M. E. O. Sz.-nyugdíjalap javára a vevő által fizetendő, illetve a vevőtől beszedendő s a vételár bizonyos százalékát esetleg (nagy tételnél) ‰-ét kitevő összeg.

2. Az erdészeti vagy vadászati alkalmazottnak kijáró, illetve őt illető hajtópénz, lődij, vagy bármi más eimen járó jutalék vagy ennek bizonyos %-os hányada, amely az illető alkalmazott javára a M. E. O. Sz. nyugdíjalap javára volna befizetendő.

3. Az erdőtörvény vonatkozó §§-aiban meghatározott erdei kihágások és áthágások után megállapított

bírságpénzek ezen törvény 208. §-a szerint egyötöd részben a községi szegényalapot és négyötöd részben az országos erdei alapot illeti. — Ebből az országos erdei alapot illető négyötöd részből egyötöd rész az állam minden különösebb megterhelése nélkül átengedhető volna a M. E. O. Sz. nyugdíjalapja javára s ez az erdőtörvény revíziója kapcsán volna e célra törvényesen biztosítandó.

Az itt közölt bevételi, illetve pénzforrások megnyitásával és az azokból eredő összegeknek a M. E. O. Sz. nyugdíjalapja javára történő rendszeres befizetésével, ez az elsőrangúan életbe vágó fontos szociális probléma egy csapásra megoldást nyerne és csonka hazánknak a jelenben nyomorral küzdő mintegy háromezer (3000) erdészeti és vadászati alkalmazottja áldaná az állam, és az erdőgazdaságok jólelkű urait és a magyar nemzet az erdőgazdaság terén egy újabb hatalmas lépéssel jutna közelebb a már oly régen remélt szebb és jobb jövő felé.

Mindezekre tekintettel azzal a kérelemmel fordulunk a csonka országunk erdőbirtokai (erdőgazdaságai) jólelkű uraihoz, vagyék szívükre e szép és elkerülhetetlenül szükséges eszmét, segítsenek bennünket teljes jóakarattal annak megvalósításában és vállalják a megterhelésnek alig nevezhető minimális hozzájárulási kötelezettséget és kérdőlapunk 9., 12. pontjaira adjanak kedvező választ, szem előtt tartva a Földművelésügyi Miniszter Ur 49/1928. számú rendeletében kifejezésre juttatott azon igazságot, hogy: „**Szükséges, hogy ezt a szolgálatot jó munkaerők lássák el, már pedig jó munkaerő csak megfelelő javadalmazás és nyugdíjjogosultság mellett remélhető, ez okból sulyt helyezek arra, hogy megfelelő nyugdíjalapok létesítsenek.**

Hisszük, hogy a Miniszter Ur szava nem lesz „a pusztába kiáltott szó“. Bizunk abban, hogy az azokban kifejezésre jutott igazság győzni fog és megértésre talál.

Reméljük, hogy kérelmünket az erdőgazdaságok jólelkű urai méltányolni és törekvésünket jóakaratu támogatásukban részesíteni fogják.

Miskolc, 1928 június havában.

A M. E. O. Sz. Elnöksége

Nádaskay Richard,

m. kir. főerdőszámtanácsos,
mint a „MEOSz“ ügyvezető elnöke.

Kérdő-lap*

1. A magánuradalmi erdészeti v. vadászati altiszt vagy egyéb alkalmazott teljes neve:

2. Tagja-e a M. E. O. Sz.-nak?

3. Milyen minőségben van alkalmazva? (Főerdész? Fővadász? Pagonyerdész? Főerdőőr? Fővadőr? Erdész? Vadász? Erdőőr? Vadőr? Erdőlegény? Állandó jellegű erdei munkás? stb.)

4. Melyik erdőgazdaságban, erdőbirtokon, vagy magánuradalomban van alkalmazva? (Illetőleg, mi az alkalmazó uradalom, erdőbirtokos, erdőgazdaság pontos megnevezése, — címe, — utolsó postája, vagy a tulajdonos, bérlő, birtokos vagy a vezető tisztviselő, erdő-tiszt, főnök neve, pontos címe.)

5. Mennyi az évi készpénzilletménye pengőben?

(Fizetése, bére.) Évi pengő.

6. Mennyi az értékesíthető (eladható) természetbeni illetményének értéke? Évi pengő.

7. Van-e valamilyen egyéb jövedelme? (Lődíj, hajtópénz, bírságpénzhányadrész, vagy fa (fanyag, erdő-

termény), eladási jutaléka stb.) És mennyi ebből az átlagos évi bevétele pengőben?

8. A magánuradalmi erdészeti és vadászati altisztek és egyéb alkalmazottak nyugdíjalapja javára, mint alkalmazott, havonként pengőben mit, illetve mennyit tudna befizetni önként?

Havi pengő fillért.

9. Az uradalom (erdőbirtok, erdőgazdaság), illetve annak tulajdonosa (birtokosa, bérlője) mennyivel volna hajlandó támogatni a M. E. O. Sz. nyugdíjalapot önként és egyénekenként? (azaz fejenként az alkalmazottja összilletményének hány %-ával volna hajlandó hozzájárulni a nyugdíjalaphoz) és ez mennyit tenne ki?

azaz havi pengő fillért

10. Hajlandó-e az uradalom, (erdőgazdaság, erdőbirtokos, tulajdonos, bérlő) a nyugdíjalapot más úton, módon is támogatni? (pld. fa és faanyag eladásánál a rendes vételáron felül a vevőtől a vételár némi csekély %-át beszedni és az alap javára beszolgáltatni a M. E. O. Sz.-hoz? vagy pld. vadászati-, lődíjat, bírságpénzt stb.)

*) Az 1—12. pontokban közölt kérdésekre adott (adandó) válaszok a nyugdíjalap létesítéséhez szükséges és elkészítendő szabályzat céljára tájékoztatásul szolgálnak.

Mily módon?

11. Az uradalom, erdőgazdaság, erdőbirtok, illetve annak tulajdonosa, birtokosa, bérlője ad-e a jelenben erdészeti és vadászati altisztjei, illetve egyéb erdészeti alkalmazottainak nyugdíjat vagy végkielégítést, illetve van-e ilyen célt szolgáló nyugdíjalapjuk s ha igen, az adott nyugdíj mily összegű átlag és fejenként?

Évi pengő

Mily mérvben?

12. Az erdőbirtokos, vagy az alkalmazott tud-e megnevezni, illetve megjelölni más hasonló, de az itteni kérdőpontokban nem említett olyan bevételi, illetve pénzforrást, amely teljes egészében vagy %-os részben a nyugdíjalap javára volna fordítható?

Megjegyzés (esetleg más egyéb közlés céljára):

Akinek Felhívásokra és Kérdőlapokra van szüksége, az levelezőlapon írja meg pontos címét és azt, hogy hány kérdőlapra van szüksége, postafordultával küldjük.

M. E. O. Sz. ELNÖKSÉGE.

pukra, amikor ez meg volt, addig zörgettek, az addig zárt ajtókon, a fenntartó testületeknél, amíg azok is hozzájárultak, ugyanakkora összeggel, mint amekkora összeget a tanítószág önerejéből előbb már összeadott s végül az államhatalom látva azt, hogy a tanítószág érték, biztos kézzel bele nyult ügyük rendezésébe és a mai alapokra helyezte nyugellátásuk ügyét.

Ha önáluk összelehetett egyeztetni az állami, községi felekezeti tanítószágot, egységes, nivós kiképzéssel, iskolázottsággal egyöntetű fizetési és nyugdíjkategóriába, kérdézem, hasonlólag nem-e lehetne az erdészeti műszaki segédszemélyzet kiképzését is magasabb iskolázottsághoz kötni, fizetés és nyugdíj ügyét egységesen rendezni, legyen az illető államnál, városnál, magánuradalomnál stb. alkalmazott egyén? Azt hiszem épen úgy lehet.

Kartársaim, mi jelenleg mindannyian erdőörök vagyunk, vagy ha úgy tetszik erdészeti műszaki segédszemélyzet vagyunk, egyforma képesítést tanusító erdőőri szakvizsgálati bizonyítvánnyal, mondhatom egy anya gyermekei, egy szövetség tagjai, ez az együvé tartozás érzete, az egy, de mindanyunkkal közös célért küzdő öntudat maradjon meg közöttünk akkor is, ha talán jelenleg még némelyik Kartársunknak nagyobb az iskolai képesítése, tágabb a gyakorlati látóköre, vagy esetleg jobb elhelyezkedése van talán.

Nézetem szerint három tényező szükséges ahhoz, hogy a mi aggkori nyugellátásunk létre jöhessen.

Legelsősorban a fő és legfontosabb tényező az önönmagunk áldozatkészsége, vagyis tegyük próbát önerőnk teherbíró képességéről, erőltesse meg szövetségünk minden egyes tagja egy kissé magát s adjon össze egyszer és mindenkorra egy bizonyos összeget, a felállítandó nyugdíjalapunk javára. Hogy megnyit és mikor, azt egy összehívandó közgyűlés döntse el, valamint annak a mikénti kezelését is. Második tényező, fenntartóink jóakaratu belátása, ismertessük meg velük, hogy nekik is érdekük az erdészeti segédszemélyzet tisztességes megélhetése és öregségi nyugellátása. Ha ezt ők belátták, akkor lépne előtérbe Gavra Alajos Kartársunk indítványának ama része, hogy t. i. a birtokosok szedjenek be néhány fillért az eladott ürméter fák ára után, az erdészeti segédszemélyzet nyugdíjalapja javára.

A fenti két tényező öszhatásából összekovácsolódnék egy szerény tőke nyugdíjalapunkra, bizonyára ha látnák az arra illetékes felsőbb tényezők, hogy önerőnkéből, fenntartóink jóakaratu belátása és segítése után, ha kevésre is, de mégis valamire haladtunk nyugdíjalapunk létrehozása tekintetében, akkor nem néznék bizonyára behunytt szemmel további vergődéseinket, hiszem, hogy hönünk alá nyulna az államhatalom arra illetékes faktora s tovább

segítne haladni göröngyös utainkon. Ezt pedig annál könnyebben megtehetné, mert teher nem igen hárulna miatta az államra, ha az erdőtörvény revíziója kapcsán, a tehető erdei kihágók bizonyos összeg megfizetésére köteleztetnének, az erdészeti segédszemélyzet nyugdíjalapja javára, valamint a megítélt hajtópénzeket egyenesen az erdészeti segédszemélyzet nyugdíjalapjához utalnák.

Mindezekon felül, ha a tisztességes fizetés, annak az erdészeti segédszemélyzetnek biztosíva lenne, nagyon szívesen fizeti mindenké a törvény által szabályozott módon fizetésének azt a bizonyos hányadát, a mindanyunkkal közös nyugdíjalap javára.

Nagykőrös, 1928. július hó 8-án.

Ifj. Zöldi Ferenc erdőőr.

„Az Erdő“ lapunknak f. évi május hó 15-én megjelent számában közzétett közérdekű felhívásra. A nyugdíjalap létesítésére vonatkozó hozzászólásunkat magam, valamint velem egy uradalom szolgálatában álló Prém Béla és Dzsupsin János kartársaim nevében az alábbiakban bátorodom előterjeszteni.

1. Először is Gavra kartársnak a közgyűlés elé terjesztett azon indítványa, hogy „forduljunk kérelemmel az összes erdőbirtokosokhoz“, hogy azok minden egyes eladott tm^3 vagy m^3 fa után a vevőtől 4—5 fillért szedjenek be nyugdíjalapunk javára, szerintünk is helyes gondolat s amennyiben az uradalomban a faeladást mi bonyolítjuk le és nálunk eddig is beszédünk a saját részünkre néhány fillért m-ként a vevőtől. Tehát mi a Gavra kartárs által jelzett 5 fillért, nem azért mert már arra nem volna szükségünk, hanem mert a jövővel is számolunk; összerakjuk és minden negyed évben összesítve be fogjuk küldeni.

Mi azt hisszük, hogy magánuradalmi kartársaink közül sokan vannak olyanok, akik hasonlóan meg vannak bízva faeladással s ők is szednek m^3 -ként pár fillért be saját zsebükre, vagy ha ezt nem, akkor az erdőbirtokostól kapnak az eladott fák után jutalékot, vagypediglen bizonyos %-ot a kitermelt összmenyiség után.

Tehát az ilyen kartársaknak nem kell kérni szolgálatadó erdőbirtokosuktól semmit, hanem ha nem mi vagyunk itt az utolsó; kövessék példánkat, gondoljanak öreg vagy esetleg munkaképtelen napjainkra, mint mi gondoltunk, vegyünk e szent ügyet úgy, mint aggkori vagy munkaképtelenségünkben egyedüli biztos kenyeret adó vizsgálatónkat (segítőnket). Mert azt hiszem, kedves kartársaim, hogy mindanyunknak volt már alkalma tapasztalni és hallani az állami alkalmazottaktól, hogy bármi érjen is, ha már dolgozni nem tudok, hála Istennek nyugdíjat kapok. Rakjuk tehát össze tiszta lelkiismerettel azt az eladott méter fa után beszédett 5 filléret és negyedévenként küldjük be szövetségünk nyugdíjalapja javára.

Azon kartársak pedig, kik még ezideig nem részesültek, vagy nem részesülnek semmiféle ilyen fent említett %-ok valamelyikében, mi úgy gondoljuk, hogy jó volna, ha ezt minden kartárs t. vezetőségünkhöz bejelentené, t. vezetőségünk pedig intézne kérelmet mindazon erdőbirtokos urakhoz, Gavra kartárs által említett célból. Így azt hisszük, hogy minden magánerdőbirtokos jobban felkarolná ügyünket és megengedné, hogy ilyen alapra kartársaink beszédhessenek méterenkint pár fillért.

2. Kérjük a t. vezetőségünket, hogy minél előbb állapítson meg egy egyöntetű, személyenként és negyedévenként befizetendő nyugdíjalapi összeget. Szabjon meg a

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból hat havi lefizetésre!

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVITÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbíráásokra nagy gondot fordítok.

nyugdíjjogosultság szempontjából bizonyos határidőt, hogy a nyugdíjalapot rendszeren befizető kartárs mikor vállal nyugdíjképessé.

3. Tegyen t. vezetőségünk az arra illetékes fórumnál lépéseket arra nézve, *hogy minden magánerdőbirtokos, vadászat tulajdonos vagy bérlő, az erdőtörvény szerint köteleztessék, erdészeti és vadászati védszemélyzetét bizonyos összegű balesetbiztosításban részesíteni*, de ezen biztosítási összeget ne a biztosított kartárs vagy családja kapná meg, hanem nyugdíjalapunkhoz lenne esatolandó. Nyugdíjalapunkból pedig a szolgálatképtelenné vált kartárs vagy családja, szerény megélhetést biztosító, az államihoz hasonló és havonként folyósítandó nyugellátásban részesítettetnék.

Ha ezen élet- és balesetbiztosítás így megoldható lenne, úgy nyugdíjalapunkból a nyugdíjat már olyan (ments meg Isten tőle mindenkit) kartárs vagy családja is élvezhetné, ki csak rövid ideig volt tagja nyugdíjintézetünknek, midőn baleset érte vagy életét veszítette.

Az ezzel járó igen csekély kis áldozatot erdőbirtokosaink maguk jószántából is meghozhatnák, mert hiszen, ha alapján vesszük a dolgot az ő javaik lelkiismeretes megvédésénél érhet bennünket szerencsétlenség. Tehát ezt azért kérjük tőlük, mert ilyen esetben ők nem fizetnének nyugdíjat a hátra maradt családnak sem az arra rászoruló kartársnak.

Forgács Pál urad. erdész.

Az Erdő f. évi május havi számában „Beszámoló” rovatban feltett körkérdésre vagyok bátor, ha bár megkésve is felelni, ugyanis én a vezető erdőtiszttel történt megbeszélés alapján és a tiszt urak véleménye szerint is a mi, magánuradalmi erdészeti altisztek nyugdíjügyét úgy gondolnám a legcélszerűbbnek, hogy *egy bizonyos meghatározott havi illetve évi járulékot fizetnénk, amit például nálunk az uradalom fizetne egyenesen a nyugdíjpénztárnak.*

Tisztelettel

Perhács Péter urad. vadász.

Mint hogy azonban a nyugdíjalap létesítése a legnagyobb körütekintéssel kell, történnék, ezért a levelekben közöltek tudomásul vétele mellett igen kérjük összes tag- és kartársainkat, hogy az itt folytatólag közzétett felhívásainkat is teljes figyelemmel olvassák el és az azokban foglaltaknak mindenben lelkiismeretesen tegyenek eleget, azaz a feltett kérdésekre mielőbb adjanak pontos válaszokat.

Itt kell még megemlítenünk azt is, hogy a képviselőházban a közelmúltban megszavazott „Aggkori és rokkantbiztosítási törvény”, melyet Vass népjóléti miniszter terjesztett elő, az erdészeti alkalmazottakra nem terjed ki és az ipari és mezőgazdasági munkások és magánalkalmazottakra is csak fokozatosan lesz kiterjesztve. Előreláthatólag 1930—32. években fog csak teljes egészében életbe lépni.

A magánuradalmi erdészeti alkalmazottak, sajnos, így a jövőben is önmagukra vannak utalva, mert a „Lex-Vass” részükre nyugdíjat nem biztosít és hatálya rájuk nem terjed ki.

Azonban van a javaslatnak illetve a törvénynek egy olyan pontja, amely a már létező nyugdíjalapok támogatását teszi lehetővé s így igen fontos érdeke a magánuradalmi erdészeti alkalmazottaknak az, hogy nyugdíjalapjukat mielőbb megalakítani sikerüljön, mert akkor annak

fenntartásához a szükséges állami támogatást is könnyebben lehet majd elérni. Az itt közölt felhívásunk illetve a közre adott közkérdések kizárólag csakis azt a célt szolgálják, hogy tájékoztatást szerezzünk arról, hogy társadalmi uton, önkéntes, egyéni hozzájárulásokkal, mily módon és mily nagy összegű alapot vona lehetséges összehozni. Azaz, úgy az érdekelt magánuradalmi erdészeti altisztek, mintpedig az uradalmak illetve erdőbirtokosok részéről mily mérvű és milyen természetű támogatásra számíthatnánk.

Természetesen az esetleges kedvezőtlen eredmény nem jelenti azt, hogy a nyugdíjalapot nem létesítjük.

A nyugdíjalapra a magánuradalmi erdészeti alkalmazottaknak szükségük van, mint a mindennapi kenyérre s ezért, ha egyik módon nem is vezetnek sikerre az eszközök, meg kell szervezni azt más módon és más eszközökkel. Tény azonban az, a nyugdíjalap leggyorsabban és legjobban úgy volna megvalósítható, hogy ha az érdekelt alkalmazottak és az erdőbirtokosok közös akaratallal, megértéssel és egyetértéssel, összefogva támogatnának bennünket saját jól felfogott érdekükben e szép célunk megvalósításában.

A „MEOSz.” Vezetősége.

Felhívás!

Magán uradalmi Kartársak!

A magánuradalmaknál alkalmazásban álló erdészeti és vadászati altisztek és egyéb alkalmazottak nyugdíjalapjának létesítése érdekében a „MEOSz.” vezetősége felkéri az összes magánuradalmi kartársakat, hogy az alábbi kérdőlapot pontosan és olvasható írással kitölteni és a vezetőségnek a lehetőség szerint mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

A nyugdíj alapot megteremtjük. Minden egyes magánuradalmi kartársnak saját egyéni érdeke, hogy kérdéseinkre pontos és olvasható feleletet adjon és azt hozzánk mielőbb be is küldje.

Életbe vágóan fontos a pontos és mielőbbi felelet.

Az itt közölt 1—12 pontokban foglalt kérdéseinkre okvetlenül adjon választ minden magánuradalmi kartársunk, tekintet nélkül arra, hogy tagja-e a „MEOSz.”-nak vagy sem. Azaz adjanak választ mindazok is, akik nem tagjai a „MEOSz.”-nak és azok az állami, vármegyei, városi, községi, járási, közbirtokossági, egyházi, papi, szóval hatósági erdőgazdaság (erdőbirtok) szolgálatában álló kartársaink is, amelyeknél nyugdíjalap nincsen, illetve akik részére nyugdíj biztosítva nincsen, vagy akik a részükre esetleg kijáró nyugdíjösszeget emelni, azaz nyugdíjpótlásban részesülni kívánnak.

Az ide csatolt és az összes erdőbirtokosokhoz (erdőgazdákhöz) intézett kérelmünket pedig minden egyes kartárs adja át, illetve ahol többen vannak ott együttesen testületileg adják át az erdőbirtok tulajdonosának (birtokosának, bérlőjének vagy a vezető tiszt-főnöküknek) s annak jóakaratu támogatását is kérjük ki.

Ismételten felkérjük tag- és kartársainkat, valamint az összes nem tag kartársainkat is, hogy saját érdekükben mielőbb adjanak tisztán olvasható és lelkiismeretesen pontos feleletet az itt 12 pontban közölt kérdésekre. Egyben újból nyomatékosan kérjük kartársainkat, hogy az előbb említett módon tegyenek meg minden lehető, hogy a 8—12. pontban feltett kérdésekre a lehetőséghez képest maga az erdőbirtokos (tulajdonos, bérlő, hivatal-

vezető tisztfőnök) maga jegyezze be illetve írja meg a választ.

A kitöltött kérdőlapot kérjük a lehetőség szerint minél előbb fenti címünkre beküldeni (illetőleg ajánlott levélként).

Végül felkérjük összes kartársainkat, hogy úgy a kartársainknak szóló jelen felhívásunkat, mint a hozzátartozó kérdőlapokat, valamint az erdőbirtokosokhoz intézett, ide csatolt „Felhívás és Kérelem” című körlevelünket teljes odaadással és buzgón terjesszék a legszélesebb körökben s a cél érdekében olvasható írással közöljék velünk azon kartársak pontos címét, nevét, akik ezideig még nem tagjai szövetségünknek, hogy nekik is megküldhessük ezen felhívásunkat.

Minden egyes erdészeti és vadászati alkalmazottnak egyéni érdeke a „MEOSz.” nyugdíjalap megalkotása.

Tartsunk össze! A siker nem maradhat el.

Szívélyes Kartási Üdvözléssel

a „MEOSz.” Vezetősége.

Kör-kérdés

1. Szükséges-e, szabad-e tavaszi magvetés előtt a vetésbarázdák (hornyok helyét, irányát letaposni, akár ősszel vagy tavasszal lett a talaj előkészítve.

2. Kikelés után szabad-e, szükséges-e a sorok közeit letaposni azon a címen, mert laza és kiszárad? Megtapossással visszatartjuk-e a talaj nedvességét?

3. Akác magvetéseket vetés után előnyös-e, szokás-e fogatos erővel meghengerelni?

Nyolc év óta dolgozam esemetekertben, soha nem tapostam, nem hengereltem. Most egy nem sikerült magvetésből folyólag vádolva vagyok, hogy azok elmulasztása az oka a sikertelenségnek. Tehát különösen a szakszerűség megvilágítása miatt, de meg a szolgálati értékem érdekében is — igen kérem kedves kartársaim hozzászólását és bírálatát a kérdésekhez.

Megjegyzem, hogy barnahomok talaju esemetekert-ről van szó.

Öreg főerdőr.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY.

Nagyméltóságú gróf Esterházy Móric hitb. erdőhivatala egy vadászati állásra pályázatot hirdet.

Pályázóktól feltétlenül megkívánatik, hogy nagy vad cserkészésében, vadászatában, sebzett vad keresésében, véreb és vizsla tanításában, valamint apróvad tenyésztésében, óvásában, vadászatában és kártékonyvad irtásában bagollyal és méreggel teljesen jártasak legyenek. Évi fizetés: 68 pengő készpénz, 18 erdei méter kemény dorongtüzifa, 8 q buza, 8 q rozs, 24 q erdei széna, 2 m. hold föl, 2 db. tehén, 1 db. borju nyári legeltetése, természetbeni lakás, lőpénz és töltény. Pályázók felhivatnak, hogy vallásukat, erdőri szakvizsga letételét, egészséges testalkatukat, eddigi szolgálatukat, katonai viszonyukat, valamint erkölcsi és politikai magatartásukat igazoló hiteles okmányokat felszerelt, sajátkezüleg irt kérvényüket Nagyméltóságú Gróf Esterházy Móric urnak címezve, alulírott erdőhivatalhoz két héten belül nyujtsák be. Véglegesítés egy évi kifogástalan és megfelelő próbaszolgálat után. 35 évesnél idősebbek ne pályázzanak.

Gróf Esterházy hitb. erdőhivatala
Csákvár, Fejérmegye.

Szerkesztői üzenetek

Balogh András, Debrecen. Küldött összeget Kozma A., Gyarmati I., Mocsár A., Nagy J. és az Ön javára elszámoltuk. A lapokat a kívánt címre küldjük. Szív. üdvözlét.

Milcsevics J. Isaszeg. Küldött összeget Szerenesés M. és az Ön javára, kívánsága szerint, elszámoltuk. A könyvet megjelenés után azonnal postára adjuk. Előjegyzésbe vettük.

Kósa J. Bánokszentgyörgy. Küldött összeget Borsos J. javára is elszámoltunk.

Tóth Ferenc, Vácszentlászló. Küldött összeget elszámoltuk. Tagdíja (1927 október 1-től 1928 október 1-ig 14 P, beiratás 2 P) rendezve van. 1 pengőt a temetkezési s. alapunkba való beiratásra fordítottunk. Szív. üdvözlét.

Szklénár Mihály Alsópeteny. Küldött összeget kívánsága szerint számoltuk el, a könyvet előjegyeztük és megjelenése után azonnal megküldjük.

Orsonits I. Pula. Küldött összeget Holczer Gy., Marton L. és az Ön javára elszámoltuk.

Kapok P. Letenye. A küldött összeget Süle J. javára elszámoltuk.

Pintyli L. Mocsolyásp. A küldött összeget a kimutatás szerint pontosan elszámoltuk. Szív. üdv.

Migra J. Szeged. A folyó évi márciusban beküldött gyűjtött összeget annak idején megkaptuk és köszönettel elkönyveltük. — Az összes gyűjtőiek beérkezése után lapunkban minden adományt nyugtázni fogunk. Szív. üdv.

K. Tóth. T. Pilisszentkereszt. A küldött összeget Bóznér J., Grellneth, Varga F., Pölöskei L. és az Ön javára számoltuk el.

Bombola Mihály, Visegrád. Küldött összeget (1927. évre 4.—, 1928. évre 14.— pengő tagdíj) és 2.— pengő temetkezési alap járulékra számoltunk el.

Tajuel J. Gondolló. Küldött összeget Berze L. javára kívánsága szerint elszámoltuk.

Tóth J. Pétervására. Küldött összeget Kaszay J. javára is elszámoltuk.

Cseh János, Diósgyőr. Küldött összeget a kimutatás szerint a szentléleki erdőhivatal személyzete javára pontosan elszámoltuk. Szív. üdv.

Karsay J. Pétervására. Küldött összeget Mengyi, Praveczy, Oláh kartársak s az Ön javára elszámoltuk.

Györky L. Leneserdő. A kért adót, mint közmunkaváltságot, meg kell fizetni, ha már kivetették Önre — az itteni pénzügyigazgatóságnál nyert információ szerint. Szív. üdv.

Vasváry József, Tapolca. Küldött összegekkel tagdíja 1929 július 1-ig rendezve van. Szív. üdv.

Paltsz Ferenc, Veszprém. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Tagdíja 1929 január 1-ig rendben van, jelvényre küldött 2.50 P-t a temetkezési alapra fordítottuk. Ezzel is rendben van. Szív. üdv.

Vizner S. Budaörs. A küldött összeget a kimutatás szerint pontosan elszámoltuk, a könyvmegrendeléseket előjegyzésbe vettük s megjelenésük után azonnal postára adjuk. Szív. üdv.

Rottenhoffer A. Ságufalu. Levelet lapzárta után vettük s így ezt — sajnos — nem közölhattük. Sziv. üdv.

Ezton kérjük kartársaink szives türelmét és elnézését arra nézve, hogy ha lapunk terjedelme nem engedi meg azt, hogy minden címünkre beküldött pénzüsszeget ezton nyugtázzunk. Mi minden tagtársunk bármily eimen beküldött pénzét kivánsága szerint pontosan elszámoljuk, könyveljük s lapunk szerkesztői üzenetében csak azok pénzküldeményét nyugtázzuk, akik ezt kívánják, vagy többek nevében küldenek pénzt, — hogy ezzel igazoljuk őket megbizóik előtt. Szívélyes üdvözlettel a MEOSz vezetősége.

HIRDETÉSEK

Kitünő bizonyítványokkal ellátott, 25 éves, erélyes, szakvizsgázott erdőőr, aki ezideig is nagy uradalomban, nagy kitermeléseket és felújításokat vezetett, azonnali belépésre állást keres. Ajánlatokat a kiadóba kér „Ott-honom az Erdő” jeligére.

Allást keres azonnali belépésre erdőőri és vadőri iskolát végzett, az erdészet és vadászat minden ágában jártas 26 éves nőtlen egyén. A szolgálat érdekében időközbe megnősülhet. Szives megkereséseket „Megbízható” jeligére a szerkesztőség továbbít.

Vételre keresek Szil, Nyár, Kőris, Tölgy, Eger és Hárs rönköket (egyébb lombfából és esetleg fűrészelt anyagot is). Königsberg Bernát Budapest, Lipótkörut 11.

Szakvizsgát tett erélyes erdő- és vadőr, jó bizonyítványokkal, azonnali belépésre állást keres. Címe: ifj. Kovács Lajos, Mándok (Szabolcs megye).

Erdő- és vadőri iskolát végzett, 26 éves, nőtlen egyén, ki az erdészet és vadászat ágaiban jártassággal bír, erdőőri állást keres. Szives megkereséseket a kiadóhivatal továbbít.

Allást keres 23 éves szakvizsgázott, nőtlen erdőőr, magyarul és németül beszél. Címe: Dürvänger Adrás erdőőr, Mágócs, (Baranya megye).

38 éves, róm. kath., családos erdőőr kitünő bizonyítvánnyal, 20 éves erdőgazdasági gyakorlattal, magyarul, németül, szerbül és tótul beszél, nagyobb erdőgazdaságban 1928 április 1-re állást vagy alkalmazást keres. De azonnal is elmennék. Cím a kiadóhivatalban.

Szakvizsgázott erdőőr, ki az erdőgazdaság minden ágában jártas, megbízható, szorgalmas és erélyes jó bizonyítványokkal azonnalra állást keres, címe: Mihályi Jenő erdőőr Nadasd. Vas m.

Erdő- és Vadőri szakiskolát végzett 32 éves nő, erélyes erdő- és vadőr, ki vadtenyésztésben és az erdőgazdaság minden ágában nagy gyakorlattal bír, azonnali belépésre állást keres. Címe: Sztolár István Ujdiósgyőr, Szabadság-utca 2.

Hazai és slavoniai tölgymakk, az összes lombfa és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfamatot: magaskőrís, juharmagok, akác, Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgymakk. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! 4 é. is. lucfenyőcsemete tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár
Kőszeg (Vas megye)

Árjegyzék
ingyen!

Elsőrangú valódi sárgabarackpálinka különlegesség

Ár literenkint P 4.60.

Nagyobb mennyiségnél megfelelő
árengedmény.

Egyedüli képviselte az ország területén:

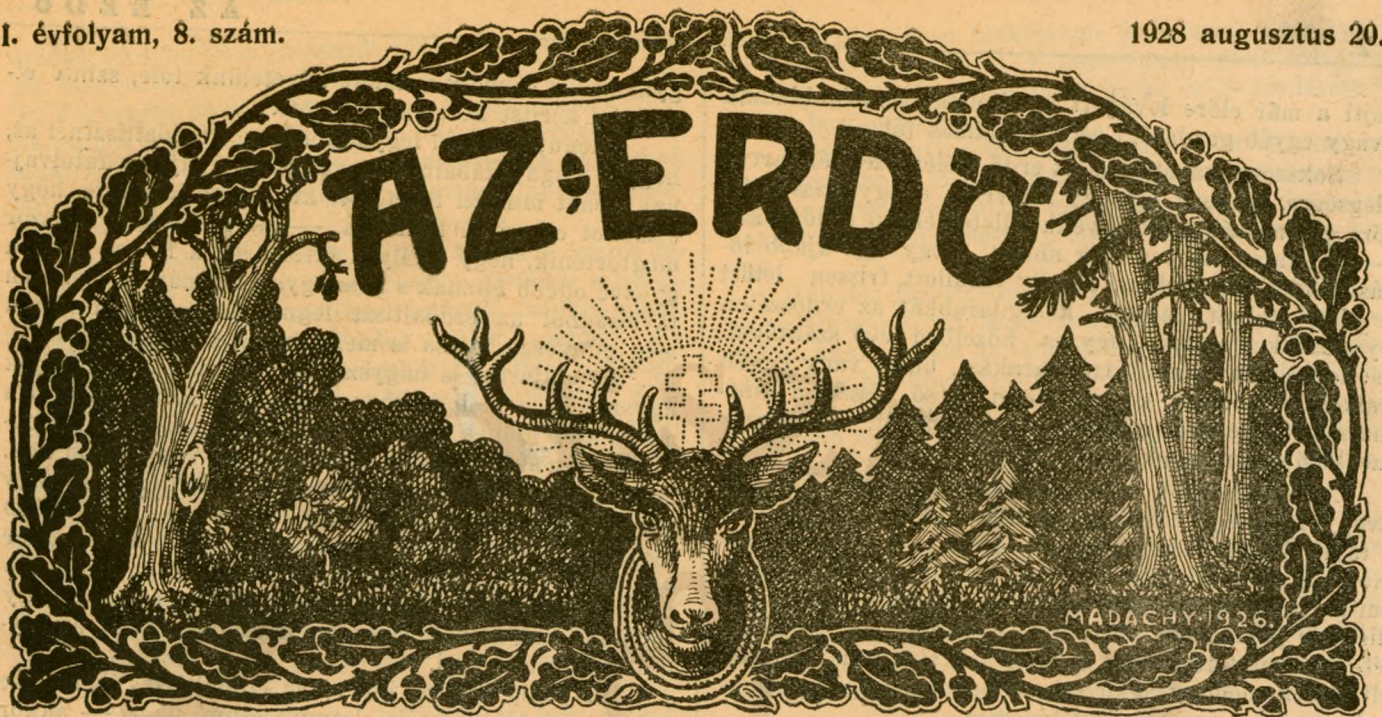
Lehóczky János

Budapest, V., Alkotmány-utca 6.

Tagoknak és előfizetőknek az álláskereső és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számítatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:
NÁDASKAY RICHARD
a MEASz ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

Falopások felderítése

(Folytatás.)

El kell itt térnem egy kissé a tárgytól, mert az eddig elmondottak alapján is a védkerületet ellátó erdőaltiszttól egy különös megfigyelőképességet, avagy veleszületett leleményességet tartok megkövetelendőnek, mert akinek e képessége hiányos, az nem fog adott esetben kellő eredményt elérni.

A vasuti kalauzokat, ha jól tudom, a vizsga előtt lélektani megfigyelés alá boesájtják, hogy milyen az emlékezőtehetsége és megfigyelő képessége, nehogy előforduljon gyakran az az eset, hogy egy-egy utastól többször is követelje a már egyszer megvizsgált jegyet. Az erdőaltisztnál e megfigyelőképességnek hatványozva kell kifejlődvé lenni, mert néki nemesak a közvetlen közelből, hanem sokszor már távolról is fel kell ismernie az erdei kihágót, ha azzal már az életben egyszer is dolga akadt.

Sok kellemetlenségtől, sok álnévbemondástól van megszabadítva az oly erdőaltiszt, kinek jó a megfigyelőképessége. Nemesak a fatolvaj felismerése, de védkerületében ugyszólván minden rendellenesség azonnali felismerése is ezen képesség kifejlődöttségétől függ.

Visszatérve az erdő gyűlölt ellenségeihez, a fatolvajokhoz, — egy nem éppen szép felderítési módnál, folytatom, nem szép, de annál eredményesebb, — alkalmazták ezt különben a detektívek is; — ha gyors, biztos és titokzatos bonyolultabb esettel állanak szemben, — ez a spicli, avagy magyarul áruló, besugó rendszer. Vannak mindenütt megvénhedt, tehetetlen fatolvajok, kik talán bűnbánatból, avagy a fiatalok iránt érzett irigységből-e, de ha lelkére beszél az ember, elárulják az ifju fatolvajt.

Ha ilyenre akad az erdőaltiszt s az eredményre vezető adatokat tudott szolgáltatni, — idegenektől észrevétlenül keresse fel az illetet, — sok esetben nemesak hogy tetten érheti az ily bemondás, illetve besugás alapján, hanem sokszor meg is akadályozhatja a kihágást.

Ugy mint a betörővilágban, úgy itt is a réme az elvetemült, furfangos fatolvajoknak az ily áruló. Csak mint mondtam is, óvatosan kell az ilyeneket kikérdezni s megfigyelni és meggyőződni a mondtak valódiságáról is. Sok helyen a szegényebb néposztály részére vagy ingyen, vagy néhány fillér lefizetése ellenében háti teher hulladékfa szedésére ad az erdőbirtokos engedélyt, ezt legtöbb esetben asszonyok és gyermekek szokták összegyűjteni és hátukon vinni.

Ahol az ilyen hulladékfa szedése a hétnek bizonyos napjain meg van engedve, ott kevesebb szokott lenni a fatolvajok száma is, valamint ott is, ahol részért való gyérités vagy tisztításnál tüzelőszükségletüket be tudják szerezni.

Az ilyen hulladékfaszedők között éppen úgy, mint a rendes állandó erdei munkások között is akad sokszor egy-egy jó besugó, — óvatosan kell ezek közül kiválasztani a jól használható besugót, nehogy a fatolvajok neszét vegyék annak, hogy az óvatos erdőaltiszt ily módhoz fordul az ő gaztettük meggátlása céljából, mert ha rájönnének, akkor jaj lenne annak, aki elárulta őket és azután még sokkal óvatosabbak lennének.

Ott, ahol a védkerületet mezőgazdasági művelés alatt álló földek határolják, különös éberséggel figyelendők az erdővel határos földeken dolgozók, ezek közül is kiváltképpen a mezőgazdasági termények hazaszállításával foglalkozó fuvarosok. Ugy a gabona, mint a tengeri stb. termények hazaszállítása alkalmával az éber szemekkel őrködő erdőaltiszt sokszor jó módú gazdákat érhet tetten, amikor a termények közé

rejt a már előre levágott nyujtónak, vendégoldalnak avagy egyéb gazdasági célra alkalmas fát.

Sokszor a szántók és az erdő szélén szemlét tartva elégséges, ha csak egy-egy falevelet, avagy frissen letört galyacskát talál a védkerületet ellátó erdőaltiszt, — számtalan esetben elég ahhoz, hogy egy újabb lopást felderíteni tudjon. Ha ily elhullott frissen letört levelet, galyat, avagy kéregdarabkát az erdőszélen gyanusnak találna, úgy a közelben levő szántókon esetleg egybe hordott trágyarakást, buza- vagy egyéb gabonakereszteket, de különösen késő ősszel a kintmaradt tengeriszár-rakásokat vizsgálja át, — sokszor meglepő eredményeket fog elérni.

A legkönnyebb természetesen egy-egy kihágás, avagy fatolvajlás felfedezése télen, akkor, ha hó fedi a tájat. Vigyázni kell azonban ekkor is a meglévő nyomokkal. Az erdő szélétől befelé pár lépés távolságra, amikor már egy frissen talált nyomnak a nyomozást illetőleg jelentősége megszűnt, — avagy az illető kiléte felderítetett, — botjával el kell simitania az erdőaltisztnak, nehogy a következő napon a régi nyomokkal az újabb nyomot összetévevessze.

Éppen úgy kell tennie, mint a vadórnek, ha egy erdőrészt körül nyomozott, az abba be- és kivezető nyomokat egybe vetve tudhatja csak pontosan, hogy hány darab tartózkodik még bent. Természetesen az is csak olyképen tudhatja megkülönböztetni a teljes bizonyossággal az új nyomot a régitől, ha a már számba vett nyomokat botjával keresztül huzta, — éppen úgy, mint az erdőaltiszt az idegen emberek nyomát keresztülhuzni szokta.

Az erdőben tartózkodó idegenek tettenérésére, illetve felkutatására nagyon sok erdőaltiszt használja vizsláját is éspedig nagyszerű eredménnyel. Oly nagyszerűen lehet az amugy is tanulékony vizslát e célra is betanítani, mint ahogy a rendőrség be tanítja a betörő kézrekerítésére a farkaskutyát.

Nagyszerű szaglásánál fogva a vizsla már messziről egy sajtósárga morgással jelezni szokta gazdájának azt, hogy idegen van a közelben. Ha egy vizslával rendelkezik az erdőaltiszt, vezetheti azt akár pórázon, akár szabadon, — oly megfizethetetlen szolgálatot tesz ez okos állat gazdájának, hogy nagyon is megérdemli az erdővédelmi szempontból a legnagyobb elismerést. Akár nappal, akár éjjel az elrejtőzött fatolvaj, avagy éppen a megfutamadott kézrekerítésénél pótolhatatlan szolgálatot tehet egy-egy ily jól begyakorolt vizsla.

Nagyon fényesen bevált e téren az ugynevezett szálkásszörű német vizsla, mely már torzonborz kinézésénél fogva is szinte megrettentí az elrejtőzött, vagy menekülésben levő fatolvajokat.

Óvatosan kell az ily megállításkor, illetve felkutatásnál a vizslák alkalmazásánál eljárni, nehogy a tetten ért testi épségében kárt tehessenek.

Ritka, hogy a vizsla harapós legyen, de elővigyázatosságból az ily célra használandót szájkosárral is el lehet látni.

Betanításra alkalmasak a hulladékfát gyűjtő fiatal gyerekek, vagy esemetefaültetők, akik kedvtelésből is elrejtőznek az erdőaltiszt kívánságára, vagy színelik a megfutamadást. Ily gyakorlattal szinte játszva tanulja meg a vizsla az elrejtőzött felkutatását és a megfutamadott megállítását. Ajánlatos azonban az első jól sikerült kísérletek után egy kis kenyérrel vagy egyéb ennivalóval megjutalmazni, hogy amikor már jól be-

gyakorolva komoly munkát követelünk tőle, szinte élvezettel kerítse kézre az üldözöttet.

A legutolsó mód legyen tehát egy erdőaltisztnél az, hogy ő maga a lábaiban bizva utána eredjen a fatolvajnak, tehát minden lehető el kell előbb követnie, hogy e módot elkerülni tudhassa, — mert bizony sokszor megtörténik, hogy az ilyen fatolvajok a futást jobban győzve odébb állanak s nem egyszer a már elérhetetlen távolságból az erdőaltiszt legnagyobb bosszantására még gunyosan vissza is merészelnék kiabálni.

Az időjárás is nagyszerűen szokták a fatolvajok úgyszólván a vadászokhoz hasonlóan kihasználni. Ha már a szép időben és nappal nem érzik magukat biztonságban, — akkor jönnek korán reggel, vagy későn este. Ha pedig már így is egynehányszor tetten érettek, vagy gaz munkájukban megakadályoztattak, — legsötétebb éjszaka leple alatt keresik fel az erdőt s ha ilyenkor nincsenek zavarva, akkor elvégzik a leggyalázatosabb pusztító munkát. Sokszor előfordul az az eset, hogy több fát kidöntenek vagy befürészelnék, mint amennyit el bírnak vinni.

Ha pedig a sors, illetve az erdőaltiszt éber keze már ily késő éjszaka is el tudta csipni őket, — akkor vár a legnehezebb feladat rá. A legzordabb zimankós, szeles, sokszor hófúvásos időt választják a legóvatosabbak az erdei lopások elkövetésére.

Ha tehát már úgy a nappali, mint az éjjeli lopások szünőben vannak, akkor az ily fent említett zord időben ne sajnálja a fáradságot az erdőaltiszt, mert e fáradságát legtöbb esetben siker szokta koronázni, mert a legravaszabb ilyen időben érzi magát biztonságban.

Ha az erdő szélén, vagy éppen azon keresztül nyilvános ut vezet, ezeket is éberrel figyelemmel kell kísélni, mert az azon járó-kezők, a fuvarosok számtalan esetben követnek el kisebb-nagyobb falopásokat és azok elkövetése után gyorsan odébb állanak. Ezért, ha ily nyilvános utakon akár gyalog embert, akár pedig kocsival haladót pillant meg az erdőaltiszt, kövesse azt szemmel s ha az netalán körül nézegetne, vagy éppen megállana, — férközzék óvatosan a közelébe, mert az minden valószínűség szerint rosszban töri a fejét.

Ha akár az erdőben akár az azon keresztül haladó utakon, vagy nyilvános utakon, úgy találja hozni a sors, — hogy nem is számítva rá, idegennel találja magát szemben, közelről a védkerületet ellátó, — úgy az első ránézésből le kell tudni olvasnia, hogy az illető idegen békés szándéku-e, vagy pedig lopásra készült-e. Aki minden rossz szándéktól mentve van, — az nyugodtan halad tova a maga útján, ha lopásra készült, akkor az erdőaltiszt hirtelen megjelenése pillanatnyi zavarba ejti a még oly furfangos fatolvajt is. Le lehet a szeméről olvasni az ilyennek szándékát. Ha alaposan szemügyre vesszük az ilyen zavarba jöttet, sokszor megláthatjuk a kihágás elkövetéséhez magával hozott, de óvatosságból a kabát vagy kötény alá rejtett eltakart fűrész vagy fejsze kidomborodó körvonalait is. Az ilyen gyanus természetesen azonnal igazoltatni kell és ha ily szerszámot találni nála elrejtve, — már is — mint tudva levő dolog — lopás kísérletéért feljelentés a következménye.

Előfordulhat az az eset is, hogy gyanusnak látszó idegenek közelednek, — ebben az esetben, ha az erdőaltiszt egyenruhában és fegyverrel van, — esetleg a messziről szembe tűnő jelvényt is viseli, — hogy a közeledők idő előtt fel ne ismerhessék és kerekét ne oldhassanak, — gyors mozdulattal észrevétlenül maszkirozza magát, lehetőleg kabátkigombolással, vagy bármi

módon tüntesse el a messziről felismerhetőséget. Alakját megváltoztatva, meggömbülve, vagy sántítva, esetleg fegyverét kapa, vagy kasza módjára vállára véve sikerülhet önmagát az idegenek előtt felismerhetetlenné tenni, s így abba a kellemes helyzetbe juthat, hogy azok mit sem sejtve, a teljes közelébe érve, alaposan szemügyre vehetők lesznek.

Tudva levő dolog az is, hogy a kevésbé óvatos fatolvajok a fa levágását kényelmesen térdelve s körülbelül 30—40 cm. magasságban szokták véghez vinni. Az óvatosabbak már a föld színe felett, esetleg oly mélyen, hogy a megmaradt tuskót falevéllel vagy galyakkal betakarva igyekeznek láthatatlanná tenni. Minden gyanusnak látszó kis levél dombocskákat vagy galyrakásokat alaposan meg kell vizsgálni, nem-e ily elrejtett tuskó van alatta.

A ledöntött fa galyait legtöbb esetben az óvatos fatolvaj szét szokta hordani, — sőt megteszi azt is, hogy élő fiatal fácska gyanánt egyenként a földre szurkálja azt. A kizöldült fa levágása esetén könnyű azt felismerni, — messziről sárgitanak az elhalt elhervadt leveleket, — de az enyészet szünetelése alatt ledöntött és szertehordott, vagy letüzgált fák galyait csak a jól begyakorolt szem küllönbözteti meg a többi álló fiatal fák és cserjék közül.

A mindenféle hájjal megkent fatolvajok közül is a legkormönfontabb megrögzött fatolvaj jut most eszembe, — ilyennel csak eggyel akadt dolgom hosszú évek során szerzett prakszisomban.

Egy reggelen feltűnt a legszebb karesu tölgyesben, hogy közel egymáshoz négy darab egy-két évesnek látszó öreg tuskót is találtam. Teljesen érthetetlen volt előttem az, hogy memóriám nem szokott cserbenhagyni és még sem tudtam visszaemlékezni arra, hogy egy-két évvel azelőtt ezen erdőrésznél e táján falopásokat követtek volna el. Közlebb érve a tuskóhoz, lehajolva vizsgáltam, — nem hittem szemeimnek, mikor annak tövében a földön teljesen friss fűrészport találtam. Rejtély volt előttem, — hogy és miképp lehetséges az, hogy teljesen réginék látszó tuskó tövében friss fűrészpor lehessen.

Megtaláltam a közelben széjjel hordott, még a fonnyadt levelekkel teli galyakat is. Tisztán állt most már előttem az, hogy egy újabb fatolvajfurfanggal álllok szemben.

Sok fáradságomba került, míg végre egy kora hajnali szürkületben egyik hirtelen vöröshaju, általam jól ismert fatolvajt pillantottam meg, kezében egy elhasznált lekváros bádogdoboz, nyakában pedig saját készítményű, kápával ellátott fűrészke volt.

Vallatóra fogtam őt, be is ismerte, hogy a bádogedényben levő különös folyadékkal szokta vékony rongyra öntve bekenni az általa levágott fa tuskóját, — de többet se szép szerével, sem pedig bármily megfélemlítésre sem volt hajlandó elárulni.

Most azonban már nem volt oly nehéz a többit meg tudni. Felkerestem egy kiöregedett, magával tehetetlen notórius fatolvajt, megmutattam néki az elvesztett folyadékot s kértem, világosítson fel engem annak összetételéről. A kíváncsiság vitt oda, — tudni akartam, hogy mi is lehet abban, hogy a levágott fa tuskójának alig egynapi száradás után olyan színt ad, hogy azt még a jó szakértő szem is régi tuskónak nézheti. Meg is kaptam a kívánt felvilágosítást, ez a szürke színű folyadék otthonról elhozott finomra szitált fahamu volt és ehhez keverte azután az én legnagyobb fatolvajom a sarjrol

kelt tölgyfa odvas tuskójában humusszal összekevert és összegyűlt eső-vizet. E keverékkel, puha ronggyal leheletszerűen dörzsölte aztán be az én jó madaram az általa levágott fa tuskóját.

Ezekután már nem hittem szemeimnek sem, ha egy-egy öregebbnek látszó tuskót láttam, — minden egyes esetben megnéztem azt a közvetlen közelből is, — nehogy hasonló furfangos fatolvaj tulajrasson az eszemem.

Különös figyelemmel kell lenni az erdőaltisztnak az erdőben dolgozó összes munkásokra is, — különösen akkor, amikor azok az erdőből hazafelé mennek. Ekkor szokták a kisebb-nagyobb falopásokat és kihágásokat elkövetni. Ezeket azonban könnyű kézrekeríteni, mert a legtöbb esetben akad közülök egy-egy becsületesebben gondolkozó, aki még időben bementje az ilyenre vetemedő nevét, illetve kilétét.

Nagyon üdvös azonban többször ellenőrizni ugy ezeket, mint az erdőben foglalkoztatni szokott fuvarosokat és pedig olyképpen, hogy azokat egy bizonyos irányban elhagyva, tőlük észrevétlenül újra elébük kerülve, alaposan szemügyre venni, hogy biztonságban érezve magukat az erdőaltiszt vélt távozásán, — nem-e merészkednek a tiltott gyümöleshöz, a nemzeti vagyont képező erdő fáihoz nyulni.

Általános szabályként álljon minden erdőaltiszt előtt az, hogy soha el nem késve igyekezzék azon, hogy minden kihágót vagy fatolvajt ő lásson meg előbb, ő legyen az, ki az erdőben járó idegeneket megfigyelje, — csakis így érheti el azt, hogy egy-egy kihágást nemcsak felderíteni, — hanem ami főcél, megakadályozni is tudjon.

Sokszor bizony földön kúszva, ülő, vagy fekvő helyzetben rövidebb, hosszabb ideig mozdulatlanul kell maradnia, hogy a közelében settenkedők idő előtt észre ne vegyék s neszét véve az ő jelenlétének, a törvénynek amugy is humanus büntetésétől megszabadulva, keréket ne oldhassanak.

Fokozottabb éberséggel figyelendők természetesen a fatolvajok által leggyakrabban látogatni szokott helyek a keményebb tél idején. Különösen pedig az olyan vidéken, amely erdőkben nem hővelkedik.

Ahol nagyon is elszaporodott a falopások száma, ott, ha a szükség megkívánja, hatósági intézkedés folytán amugy is csak szállítási igazolvány felmutatása mellett szállítható a fa, — s ahol ily igazolványok ki vannak adva, azok ellenőrzésére is éber figyelem fordítandó.

Ugy a falopás, mint valamennyi erdei lopás vagy kihágás felderítésénél számtalan esetben a véletlen adja meg a helyes irányt a tett felderítéséhez.

Amiképpen a legelső helyen is említettem az erdőaltiszt nyomozásai sok tekintetben hasonlítanak a megfigyelés, leleményesség és sok más tekintetben a detektív munkájához, — annyi különbséggel, hogy míg azok nagyban segítségére van sokszor a közönség és a sajtó is, — egy-egy lopás vagy büntetvény felderítésénél, — addig az erdőaltiszt teliesen magára van utalva egy-egy lopás, vagy kihágás tettesének kivomozásánál.

Ugy a detektív, mint az erdőaltiszt sikere azonban számtalan esetben, mint fentebb is említettem a sok nyomozási lehetőségen kívül függ a véletlentől is. Hogy mennvire igaz ez; azt egy-két példával röviden bizonyítani is fogom.

Alig egy évtizeddel ezelőtt történt velem, hogy az országúthoz közeli vágásterületről egy éjszaka kocsik-

kal ismeretlen tettesek elloptak 8 ürköbméter tüzfát. Annyira óvatosak voltak, hogy semminemű bűnjelet hátra nem hagytak. Mivel ehhez hasonló vakmerő lopások még abban a háborús és forradalmi időkben is ritkaság számba mentek, — a kötelességen is felüli vagy-tó hajtva minden eddig szerzett tapasztalatot felhasználva igyekeztem az előttem teljesen ismeretlen tettesek kilétét mielőbb megállapítani.

A kocsinyomok az erdőből kijövet a szomszédos község felé vezettek, a nyomozást tehát ebben az irányban vittem. Beérve a szomszéd községbe, kikérdeztem az ut mellett lakókat, az akkor éjszaka szolgálatot teljesítő éjjeli őrköt, kik hallották ugyan a kocsik zörgését egy bizonyos irányba zörögni, de bővebb felvilágosítást nyújtani sajnos nem tudtak. Az általuk megjelölt utirányban haladtam addig, ahol a község végén két másik község felé ágazik el az ut.

Ott azonban teljesen tanácstalanul álltam, — nem tudva azt, hogy melyik község felé vették utjukat az én merész és elszánt fatolvajaim. Itt történt azután velem az a véletlen, melyre — mint példára — rá akarok mutatni. Éppen az út keresztezésénél egy bozontos szőrű juhászcutyával játszott egy jól megtermett suhanc.

Feltűnt nekem a juhászcutya aportírozó képessége és azt közelebbről kezdtem figyelni. A fiatal suhanc mindig egy feketés szürkének látszó tárgyat dobott el s azt a kutya minden egyes esetben szépen visszahozta. Amint így közelről figyelem a játékot, látom, hogy az aportírozás tárgya egy darab öreg cserfának mely bárázdaikkal hornyolt egészen friss kéregdarabja.

Hirtelen örömmel lélegzettem fel ennek láttára s kérdeztem a kutyával játszót, mondaná-e mutatná meg pontosan azt a helyet, ahonnan ez elhullott kéregdarabkát felvette. A fiu kéresemnek természetesen készséggel tett eleget, — mit sem sejtve arról, hogy ezzel az én fatolvajaimnak utirányát mutatta meg. Ott ugyanis, ahol az ut ketté válik, minden irányban haladtak egyenlő abroncsos kerekkel bíró kocsik. E véletlen nélkül tehát sok fáradságom hiába való lett volna. Hlyképpen azonban megtudva a helyes utirányt és mivel a kutya szájában levő kéregdarabról, határozottan felismertem a vágásomból eltűnt fát, így a következő községben, hová a fával már világos reggel értek a fatolvajok, megbízható emberektől megkaptam a fát szállító, mitsem sejtő jobbmodu gazdákról és azok lovairól a pontos leírást. Ezek alapján még aznap sikerült is a tetteseket kézrekeríteni, — s azok mindegyike hat-hat héten át a hüvösön ülve elmélkedhetett arról, hogy miképpen is tudódott ki az ő gaztettük.

A véletlen egy másik esete pedig az erdővel határos szőlők szélén történt velem. A lemetezett szőlővesszők kétébe kötve rakásba rakva puha és jó ülőhellyel kínálkoztak s elfáradva, kis pihenést megengedve magamnak, leültem annak a szőlővesszőrakásnak a tetejére. Dohányos ember létemre legelső, amit ilyenkor tenni szoktam, megpödörtem az én nekem annyira kedves cigarettámat. Amint az elkészült, éppen a fejem felett egy vérese kifeszített szárnyakkal tartott terepszemlét és függött a levegőben mozdulatlanul, — amint a vérese mozdulatlanságán elbámultam, az én elkészített cigarettám, — amire el is felejtettem rágyújtani — becsuszott a szőlőkévék közé, de oly szerencsésen, hogy azt még kézzel elérhettem. Ahogy benyulok érte, valami hegyes dolog megszúrta a kezemet, — amint gyorsan visszahúzó, elhülve nézem, hogy mi is lehet az. Csodák csodája, egy még zöld erdei fenyőtű volt az, amely az ujjam hegyén a piros vért kiesalta.

Tudva azt, hogy ezt az ötszáz méter távoból a szél semmiképpen sem hozhatta ide, különösen, hogy e hely a fenyvestől még jóval magasabban is fekszik.

Szerte dobtam pár perc alatt a kéverakást és annak aljában megtaláltam az én szépen egyháshoz simuló fenyőfarönköimet.

A szőlő gazdája után most már nem volt nehéz dolog megállapítanom a tettes kilétét.

Az elmondottakban nagyjából körvonalaztam az erdőaltiszt nyomozásainál követendő eljárásokat, — de ha valahol, ugy ezen a pályán áll az a jó közmondás, hogy a „jó pap holtig tanul“.

Soha se nyugodjék bele egy erdőaltiszt abba, hogy valamelyik kihágást vagy erdei lopást ismeretlen tettes követte el, — kutatva keressen minden legesekélyebb nyomon is addig, míg a tettes kézre nem kerül.

Ha felhasznál egy nyomozásnál minden rendelkezésre álló eszközt és nyomot, akkor bizton el fogja nyerni kenyéradójának és előljárójának teljes elismerését, — s ha azt ki is érdemelte, nyugodtan és emelt fővel adhatja át az életet a szerzett tapasztalatokkal együtt a reája bizott védkerületet utódjának, — akkor, ha út a 12. óra, a szorgalmas és becsületes munka után a jól megérdemelt pihenés órája.

Gavra Alajos,
m. kir erdőőr.

Válaszok egy öreg főerdőr kérdésre

Lapunk folyó évi július havi 7-ik számában egy öreg főerdőr kérdését közöltük, amelyre az alábbi válaszok érkeztek be tapasztaltabb kartársainktól.

A beérkezett válaszok és az általunk szakemberektől beszerzett vélemények öreg főerdőrünk eljárását igazolják s az általános vélemény az, hogy nem a vetésben volt a hiba, hanem az elvetett mag nagyrésze lehetett rossz, azaz nem volt esiraképes.

A beérkezett válaszlevelekből az alábbiakat közöljük:

Kör-kérdésre felelet

„Az Erdő“ folyó évi 7ik számában közölt „Kör-kérdés“-t feltevő kartársam felhívására, mint öreg esemete kertész és földmivelő szőlők a feltett kérdésekhez, amivel egyrészt a kérdés tisztázását kívánom szolgáltni s másrészt fiatalabb, kevésbé tapasztalt kartársaim szakismeretét gozdagítani.

Kérdés: 1. Szükséges-e, szabad-e tavaszi magvetés előtt a vetésbárzda (hornyok) helyét, irányát letaposni, akár ősszel vagy tavasszal lett a talaj előkészítve?

2. Kikelés után szabad-e, szükséges-e a sorok közeit letaposni azon a címen, mert laza és kiszárad? Megtaposással visszatartjuk-e a talaj nedvességét?

3. Akác magvetéseket vetés után előnyös-e, szokás-e fogatos erővel meghengerelni?

Megjegyzi kérdést tevő, hogy barnahomok talaju esemetekekről van szó.

Felelet: (1—3) A megmivelés által felforgatott, meglazított s szellőztetett üreges talajból, ha a megmunkálást száraz időjárás követi, gyorsabban elpárolog az al-talajban felgyülemlett víz, mint a megülepedett földből, ép ezért, ha a talaj tavasszal lesz vetésre előkészítve, akkor előnyös a tömörítése taposás vagy hengereles által, mert az összenyomott föld fölfelé szivja a nedvességet s

igy a mag esirázását is elősegíti, de éppen azért száritja is a földet, amit azáltal mérsékelhetünk, ha a talaj legfelső sekély rétegét állandóan porhanyítjuk és lazán tartjuk.

Ha a magvetés sarjközeit vagy egyáltalán a talajt, csak letpóssuk vagy hengerezzük és úgy hagyjuk, ezzel nem tartjuk vissza a talaj nedvességét, sőt ellenkezőleg a talaj gyors kiszáradását segítjük elő.

Tehát ha — különösen laza talajoknál — a kellően meg nem ülepedett földet tömörítés céljából letpóssuk vagy meghengerezzük, ugyanakkor a talaj felületét a célnak megfelelő eszközzel, úgymint könnyű fogasolással, kapálással, vagy gereblyézéssel egyben porhanyítsuk is.

A megtömött földben ugyanis hajszál finomságú csövek képződnek, melyek a víznek a földből való felszállását közvetítik, illetve a földben lévő nedvességet a föld felületéig vezetik. Ha tehát az így képződött hajszálcsöveket így hagyjuk, akkor a talaj nedvessége a hajszálcsöveken át a levegőbe elpárologna s a talaj gyorsan kiszáradna. Ezt megakadályozandó, a hajszálcsövességet a talaj felszíne alatt a földnek porhanyításával megszüntethetjük s így a hajszálcsöveken felszálló víz nem párolog el a levegőbe, hanem a porhanyó réteget nedvesíti. Ugyanakkor a porhanyó réteg magába szívja a levegőben képződő harmatot is s ezzel is a talaj nedvességét gyarapítja.

Esőben szegény, száraz vidékeken és friss mivélésű laza talajokon tehát nem ésszerűtlen a taposással vagy hengerezéssel való talajtömörítés, de ugyanakkor a talaj legfelső sekély rétegét is állandóan porhanyó állapotban kell tartani, mert éppen ezáltal akadályozzuk meg a talaj nedvességének a levegőbe való elpárologását.

Megjegyzendő még, hogy erősebb esőzések is tömítik és cserepessé teszik a földet, miáltal a hajszálcsövességet egészen a talaj felszínéig kiépitik, magától érthető tehát, hogy esőzések után is porhanyítani kell a talaj felső rétegét, hogy az eső által nyert talajnedvességet a növényzet számára biztosítsuk.

Minden szakembernek tudni kell, hogy esőben szegény, száraz, szeles vidékeken, mint amilyen a mi Alföldünk is, az őszi esemeteültetés ígér biztosabb sikert. Sok előnyösségénél fogva éppen úgy az őszi erdősités folytán felszabadult esemete kertek talaját is ősszel kell előkészíteni a tavaszi vetésre úgy, hogy ősszel, kb. október második felében — amikor már kevésbé gyomosodik a talaj — a vetésre előkészítendő táblát érett trágyával megtrágyazzuk és felássuk vagy gondosan keskeny fogasokkal mélyen megszántjuk, de gereblyézetlenül fogasolatlanul hagyjuk azért, hogy a téli csapadék a göröngyös, egyenetlen felületű talajról le ne folyhasson, hanem azon megmaradva, azt minél jobban átítassa és a téli fagy hatása mellett azt porhanyóvá tegye.

Az így előkészített talaj a tél folyamán megülepedik, eső és hóvízzel megtelik s tavasz nyitásával csak addig várunk, amíg a megművelt talaj felső rétege megszikkad. Ekkor néhány ügyes munkással ágyásokra osztjuk, kapával sekélyen megporhanyítjuk, meggereblyézzük, hornyokat huzunk és vetünk.

Ha az elvetett magvak egyenletes korai kelésének és a kikelt esemetek sikeres fejlődésének biztosítására talajunkat a fentirtak szerint kezeljük, akkor öntözőkanánára nem igen lesz szükségünk és az eredménnyel is megleszünk elégedve. — S.j. —

Az „Az Erdő” július 15-iki számában megjelenő „Kör-kérdés”-re a következőképp válaszolok:

1. A tavaszi magvetés előtt a vetőbarázdák helyét nem szoktuk letaposni. A főkellék csupán az, hogy ülepedett földre vessük a magot. Tehát a frissen előkészített talajjal várni kell 8—10 napot, hogy ülepedjen.

2. Kikelés után nem letaposni kell a sorok közeit, hanem éppen ellenkezőleg kell eselekednünk: meg kell kapával, — vagy kapáló ekével lazítani a talajt. A letaposással nem tartjuk vissza a nedvességet, csupán azt érzük el vele, hogy a nedvességet feljebb húzzuk, a nedvességet akkor tartjuk vissza, ha lazán tartjuk a megművelt földünket, vagyis gyakrabban kapáljuk. A kapálással a párolgást vezető csövecskéket tönkre tesszük s így az alsó rétegben levő nedvességet meg tudjuk őrizni a esemeteink táplálására. A kapálásnak még az a haszna is van, hogy a hosszú és mély gyökézzel bíró gazokat is kiirtjuk, így azok sem tudják az alsó rétegből elvezetni a nedvességet.

3. Az ákác magvetéseket, illetve az elvetett sorokat kapával szoktuk megtapsikolni, hogy a homok jól a maghoz szoruljon. Ha ezt nem tesszük, akkor meg lehet fogatos hengerrel hengereltetni. Mellőzni lehet mind a két esetben, ha rövid időn belül kiadás esőt várhatunk.

Tekintve, hogy ákác magvetésről van szó, kikelés után mindig lazán tartjuk a talajt, mert az ákác laza szerkezetű, szellős talajt kíván!
Gera József.

Egy uradalomban már 39 éve szolgálók, kevés kivétellel mindig kezeltem esemete kertet, azért bátorvagyok részemről is az információt megadni.

1-szor a tavaszi magvetés barázdák (hornyok) helyét sem tavasszal, sem ősszel nem tapostam és nem is szükséges.

2-szor, a kikelés után szintén nem tapostam és feleslegesnek is tartom. A megtaposással szintén nem tarthatjuk fenn a nedvességet, sőt szerintem ártalmára van a fiatal, fejlődő esemeteinek.

3-szor, az ákác magvetést egyáltalában sohasem hengereztettem, ha a mag esiraképes és kellőképpen át van forrázva, mindig jól szokott sikerülni.

Ha már az öreg kartársamnak mindig jól sikerült letaposás és hengerezés nélkül és csak most az egyszerű nem, minden esetre a vetőmag nem volt esiraképes.

A letaposást, esetleg hengerezést az ákác mag kivételével közvetlen a vetés után szoktuk.

Vasvári József, urad. erdőaltiszt.

1. Szabad, de nem szükséges.
2. Nem szabad. A nedvességet az nem tartja vissza.
3. Nem előnyös és nem is szokás.

Németh József urad. főerdőőr.

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból hat havi lefizetésre!

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

Ki az, aki...?

Tavasz az erdőt,
Lombbal, virággal,
Ismét megáldotta;
E fenséges szerv hódolót,
Kiaz, aki zsarnok módon,
Jogaitól megfosztotta?

Kiaz, aki e villám által
Sujtott törzsnek sérült ágairól
A gajjakat letörte?!
Hogy azokból tüzet szítson,
S e csonka fa törzsét,
Elégtéssel tehesse tönkre?

Hej, ha tudnám ki az aki
Testvéreinket elnémitva
Billincsekbe verte;
Kicsi vagyok, de nagy a tollam,
Mint lándzsát szegezném rá,
Ki ezt tenni merte!
Kisszállás, 1928. június 15.

Czakó J.

Beszámoló

Több kartársunk leveléből látjuk, hogy érdeklődnek az iránt, hogy a közgyűlés óta tartottunk-e már választmányi ülést és ha nem miért nem?

Ez érdeklődésekre itt adjuk meg a választ:

A közgyűlés óta, azaz f. évi február hó 19-ike óta tényleg nem tartottunk még választmányi ülést. Ennek többféle komoly oka van.

Először: az, hogy a közgyűlésen tárgyalt ügyekből folyólag, a közgyűlés által a választmányra bízott feladatok, az eddig eltelt néhány hónap leforgása alatt nem voltak kellően keresztülvihetőek és befejezhetőek.

Másodszor: az alapszabályok, melyeket a belügyminisztérium kiegészítés végett visszaküldött s amelyekben a címkérdés ügye csak a közgyűlésen volt eldönthető, átdolgozás után felküldettek ugyan a belügyminisztérium, hoz, de még ezideig onnan vissza nem érkeztek.

Harmadszor: az erdőtörvény revíziója kapcsán, a vándorgyűléseken és a közgyűlésen a Kar érdekeit illetőleg kifejezésre juttatott kívánságok alapján, az ügyv. elnök által elkészített s az új erdőtörvényben biztosítandó ügyekre vonatkozó javaslat illetékes helyen ezideig még nem volt előterjeszhető.

Fentiekből folyólag, épen a legfontosabb ügyeink, jelenleg még részben függőben, részben tárgyalás előtt és alatt állanak s így a választmány elé csak apróbb ügyek kerülhettek volna. Ezek miatt azonban a választmányt összehívni nem volt volna célszerű, mert a választmány összehívása a M. E. O. Sz.-nek tetemes kiadást jelent, mivel a választmányi tagoknak uti és egyéb költségeit fedezni kell. Ezért ügyvezető elnökünk a köteles takarékoság szemelőtt tartásával a választmányi ülést akkor fogja egybe hívni, amikor már módjában lesz a választmánnyal fentebb jelzett fontos ügyeket pozitív tények, illetve eredmények után letárgyalatni.

Tagjaink szaklapunkból a „MEOSz” működéséről minden tekintetben mindenkor kellő tájékoztatást szerezhetnek s így ügyv. elnökünk a választmányi ülésnek elha-

lasztását, az adott helyzetben — amelyről részletesebben a választmányi ülést tájékoztatni fogja, — költségkimelés céljából előnyösebbnek tartotta. Előre láthatóan a választmányi ülést f. évi szeptember havi lapunkban fogjuk meghirdetni, ha pedig ez előbb válik lehetővé, ugy a tagokat ajánlott levélben fogjuk kellő időben értesíteni.

A magánuradalmi kartársak nyugdíjalap ügyében kibocsátott felhívásunknak és kérdő-lapjainknak ezideig még igen csekély visszhangja támadt, aminek okát abban kell keresnünk, hogy a legtöbb kartársunknak még nem jutott ideje vagy nem volt reá módja, hogy a kenyéradó gazdájával vagy annak megbízott tisztjével ezt az életbevágóan fontos ügyet megbeszélhette volna, reméljük azonban, hogy a jövő lapszámunkban már nagyobb érdeklődésről, illetve több eredményről fogunk beszámolhatni. A beérkezett első néhány levélből azonban azt látjuk, hogy a kartársak egy kis tévedésben vannak, illetve a közölt felhívás és kérdő-lapokban foglaltakat nem egészen jól értették meg abban a tekintetben, amit a nyugdíjalap befizetésekről irtunk.

Azt írják ugyanis egyesek, hogy jobb volna mindenkire az állása, rangja, kora és keresete arányában rendszeresen fizetendő járulékot kiróni és nem fix egyszeri hozzájárulásokat kívánni, mint a faár % és hajtópénzek stb.

Ezt mi is jól tudjuk és amit közöltünk, azt nem is így kell értelmezni, mert mi sem ugy akarjuk, hogy fix összegnek egyszeri befizetésével már az illető nyugdíj jogosult legyen.

A tévedés a kartársak részéről abban van, hogy ők a nyugdíjalap létesítése, fenntartása és növelése, valamint a nyugdíjjárulék között nem tesznek különbséget és nem látják meg, hogy ez a két dolog egymástól teljesen különböző valami. A dolog lényege tudniillik abban van, hogy előbb meg kell teremteni a nyugdíjalapot és ha ez már megvan, azt fenntartani és növelni kell. Ezt a célt szolgálják az állam hozzájárulása, az erdőbirtokosok önkéntes adományai, a faanyagok eladásánál e célra beszedett %-os összegek, a kartársak által megajánlott és befizetendő adományok, pld. hajtópénzek stb. és a gyűjtés vagy bármilyen más módon, bármiből származó bevételek. Az ilyen módon összegyűjtött illetve létesített és szaporított tőkeösszeg az az alap, amely az egyesekre kor, rang, állás, kereset, szolgálati idő stb. alapján megállapított, kivetett és rendszeresen fizetendő nyugdíj-járulék hozzáadásával növekedne, lehetővé teszi és biztosítja a nyugdíj jogosultaknak járó nyugdíjösszegek zavartalan és rendszeres kifizetését.

Tévedés tehát azt hinni, hogy aki pld. adományt ad, vagy gyűjt, vagy bizonyos faeladási százalékot fizet be, ezzel a rendszeres nyugdíjjárulék fizetésének kötelezettől mentesül és így is nyugdíj jogosult, így teljes lehetetlen volna a nyugdíjalapot létesítése után fenntartani és növelni, mert magából az alaphoz nem szabad és nem is lehet annak veszedelme nélkül nyugdíjat fizetni.

Ezért kell olyan nagy összegű alapot összehozni, amelynek időközi kamatjövédelme teljes fedezetet nyújt a kifizetendő nyugdíjak összegére, az alap érintetlenhagyása és lehetőleg fozatos növelése mellett.

Az ilyen nyugdíjalap létesítéséhez, fenntartásához és növeléséhez szükséges tehát az állam, az erdőbirtokos és az alkalmazottak hozzájárulása, adományok és megajánlott időközi jövedelmek beszolgáltatása útján és ettől teljesen függetlenül elkerülhetetlenül szükséges mindhárom tényező részéről a nyugdíjjárulékok rendszeres befizetése is.

A nyugdíjalap létesítése az az első lépés, amely társadalmi uton a három tényező összefogásával lehetséges és okvetlenül megteendő.

Míg a nyugdíjjáruélékok meghatározása, illetve megállapítása, kirovása és behajtása, az a második lépés, amely már vagy külön nyugdíj alapszabályokkal, vagy ami a legjobb volna, az új erdőtörvény keretein belül kellene, hogy törvényes szabályozást nyerjen s amire a már megszavazott lex Vass is mintául és praecedensül szolgálhat.

A kérdőlapok kibocsátásának célja épen az, hogy beérkezésük után a kérdőpontokra adott válaszokból pontos statisztika legyen összeállítható arra nézve, hogy milyen az egyes erdészeti alkalmazottak teherbírása? milyen az egyes erdészeti alkalmazottak áldozatkészsége? és végül mindezeket egybevetve megállapítható-e a nyugdíjalap társadalmi uton, az említett tényezők önkéntes összefogásával, vagy pedig szükségessé válik az, hogy a magánuradalmi erdészeti alkalmazottak nyugdíj ügye az új erdőtörvény keretein belül intézményesen biztosítsák?!

A nyugdíjalap ügyének, mint minden más, az erdészeti alkalmazottakat érintő ügynek a sikere lényegében attól függ, hogy azok megvalósíthatása érdekében milyen nagy mértékben támogatják a Kartársak a „MEOSz.” vezetőségét, azaz milyen arányban fognak a „MEOSz.” tagjai szaporodni, illetve mily nagy lesz a „MEOSz.” zászlaja alá sorakozók tömege, amely egységes akarattal, nyilatkoztatásával, a sikerben való rendíthetetlen hittel, kitartóan fogja támogatni vezetőit nehéz munkájukban.

N. R.

A jövőért

Ha a mindenható egyenlő felfogással áldott volna meg mindnyájunkat, akkor ma már cca. 3000 tagjának kelelné lennie a szövetségünknek. De mivel, sajnos, ez nem úgy van, azért még ma is csak 800 a tagok száma.

Én azok közé számítom magam, kik a legnagyobb anyagi gondokkal küzdenek, de mégis csak kiizzadják a tagdíjat, mert belátják, hogy célt csak úgy érhet el a szövetség, ha minél több tag nevében követelhet.

Nagyon sok kollégát kapacitáltam, hogy lépjen be a Meoszba és érdekes, valamennyi azt hangoztatta, mihelyt tehetsége engedi azonnal beiratkozik, de úgy lát-szik, ők tehetségnek azt számítják, ha már annyira vannak, hogy az okoz gondot, hogy mit is kezdjenek a kis megtakarított pénzüikkel? Mert tudtommal már valamennyinek volt szerencséje egy-egy értékes szőr-més ragadozóhoz és még sem került a tagdíjra. De miért? Szerintem csak azért, mert azt véli, hogy majd kikaparják mások a sült gesztenyét, miért rövidítse meg magát évenként 14—16 pengővel?

Tehát ez az a rövidlátás, amiért el kell, hogy keseredjen minden jobbszándéku kartárs, akik ambícióval és a legnagyobb odaadással küzdenek szövetségünk felvirágoztatásán.

Nem értik meg, hogy erkölcsi kötelességünk küzdeni azért, hogy fiaink és unokáink jövőjét elősegítsük. Nem értik meg, hogy a nép szaporodik, de az erdőterület nem és ha gátat nem vetünk mi, a szakmánkba özönlő nem erdész- és vadászcsaládokból származók elé, akkor jogosan illetnek utódaink szemrehányásai közömbösségünkért.

Nem értik meg, hogy ez a jelenlegi szakmánkban működők ellen nem szól, hanem csak az ezután jövőknek.

Ha majd valamikor a jelenleg oly közömbös és a szövetséget nem támogató kollégáknak a gyermekei nem juthatnak apjuk pályáján az érvényesüléshez, gondoljanak arra, hogy nagyrészt ők maguk voltak gyermekeik ellenségei azzal, hogy nem támogatták annak idején a szövetséget, hogy ki bírta volna küzdeni azt, hogy amíg egy erdész- vagy vadászembernek a fia pályázik, addig más pályabeli gyermeke számitásba nem jöhet.

Mindezeketől eltekintve is okos és célszerű lenne minden kollégának belépni szövetségünkbe, hogy arra az erőre juthatna a szövetség, hogy tagjait hetenkint megjelenő szaklappal láthassa el, hogy a jelenlegi kor szellemében haladhatnánk mi is a tudománnyal, mert oly rohamosan halad az erdészeti tudomány fejlődése is, hogy szegyenünkre majd fiainkat nem tudjuk kellő oktatásban részesíteni vagy ő tőlük kell majd öreg napjainkra tanulnunk!

És aztán igazán annyira műveletlennek kell, hogy maradjunk, ahogy a szokás mondja, ha valaki bután cselekszik, nem vagyunk ám az erdőn!

Tehát kedves kollégák, kik olvassátok e sorokat, gondoljátok meg, hogy nem a saját egyéni és pillanatnyi hasznunkért, hanem a kedves fiaink jövője érdekében cselekszünk leginkább ha fáradozunk szövetségünk felvirágoztatásán.

Tegyünk félre minden önző és mellékgondolatot, csak az erdészet, vadászat és a leszármazottaink jövője lebegjen szemünk előtt. Mondjunk le inkább egy pár mulatságról, vagy fényűzőbb öltözékről, esetleg még a trafikról is, hogy eltöremthessük azt a 3.50 pengőt negyedévenként és az esetleges temetkezési segély alapja javára szóló 1 pengőt.

Remélem, nagyon sokan vagytok, kedves kollégák, kik velem egyet értetek, mutassuk meg, hogy ha az erdőn vagyunk is, de azért nem vagyunk sötétek és megértjük a kor hívó szavát, mely cselekedetre szólít bennünket, hogy szövetségünk minnél szilárdabb, tagjai pedig az élet követelményeinek leginkább megfelelő kulturában és jólétben emelkedhessenek.

Az idős kollégáknak azért kötelessége, hogy támogassa célunkat, mert a mulasztásaikat kell pótolniok, a fiataloknak pedig azért, hogy idővel élvezhessék fáradozásaik gyümölcsét. A jómóduaknak azért, hogy erkölcsi kötelességük a támogatás, a nélkülözőknek pedig azért, hogy jobb jövőt csikarjanak részükre ki.

Szóval, aki nem akar tag lenni az nem számíthatja magát a jobbérzésű szaktársak közé.

Félre a kiesinyességekkel és az önmagát külön embernek való tartással, mert az igazság az, hogy minden pályáján vannak szerencsés és szerencsétlen egyének, de azért lenézésnek helye olyan embernél, aki műveltnek tartja magát, szaktársa részére nem lehet. Hogy valakit főerdésznek vagy csak erdőkerülőnek tisztelnek, az nem számít ebben az esetben semmit, legfeljebb az okos emberek megvetését érdemelhetik ki részükre azok, akik önként tartják magukat társadalmilag magasabb osztályban, de az is csak azt hozza magával, hogy annál inkább kötelessége volna a tagok sorába lépni, hogy a magasabb szellemi és anyagi tehetségével szolgálja a szövetség céljait.

Kedves szaktársak, értsük végre meg, hogy egy-sébben az erő!

Véssük magunkat észre, hogy mi is hasznos emberei vagyunk a köznek. Hisz jelenleg azt sem tudjuk, hogy a társadalom mely rétegébe tartozunk? Tömörülünk és egységesen többre megyünk.

Célunk egy szebb és jobb jövőt teremteni, mert megérdemeljük, hisz mi teljesen a jövőnek dolgozunk, amit mi művelünk annak hasznát igazán csak a jövő emberei látják, de a kenyéradóink sem nélkülözhetnek bennünket jelenben sem, ha azt akarják, hogy utódaik hálával gondoljanak rájuk vissza.

Adja a mindenható, hogy a folyó év végén a vezetőségünk 3000 tag után befolyt összegről számolhasson el és örömteljes jövőt jósolhasson.

Németh József,
urad. erdőőr.

Sarlózás

Irta: Németh József, uradalmi főerdőőr, Nádásd

A Körmenyi-hercegség nagyterjedésű hegyháti erdőségeiben, az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy a sarlózás okvetlenül szükséges itt, mit az a tény bizonyít leginkább, hogy a jelenleg 30—80 éves korban levő erdőrésztetek a legjobb talajon is túlkülönböző koru és záródásúak, míg a 30 éven aluliak a legsilányabb talajon is egyenletesek, mert ezek már sarlózással is művelve lettek. Ezelőtt 30 évvel még lehetetlen volt a sarlózás a munkahiány miatt és így a felújítások nem sikerülhettek a gyomfák, eszjék és a dus füvek miatt, miket jelenleg a sarlózással távolítunk el és így mindig láthatjuk, hogy hol szükséges a pótlás leginkább.

Aki nem ismeri a hegyháti síkvidék erdőségeinek talaj-klíma és fatenyésztési viszonyait, az sohasem értheti meg, hogy milyen óriási erőfeszítés és türelem szükséges ahhoz, hogy kellő értékű és állapotu erdőket nevelhessünk.

Hogy itt a sarlózás és a tulkorai tisztogatás annyira szükséges, sőt elkerülhetetlen, azt csak mi tudjuk, kik vele foglalkozunk. Természetesen a sarlózásnak vannak hátrányai is, de az előnyei sokkal nagyobbak s így erdőgazdasági jelentősége inkább hasznos, mint káros.

Előnyei: 1. megmentjük a gyenge esemetéket a fű elnyomása ellen és megszabadítjuk a kellemetlen szomszédok élőködéseitől, tudniillik a tenyésztésre nem kívánt eszjéktől és fáktól;

2. mentesítjük az alomtűz veszedelmeitől;

3. a szükséges pótlások könnyebben eszközölhetők, mintha tulsok gyom fedné a talajt;

4. az egér fészkelése és szaporodása nem oly kedvező, mintha a fű bentmaradt volna;

5. a sarlózás után finomabb sarjufű elég korán fejlődhetik és a vadak nem rágják oly mohón a lombesemetéket;

6. levegősebbé válik a esemeték körülete és kevésbé fogékonyak a gombák, rovarok és a nedvesség stb. káros befolyásaira;

7. a fűhasználat is jelentékeny hasznot hoz a birtokosnak, mely haszon az erdő gazdaságosabbá tételére fordíttatik.

Hátrányai: 1. a még kellően be nem gyakorlott sarlózók sok esemetét levágnak;

2. a védelmet igénylő esemeték kitétele a napszúrás veszedelmének;

3. a talaj kitétele a nap szárító hatásának;

4. a talaj soványítása a fűtrágya elvonása miatt;

5. a széna kihordása alkalmával sok esemetét letaposnak stb. Szóval hátrányai is elég jelentékenyek, de kénytelenek vagyunk mégis a sarlózást alkalmazni, mert a gyakorlat azt mutatja, hogy az előnyök sokkal nagyobbak, mint a hátrányok. Igaz, hogy ez csak a hegyháti fennsíkon álló tarvágásos szálerdőkben van így, azért én a sarlózást csak itt és nem általánosságban tartom hasznosnak.

A sarlózás kezdete csak augusztus 15-ike körül lehet és folyik, amíg csak el nem végeztünk a sarlózandó részekkel, avagy a hó le nem esik.

A sarlózott széna 30—50 kg. sulyu petrencékbe rakatik, melyet aztán két rudon — amit alája dugnak — lehordanak a területről a szélesebb nyiladékokra, hol részelés céljából 4—8 q sulyu boglyákba rakatnak és azután szekereken az urasági részt erre alkalmas helyeken 50—100 q kazlakban hordanak és raknak össze a sarlózók. A szénakazlak a következő év tavaszáig bántatlanul maradnak, hogy a tél folyamán a vadak fogyaszthassák és az értékesítés tavasszal legjobb.

A sarlózás eszközlése alkalmával szigorú ellenőrzés gyakorlandó, hogy a munkások el ne feledkezzenek a kellő figyelemről. Ha egy sarlózó annyira ügyetlen, hogy nem bír kár nélkül dolgozni, a munkából kiállítatik és így a többiek kellő figyelemmel dolgoznak, hogy az elkergetés szégyenétől megmenekülhessenek.

A sarlózás a fű minősége és mennyisége szerint egyharmad, fél, kétötöd, vagy kétharmad részért — esetleg, ahol túl tüskés, vagy silányminőségű a fű, az egészet is megkapják, mert a célunk nem az, hogy a pillanatnyi jövedelmet szaporítsuk, hanem az, hogy minél szebb és értékesebb erdőket neveljünk az utókor számára. A sarlózások csak az 1—6 éves vágásokban alkalmaztatnak.

Felhívás*

Az Eszterházy Hercegi uradalomban működő kartársainkhoz!

Kedves Kartársaim, hiába forgatom, hiába nézem lapunkat, szomorúan kell tapasztalnom, hogy a mi uradalmainkból nagyon kevesen vagyunk az MEOSz. szövetségének névsorában. Mi lehet ennek az oka?

Más uradalmakból, magánbirtokokról, szóval minden felől, tömegesen sorakoznak szövetségünk zászlója alá, csak ti kedves Kartársaim, kik meglehetősen számmal vagytok uradalmunkban, maradtatok el tőle. És miért? Uradalmunk vezetősége ezt egyáltalán nem ellenzi, sőt kedvelik mindazon intézményeket, amelyek alkalmazotainak a művelődését, haladását a korral segítik elő. Hát akkor miért maradtok el, vagy miért jelentkeztek ily lassan? Hiszen tudjátok, érezhetitek, nekünk is van egy sérelmünk, egy bajunk, mely orvoslást kíván: *A nyugdíj!* Ez nálunk is rendezetlen. Igaz, hogy a fizetés tekintet-

* Vettük és adjuk kartársunk felhívását azzal a megjegyzéssel, hogy bizony ideje volna már, hogy összegyűljünk mindannyian a MEOSz.-ban, mert a MEOSz. kulturmunkája és humanisztikus működése ellen bizony nem lehet kifogása semmiféle uradalmi vezetőségnek.

Szerk.

ben hálával tartozunk kenyéradóinknak, vezetőségünknek, mert rendes beosztással a fizetésünkből tisztességesen élhet az erdőlegénytől felfelé a főerdőőrig minden egyén, amit nem mindenhol lehet megtalálni. De e mellett nekünk is van egy elintézni valónk, a nyugdíjunk. Rendelet szerint, akik 1920-tól lettek kinevezve uradalmunkban, azok már nem nyugdíjjogosultak. Tehát az új és jövő generáció számára a nyugdíj nálunk elveszett. Mi, mint a régebbiek nem fizettünk rá. Pedig az én nézetem szerint, ezzel nem akarom elítélni nagytekintetű erdőigazgatóságunk rendelkezéseit, évtizedeket leküzdve, tisztességes szolgálati időnk letelte után mi is, kiktől a jövőben már több munkát kívánnak tisztai előjáróink, megérdemelnék ugy a nyugdíjat, mint elődeink. A fizetésünk szerint nem vagyunk arra utalva, hogy lopjunk, de félre nem tudunk tenni. A gazdálkodásainkat is anynyira szabályozzák, hogy a nyugdíjunkt lehetetlen pótolni.

Tehát nekünk, kik nem kerültünk abba a szerencsés helyzetbe, hogy nyugdíjra számíthatnánk, feltétlen be kell lépünk az olyan szervezetbe, amely öregségünkre létünket biztosítja. Nehogy koldustarisznya legyen osztályrészünk, vagy azoknak az ajtajára legyünk utalva, kiket valami kihágás végett üldöztünk az erdőből. De ki tudná a jövőt kedves kartársaim. Jöhet közbe egy baleset és elszóllítja a kenyérkereső apát, vagy szolgálatképtelenné válhatik. Mi lesz a családdal? Az uradalom segélyt nem ad. Erre feltétlen gondolnunk kell.

Vannak egyesek köztünk, kiknek könnyebben, jobban megy dolguk, habár uradalmunk a megélhetést mindegyikünknek biztosítja. Az ilyen kartársaknak is elmaradhatatlan kötelessége ezt az ügyet támogatni, amely nyugdíjunkt rendezi. Mert ez közérdek. Tehát felkérlek benneteket kedves kartársaim, minél előbb legyetek szövetségünk tagjai. Azt a csekély kis anyagi áldozatot, 14 pengőt évente, mindegyikünk be tudja küldeni, mert az még telik fizetésünkből. Remélem és hiszem, hogy kéresemet siker koronázza, ezek után jobban siettek belépni szövetségünkbe, amely a közjóért dolgozik. Legyetek harcosa enek a szervezetnek, azoknak a derék kartársaknak az oldala mellett, kik maguknak ezt célul tűzték ki!

Kartársi üdvözléssel

Szimrisztev József

Erdeifenyőmag, feketeifenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi tülevelű és lombfanyagot: maggaskőrís, juharmagok, akácmag. Erdészeti csemetek saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyfák. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! 4 é. is. lucfenyőcsemete tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Köszegi Fenyőmagpergetőgyár

Köszeg (Vas megye)

Árjegyzék ingyen!

5420—1928. F. M. I.—2. szám.

Felhívás

alföldi erdők telepítésére, facsoportok, szélfogópásztaék és fasorok létesítésére, valamint a kopár és vízmosásos területek beerdősítésére.

Az Alföldön telepítendő erdők és gazdasági fásítások létesítését, valamint a kopár és vízmosásos területek beerdősítését a gazdasági viszonyok megjavítása és az ország faállományának emelése céljából gyorsabb ütemben szándékozom megvalósítani és azért az erdősítésre és fásításra kötelezett, vagy az azokat önként teljesítő birtokosokat az 1923. évi XIX. t.-c. 15. §-ában és az 1879. évi XXXI. t.-c. 177. §-ában említett kedvezményeken felül a rendelkezéseimre álló hitelhez mért legmesszebbmenő állami támogatásban óhajtom részesíteni.

Az alföldi erdők telepítése; fasorok, szélfogópásztaék és facsoportok létesítésére; valamint az ország bármely részén levő kopár és vízmosásos területek beerdősítéséhez, — tehát a törzskönyvezett erdőterületek vágásait és tisztásait; a városok és községek belterületté, tereit és utáit, valamint az állami és törvényhatósági utakat kivéve, — a szükséges eseteket és suhángokat az államerdészeti eseményekben kiszedve, teljesen díjmentesen boesátom a birtokosok rendelkezésére. Méltánylást érdemlő esetekben, az államerdészeti eseményektől távolabb eső birtokosok, valamint az illetékes m. kir. erdőigazgatóság által igazoltan rossz anyagi viszonyok között lévő és fuvarerővel nem rendelkező kis- és törpebirtokosok, nemkülönben a szegény birtokosságok tulajdonában vagy birtokában lévő területek beerdősítéséhez és fásításához szükséges eseményeknek és suhángoknak pedig nemcsak a termelési és kiszedési költségeit engedem el, hanem azokat megfelelően csomagolva díjmentesen abba a községbe is elszállítatom, amelynek határában azok elültetettek.

Erdészeti szakközvegeimet utasítottam, hogy a beerdősítésre és fásításra alkalmas területekkel rendelkező birtokosokat személyesen keressék fel; a kérdéses területeket vizsgálják meg; az erdősítésre és fásításra vonatkozó szakszerű felvilágosításokat és utmutatásokat adják meg; gondoskodjanak arról, hogy a birtokosok a befásítandó terület talajának és a tulajdonos gazdasági igényeinek megfelelő mennyiségű és minőségű eseményekben vagy suhángokban részesüljenek; szükség esetén a birtokos kérésére pedig az ültetési munkálatokat is díjtalanul vezessék és irányítsák.

Feltételül kikötöm azonban, hogy a birtokosok az igényelt és kiutalt eseményeket és suhángokat a kellő időben átvegyék, az erdészeti szakközvegeim által előirt módon és időben tényleg elültessék, az ültetéseket gondozzák és azokat a károsításoktól megvédjék. A csemetek és suhángok azok elültetéséig a m. kir. kincstár tulajdonát képezik, azokért tehát az igénylők büntető- és magánjogi felelősséggel tartoznak.

A Magyar Alföldet magában foglaló törvényhatóságokban és pedig Békés, Hajdu, Jász-Nagykun-Szolnok és Szabolcs vármegyékben, valamint Arad, Bács-Bodrog, Bereg, Borsod, Csanád, Csongrád, Heves, Pest-Pilis-Solt-Kiskun, Szatmár, Torontál, Ung és Zemplén vármegyéknek a Magyar Alföldhöz tartozó síkvidéki részein lévő szolgabírói járások és rendezett tanácsú városok, továbbá Baja, Debrecen, Hódmezővásárhely, Kecskemét és Szeged törvényhatósági joggal felruházott városok területén nagyobb gazdasági

fásításokat, hosszú és széles szélfogópásztákat létesítő és kiterjedt erdőt telepítő birtokosoknak, — amennyiben az illetékes m. kir. erdőigazgatóság által igazoltan rá vannak utalva és kéri, — a rendelkezésemre álló hitel keretén belül az ingyen esemetéken kívül kat. holdanként 50 pengőig terjedő kamatmentes állami kölcsönt nyújtok.

A főbb feltételek, amelyek mellett erősítési kölcsönt engedélyezek, a következők:

1. A kölcsön kamatmentes tartama 20 (Husz) év.
2. A kölcsön törlesztése és az erdészeti hatóság által jóváhagyott erdőesítési terv szerint kitüntetett egész terület beerdősítését követő év október hó 1-én kezdődik, minden év október hó 1-én esedékes és ettől az időtől számított 20 év alatt évi egyenlő részletekben fizetendő vissza.

3. Az engedélyezett kölcsön annyi 50 pengőig terjedő évi részletösszegben fog kiutaltatni, mint ahány kat. hold terület beerdősítésére a birtokos évente vállalkozik, illetve amennyit az illetékes m. kir. erdőigazgatóság véleménye szerint előreláthatólag teljesíteni képes. A törlesztési részletek a tényleg felvett összeg alapján állapítatnak meg.

4. A kölcsönösszeg a „Kötelező nyilatkozat“-ban foglaltak terhe alatt kizárólag a megjelölt terület beerdősítési költségeire szabad fordítani.

5. A kérdéses terület beerdősítésére vonatkozó és az illetékes m. kir. erdőhivatal által a birtokossal egyetértőleg összeállított tervet csatolni kell a kérvényhez.

6. A beerdősített területeket tartozik a birtokos saját költségén gondozni, az idővel netán szükséges pótlásokat foganatosítani és a beültetett területet minden, — főként a legeltetés által okozható, — károsításoktól megóvni és megőrizni.

7. Tartozik az erdőbirtokos az államerdészethez az erdőesítés idejére, a fafajok megválasztására és az ültetés módjára vonatkozó utbaigazításait elfogadni és követni és tartozik magát az államerdészet díjtalan ellenőrzésének alávetni.

8. A kölcsönösszeget a birtokos bármikor felmondhatja és az egész kölcsönösszeget annak lejártá előtt bármikor visszafizetheti.

9. A kölcsönösszeg és a feltételek biztosítása céljából a kölcsön, annak esetleges késedelmi kamatai és megfelelő költségbiztosítási összeg a beerdősítendő ingatlanra telekjegyzőkönyvileg fog a m. kir. kincstár javára bekebelezetni.

10. A kölcsön iránti kérvényeket a m. kir. erdőhivatal útján a területileg illetékes m. kir. erdőigazgatóságokhoz kell benyújtani, ahol a további felvilágosítást is megadják.

A konár és vízmosásos területek mielőbbi beerdősítése és megkötése. — különösen árvízvédelmi szempontból súlyos gazdasági és közgazdasági érdekből szükséges. A siker érdekében tehát az ilyen területek gazdasági megjavítását a rendelkezésemre álló hitelhez márten szintén messzemenő állami támogatásban szándékozom részesíteni. Az ingyen esemetéken és a esemeték esetleges szállítási költségein kívül rendkívüli állami pénzsegélyben fogom részesíteni elsősorban azokat az illetékes m. kir. erdőigazgatóságok által igazolt esemény anyagi körülmények között levő birtokosokat, akik a konár-fásítási és vízmosás-kötési munkálatokat a konárjavítási tervben előírt időnél rövidebb idő alatt teljesítik, illetve, akik az évenként előírt területnél nagyobb terület beerdősítésére vagy megkötésére vál-

lalkoznak. A segélyt szóban vagy írásban a területileg illetékes m. kir. erdőhivataltól kell kérni. A pénzsegélyeket a m. kir. erdőigazgatóságok útján a munkálatok elelnőrzésével és vezetésével megbízott államerdészeti szakközegek kezéhez fogom kiutalni, akik a segélyt a teljesített munka arányában fizetik ki.

Hasonló állami támogatásban fogom részesíteni a birtokosok kérelmére a hatóságilag még ki nem jelölt és jóváhagyott tervvel még nem bíró kopár és vízmosásos területek tulajdonosait is, amennyiben a kérdéses területek beerdősítését a m. kir. erdőigazgatóság is javasolja.

M. kir. földmivelésügyi miniszter.

Helyreigazítás! F. évi július havi 7. számú lapunkban a „Falopások felderítéséről“ című cikknek 5. bekezdése 2. sorában sajtóhiba esuzott be s ezen kitétel „az erdőkerülővel szemben“ helyett, helyesen „az erdőterületével szemben“ olvasandó.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY.

Nőtlen erdőlegény, ki egyszerű irodai munkára is használható, azonnal felvétetik. Erdőőri vizsgát tett, németül tudó előnyben. Királyréti uradalom Erdőhivatala, Szakolya. (Nógrád m.)

Szerkesztői üzenetek

Mayer Oszkár, Vál: Levelézőlapját vettük. A beküldött 12 P-t kívánsága szerint elszámoltuk. Feleségét is beirathatja a temetkezési segélyalapba s ugyanugy mint a többi, 1 P beiratási díjat és halálesetenként 50 fillér járulékot kell fizetnie, azaz jelenleg négy haláleset után $4 \times 50 = 2$ P-t, együtt tehát 3 P-t kell beküldenie. Sziv. üdv.

Németh József, urad. főerdőőr: Levelét vettük. A beküldött cikkeket nem tudjuk mindig azonnal közölni. Sorrend szerint kell azokat beosztani s csak akkor közöljük, ha arra szükségünk van és arra hely van, feltevé, hogy közlésre alkalmas. Sziv. üdv.

Müller István, Nagyborzsöny. Levelében megírt ügye igen bonyolult és igen nehéz így távolból a tényállást elbírálni. Ha tényleg igazságtalanul történt elbocsátása és jogos járandóságait nem adták meg, ugy nem adhatunk más tanácsot, mint azt, hogy forduljon egy ottani ügyvédhez és ha az is azt ajánlja, perelje be az uradalmat. Az állástkeresők névjegyzékébe felvettük s a hozzánk érkező pályázati hirdeteményeket annak idején önnel is közölni fogjuk. — Sziv. üdv.

Vasvári József, urad. erdőőr. Levelében a vándorgyűlésre vonatkozó javaslatát előjegyeztük. A küldött 15 P-t kívánsága szerint elkönyveltük s ha még küld 4 P-t, ugy ezzel tagdíja 1929. VI. 30-ig rendezve lesz. Sziv. üdv.

Gaal Jenő, urad. főerdőőr: Levelét vettük. Lapunkat megküldöttük. Igaz örömmel olvastuk, hogy a főmérnök ur oly atyai jóindulattal karolta fel nyugdíjalapunk ügyét és pártolja a gróf urnál, szeretnők, ha sok ily vezető volna az uradalmaknál s hálásan köszönjük a magunk részéről is megértő lélekre valló szives támogatását. Sziv. üdv.

Kiss György, főerdőr. A gyűjtött és beküldött 5 P-t köszönettel vettük és a segélyalapra bevételeztük. Szíves támogatását köszönjük. Sziv. üdv.

Gyüszi József, Szin. Lapunkat címére pontosan megküldöttük. Teljességgel érthetetlen, hogy egyes kartársainkhoz lapunk csak késve vagy egyáltalában nem érkezik meg. Reklamálja meg az ottani posta főnökénél. — Temetkezési Alapba beléphet, beiratási díj 1 P és halálesetenként 50 fillér járulékat fizetendő. Ezidőszerint tehát összesen 3 P-t kell beküldenie. Sziv. üdvözet.

Hank Ferenc, fővadász. Örömmel olvastuk levelét, a megajánlott 1 P-t és hajtópénzeket köszönettel vesszük. Az erdőtörvényt az erdőfelügyelő könyvtárából esetleg kölcsönképen betekintésre megkaphatja, ha kéri; felvilágosítást pedig bizonyára szívesen ad kérelmére. Sziv. üdv.

Bengó István, erdőőr. Jelzett körülmények között nem baj, ha egyelőre nem is tölti ki a kérdő-lapot. A továbbiakat illetőleg annak idején majd értesítjük. Azért a nyugdíjalap mégis meglesz. — Sziv. üdv.

Kováts Ödön, főerdőr. Téved, ha azt hiszi, hogy mi különbséget teszünk az erdészetről alkalmazott kartársak között, képzettség szerint. — Nekünk egyformán kedves tag- és kartársunk egy a végzett szakiskolás, mint a vizsgánélküli kezdő erdőlegény. Nekünk az a szükséges és fontos, hogy tekintet nélkül korra, rangra, végzettségre, képzettségre, mind valamennyien összetartsanak s egyesült erővel támogassák a MEOSz-t nehéz munkájában, felismerve végre valahára azt az igazságot, hogy saját egyéni érdekeiket védelmezik, ha a MEOSz-ban egyesülnek. — Igen korlátolt egyén az, aki ezt nem éri fel ésszel. — Az áldozatkészsége pedig nemcsak dicséretes és szép dolog, hanem egyben kötelessége is, úgy a maga és családja, mint pedig kartársai érdekében, különösképpen a nyugdíjalap megteremtése ügyében. Sziv. üdv.

Óri János, járási erdőőr. A Tomasoovszky-féle könyv most van nyomás alatt s előreláthatólag a közel jövőben, e hó végével fog megjelenni, illetve szétküldetni. Sziv. üdv.

Magyar Jenő, főerdőr. A kért 10 db. kérdőívet megküldöttük, felhívást és belépési nyilatkozatot is csatoltunk hozzá, lapunkat címére feladva pontosan megküldtük, ottani postafőnöknél reklamálja meg. — Sziv. üdv.

Gáspár Ferenc, Nagyfüged. Tagjaink sorába felvettük. A küldött összeget kivánsága szerint elszámoltuk: Bedő-féle könyv sehol sem kapható. Felhívjuk figyelmét lapunkban hirdetett és sajtó alatt levő Tomasoovszky-féle szakkönyvre. Sziv. üdv.

Kosztolánczy Pál. Címét saját érdekében közölje Kiss István erdőőrrel. (Győr, Bisinger-sétány 28. sz.)

Drexler János, erdőőr. Igaza van. Dacára annak, hogy az erdészeti altisztek folyton panaszkodnak türelmetlen sorsuk miatt, még sem tartanak úgy össze, amint azt saját érdekeik megkívánják és nem támogatják kellően a MEOSz-t. — Tudjuk, hogy ennek oka az az elszigeteltség, helyesebben szétzóródottságuk, amely hivatásukkal együtt jár s így lassan terjed közöttük az eszme és a gondolat. De most, hogy már él a MEOSz. és abban 1000 tag már összetart s az „Erdő” című lapunkban szoros összekötő kapocsal rendelkezik, mely

lehetővé teszi az egymással való eszmecserét, a felyezett eszmék és gondolatok terjedését, most már remélhetjük, hogy a még nem tag kartársak, ha lassan is, de mégis tudomást szereznek rólunk és működésünkről és közénk fognak jönni idővel mindvalamennyien, ezt bizonyítja az is, hogy nincs olyan napunk, amelyen 1—2 új tag belépésre ne jelentkezne. Szíves támogatását köszönjük. Sziv. üdv.

Gera József, erdőőr. Kéziratot mindig csak az egyik oldalra szabad írni és az oldal szélén a javítások részére helyet (margót) kell hagyni. Apróbetűs, sűrűn teleírott sorok igen megnehezítik az átolvasást, a belevitást és főleg a szedést. A szedőre tekintettel kell lenni és lehetőleg könnyen olvasható betűkkel kell írni. Cikkét, ha kell, majd átdolgozzuk. Támogatását köszönjük. Sziv. üdv.

Kopácsi Ferenc, erdőlegény. Belépési nyilatkozatot megküldöttük. — Sziv. üdv.

Holczbauer Lajos, járási erdőőr. Levelét vettük. Annak idején a szükséges lépéseket megtesszük, illetékes helyen eljárunk ügyükben. Sziv. üdv.

Barnoczky István, erdőőr. Levelét vettük. A kérdezett kartárs pontosan eleget tett kötelezettségének. A hárálékos tagdíjakat illetőleg a félévi zárlat után kimutatást készítünk és az érdekelteket értesíteni fogjuk, illetve ízetésre felhívjuk. Szíves pártfogását köszönjük. A választmányi ülésre meghívókat annak idején megküldjük, de előbb be kell várnunk, bizonyos fejleményeket, amelyekről az ülésen tárgyalnunk kell. Sziv. üdv.

Gavra Lajos, Kaposvár. Levelét vettük. Kitünő iekkéért hálás köszönet a kartársak nevében. Ezirányú buzgó működését a jövőben is elvárjuk. Az ajánlott egyéniség nem megfelelő, hogy miért nem, azt alkalimlag szóval közöljük. T ovábbi támogatásukat köszönjük. — Sziv. üdv.

Bughly Pál, Körvadász. Levelében kifejtett véleményét mindenben helyesljük és köszönjük szíves támogatását s a közöltek értelmében fogunk eljárni. Sziv. üdvözet.

Többeknek. Több kartársunk annak a kivánságának adott kifejezést, hogy a „Felhívást” közvetlenül mi juttassuk el az egyes erdőbirtokosokhoz, illetve tulajdonosok, bérlők vagy vezető tisztek pontos nevére. Mi is helyesljük ezt, de ehhez az illető birtokosok, tulajdonosok, vérlők, vagy vezető tisztek pontos nevére és címére van szükségünk s a kérdő-lap 4. pontja éppen ezt a célt szolgálja, hogy a pontos cím birtokában a jövőben is, közvetlenül a kenyéradó-birtokossal léphessünk érintkezésbe. — Ezért ezton is kérjük kartársainkat, hogy a 4. pontra pontos címet adjanak meg. Sziv. üdvözet.

HIRDETÉSEK

Egy jókarban levő 16-os kaliberű steyer vadászfegyver, hozzávaló vadászati felszereléssel 100 P.-ért eladó. Cím a Kiadóban.

30 éves nőtlen, szakvizsgázott erdőőr, józan és becsületes, az erdei munkálatokban és a vadászat terén több éves kitünő gyakorlattal rendelkezik azonnali belépésre (bent kosztra is) állást keres. Cím a kiadóban.

Megjelent!

Megjelent!

„Az Erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói“

Iria: **Tomasovszky Imre ny. miniszteri tanácsos.**

Ezen kitünő és hézagpótló szak- és tankönyv ismertetése céljából az alábbiakra hívjuk fel tag- és kartársaink és az érdeklődő szakkörök figyelmét:

Az erdészeti segédszemélyzet évek óta nélkülözött oly irányú szakmunkát, amely szolgálatának sokféle ágai-ban tanácsadója, vezetője, utbaigazítója lett volna. E rég érzett hiányon segít Tomasovszky Imre ny. miniszteri tanácsos most megjelent műve.

Szerző hosszas állami szolgálata alatt mindazt, amire a modern erdőgazdaságokban alkalmazott erdészeti segédszemélyzetnek lépten-nyomon szüksége lehet, nagy szorgalommal gyűjtötte össze s írta le. Szerzőnek — mint tudjuk — különösen a máramarosszigeti m. kir. erdőigazgatóságnál és a nagy kiterjedésű óvizi (Szepes vm.) kinestári erdőgazdaságnál évek hosszú során szerzett tapasztalatai szolgáltak alapul a mű megírásánál.

Műve felöleli az erdészeti altiszt külső szolgálati tennivalóit; minők: a birtokhatár védelmi-, az erdővédelmi-, a fő- és előhasznvételek-, mellékhasznvételek-, az erdőtermények árusítása-, az erdőművelés-, a madárvédelmi-, halászati- és vadászati-, továbbá az építkezések-, az erdőrendezőségi- s végül a ritkábban előforduló szolgálati tennivalókat; és az írásbeli tennivalókat.

E kitünő mű, mint tankönyv is elsőrangú s az erdészeti és vadászati szakiskolák növendékeinek is nélkülözhetetlen tankönyve lesz, amely hasonló irányú és hasonlóan jó szakkönyv hiányában valósággal hézagpótló mű.

A mű nyelvezete könnyű, gördülékeny. Az egyes témák röviden s a célnak megfelelően vannak kidolgozva. A mű elolvasása révén az erdészeti segédszemélyzet hasznos utmutatásokhoz fog jutni.

A művet a „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szövetsége, Miskolc“ adta ki. Abból, hogy már eddig is 700 példány van e műből előre megrendelve, illetve lefoglalva, az e mű iránt láthatóan megnyilvánuló igen nagy érdeklődésre tekintettel, igen célszerűnek látszik az, hogy mindazok, akik e kitünő szakmunkát megóhajtják szerezni s azt eddig még nem rendelték meg, megrendeléseiket mielőbb az alábbi címre beküldjék, hogy szükség esetén egy második kiadás is idejekorán legyen elkészíthető, annál is inkább, mivel a kinyomatás igen költséges volta miatt e mű első kiadása csak az előre beküldött megrendelések arányában történhetett meg. A mű nyomdai kiállítása igen csinos és díszére válik a miskolci „Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadó R.-T.“-nak.

A mű ára darabonként: kötve 5 pengő, füzve 4 pengő, melyhez még azonkívül a postai szállítási díj is hozzájárul s a M. E. O. Sz. tagjai részletfizetésre is megkaphatják.

Megrendelhető: „Az Erdő“ szaklap szerkesztőségénél: Miskolc, Pénzügyi palota, III. em. 55. sz.

Az előre megrendelt példányok postai székkelküldése már folyamatban van.

Újabb megrendeléseknél olvasható és pontos címet kérünk. Szerk.

Elsőrangú valódi sárgabarackpálinka különlegesség

Ár literenkint P 4.60.

Nagyobb mennyiségnél megfelelő
árengedmény.

Egyedüli képviselte az ország területén:

Lehóczky János

Budapest, V., Alkotmány-utca 6.

Hazai és slavoniai tölgy-makk, az összes lombfű és fenyőmag- vak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél
GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen
és bérmentve küldök.

Vadászharisnyát

a legelőnyösebb árban, a leg-
jobb anyagból **szakszerűen**
javít (talpal, fejel stb.)
Majdikné, Tizeshonvéd-u. 28.

Tagoknak és előfizetőknek az álláskereslet és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő“ munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:
NÁDASKAY RICHARD
a MEASz ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

Kisebb fokú szakismeret?*

Az „Erdészeti Lapok” folyó évi július és augusztus havi számaiban Biró Zoltán ny. miniszteri tanácsos ur Öméltósága által az új erdőtörvény tervezet készítésénél feltornyosuló érdekkülönbszetek kiegyenlítésére irányuló éles látásával és kiváló szaktudásának esillogásával megírt „Előadói javaslat az erdőtörvény alapelveiről” című egész cikkén végigvonul és kidomborodik Öméltóságának az erdők fentartása és szakszerű kezelése érdekében az a nagyonhelyes és határozott álláspontja, hogy az új erdőtörvényben az összes erdőbirtokok tulajdonosai az üzemszerű gazdálkodásra s ennek természetes folyamánaként erdőmérnök-erdőtiszt tartására köteleztessenek. Mert kétségtelen — írja Öméltósága — „hogy az erdők jó karbantartásának egyik elengedhetetlen feltétele a hozzáértő irányítás a gazdálkodásban.”

A megdönthetetlen igazságtól tündöklő aranymondásai, továbbá Öméltóságának, hogy a jó szakember munkájának gazdasági előnyei a birtokos „ma” jövedelmeiben is mutatkozik s hogy „az erdőgazdaságban (hozzá nem értők által) elkövetett hibák hosszú időre kiható s igen nehezen helyrehozható károkat okoznak” stb.

Hibának tartja Öméltósága, hogy „az erdőtörvénytervezet, az erdőtiszt eskü letételét a nem kötött forgalmu birtokokon nem szakképzett (nem erdőmérnök) egyének részére is lehetővé kívánja tenni.

Az altsztkérdésnél pedig, mint jó szakember nagyon helyesen állapítja meg cikkében, hogy az egyes szakmunkák végzésénél „az erdőtiszt közreműködését inkább csak az irányítás képezi, ellenben a keresztülvitelnél szüksé-

ges közvetlen munkavezetés az ugynevezett műszaki segédszolgálat teendői, ami mégis kíván kisebbfokú szakismeretet.”

Kartársaim, az ugynevezett műszaki segédszemélyzet részéről is feljogosítva érzem magamat arra, hogy a miniszteri tanácsos ur Öméltóságának ez utóbbi megállapításához, ahhoz tudniillik, hogy a műszaki segédszolgálat teendői is megkivánnak „kisebbfokú szakismeretet” tiszteletteljesen hozzá szólhassak.

Bocsánatot kérek elgondolásom őszinte kijelentéseért, de én úgy vélem, hogy Biró Zoltán ur Öméltósága, aki fentebb idézett megállapításában is a segédszemélyzetet tartja hivatottnak a szakmunkák keresztülvételére, bizonyára nem gondolt arra, hogy a szakmunkák kiviteli fontosságát szakszempontról alaposabb mérlegelés tárgyává tegye, mert csak így érthető az, hogy még olyan országosan elismert elsőrangú szaktekintély is, mint Biró Zoltán ur Öméltósága az erdők jó karbantartását biztosító s a jóvedelmet is fokozó szakszerű erdőkezelés és gazdálkodáshoz, csak az irányító erdőmérnök működését és szakképzettségét állapítja meg elengedhetetlen szükségként, ellenben a szakmunkák keresztülvételését, fogatosítását végző műszaki segédszemélyzet részére már csak némi „kisebbfokú szakismeretet” tart szükségesnek.

Bocsánatot kérek továbbá tiszteletteljes szerény s különféle szakmunkákban szerzett 27 évi gyakorlati tapasztalatokon nyugvó meggyőződéseim kijelentéseért, de szerénységem s velem együtt sok száz kartársam is megvagyunk győződve arról, hogy nemcsak a mi érdekeink rovására, de főleg és elsősorban országos erdőgazdasági szempontból lenne káros és veszedelmes, az altszti szakképzésnek ilyen értelemben való megoldása; mert azt minden jó szakember tudja, hogy a hasznothajtó szakmunkák nyomán várható öröndetes eredmény elérésének egyéb körülményei mellett, — egyik nagyon fontos feltétele a jó hozzáértéssel végzett szakszerű és lelkiismeretes végrehajtás, — amihez viszont az szükséges, hogy a szakmunkák teljesítését, vég-

*) E cikket tekintettel közérdekű voltára, változtatás nélkül közöljük s arra csak az a megjegyzésünk, hogy a legilletékesebb helyen nyert információ szerint, a cikkben előadottak, a készülő törvényjavaslatba ugyanilyen értelemben már felvették. — Szerk.

rehajtását eszközlő műszaki segédszemélyzetnek is *minél alaposabb, minél nagyobb szakismerete, szaktudása legyen.*

Tehát elvitathatatlan igazság az, hogy az erdőbirtokos érdeke mellett nemzetgazdasági érdek is azt parancsolja, hogy az erdőmérnöki kar mellett ne csak kisebbfokú szakismerettel bíró és korlátolt intelligenciájú segédszemélyzet szolgáljon szolgálja és eselődorban, hanem a mai kor igényeinek megfelelő illemtudó, udvarias és nívós szakképzettséggel rendelkező értelmes műszaki segédszemélyzet működjön képzettségének és munkakörének megfelelő elbánás mellett. amint ez más kulturállamokban így van.

Mondanunk sem kell, hogy az ötven év előtti még külterjesnek is alig mondható erdőgazdaság akkori állapota s a jelenkor fejlett belterjes erdőgazdasága között nagy különbség van és ez kellene, hogy álljon természetesen a szakképzés fejlődésére nézve is.

Az erdőgazdaság fejlődését minden erejével, szorgalmával és legjobb tudásával szolgáló tiszt és altiszti személyzet szakképzésének fejlődése azonban sajnos nagyon is fordított arányban áll egymással, mert amíg az erdőmérnöki szakképzés a legtökéletesebb fejlődésben évről-évre nívósabb s talán már nincs is messzi az idő, amikor dr. erdőmérnökök kerülnek majd ki a főiskolából, — addig az altisztképzést visszafejlesztették azzal, hogy a régi 6 elemi, vagy két középiskolai előképzettséget megkivánt *kétéves* erdőbirtokos szakiskolák helyett, *4 elemi* iskolai képzettséghez kötött *egy éves* tanfolyamu erdő és vadőri iskolát létesítettek. Ezenkívül az alig valamit jelentő 4 hetes előkészítő tanfolyam létesítésével, a magánuton megszereshető erdőbirtokos szakvizsga letehetését *minden arra vállalkozó ember* részére biztosították.

És ha még azt is megemlítem, hogy az altisztikar szellemi szintjének elposványosítására vezet, s az erdőgazdaság érdekeivel ellentétben, annak fejlődését megbénítja, az, hogy a magánvizsgák igen sok (tisztelet a kivételnek) oly egyén részére teszik lehetővé a műszaki segédszolgálatra képesítő erdőbirtokos szakvizsga letételét, akik amellet, hogy lezüllesztik a segédszemélyzet tekintélyét, szaktudás hián enyhén szólva csak kontárjai és kártevői a rendszeres erdőgazdaságnak, akkor ebből azok az erdőt szerető szakemberek, akik szakszempontról csak némi fontosságot tulajdonítanak a szakmunkák keresztlétezését végző segédszemélyzet munkájának, tisztán láthatják, hogy ezidőszertint mennyire *még csak nem is kielégítő a műszaki segédszemélyzet szakképzése.*

Ezt a lehetetlen káros állapotot súlyosbítja még az az érhetetlen szomorú valóság is, hogy számos esetben még az erdőtiszt urak is — tisztelet a kivételnek — inkább az ilyen korlátolt kontár és gerincnélküli emberek alkalmazását segítik elő, ellenben az értelmes, jó szaktudású és kifogástalanul használható, de önzéletes segédszemélyzettől pedig, — attól a borzasztó mumustól irtózva, hogy ezek már „*uraknak*“ képzelik magukat — idegenkednek.

A fent leirt módokon történő és az erdőgazdaságra káros ilyen altiszti szakképzés mellett a négy középiskolai képzettséghez kötött egyetlen erdőgazdasági szakiskolában nyert szakképzés felett meg a mai kor igényeinek és éppen ezért, meg azért is, *hogy az altisztképzés is egységessé tétessék ennek a szakiskolának a szaporítását — ellenben az egyéves erdő- és vadőri iskolák megszüntetését és a magánuton megszereshető képesítés eltörlését kértük.* Ehellyett azonban ellenkezőleg az országos érdek rovására is sajnos olyan intézkedés történt, ami ennek az egyetlen

megfelelő színvonalon álló szakiskolának talán a halálát jelenti.

Aláhuzva ismétlem, hogy *elsősorban a birtokos és országos érdek ellen van a mai altisztképzés rendszertelensége s éppen ezért ennek mielőbbi rendezésére van szükség.* De ezzel egyidejűleg a címkérdés is megoldandó lenne, mert régebben az erdőbirtokos valóban esősz-kerülő volt. Főfoglalkozása tényleg az erdőbirtokos volt s emellett előjáró erdőtisztjének személyes kiszolgálása képezte még teendőinek jelentékeny részét. És mivel munkaköre nem kívánt meg számbajöhető szaktudást és értelmiséget, ehhez képest szabták meg életszükségletét és ehhez képest sorozták be a társadalmi rendbe is.

A hatalmas méretekben fejlődő kulturvilágnak mai erdőgazdaságában működő erdészeti műszaki segédszemélyzet azonban ma már kifejezetten műszaki szakmunkát végez és a következő és csak nagy vonásokban felsorolt szakmunkák teljesítése a kötelessége — és pedig:

1. Központi hivatalokban irodatiszti és iroda segéd-tiszti munkakört töltenek be.

2. Építkezéseknél; építési tervrajzok és költségvetések készítése s az építési munkálatok vezetése, felügyelete erdőmérnöki irányítás mellett.

3. Erdőhivatali irodákban; irodakezelés, iktatás, nyilvántartók vezetése, bárcázás, kimutatások készítése, bérjegyzékek készítése, összevonása, terület, köb, százalék stb. számolások, másolások stb. írásbeli munkák végzése.

4. Fűrésztelepeken, élelmezési és faraktárakban: anyagkezelés, különféle nyilvántartók és anyagszámadások vezetése és pénzkezelés.

5. Védkerületekben; (pagonyerdész) esemete nevelés mesterséges és természetes felújítások, erdőápolás, berendezés, utépités és karbantartás, kihasználás, anyagkezelés és szállítás, erdővédelem, vadtenyésztés, gondozás, vad védelem, vadászat, halászat stb. szakmunkák végrehajtása, vezetése és ezzel kapcsolatos írásbeli teendők végzése, erdőmérnöki irányítás mellett.

Ebből világosan látható és minden kérdés nélkül való, hogy ma már a műszaki segédszemélyzet kiképzésénél nem lehet holmi kisebbfokú halvány szakismerettel megelégedni, hanem a legteljesebb szakképzésre van ennek a személyzetnek szüksége, hogy a sokféle szakmunkák kifogástalan teljesítésére megfelelő képessége legyen.

Ötven év alatt, ha általánosságban nem is, de nagyrészt a mi szaktudásunk és munkakörünk is nagyot változott, — de eimünk a velejáró bánásmód és javadalmaságunk azonban maradt a régi. Miért? Az erdőtisztikar mellett miért nem juthattunk mi is 50 év előtti helyünkről a más szakmáknál alkalmazottakhoz hasonlóan megfelelő méltóbb helyre, előre? Ez a kérdés égető tüzként mardossa igazságérzetünket és ennek keserűségét a szívünk mélyében érezzük.

Erre a mostoha elbánásra a mi szerénységünk nem szolgált reá, mely szerénységünk a dúló forradalmak alatt sem csapott át a hangoskodásba, amiért aztán az lett a jutalmunk, hogy a hivatalszolgákból, hajdukból, kapusokból stb. szakképzettség nélküli egyénekből avanszált altisztekkel egy kalap alá csoportosítottak bennünket.

Ezt a nyomoruságos helyzetünket természetesen nagyon elősegítette szervezetlen meddőségünk is, mert szavunkat sem hallatva, így nagyon is megelégedetteknek hittek bennünket és úgy gondolták, hogy régi „szép“ címünk most is és mindörökké reánk illik. Hiszen még alig három év előtt is felsőbb helyről jelentették ki eltűnk, hogy *büszkén viselhetjük az erdőbirtokos címet, mert az többet jelent, mint altisztet.*

Hogy erre a címre aztán mennyire lehetünk büszkék és mennyivel jelent ez többet, mint altisztet, ezt ékesen bizonyítja az a kijelentés, melyet a múlt évben történt altiszt stáusz megújítása alkalmával az érdeünkben közbenjárt egyik országgyűlési képviselő ur előtt tettek a pénzügyminiszteriumban, amikor azt mondták, hogy az erdőöröknek nem kell szakképzettség és ezeket nem lehet a műszaki vízmesterekkel és utmesterekkel egy rangosztályba sorozni.

A vízmesterek és utmesterek t. i. mind a műszaki altiszt csoportba vannak besorozva és ezt kértük mi is.

Síralmas helyzetünk türehető rendezéséért már az öszszes erre hivatott fórumoknál többizben is tisztelegtünk, kilincselünk, kértünk, könyörögtünk, de szép ígéreteknel egyebet sajnos nem kaptunk.

Az erdőtörvény revisiója, illetve az új erdőtörvény elkészítése most megadja végre a lehetőségét annak, hogy ezen fájó elmaradottságunkat megszüntetve, az országos erdőgazdasági érdekeknek szemelöttartásával, a követelményeknek megfelelő négy középiskolai előképzettséghez kötött legalább két évi alapos szakképzéssel az eddigi altiszt szakoktatás a mai követelményeknek megfelelő színvonalra emeltessék s ezzel egyidejűleg, az erdészeti műszaki segédszolgálat az erdő és vadvédelmi szolgálatól elválasztva, a kétféle szolgálat közötti lényeges különbségnek megfelelően a rang és cím kérdés is megnyugtató módon rendeztessék.

Különös tekintettel a magánuradalmaknál alkalmazottakra, elkerülhetetlenül szükséges még az is, hogy az új törvényben a létminimum megállapittassék, — és a MEOSz által kezdeményezett nyugdíjalap létesítéséhez szükséges törvényes állami támogatás biztosításával, annak megalkotása is lehetővé tetessék.

Mi a legteljesebb bizalommal vagyunk eltelve, az erdészet mai kitűnő vezető urai iránt, hisszük, reméljük és bizva bizunk abban, hogy mindezen, legelsősorban az országos erdőgazdaság jövő fejlődésének érdekében álló és immár igazán elkerülhetetlenül szükségessé vált változtatások, ismételten előadott kérelmeink figyelembevételével az új erdőtörvényben megvalósittatnak, — ennek már igazán ütött a tizenkettedik órája.

Sárkóczy József
m. kir. főerdőr.

Szövetségi ügyek

Az ez évi első választmányi ülés előestjén

F. évi október hó 7-én, vasárnap délelött 9 óraker Budapesten szándékozunk megtartani ez évi első választmányi ülésünket.

Azt hisszük érdekelni fogja szövetségünk tagjait az, hogy ha ez alkalomból folyólag, egy kis terepszemlét tartunk és szem elé vesszük mindazt, ugy röviden, dióhéjban, ami szövetségünk eddigi működésére fényt vet.

1910. évi november hó 6-án Besztercebányán alakult meg „Az erdészeti és vadászati altisztek országos szövetsége.

Kik, hogyan és miképen vettek részt a megalakulásában, kik, hogyan és miképen vezették az 1914-ben kitört világfelfordulásig, és végül, hogy és mint működött ez időtájt a szövetség, erről semmiféle írásbeli bizonyíték nem maradt reánk és erről nem is tudunk máig

sem semmit. Mindössze egyik kartársunk által átmentett egyetlenegy kis füzetecske jutott birtokunkba, amely a szövetség akkori alapszabályait tartalmazza, amelyeket az akkori belügyminiszter 144.443/1911. számú rendeletével jóváhagyott.

Ez az átmentett kis alapszabályfüzetke képezi a mai MEOSz működésének jogalapját a jogfolytonosság elvénél fogva, s ez alapon ismerte el a mai belügyminiszter a MEOSz-t, mint a régi szövetség jogutódát az 1927. évi 131.408/VII. B. M. számú rendeletével.

Az 1926. évi október hó 10-én ujjaalakult MEOSz alakuló közgyűlésén 140 kartárs képviselésében 87 kartárs jelent meg, s az első lépés a tisztikar megválasztása és az alapszabályoknak a jelenkor követelményeinek megfelelő átalakítása, módosítása volt.

Már ezen az ujjaalakuló közgyűlésen határozatilag kimondották, hogy a szövetség feladatai:

1. Létminimum megállapításának szorgalmazása a magánuradalmi erdészeti alkalmazottak javára.
2. Nyugdíjalap létesítése.
3. Szolgálati idő leszállítása 40 évről 35 évre.
4. Fegyelmi szabályok létesítése.
5. Egyenruha és rangjelzés szabályozása és törvényes védelme.

6. Ingyenes jogvédelem a szolgálati ügyekből kifolyó panaszok ügyeiben.

7. Az állami rangsorozás rendezése.

Az 1926. évi november hó 7-én megtartott első választmányi ülés megállapította az első költségvetést, megállapítja, hogy az első közgyűlésen hozott határozatok megvalósítása csak ugy remélhető, ha a kartársak összetartva a szövetség érdekében minél erősebb és hatásosabb propagandát fejtenek ki, szorgalmas taggyűjtéssel növelve a tagok számát megerősítik a szövetséget, mert csakis az összes kartársak együttes összetartó támogatásával lehet sikert elérni. Ezért szükségesnek mondták ki a taggyűjtés, illetve a kartársak beszerzését célzó intenzív propagandát és e célból egy szaklap alapítását, illetve megindítását. — Igy született meg szaklapunk az „Az Erdő”. — Ekkor már a tagok száma 224-re emelkedett és lapunk első száma 300 példányban jelent meg.

1927. évi május hó 22-én tartottuk meg a második választmányi ülést. Ezen az ülésen az állami erdészeti altisztek statusrendezése tárgyalatott. Megállapittatott a segélyalap egyelőre csak kisebb kölcsönsegélyek adása céljából. Ekkor már 450 tagja volt a szövetségnek és 2800 pengő tiszta bevétele, a szegényebborsu és kezdő kartársak részére 50%-os tagdíjkedvezményt állapítottunk meg és vándorgyűlések megtartását határoztuk el, hogy a szervezés munkája eredményesebb legyen.

1927. évi december hó 4-én tartottuk meg a harmadik választmányi ülést. Itt kerültek ismételten tárgyalás alá az alapszabályokat módosító tervezet, — annak kimondásával, hogy a szövetség címe: „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szövetsége” legyen. Előkészítette az első évi rendes közgyűlést és összeállította, letárgyalta az évi zárószámadást.

Közben 1927. évi augusztus hó 20-án Pápán és 1927. évi október hó 30-án Veszprémben tartottunk egy-egy propaganda vándorgyűlést. A vándorgyűléseken az ottani és környékbeli kartársak igen szép, illetve nagy számban jelentek meg. A pápai gyűlés határozatilag kimondotta, hogy az erdészeti és vadászati altisztek, illetve műszaki személyzet *egyedüli hivatalos és nyilvános érdekképviselője a MEOSz, mely egyedül hivatott érdekeik képviselésére.*

Kimondták, hogy az erők szétforgácsolásának elkerülése végett más egyesületnek vagy más szervezetnek nem lesznek tagjai és kizárólag csakis a MEOSz-t támogatják. — A veszprémi vándorgyűlés a pápai határozatot mindenben teljesen magáévá tette, azzal a hozzáadással, hogy a magánuradalmi erdészeti alkalmazottak részére a létminimum törvényesen megállapíttassék, nyugdíj és temetkezési segély alap létesíttessék. Szolgálati viszonyaik törvényes szabályozását kérik. Az altisztképzés gyökeres megváltoztatásával az erdészeti műszaki segédszolgálat elválasztását az erdő- és vadvédelmi szolgálattól.

1928. évi február hó 19-én tartottuk meg az első rendes évi közgyűlésünket Budapesten.

A közgyűlés letárgyalta az évi zárószámadást és az új évi költségvetést. Ekkor már a szövetségnek 800 tagja volt. Tiszta jövedelme volt 3500 pengő. A segélyalap temetkezési segélyalappá alakult és 2800 pengő volt az évi forgalma, és három elhalt kartárs özvegyének fejésként 200 pengőt, összesen 600 pengő segélyt nyújtott. „Az Erdő” című lapunk már 900 példányban jelent meg s kedves összekötő és összetartó kapocsá vált kartársaink részére. A közgyűlés letárgyalta, a kiegészítés, illetve helyesbítés végett a belügyminisztertől visszaérkezett alapszabályokat, s azok újból való felterjesztését rendelte el, — ami meg is történt. Ezért az alapszabályok jelenleg ismét a belügyminisztériumban vannak, most már a módosítások végleges jóváhagyása céljából. Megejtette a tisztújítást. Megbizást adott az ügyvezető elnöknek a nyugdíjalap megalapításának előkészítésére.

Igy lépésről-lépésre haladva elérkeztünk az ez évi első választmányi ülésig, amelyet, amint megírtuk f. évi október 7-én fogunk Budapesten megtartani.

Ma már szövetségünk taglétszáma meghaladja a 900-at. Lapunk ma már 1000 példányban jelenik meg. Tiszta készpénz tartalékunk közel 4000 pengő. Temetkezési segélyalapunk is emelkedőben van. A magánuradalmi kartársak nyugdíjalapjának létesítéséhez a szűkségessé vált előmunkálatok folyamatban vannak. Tagjaink száma állandó növekedést mutat s nincs nap, hogy 2—3 új tag ne jelentkezne belépésre, ami örvendetes jele annak, hogy az erdészeti és vadászati alkalmazottak, ha lassan is, de végre mégis ráeszmélnék arra az igazságra, hogy saját egyéni érdekük az, hogy belépnek a szövetségbe és ezzel elősegítik egy erős szövetség kifejlődését, amely képes legyen érdekeiket minden irányban megvédeni.

Hogy ez mennyire így igaz, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy mindazon kívánságaink, amelyek a különböző gyűléseink határozataiban kifejezésre jutottak, ma már a tényleges megvalósulás felé közelednek. Ügyvezető elnökünknek már több ízben volt alkalma illetékes tényezők előtt kívánságainkat előadni s habár ma még nincs is még a lehetősége annak, hogy részletesen konkrét eredményekről beszámolhasson, mégis oly megnyugtató információkat kapott a legilletékesebb helyről, amelyek alapján minden reményünk meglehet arra nézve, hogy az erdőtörvény meghozza az eddigi hiányok pótlását, és az erdészeti és vadászati alkalmazottak jogos sérelmei törvényes orvoslást fognak nyerni.

Mi nyugodtan és teljes bizalommal nézünk a jövő elé, mert meggyőződünk arról, hogy a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának jelenlegi vezető urai a legteljesebb jóakarattal óhajtják a maguk részéről is, az ötven évi stagnálás megszüntetésével, a már elodáz-

hatatlanná vált súlyos sérelmek kiküszöbölését és a jogos kívánalmak teljesítését.

A magánuradalmi altisztek létminimumának törvényes rendezése. Az altisztképzés gyökeres reformja. Az erdészeti (vadászati) műszaki segédszolgálat elválasztása az erdő- és vadvédelmi szolgálattól. Az egyenruha-viselés és rangjelzés rendezése és törvényes védelme. A magánuradalmi altisztek szolgálati viszonyainak rendezése. A magánuradalmi erdészeti és vadászati alkalmazottak nyugdíjalapjának létesítése és állami támogatása. A szolgálati idő leszállítása 40 évről 35 évre stb.

Mindezek megvalósítása ma már, a kifejezetten belterjessé vált erdőgazdálkodás eminens érdekét képezik s így országos gazdasági érdekek; s egyben az erdőbirtokok jövedelmezősége szempontjából az erdőbirtokosok érdeke is. A megvalósításuk már tovább el nem odázható, s az ezekre vonatkozó törvényes rendelkezések nélkül az új erdőtörvény is csak hiányos és csonka volna.

Hisszük, hogy az új erdőtörvény a már-már végsőig elkésztett kartársainknak meghozza a várva várt rendezést az egész vonalon. Addig is azonban ismételtén kiemeljük, hogy a teljes és végleges sikert csak úgy és csak akkor fogjuk elérhetni, ha kitartással és összetartva egyakarattal támogatja kartársaink összessége a MEOSz-t nehéz, küzdelmes munkájában.

Jertek — jöjjetek közénk ti mindannyian, akik még kívül álltok, fogjatok össze velünk — egy az összesért s az összes egyért, mert: „Egységben az erő!” N. R.

Meghívó

A MEOSz ez évi első választmányi ülését

f. évi október hó 7-én, vasárnap délelőtt 9 órakor

Budapesten a „Magyar Állami Altisztek Országos Nyugdíj Egyesülete” nagytermében IX. kerület, Ráday-utca 5. szám, földszint 3. sz. alatt fogja megtartani, amelyre ezúton a t. választmányi tagokat ezennel meghívja a

a MEOSz vezetősége.

Tárgysorozat:

1. Elnöki megnyitó.
2. A készülő új erdőtörvény és az erdészeti (vadászati) műszaki segédszemélyzet kívánságai.
3. A magánuradalmi erdészeti (vadászati) alkalmazottak nyugdíjalapjának létesítése.
4. Szövetségi ügyek: Taggyűjtés; az elnökválasztás ügye és a választmány kiegészítése. — Segélyezések ügye.
5. Esetleges indítványok.
6. Elnöki zárószó.

Választmányi tagok névsora

a) Rendes tagok:

1. Bangó István, Szendehely (Katalin).
2. Barnóczky István, Debrecen—Guth.
3. Bély György, Miskole.
4. Bögyözy Gyárfás, Miskole.
5. Böles István, Keeskemét.
6. Cservenka Ferenc, Tata.
7. Daróczy Márton, Esztergom.
8. Deák László, Debrecen.
9. Gavra Alajos, Kaposvár.
10. Gera József, Kisszállás.

11. Háber János, Mátraballa.
12. Hornyánszky Antal, Sárospatak.
13. Jedinák János, Alsó-Hámor.
14. Kolb Róbert, Esztergom.
15. Lehóczky János, Budapest.
16. Molnár Bálint, Debrecen.
17. Répássy Ferenc, Szeged.
18. Sárkóczy József, Miskolc.
19. Steer Ferenc, Bánhida.
20. Stubenwoll Rezső, Tata.
21. Szklenár János, Alsópetény.
22. Tihanyi István, Kerepes.
23. Till Gusztáv, Gödöllő.
24. Ujlaky Lajos, Márianóstra.
25. Vizner Sándor, Budaörs.
26. Ifj. Zöldi Ferenc, Nagykőrös.
27. Kolos János, Halászi.
28. Kummert Lajos, Pilisszentkereszt.

b) *Póttagok:*

1. Kis-Tóth Tamás, Pilisszentkereszt.
2. Papp István, Visegrád.
3. Törkénézy István, Varbó.
4. Vasváry József, Tapoleza.
5. Rosta Imre, Szücs.
6. Perhács Péter, Lengyend.
7. Németh József, Nádasd.
8. Ifj. Forstenbacher Nándor, Kálhegy.
9. Szy Ferenc, Püspökladány.
10. Forgács Pál, Hidegvégardó.

Igen kérjük a választmány minden egyes tagját külön is és együttvéve, így tehát a póttagokat is, hogy melőzve minden néven nevezendő kifogástételt, mint a tagok összessége bizalmának letéteményese, tartsa minden egyes választmányi tag kollegiális erkölcsi kötelességének, hogy a választmányi ülésen pontosan ott legyen, különös tekintettel az életbevágóan igen fontos tárgyszorozatra.

Szavazati joga a határozat hozatalnál csakis a választmányi tagoknak van.

Esetleges indítványok írásban benyújtandók az ügyvezető elnöknél, legalább öt nappal az ülést megelőzően.

Mindazon szegénysorsu választmányi tagnak, aki erre rá van szorulva és ezt az ügyvezető elnöknél az ülés előtt bejelenti, a tényleg felmerülő utazási költségeit a szövetség megtéríti.

A MEOSz vezetősége.

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi tűlevelű és lombfamatot: **magaskőrís, juharmagok, akácmag. Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyfák. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete!** 4 é. is. lucfenyőcsemete tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Köszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék
ingyen!

Köszeg (Vas megye)

A kincstári erdőaltisztek új zsinóros egyenruhájáról*

Lépten, nyomon hallom, hol burkoltan, hol nyíltan, egyes kartársaimtól, hogy a mi új szolgálati egyenruhánkat ócsárolják; nem tetszik nekik azért, mert a diszítése magyar zsinórozás.

Hát kedves Kartársaim, ezen pedig ne szégyenkezzünk, hanem viseljük büszkén és dicsőségesen különösen ma, amikor a Trianon nemhogy szétszaggatott bennünket, hanem a legkisebb hazafias magyar megnyilvánulásunkra is, röktön Prágában megütik a nagydobot, hogy még Páris is visszhangzik tőle. Ha másképp nem, legalább a ruháinkban hirdessük a magyar hazafiasságunkat.

Bezzeg! Az oláh nem szégyenli a nemzeti tüsző és hozzá való hosszú inget, boeskorral együtt, mint nemzeti ruháját viselni, hanem még a parlamentjében is büszkén ül benne. Aztán a többi hullarabló einkos társai (cseh, szerb, stb.). Ők sem szégyenlik a boeskort és zsiros kalapot, mint nemzeti diszüket hordani. Sőt tüntetőleg, benne hetykélkednek. Már pedig kedves Magyar Kollegáim! Ugy gondolom, hogy a mi szép zsinóros magyar ruhánk, amire a múlt századokban az egész világ ámuló hódolattal nézett és ami sok európai udvarba hivatásosan kötelezővé tétetett, van mindig olyan szép, mint a fent vázolt oláh ing, a cseh szürnadrág, a hozzá való zsiros kalappal együtt és a szerb boeskor.

A mi diszmagyar ruhánk, amit a főurak ünneplés alkalommal hordanak, oly csodálatos szép és drága, hogy annak párja nincs az egész világon. Azt hiszem, hogy szépségben és daliságban nem lehet összehasonlítani az unalmas, esunya frankunkkal.

Ne feledjük el, hogy az egész művelt világ, a mai ruha darabjainak az alapöltőnye, az ősi ázsiai derékban vágott elől gombolandó dolmány, mely döntően különbözik a görög-római nyugati nemzetek nem gombolandó, hanem ingszerűleg fejen átvetendő zárt tunika viseletétől. A dolmány dereka köré kötötték a tipikus görbe kardot s a kardszijat tartó két pitykegomb emlékekép ma is megvan még zsakettünkön, gerokunkon hátul a két gomb. Lám ezt a két öltönyt is tőlünk vette át és a mi dolmányunkból csinálta Európa!

* A cikkirónak mindenben teljesen igaza van, de meg kell jegyeznünk az igazság kedvéért, hogy tényleg hiba csak a nyári egyenruhánál van, mert azon nem zsinórozás van, hanem az ugynevezett **perlis** és mivel a vászon igen hamar gyűrődik, ezért ez a **perlis** nyári egyenruha úgy fest mint a pijamának nevezett reggeli öltöny s mindenesetre szebb volna zsinórozással. A zsinórozást ellenzők pedig nem azért ellenzik a zsinórozást, mert szégyenlik, hanem főleg azért, mert nem praktikus, az erdészeti külső szolgálatban az altiszt nem járhat mindig sima uton, sőt többnyire keresztül-kasul kell hogy járja a bozótot, erdőt s ilyenkor az elálló ágakban vagy sűrű, összekuszált bozótban elakad a zsinóros egyenruha és leszakadozik róla a zsinór. De akadály a fegyverszijnak is. Ezért szeretnék inkább a teljes sima, zsinórmentes vadászruhát egyenruhának. Ünnepi alkalmakra azonban lehetne egy szép zsinóros atillát rendszeresíteni. Az egyenruha mai kivitelének (főleg a nyári ruhánál) revíziója bizony felette kívánatos és szükséges volna. **Szerk.**

A magyar pompa az, mely tán minden korok minden viselete közt a legdaliásabb, férfiasabb s oly remekül fejezi ki ázsiai fajunk fejedelmi fölényét, szittyá beesületünk minden nemességét.

A magyar pompa minden esetre, nemesak hivalkodási tünet, hanem fontos és komoly emberi dokumentum is, mely egy nemzet lelkét, kulturáját, izlését korok szerint hiven adja vissza.

Miután az állatvilágban a him diszesebb a nősténynél, az elmúlt századok festői divatjában a férfi valóban mindig diszesebb is volt a nőnél, amikor még meg volt a bajusz, szakál és a hosszú haj viselet. A nagy fordulat csak 1789. forradalom hajnalán következett el, midőn lassan-lassan letépték az aranyat, a zsinórt a kabátról és unalmas zsakettet csináltak belőle. A férfi a komolyság nevében ezzel lemondott a him diszesebb voltáról s a nőre bízta azt, hogy tovább pompáskodjék s a fajfenntartás két tényezője közül legalább az egyik szép legyen. A nő persze szívesen tovább pompáskodik, neki tetszeni kell. Mi azonban zsakettünkben, frakkunkban, zakónkban egyre komolyabbakká, unalmasabbakká és esunyábakká váltunk. Hja, ez így kényelmesebb, de a férfi ezzel voltaképp felfordította a világ rendjét. Az ember, az egyetlen állat, melynél a tyuk szebb a kakasnál!

Bocsánatot kérek, hogy így elkalandoztam a tárgytól.

Sok kollegám neheztelve azzal áll elő, hogy a zsinórozás a kocsisruhát jelképezi.

Oh, dehogya! A zsinóros magyar kocsisruha kitünteteti annak az urnak magyar mivoltát, akinek a szolgálataiban áll.

Igy van ez a hivatalosokkal is. A ruha mindig a nemzetiségünket jelképezi. Ezen pedig nincs mit szégyenkeznünk.

Ujhután.

Puska Pál erdőőr.

H I R E K

Kérelem

Felkérjük mindazon kar- és tagtársainkat, akik az 1928. évi I. félévi (január—június) tagdíjakkal még hátrálékban vannak, hogy azt, amint módjukban van, befizetni sziveskedjenek. E célból ezen lapszámunkhoz postautalványt mellékelünk, amelyen ceruzával jelezve van a tagdíj hátrálékos összege.

Egyben értesítjük tagjainkat, hogy a MEOSz a postatakarékpénztárnál folyószámlát nyitattott, s ezennel, a tagok kívánságára, befizetési-lapokat küldünk.

A postatakarékpénztári folyószámlánk száma 45.672. Amennyiben üres (bianco) befizetési lapot veszünk igénybe, ez esetben a 45.672 szám és a cím: „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szöv., Miskolc“ pontosan és olvashatóan rávezetendő az űrlapra.

Ily módon bármily pénzösszeg díjmentesen feladható a MEOSz részére.

A MEOSz vezetősége.

Budapest székesfőváros erdészeti altiszzei f. év augusztus hó 14-én, a főváros tulajdonát képező Hüvösvölgyi erdőben lévő városi nagyvendéglőben jól sikerült nyári mulatságot rendeztek, szövetségünk segélyalapja javára.

A rendezés körüli fáradozásokért Polacsek Kálmán és ifj. Kolpaszky Gyula kartársainknak mondunk hálás köszönetet. A mulatság ugyszólván családi körben, jó hangulattal, másnap reggel 5 órakor ért véget.

Megjelent vendégek között ott voltak Fekete Béla erdőfőtanácsos ur és kedves családja, Gyarmathy Mózes erdőfőtanácsos ur, Kopácsi Imre erdőmérnök ur és kedves neje. A meghívottak közül sokan adományokkal gyarapították a gyermekkorát élő szövetségünk segélyalapját, amiért ez uton is, szóval ki nem fejezhető hálás köszönetet mondunk az adományozó uraknak. Az adományokat köszönettel itt nyugtázzuk:

Méltóságos dr. Hetényi Imre ur rend. fők. helyettes 10, Méltóságos Glück Frigyes ur korm. főtanácsos 10, Nagyságos Fekete Béla erdőfőtanácsos ur 10, Nagyságos Gyarmathy Mózes erdőfőtanácsos ur 2, Csizmazia László erdőfőmérnök ur 4, Komáromi László erdőmérnök ur 4, Kopácsi Imre erdőmérnök ur 4, Erber János ur 19, Janza Kálmán ur 5, Kovács János ur 7, Balázs Antal ur 8, Czíko Albert ur 7, Tóth József ur 5, Stamberger Károly ur és neje 5, Cserlovsky László ur 3, Kaán György ur 4, Bauner János ur 3, Sebők Sándor kartárs 5, Vanesura István kartárs 5, ifj. Kolpaszky Gyula kartárs 2, Kaczián József kartárs 2, Polacsek Kálmán kartárs 3.50, Pintér János kartárs 5 pengő. Összesen: 132.50 pengő.

Elszámolás. Bevételek: adományok összesen 132.50 pengő, beléptidíjak 160.14 pengő, összesen: 292.64 P.

Kiadások: rendőrségi engedély 46.72, vigalmi adó 20, zeneszerzők 10, nyomtatványok és bélyeg 26.92, helység és zene 50 pengő, összesen 153.64 pengő.

Összes bevétel 292.64, összes kiadás 153.64 pengő, tiszta haszon 139 pengő, azaz egyszázharminckilenc pengő, mely összeg jelen elszámolással egyidejűleg a MEOSz. segélyalap javára postán beküldetett.

Nyugdíjazás. A Nagyméltóságú m. kir. Földművelésügyi Miniszter Ur 3926/I.—3. 1928. számú magas rendeletével Orbán Dénes m. kir. szakaltiszt-főerdőőrt saját kérelmére 1928. évi július hó végével ideiglenes nyugalomba helyezte.

Az irgalmas orvvadász

15 éves koromban, amikor még az élet mostohaságát nem ismertem, csak a hiúság és dicsvágy által ingerelt fantázia működött bennem, egy tul ködös őszi napon a „Szokota“ nevű erdőrészen barangoltam, természetesen a tul sűrű köd miatt semeddig sem láttam s azért minden figyelmem csak oda irányult, hogy a fának ne menjek. Gondolatom a gyerekes fantáziálásra összpontosult, ami legtöbbször saját magam elképzelése volt, mint hős katona vagy vadász, amikor az ellenséggel illetve vadászokkal dicsőségesen harcol. Késő reggel egy meredek lejtőn kapaszkodtam fölfelé s egyszer csak közvetlen előttem egy halk ágreccsenés riasztott fel merengésemből s a lábaim mintha csak legyökeresültek volna, rémülten látom ám, hogy egy orvvadász áll előttem, a puskát ellenkező irányban lövésre tartva. Pillanatig megrökönyödve és a lélekzetet is visszafojtva figyelem az illetőt, mialatt az izgalmam kissé alábbszálva arra a tudatra jutottam, hogy most itt az első alkalom a hősiességemet kipróbálni, mit rögtön el is határoztam. A kis 24-es lankaszteremet halálos csendben felemeltem az illető kupájáig s elordítottam:

MEGJELENT

„Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói“

Irta: TOMASOVSKY IMRE
ny. miniszteri tanácsos.Megrendelhető az „ERDŐ“ szerkesztőségénél Miskolcon,
Pénzügyi palota II. em. 55.

tam magamat, hogy a puskát el! Erre a hátammögül a vidék leghírhettebb orvvadásza szólt rám, hogy öcsém, menj haza szopni! S én erre igazán úgy megijedtem, hogy teljesen elvesztettem a határozó képességemet. Holttá dermedve álltam s vártam, mikor semmisülök meg egy dörrenés által. És mintha már a nagy végtelenségben repülnék, hallok ám, amikor ismét szól az illető, hogy takarodj haza és mond meg az apádnak, hogy a Laki az életedet hagyta meg azért, hogy hagyjon neki békét és legyen vége köztük továbbra az élet-halál harcnak, mert ő tőle különben is csak addig lenne nyugta, amíg ő börtönben van, vagy ha meghalna, de az utóbbi megfordítva is történhetne. Erre én elkezdtem lefelé rohanni, hogy a lőtávolságból mielőbb kiérjek. Amikor hazaértem még mindig halászápadt voltam, mert apám első szava is az volt, hogy fiam mi lelt? És én előadtam a tényállást, mire anyám zokogva ölelt át és esőlkölvén kért, hogy többé ne legyen olyan vakmerő. Apám meg erősen korhólt, hogy miért nem járok nyitott szemmel, hogy ne kerülnék két tűz közé. De utóbb belátta, hogy a köd volt az oka ügyetlenségemnek és csak azt jegyezte meg, hogy sokáig nem tarthat köztük az a bizonytalanság. A sors aztán úgy hozta, hogy nem kellett apámnak velem megküzdeni, mert pár nap múlva egy koresmai verekedés alkalmával agyonlőtt egy fiatalembert és öt évre fogházba került, honnét csak a háború kitörésekor szabadult ki. Azután a harcra került. Az egész háborút végigharcolta. Közben, 1915-ben én is katona lettem és 1915 október 9-én Luezkon túl egy nagy erdőségben súlyosan megsérülve feküdtem, amikor egy öreg szanitéz rummal kínált meg és kötözte el vérző sebemet, közben kérdezve kilétemet s feleltemre azt mondja: Fiam, én másodszor szabadítottalak ki a halál torkából! Ekkor ismertem meg, hogy Laki. Nagyon megköszöntem neki irgalmaságát és megígértem neki, hogy többé nem fogunk ellenségek lenni. Ez be is teljesedett, mert ő, amikor hazaszabadult ismét oly verekedésbe került, hogy az ellenfele meghalt, ő meg miatta még ma is a fogházban van.

Tehát ilyen a sors, ez az ember egy olyan szerencsétlen természettel áldott meg, hogy egyik esetben gyilkoló, másik esetben irgalmas indulatai voltak. De rettegett is ám tőle az egész vasvári járás erdő- és vadőrje.

Vakmerősége olyan nagy volt, hogy fényes nappal képes volt 3—4 hájtóval még nyílt terepen is vadászni. Ritka hét volt, hogy a vadászati kihágás orvvadászat miatt tárgyalása ne lett volna Vasváron. Az orgazdákat soha el nem árulta, azért ha börtönből kiszabadult rögtön tudott újra puskát szerezni. A csendőrökkel is gyakran szembekerült. Szóval el lehet róla mondani, hogy 1900—1913. években az ország leghíresebb orvvadásza volt. És én nekem is övele volt az a csunya felsülésem, hogy megjuhászodva kellett otthagynom az első orvvadászi harcot, de akkor még csak gyerek voltam és ma már jóleső örömmel emlékszem vissza az akkor rámnézve oly sértő kalandra.

Németh József

urad. főerdőr. Násasd.

Szerkesztői üzenetek

Bodor György, Vöröstó. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk és tagjaink sorában szívélyesen üdvözljük.

Popszi Mihály, Pari. Küldött összeget kívánsága szerint Németh I. és Fazekas J. javára elszámoltuk s tagjaink sorába felvettük.

Koltay János, Zalabaksa. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk, tagjaink sorában szívélyesen üdvözljük.

Gregán János, Hollókő. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk, tagjaink sorában szívélyesen üdvözljük.

Mucanek J., Perösesény. Könyvrendelését előjegyeztük, 1928 egész évi tagdíjához még 5 pengőt kérünk. Szív. üdv.

Ifj. Lakatos Ferenc, Pálharaszt. Tagdíja 1929. évi április 1-ig rendezve van. Könyvet előjegyeztük. Január és februári lapok teljesen elfogytak.

Paltesz Ferenc, Veszprém. Küldött összegből 8 pengő tagdíjra, 2 pengő temetkezési alapra fordított. Könyvet előjegyeztük, árát — füzve — 4 pengőt kérünk még beküldeni. Tagdíja a folyó évre teljesen rendezve van. Szív. üdv.

Praveczy J., Reesk. Küldött összegekből 2 pengő beíratásra, 12.50 pengő tagdíjra fordított, ha még 1.50 pengőt küld, úgy tagdíja 1929 május 1-ig rendezve lesz. Könyvet előjegyeztük, ára kötve 5, füzve 4 pengő.

Molnár István és Sándor Imre, Haláp. Könyvet előjegyeztük, tagdíjaikkal 1928 június végéig 10 pengő 50 fillérrel vannak hátralékban. Szív. üdv.

Tánton Imre, Hajmápuszta. A küldött 20 pengőből 2 pengőt beíratási díjra, 16 pengő 33 fillér (1927 aug. 1-től 1928 szeptember 30-ig) tagdíjra és 1 pengő 67 fillér temetkezési segélyalapra számoltunk el. Szív. üdv.

Huszthy Lajos, Szentés. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk tagdíja 1928 október 1-ig rendezve van, a temetkezési járulék az összes eddigi halálesetek után befizettetett. Szív. üdv.

Tóth István, Radostyán. Küldött összeget Jedinák Gyula s az Ön javára kívánsága szerint számoltuk el.

Kapoli Pál, Letenye. Küldött összeget az Ön, Hóbor J. és Süle J. előfizetésére számoltuk el.

Erdélyszky Gyula, Zirc. Mind a három izben küldött összeget megkaptuk és tagdíja javára elszámoltuk. E szerint tagdíja szeptember végéig rendezve van.

Reiber István, Tés. Küldött összegekkel tagdíja szeptember végéig rendezve van.

V. S., Szendehely. Küldött összegből 5 pengő, beíratásra 2 pengő, félévi tagdíjára 7 pengő, és 1 pengőt a könyv árára számoltunk el, a könyv árához kérünk még 4 pengőt beküldeni. Tagjaink sorában szívélyesen üdvözljük.

Mocsár Gábor, Debrecen. Julius és augusztusban küldött összegeket Balog J., Dávid J., Czirják F., Kiss S., Kiss G., Tóth F. és az Ön javára számoltuk el. Szív. üdvölet.

Hessz József, Gerencse. A küldött összeget kíván-

sága szerint Rosta I., Hessz P., ifj. Hessz J., Bakos K. és az Ön javára számoltuk el. Szív. üdv.

Kolb Gy., Esztergom. Küldött összeget az Ön, Daróczy M., Cselédes M. és Fábíán I. javára elszámoltunk.

Id. Kurali A., Szendehely. Küldött összeggel tagdíja a folyó évre teljesen rendezve van. Könyvet előjegyeztük. Szív. üdv.

Németh J., Nádasdi erdő. Küldött összeggel tagdíja a folyó évre teljesen rendezve van, ugyszintén temetkezési segélyalap járuléka is. Szív. üdv.

Vasvári V., Pilisszentlászló. Küldött összeget kívánsága szerint Veimmert L., Kósa F. és az Ön javára számoltuk el. Veimmert L. kartárs neve az áprilisi számban közölt választmányi tagok névsorából tévedésből maradt ki, amiért elnézését kérjük. Szív. üdv.

K. Tóth T., Pilisszentkereszt. Küldött összeget Bóznér I., Grellneth I., Varga F., Pölöskey L. s az Ön javára számoltuk el. Fehász e versét . . .

Seifert József, Kaposvár. Küldött összeget az Ön és Deáky D. kartárs javára elszámoltuk.

Latzkó István, Visegrád. Küldött összeget, 167 pengő 71 fillért megkaptuk és levele szerint elszámoltuk. Szlv. üdv.

Vizner Sándor, Budaörs. Küldött összeget, 137 P 50 fillért megkaptuk és levele szerint elszámoltuk. Szív. üdvözlét.

Brüner Hermann, Tata. Küldött 57 pengőt a kimutatás szerint számoltatott el. Szív. üdv.

Horváth L., Ósi. Küldött összeggel tagdíja 1929. évi március 30-ig rendezve van.

Molnár Bálint, Debrecen. Küldött összeget Deák L. és az Ön javára számoltuk el.

Habina J., Győr. Küldött összeget az Ön és Tiszóczy J. javára elszámoltuk.

Máriabesnyői erdőhivatal személyzete. Küldött összeget Till G., Király S. és Haverlik I. javára elszámoltuk. Szív. üdv.

Bozó József, Kőkútpuszta. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk.

Farkas István, Várpalota. Küldött összeget Kiss A., Keresztes F. és az Ön javára számoltuk el.

Vitéz Nagy Lajos, Győrszentiván. Küldött összeget Nyitray K., Horváth A. és az Ön javára számoltuk el.

Hugli P., Egerbakta. Küldött összeget kívánsága szerint az Ön, Prókay J., Mata L., Fehér S. és vitéz Kőrösy A. javára számoltuk el.

Horváth I., Gyertyánkút. Tagjaink sorába felvettük. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Szív. üdvözlét.

Horváth J., Jutas. Tagjaink sorába felvettük. Küldött összeget kívánsága szerint számoltuk el. Szív. üdv.

Pintér I., Gyertyánkút. Tagjaink sorába felvettük. Küldött összeget kívánsága szerint elszámolva. Szív. üdv.

Tagoknak és előfizetőknek az állaskereslet és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronkint 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számítatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nál Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

HIRDETÉSEK

Vadászharisnyát

a legelőnyösebb árban, a legjobb anyagból **szakszerűen javít** (talpal, fejel stb.)
Majdikné, Tizezhonvéd-u. 28.

Hazai és slavoniai tölgy-makk, az összes lombfa és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ
ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél
GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök.

Elsőrangú valódi sárgabarackpálinka különlegesség

Ár literenkint P 4.60.

Nagyobb mennyiségnél megfelelő
árengedmény.

Egyedüli képviselése az ország területén:

Lehóczky János

Budapest, V., Alkotmány-utca 6.

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE
BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

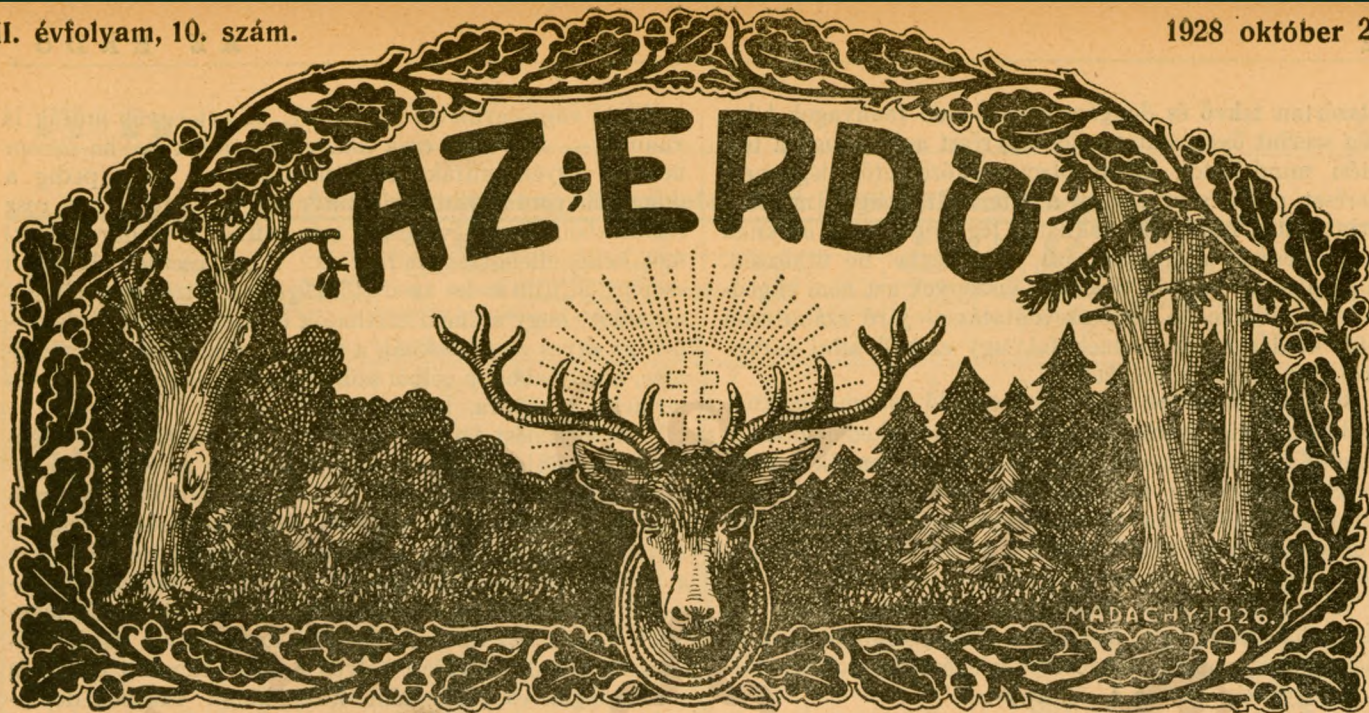
ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból **hat havi lefizetésre!**

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:
NÁDASKAY RICHARD
a MEASz ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

A német donga termelése és szállítása*)

Irta: **Orosz László** erdész.

Amidőn a német dongatermelési és szállítási munkálatok ismertetésével foglalkozom, céлом az, hogy kartársaim szükség esetén a kereskedelemben és részben az erdőgazdaságban előforduló ezen használati ág felől tájékozódva legyenek és a megadott táblázatok és ábrák alapján könnyűszerrel vezethessék annak termelését és szállítását valamint némi adat álljon rendelkezésükre az ezen termelésnek fontosságáról és a termelt dongák értékesítéséről.

A) TERMELÉS.

1. Termelés helye. A dongatermelés csak is ott érvényesülhet, hol az erdőbirtokosoknak tarvágásos és magfás tölgyerdeik vannak, vagy ahol főhasználatok alkalmával előállható nagyobb mennyiségű tölgyrönkök kerülnek ki, avagy oly fűrésztelepeken, hol tölgy, illetve keményfa feldolgozással foglalkoznak.

2. Termelési időszak, fa neme és minősége. A német donga kereskedelmi szokás szerint — más kikötés hiányában — csakis tölgyfából termelhető, esertölgy kizárásával. Nedvkeringés szüneteléskor, tehát október 1-től április 15. közötti időben döntött tölgyfából termelhető. Erre a célra az erdőgazdaságban és részben a kereskedelemben olyan rönkök és tönkök használatnak fel, amelyek már fűrészárura nem alkalmasak. Ugyanis, amely faegyedek bélkorhadtak, de a külső szíjáécsig terjedő, gesztjük egészségesek; továbbá olyanokat, amelyek oly vastag és korhadtt ággal bírnak, hogy a törzs belsejébe hatolnak annyira, hogy alkalmatlan méret következtében csak tűzifára alkalmasak, valamint azok a rönkök, amelyek tulságosan vastagok és durvaszövetűek, aminek következtében furnirra nem alkalmasak, de vastagságuknál és hosszmeret alkalmatlanságuknál fogva is más célra sem alkalmasak. Végül azok a tönkök és faegyedek, amelyek fűrésztelepeken mint hulladékfaanyag kerül elő.

*) A cikkben előforduló ábrák rajzait jövő számunkban hozzuk.

Vannak azonban olyan tölgyerdővel rendelkező erdőbirtokosok is, kiknek mező- és szőlőgazdaságuk és borászatuk is van, az ilyen erdőbirtokosok rendszerint a rendelkezésre álló tölgyeseikből elégitik ki a donga és mezőgazdasági faszükségletüket. Az ilyen helyeken legtöbb esetben a donga és mezőgazdasági faszükséglet kielégítése van szem előtt tartva minden más használhatóság figyelembe vétele nélkül. Ugyanezen eset áll fenn azon fakereskedő cégeknél is, kik majdnem kizárólag donga-fakereskedéssel foglalkoznak azzal a különbséggel azonban, hogy a dongatermelők rendszerint szem előtt tartják a dongára alkalmas erdőknek és faanyagoknak a megvételét.

A tölgydongafa 30 cm. átmérőnél kezdődik és bármilyen vastagságig terjedhet. A vörös szövetű tölgyfából donga nem termelhető.

3. Munkások megválasztása és szerzése. A dongatermelésre csakis olyan munkások fogadhatók fel, akik munkakönyvük szerint igazolni tudják azt, hogy több éven át foglalkoztak ezen termelési munkálatokkal. Szükséges ez azért, mert a gyakorlatlan munkás által termelt donga nem olyan jó kidolgozásu, mint a gyakorolt munkásé és sok esetben a méreteknben is előfordulnak hibák, amely miatt a dongának az értékesítését megnehezíti és legtöbbször a rendesen termelnél jóval alacsonyabb ár mellett lehet értékesíteni. A gyakorlatlan munkásnak hátránya az is, hogy igen sok faanyagot pazarol, ami a termeltető rovására megy. A termelőmunkások tölgyerdős vidékeken, vagy keményfatermelő fakereskedő cégeknél szerzethetők. Figyelemmel kell lenni azonban arra is, hogy nem csak gyakorolt munkások szerzendők be, hanem azok lelkiismeretes munkások is legyenek.

4. Munkások szerződtetése. A termelő munkásokat arra való tekintettel, hogy a termelés időközben fenakadást ne szenvedjen és az ezzel járó felesleges kiadások ne merüljenek fel, a leszerződtetés feltétlenül szükséges. Különösen szükséges azon esetben, ha a kitermelni szándékolt anyagok szállítása megelőzően már szerződésileg lekötöttet.

5. Faanyagok előkészítése. A vágás területen a

szétszórta fekvő és dongára termelendő faanyagok lehetőség szerint összevontatandók egyrészt azért, hogy a termelési munkálatok könnyebben eszközölhetők legyenek, másrészt pedig azért, hogy a kitermelt dongák méretek szerint külön rakásokba rakhatók legyenek, hogy azoknak felvételezése és nyilvántartása nehézségbe ne ütközzön. Ha azonban a terep és távolsági viszonyok azt nem engednék meg, illetve ha az összevontatással járó számításon kívüli kiadások merülnének fel, úgy el kell állni a rönköknek az összevontatásától.

6. Dongakészítés. A kitermelendő famennyiségnél figyelemmel kell lenni arra, hogy a kereskedelemben a termelés megkezdése előtt milyen méretű dongák inkább keresettebbek, hogy a tömegesebb méretek szerint termeltessék, feltéve, ha olyan kitermelendő faanyag áll rendelkezésre, hogy abból bárminő méretű dongák termelhetők, vagy éppen olyan méretekre termelhetők.

A dongafa a rönk, illetve tönk hossz tengelyének irányában hasítandó úgy, hogy a hasítványok oldal lapjain a bélsugarak, vagy a tükrörostok egész hosszukban láthatók legyenek. (L. az I. ábrát.)

Az I. ábra szerinti hasítványok, miután bélsugárral párhuzamosan vannak hasítva, az ezekből előállított dongák keresztrepedéseket csak igen ritka esetben kapnak és a hordógyártás közben nem törnek, valamint a bélsugárretegek mint szigetelők a faszövetet részben képező hajszálszerű nedvesőfalainak, ami a folyadéknak az átszivárgását megakadályozza, vagyis az ilyen dongákból készült hordók ninesenek kitéve annak, hogy repedt és folyásnak engedő voltak miatt hasznavehetetlenek lesznek. Mig el- lenben a II. ábra szerinti hasítványok dongáiból készült hordók az ellenkezőjét tanúsítják, miért is az ezen hasítványokból nyert dongák selejtminőségűek.

A kereskedelemben előírt méretekre szabott hasítványok szekereével élesélűre fektetve faragtatik teljesen simára. Az így előállított dongák egyik lapjának teljesen hibátlannak és tisztának kell lenni. Az egyik oldalon megengedhető hibák — rovarlyuk, vörössáv, fagyrepedés, ággöcs stb. —, ha a donga vastagságának legfeljebb $\frac{1}{3}$ -ig terjednek. Az ilyen minőségű dongák az egész mennyiségnek legfeljebb 5%-ig fordulhatnak elő.

A német donga kétféle: oldal- és fenékdonga. (L. a III. és IV. ábrát.)

Az oldaldonga a fejtől a hasban körülbelül $\frac{1}{3}$ -dal kevesebb, a fenékdonga pedig a fejtől a hasban körülbelül $\frac{2}{3}$ -dal több méretű.

Ha a kitermelésre különféle vastagságú rönk áll rendelkezésre, akkor az oldal- és fenékdonga lehetőleg akként termelendő, hogy az összes dongák akó mennyiségének $\frac{2}{3}$ -át az oldal- és $\frac{1}{3}$ -át a fenékdonga képezze. Ez arra szolgál, hogy a hordógyártásra megközelítőleg arányos mennyiségű oldal- és fenékdonga álljon rendelkezésre. Előfordul azonban az az eset is, hogy csak vékonyabb méretű kitermelendő rönk és tönk áll rendelkezésre, mely esetben fenékdonga nem termelhető, miután a fenékdonga aránylag sokkal szélesebb, mint az oldaldonga. Ilyen esetben csak oldaldonga termelendő. A gyakorlattal bíró termelőmunkások a dongavastagságot rendszerint szembeeslés útján — kivételes esetben mikor (sablont) mértéket használnak — állapítják meg és rendszeren erősebb vastagságra termelik — már a beszáradásra is számítva — a szokványos méreteknél ugyannyira, hogy megfelelő szélességgel bíró oldaldonga is felhasználható fenékdongává.

Száraz dongafa alatt olyan értendő, mely legalább is egy évvel idősebb, mint a legutóbbi évben termelt donga.

7. Termelésnek ellenőrzése. A termelő munkások

az illető vágásterületre — feltéve, ha ott egyéb műfák is vannak — lehetőleg csak akkor állítandók be, ha onnan már az egyéb műfák elszállítottak, — vagy pedig a dongafák vontatással elkülönítendő, — mivel vagy rossz szándékból, vagy tévedésből más műfát is feldarabolhat- nak kellő ellenőrzés mellett is. Azon esetben, ha több csoport állítatik be az illető vágásterületre, úgy elkülö- nitendő, hogy számon tarthatók és megfigyelhetők legye- nek az egyes csoportoknak a termelt mennyisége és minő- sége, amely abból a célból szükséges, hogy esetleg felületes termelés továbbra, beszüntethető legyen.

A termelést vezető egyének igen fontos az ellen- őrzési teendője, hogy a termelőmunkások az előírt donga- méreteket pontosan tartsák be és a termelt dongák minő- ségileg kifogás alá ne essenek. Tehát szükséges, hogy a termelést vezető egyén a szükséghez képest esetről-esetre a termelésnél tartózkodjon és a termelés mikénti folya- máról meggyőződést szerezhessen a kellő intézkedés meg- tétele végett. Ez történik ugyanis úgy, hogy a vágásterü- leteken, annak termelési helyén a már kitermelt oldal- és fenékdongák csoportonként külön-külön rakásba dobat- nak, hogy a termeléssel megbízott egyén darabonként át- vizsgálhassa úgy a méreteket, mint a minőséget is, hogy a meg nem felelő darabokat kiselejtezhesse és a termelő- munkásokat szükséghez képest figyelmeztethesse. Törté- nik ezen ellenőrzés tehát az átvétel előtt, mert ha a don- gák már átvételre rakásokba összerakattak, úgy sem a hossz méret, sem pedig a minőségét megállapítani ponto- san nem lehet.

8. Selejtdonga. Selejtes minőségűek azok az oldal- és fenékdongák, melyeknek oldal lapjain a bélsugarak vagy a tükrörostok egész hosszukban nem láthatók. (L. a IV. ábrát) továbbá azok az oldal- és fenékdongák, ame- lyek korhadtak podvásak, a beles és szíjácsossak, valamint az olyanok, amelyekben vagy rovarrágás, lyuk, keresztül hatoló fagyrepedések, vagy szűlyukak, keresztül hatoló, vagy mindkét oldalon látható vörös, fekete vagy fehér sávok, kettős görbület, kereszt- vagy ferderepedések és valamint azok, amelyekben függélyesen lehatoló, de a da- rab hosszának $\frac{1}{10}$ -én túlterjedő fejrepedések fordulnak elő. Selejtminőségűek azok az oldal- és fenékdongák is, amelyek a megállapított legkisebb vastagságnál vagy szé- lességnél kisebb méretűek, valamint azok a dongák, ame- lyek másnemű mérrethibákkal bírnak, továbbá az olyanok, amelyeknél a közepén vagy azon a helyen, ahová a fenék részére a bevágás kerül ággöcs, vagy olyan esorba szöglet fordul elő, mely a donga szélességének $\frac{1}{8}$ -ad részénél többet tesz ki. (L. az V. ábrát.) Végül selejtes azon fenék- dongák, amelyeknek a külső oldalon ággöcs (L. a VI. ábrát) vagy az éleken olyan repedés van, hogy a fenék- donga szélességének $\frac{1}{10}$ -nél mélyebben hatol be, valamint azok, amelyek annyira vetemedettek, hogy egyes sikkra fektetve, attól a szíjács felőli (külső) él közepének $\frac{1}{3}$ -nál nagyobb mértékben elhajlanak.

Az oldal- és fenékdongáknál a szíjács csak oly mér- tékben fordulhat elő, hogy az éleken a geszt látható le- gyen, a fejrészen előforduló szíjács pedig a donga széles- ségének $\frac{1}{12}$ -énél nagyobb nem lehet.

9. Közép- és szélső fenékdongák. Egy négyzetsor fenékdonga kettőnél több sarok darabot (L. a VII. á- brát.) nem tartalmazhat; a többi darabnak középdarab- nak kell lenni. (L. a VII. ábrát.) A 12 akóستól felfelé minden két négyzetsor fenékdongához, tehát minden hordóhoz egy ajtódarab jár. (L. a VIII. ábrát.) Az ajtó darab szélessége a szélesebb végén mérendő, a másik végén 3 cm-el keskenyebb lehet.

10. Akós német dongák méretei és 1 □ táblák köbtartalma.

Hordó- tartalom	O l d a l d o n g a						F e n é k d o n g a						JEGYZET
	hossza	vastagsága		minimális szélesség	1 □ táblának vagy sornak aszréteg nélküli	1 □ táblának vagy sornak felszáz áll- potban raktáron és száraz áll. aszrétege	hossza	vastagság a külső élen (hasban)	ajtó- darabnak szélessége	minimális szélesség az ajtó drb.-ok kivételeivel	1 □ táblának vagy sornak aszréteg nélküli	1 □ táblának vagy sornak felszáz áll- potban raktáron és száraz áll. aszrétege	
		fejben	hasban										
1/8	25	27	22	5	0 0017	3	20	27		7	0 0011	2	Az 1 □ táblának aszréteg nélküli köbtartalma az oldaldongáknál a fejben, a fenékdongáknál pedig a hasban megállapított vastagság szerint számított ki. Az oldal- és fenékdongák összeszaradás és szembecsléses termelés miatt legfőbbször 2-6 m/m=el is erősebb vastagságra termeltek és a gyakorlatban pedig alig mutatkozik méreteltérés — ha van is, de kevés — az oldaldongáknál a fejtől a hasban és a fenékdongáknál a hastól a belső élen és a (belső) fejben — miért is a négyzetesorok összeszarásával akószám szerint megállapított köbtartalmak összeadva a megállapítások számításba jöhető — kitermelés után mint szikadt, később mint felszáz és végül mint száraz — m ³ -enkénti fajlisúlyegységgel szorosán adja a vágogonterhelésre eléggé megközelítő adatot.
1/4	34	"	"	"	0031	"	25	"	"	"	0017	"	
1/2	42	"	"	"	0048	"	34	"	"	"	0031	"	
3/4	47	"	"	"	0060	"	37	"	"	"	0037	"	
1	52	"	"	"	0073	"	42	"	"	8	0048	"	
1 1/2	58	"	"	"	0091	"	47	"	"	"	0060	"	
2	65	"	"	6	0114	"	52	"	"	"	0073	"	
2 1/2	70	"	"	"	0132	"	55	"	"	"	0082	"	
3	75	33	25	"	0186	"	58	33	"	"	0111	"	
3 1/2	79	"	"	"	0206	"	62	"	"	"	0127	"	
4	82	"	"	"	0222	"	65	"	"	9	0139	"	
4 1/2	85	"	"	"	0238	"	67	"	"	"	0148	"	
5	88	"	"	"	0256	"	70	"	"	"	0162	"	
6	94	"	"	"	0292	"	75	"	"	"	0197	"	
7	99	"	"	"	0323	5	79	"	"	"	0206	3	
8	103	40	30	7	0424	"	82	40	"	10	0269	"	
9	108	"	"	"	0467	"	85	"	"	"	0289	"	
10	112	"	"	"	0502	"	88	"	"	"	0310	"	
11	115	"	"	"	0529	"	92	"	"	"	0339	"	
12	119	"	"	"	0566	"	94	"	26	11	0353	"	
13	122	"	"	"	0595	"	97	"	"	"	0376	"	
14	125	45	35	8	0703	"	99	45	28	12	0441	"	
15	128	"	"	"	0737	"	101	"	"	"	0459	"	
16	131	"	"	"	0772	"	103	"	"	"	0477	"	
17	133	"	"	"	0796	"	106	"	"	"	0505	"	
18	136	"	"	"	0832	"	108	"	"	"	0524	"	
20	141	50	"	9	0994	"	112	50	30	"	0627	"	
22	145	"	"	"	1051	"	115	"	"	"	0661	"	
23	148	"	"	"	1095	"	117	"	"	"	0684	"	
25	152	"	"	"	1155	"	121	"	"	"	0732	"	
28	158	"	"	"	1248	"	125	"	"	"	0781	"	
30	161	55	"	"	1426	"	128	55	31	13	0901	"	
32	165	"	"	"	1497	"	131	"	"	"	0944	"	
35	170	"	"	"	1590	"	135	"	"	"	1002	"	
38	174	"	"	"	1665	"	139	"	"	"	1063	"	
40	177	60	40	10	1880	"	141	60	32	"	1193	"	
42	181	"	"	"	1966	"	143	"	"	"	1227	"	
45	185	"	"	"	2054	"	146	"	"	"	1279	"	
50	191	"	"	"	2189	"	152	"	"	"	1386	"	
55	197	"	"	"	2329	"	157	"	"	"	1479	"	
60	203	70	"	"	2885	"	161	70	"	"	1814	"	
65	209	"	"	"	3058	"	166	"	"	"	1929	"	
70	214	"	"	"	3206	"	170	"	"	"	2023	"	
75	219	"	"	"	3327	"	173	"	"	"	2095	"	
80	223	80	45	11	3978	"	177	80	"	14	2506	"	
85	227	"	"	"	4122	"	182	"	"	"	2650	"	
90	232	"	"	"	4306	"	185	"	"	"	2754	"	
95	236	"	"	"	4456	"	188	"	"	"	2828	"	
100	241	"	50	"	4646	"	191	"	33	"	2918	"	
105	245	"	"	"	4802	"	195	"	"	"	3042	"	
110	249	"	"	"	4960	"	197	"	"	"	3105	"	
115	252	"	"	"	5080	"	200	"	"	"	3200	"	
120	256	"	"	"	5243	"	203	"	"	"	3297	"	
125	259	"	"	"	5366	"	206	"	"	"	3395	"	
130	263	"	"	"	5534	"	209	"	"	"	3494	"	
135	266	"	"	"	5660	"	212	"	"	"	3596	"	
140	269	90	55	"	6512	"	214	"	34	15	3664	"	
145	272	"	"	"	6659	"	217	"	"	"	3767	"	
150	275	"	"	"	6806	"	219	"	"	"	3837	"	
160	282	"	"	"	7157	"	223	"	"	"	5978	"	
170	288	"	"	"	7465	"	227	"	"	"	4122	"	
180	293	95	"	"	8156	"	232	85	35	"	4575	"	
190	298	"	"	"	8436	"	236	"	"	"	4734	"	
200	303	"	"	"	0 8722	"	241	"	"	"	0 4937	"	
210							245						
220							249						
230							256						
240							257						
250							259						
260							263						
270							267						
280							269						
290							272						
300							275						
400							303						
500							326						

A fák természetüknél fogva — véglapon látható — a bélből kiindulva a bélsugarak irányában száradás következtében rendszerint megrepedeznek és körcikket képeznek az elvált részek. A dongák hasítványai is ilyen kisebb-nagyobb körcikket képeznek, amelyeknek a szíjács felőli részük rendszerint vastagabbak, mint a belső bél felőli részek. A fenékdongák termelésénél az így nyert és esetleg elő forduló sarokdongák belső élei $\frac{1}{2}$ -del, az ajtó- és középfenék dongák belső élei $\frac{1}{4}$ -del vékonyabbak lehetnek, mint az illető darabok meghatározott vastagságok külső szíjács felőli élei. Ez a megengedett legmagasabb mennyiség, amely a dongák hordóhoz való feldolgozása alkalmával részben elesnek, részben pedig a mértéket pontosan képezik. (L. a IX. és XI ábrát.) A dongák külső élei a dongák fejjén az évgyűrűk iveiről és a bélsugarak irányáról könnyen felismerhetők.

A 200 akóstól felfelé úgy az oldal-, mint a fenékdongákat is a kölesönösen — megrendelővel, illetve vevővel — megállapítandó vastagság szerint kell szállítani. (Folytatása következik.)

Hozzászólás a „Kisebbfoku szakísmertet“ kérdéséhez

En, aki egyelőre csak távolból figyelem a „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szövetségének“ — már eddig is üdvös — ténykedését és hogy jelen alkalommal mégis tollat fogtam, tettem ezt azért, hogy talán némiképp hasznára lehetek annak az általános érdekű ügynek, amelyért a cikkíró oly férfiasan sikraszállt. Mielőtt azonban esekély mondanivalómat elkezdeném, nem mulaszthatom el, hogy teljes elismeréssel ne adozzam Sárköczy József urnak e nyílt férfiasággal megírt cikkeért, aki nem törődve: „Mond meg az igazat, betörök a fejed“ közmondással, feltárta az altisztikar egyik legsajgóbb sebét.

Napjainkban lépten-nyomon halljuk emlegetni az ugynevezett „kulturföleány“, „többtermelést“ stb. ehez hasonló ígéket. Mert, ha azt akarjuk, hogy helyünk legyen a Nap alatt, akkor nem szabad megállnunk, hanem igenis haladnunk kell a nyugateurópai államokkal, amelyek bizony mérőföldes lépésekkel törtetnek előttünk. Ha egy kicsit széjjelnézünk magunk körül, azt látjuk, hogy a mai kormány vezető emberei a többtermelés, a kultura, a szocializmus, egyszóval az általános haladás érdekében oly magvakat hintenek el, amelyek kellő talajon és továbbápolás mellett a szebb és jobb jövőt lesznek hivatva elősegíteni. Eddig elhagyatott falvakban, tanyákon az iskolák százait állították föl, a meglévők nivóját fölemelték vagy legalább is rásegítették a továbbfejlődés útjára.

Midőn mindezeket az üdvös intézkedéseket örömmel látjuk, ugyanakkor, sajnos, azt tapasztaljuk, hogy az erdészeti szakoktatás alsóbb tagozataival az Uristenen kívül, talán senkisémm törődik. Legalább is erre vall az az elviselhetetlen rendszertelenség, amelyben a „nemerdómérnök“ erdészemberek, vagy ha jobban tetszik altisztikar — hányódik. De nemesak, hogy nem törődnek kellőképpen e nemzetgazdaságilag is fontos munkakört betöltő erdészemberek mindjobban való kiképzésével, ehelyett a már meglévő szakintézetek eltörlését, illetve (jobb esetben) nivójának lesüllyesztését látjuk. Példa erre az erdőgazdasági szakiskola ellen a közelmúltban tett lépés. Hogy

mindez miért, amikor ismétlem, lépten-nyomon a kulturföleányt halljuk hangoztatni, ez épen most, nehezen érthető. Annál is inkább, mert a szomszédos mezőgazdasági szakoktatásnál ugyanezek most állítottak fel egy középfokú tagozatot, amely hivatva lesz a többtermelés érdekében a gazdatiszt és a földmivessiskolát végzett gazda közt a kapcsolatot megteremteni. Hogy az erdészetről, ahol már meg volt egy ehez hasonló iskola csak még bizonyos mértékig fejleszteni kellett volna, miért kell annak az eltörlését proponálni, ezt véges eszemmel nem tudom megérteni. Vagy talán az erdőgazdaság jövedelmezővé tételéhez elég a kitűnő irányítás? Az a szerény véleményem, hogy a kitűnő irányításhoz szükséges egy jól képzett és megfelelő átlagintelligenciával rendelkező altisztikar, aki a kitűnő irányítást kellőképpen végre is tudja hajtani. Irányítás kellő végrehajtás nélkül meddő és viszont.

És hogy mennyire helytálló e vélemény arranzéve ép egy erdőmérnöknek a salzburgi állami erdőgazdaságban szerzett tapasztalatait — amelyekről az „Erdészeti Lapok“ 1927. évi 2. számában számol be — van módomban közölni. A salzburgi erdőgazdaság erdőművelési, szállítóberendezési, fakereskedelmi stb. viszonyai ismertetése után többek közt a következőket mondja: „A salzburgi állami erdőgazdaságra visszatérve meg kell még jegyezni, hogy annak kitűnő organizációja az u. n. Oberförstersystem-en alapul, azaz az egyes erdőgondnokságok Oberförsterbezirk-ekre vannak felosztva, amelyeket középfokú erdészeti szakiskolát végzett altisztek vezetnek. Ez a személyzet rendkívül magas átlagintelligenciával bír, ami lehetővé teszi, hogy meglehetősen önállósággal vannak felruházva. E munkamegosztás révén természetesen az üzemek lendületes fejlődése is biztosítva van.“

Kérdem, miért nem lehetséges ez nálunk, Magyarországon? Vagy talán itt annyira jó talaj van, hogy fölösleges a jól képzett altisztizti személyzet, az erdő magától is megnő? Miért kell az erdőgazdasági szakiskola eltörlése mellett állást foglalni? Sokan azzal érvelnek, hogy erdeink nagy része idegen bitorlók kezeire került, ugysem lehet elhelyezkedniök. Ugyanakkor azonban a „fűzfajägerok“ (bocsánat e megnevezésért) egész légióját termelik ki, akik 2 évi „kis baltával“ kötött szoros barátság után átesuszva a magánvizsgán, tenyéryni eserlevelekkel a gallérjukon, reprezentálják az altisztikart. Ily egyének aztán hiján minden szaktudásnak, érezvén, hogy lábuk alatt inog a talaj, a gerinctelen hízélgés mesterségéhez folyamodva — szereznek babérokot. Így egyrészt folytonos egyenletlenségeket idéznek elő az altisztikarban, másrészt pedig kimondhatatlan kárára vannak az erdőgazdaságnak. Hogy mégis miért fogadják sok helyen előszeretettel, a különböző szakiskolát végzettekkel szemben, az előttem egyelőre — talány. Talán fényesebbre tudja pucolni a Tekintetes Ur eszímáját? Lehet. Nem tudom.*

Most, hogy végre sok hányódtatás után elérkeztünk oda, hogy a régi erdőtörvény revízió alá kerül, szemünkben fel-felesillanó reménnyel tekintünk az új erdőtörvény-javaslat felé abban a hiszemben, hogy talán valakiránk is gondol és évek óta a sok keserűségből leülepedett most feltörő jajkiállításunk nem lesz pusztába hangozó néma szó, hanem megértik az arra illetékesek és méltá-

* Mert kisigényű, olesóbb munkaerő és mert a birtokosok ninesenek tekintettel az országos erdőgazdaság általános érdekeire, hanem csak saját önös egyéni érdekeiket, magyarul a zsebüket nézik, nem lévén kellő szaktudásuk, nem ismerik fel ennek az eljárásnak reájuk nézve káros voltát. — A szerk.

nyolva az altisztikar fegyelmezett munkásságát; ügyünk méltóan rendeztetik.***) Azokat az igazságos jogainkat kérjük, amelyek már rég megillettek volna bennünket s amelyek nélkül ép hogy csak vegetálunk. Remélve, hogy jogos panaszaink megértésre találhatnak és ki-ki a maga helyén lankadatlan szorgalommal tovább dolgozhatunk szerencsétlen hazánk sorsának jobbrafordulásáért — Nagy-Magyarorszáért!

Szakály József.

Szövetségi ügyek

Az ezidei I. választmányi ülésről

Szövetségünk ez évi I. választmányi ülését Budapesten folyó évi október hó 7-én tartotta meg.

A választmány tagjai igen nagy számban jelentek meg és szép számban voltak ott olyan tagjaink is, akik ugyan nem voltak a választmány tagjai, de mint szeretett vendégeink mindvégig kitarítottak és nemesak meghallgatták, de hozzá is szólottak a tárgyalat ügyekhez. Összesen jelen volt 26 választmányi tag, 32 szövetségi tag, mint hallgatóvendég. Résztvett a választmányi ülésen és mindvégig jelent volt Tomasovszky Imre nyug. miniszteri tanácsos ur, akit a választmány tagjai a műszaki segéd-személyzet részére írott kitűnő szakmunkája megjelenése alkalmából, őszinte, hálás ünneplésben részesítettek.

A választmányi ülést az ügyvezető elnök nyitotta meg azzal, hogy a megjelentekkel együtt elmondotta a „Magyar Híszkegyet”. Ezután üdvözölve a megjelenteket, rátért a tárgysorozat első pontjára, az erdőtörvényjavaslatra vonatkozóan az erdészeti műszaki segéd-személyzetre. Előljáróban beszámolt arról az örömdetes tényről, hogy az erdészeti főosztály mai vezető urai a törvényjavaslatba már felvették és a törvényben biztosítani kívánják mind annak megfelelő szabályozását, ami az erdészeti és vadászati alkalmazottakra nézve mind-ezideig sérelmes volt és jogos visszatetszést és elkeseredést okozott. Elmondja, hogy az erdészeti főosztály főnöke — Szövetségünk nagyrabecsült védnöke — Pfeiffer Gyula miniszteri tanácsos ur a legteljesebb jóindulattal, a legnagyobb készséggel ígerte meg a szerinte is jogos kíván-ságok teljesítését és így jogosan remélheti az erdészeti műszaki segéd-személyzet azt, hogy a felpanaszolt sérelmeket az új erdőtörvény meg fogja szüntetni.

Ezután részletesen előadta az ügyvezető elnök a szövetségnek mindazon kíván-ságait, amelyeket mint javaslatot illetékes helyen benyújtott, — jelesen kívánjuk:

1. Az erdő- és vadvédelmi szolgálat megfelelő szabályozását és különválasztását, az ugyancsak megfelelően szabályozandó erdészeti műszaki segéd-szolgálatról.

2. A mai rendszertelen és az erdőgazdaság érdekeit is sértő szakoktatásnak megfelelő megreformálását s a műszaki segéd-szolgálatra való képesítéshez, az eddigi elemi előképzés helyett, a magánvizsgák és tanfolyamok megszüntetésével, előképzésként a négy középiskolai végzettségnek megkövetelését.

3. Az erdészetnél az idegen állampolgárok, valamint a kellő szakképzettség nélküli egyének alkalmazásának szigorú tiltását.

**) A földmívelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya mai vezető urai mindezeket igen jól tudják és meg is van bennük a kellő jóakarát ahhoz, hogy a szak- és az országos erdőgazdaság érdekeinek megfelelően a jelenlegi tarthatatlan helyzet gyökeres megváltoztatásáról az új erdőtörvényben gondoskodás történjék. — A szerk.

4. A megélhetési viszonyok megjavítását és e célból a létminimum törvényes megállapítását.

5. A fegyverviselés és az egyenruhaviselés törvényes szabályozását és védelmét.

6. A járási és közbirtokossági erdészeti műszaki segéd-személyzet sürgős államosítását.

7. A magánuradalmi erdészeti és vadászati alkalmazottaknak nyugdíjalap létesítését a MEOSz bevonásával.

Az itt hét pontba összesűrített kíván-ságainkat tartalmazó javaslat élénk vita tárgyát képezte, melynek eredményeként, a MEOSz vezetősége megbízást nyert, hogy ezen kíván-ságokat állandóan napirenden tartsa és hasson oda, hogy az új erdőtörvényben mindezekről célra-vezető, megfelelő gondoskodás történjék.

Ezután következett a tárgysorozat 3. pontja, a magánuradalmi erdészeti (vadászati) alkalmazottaknak nyugdíjalapjának létesítése. Ez is igen élénk vitát eredményezett. A vita során az ügyvezetőelnök rámutatott arra, hogy mily igen nagy előkészítést, körültekintést igényel a nyugdíjalap létesítésének ügye s mily igen fontos az, hogy ugyanugy mint a többi kíván-ságaink, ez is törvény útján oldassék meg, törvényes alapokon nyugodjék és biztosítható. Röviden válaszolja a még eddig a Szövetségbe be nem lépett kartársak helytelen okoskodását és valamennyiükre káros magatartását, amikor az ily igen nehezen megoldható és sok időt és kitarító munkát követelő ügyekben a szövetség egyakarattal való támogatása helyett, csak a felelőtlen kritizálás kényelmes álláspontjára helyezkedve, lesik, várják, hogy más, azaz a szövetséget kezdettől fogva önzetlenül támogató kartársaik, kaparják ki részükre a sült gesztenyét a tüzből és nem látják be azt, hogy éppen távolmaradásukkal ők az okozói az esetleges sikertelenségnek és annak, hogy ügyeink lassabban és nehezebben oldhatók meg, holott ha mindannyian egységesen és együtt támogatnák a Szövetséget, mindez biztosabban volna kivihető és elérhető. — A nyugdíjalap megvalósítására vonatkozóan előadott terveket a választmány helyeselte és a további munkálatok elvégzését az ügyvezető elnökre bízta.

Ezután a választmány kiegészítésére vonatkozó elnöki előterjesztést egyhanguan elfogadta a választmány és az elnökválasztást az ügyvezető elnök javaslatára a legközelebbi választmányi ülésre halasztotta. A választmány ezután az ügyvezető elnöknek és a vezetőségnek, illetve a tisztikarnak fáradságos munkásságáért köszönetet szavazott meg s a legközelebbi választmányi ülés összehívását az ügyvezető elnökre bízta.

Az ügyvezető elnök zárószavában mégegyszer röviden összefoglalta a további teendőket s a tagokat a szövetség támogatására hívta fel, mert — amint mondá — esakis egy egységes, egyakaratu, nagy tábor, kitarító és összetartó munkássága hozhatja meg a sikert.

Végül a Himnusz eléneklésével a választmányi ülés véget ért s bizakodó jó hangulatban, az illetékes helyről vett biztató ígéretekben bizva oszlottak széjjel a tagok. A történeti hűség kedvéért itt még megemlítjük azt is, hogy a megjelentek zöme közös ebéden vett részt, hol is még további élénk eszmecsere folytattak, az új erdőtörvényről remélhető kedvező változásokról.

N. R.

Vadászharisnyát

a legelőnyösebb árban, a legjobb anyagból **szakszerűen javít** (talpal, fejel stb.)
Majdikné, Tizezhonvéd-u. 28.

Véletlen

A régebbi idők kedves emlékeiből való vadászélményt mondott el Szilassy barátunk kisebb baráti társaságban. Az események fordulatos kocsijára pakolta hallgatóságának kíváncsiságát, megragadta a kocsi kormányát és vitt bennünket, száguldott velünk kiváló elbeszélőképességének üvegsima útján. Mi pedig, a meghitt barátok, észre sem vettük, a sebes iramot, jól éreztük magunkat az események repülő kocsiján, csak mikor a kormányos lefékezett, sajnáltuk, hogy a befejezéshez, a kocsit végéhez értünk.

— A sors rendező keze, — kezdi elbeszélését Szilassy — a tényleges katonai szolgálati időm letelte után a hunyadmezei havasok lábához dirigált szolgálattételre, ahol nagy meglepetésemre irodai beosztást nyertem. A beosztás kissé elkedvetlenített, mert örök mozgást kívánó természetemnek elég volt katonáéknál az iroda, de napirendre tértem a dolog fölött azon gondolattal, hogy ez sem tart örökre, mehetek én még külső szolgálatra is. Így megnyugodva, hozzákezdtem a csudául ágas-bogas irodai teendők tanulmányozásához és végzéséhez, hol a naponta érkezett 10—30 db akta részbeni másolása, részbeni elintézése, kő, kavics, mész, kőkeny tűzők, kerítésveszű, hulladékfa, rózse, tűzifa, épületfa, szerszámfa, faszén hárcázása, a körtelefon 28 állomása morse-jeleinek hallás után való megértése stb. a legmagasabb mértékben próbára tették teljesítőképességemet. Amikor a teendők az elsajátítás után lehetővé tették, hogy a heti irodai fogságért magamat kárpótoljam, vasárnap és ünnepnapokon, amikor hivatali helyemen nem volt kötelező az irodai munka, elemózsziával és a hivatal térképével és vadászfegyveremmel felszerelve a székhelytől már a harmadik, negyedik hegygerinc tetejéről üdvözöltem a fölkelő napot.

Már három hónapot töltöttem új állomáshelyemen, amikor felettes igazgatóságunk 1 db lótt vaddisznónak X-be küldését rendelte. Főnökünk a külső szolgálatot teljesítő kartársakat még aznap estére összehívatta és kiadta a rendeletet, hogy két napon belül 1 db vaddisznót ejtsek el. Az elejtés azonnal jelentendő.

Elmult egy nap, el a második is, sőt még az ötödik is, eredmény nincs. Ötödik nap estéjére ismét összehívatta hivatalfőnökünk a külső kartársakat és dacára, hogy elfogadhatóan mentették az eredménytelenséget, kemény lelkében részesültek azon hozzáadással, hogy a holnapi napon elejtett vaddisznó legyen.

— Én, — mondja Szilassy — ki fül- és szemtanuja voltam a korhációnak, alig fékezhettem magamat, tombolt bennem a szenvedély. Eszembe jutott a vasárnap és ünnepnapokon látott vaddisznók esürhéje, az 5—8 tagból álló vaddisznócsaládok, az óriás remetekanok, az itt-ott látott kisebb-nagyobb dagonyák és pihenőhelyek. Mikor aztán a korholás után a kartársak elmentek, már kész is voltam a tervemmel. Hivatalfőnök uram elé álltam és jelentettem, hogy én megkísérlem a vaddisznó lelövését. A jelentésemre főnököm arcán jól látható volt a mindinkább erősödő viharfelhő, már-már azt hittem, hogy a viharfelhőből lecsap az istennyila, de a következő másodpercen a viharfelhőt már gyengéden simuló báránnyelű váltja fel arcán és megszólal: maga?! maga?! Én, — mondtam katonás rövidséggel. Hogyan mehetne vaddisznót löni, mondja főnököm, hisz csak pár hónapja van itt, a területet és vaddisznójárást sem ismeri, de még azt is hozzá kell tennem, hogy vaddisznót löni nem mindig veszélytelen, ezekből folyólag nem engedhetem el. Amikor tervem keresztülvitelét így veszélyben forogni láttam, a szavak

legjavát válogatva iparkodtam főnököm beleegyezését kiérvényesíteni, ami már részben sikerült is, de a pontot végérvényesen Szaben faraktáros kolléga érkezése tette az alku után. Szaben személyében ugyanis felfedezte főnököm a mentő szalmaszálát, kit rövid, párszavas rendelkezéssel utasított, hogy engem el fog kísélni a vaddisznóeserkészetre és épségbenmaradásomért felelős. — Jó éjt kívánt főnököm s már ment is ki az irodából, mintha csak az épségben maradásomérti felelősség elől menekülne. Szaben bátyám pedig egyre hajtogatja, töri: „nem ertem, nem ertem“. Röviden elmondtam Szaben bátyámnak az előzményeket és bizalmasodva hozzátettem, hogy a dolog miatt egész nyugodtan alhat, egy vaddisznót egyedül is lepuffantok, föltéve, ha találkára jön. Szaben kolléga bizalmasodó marasztalásomra nyomatékosan kijelentette, hogy altató ajánlatom elfogadhatatlan, mert a parancs azért parancs, hogy azt teljesítsük is. Mikor indul kolléga? — kérdi tőlem Szaben. Hajnali 3 órakor, — mondtam némi gondolkodás után. Napte bune, kamerád! (Jó éjt, pajtás!) vegyiti Szaben kolléga s még hozzátessz, hogy reggel háromnegyed 3 órakor a lakásomon lesz. Jó éjt Szaben bátyám, mondom örvendő, azon hátsó gondolattal, hogy háromnegyed 3 órakor 1—2 kilométert már magam mögött hagyok lakásomtól, mert vaddisznóeserkészeten vagy lesen két ember dupla baj, gondoltam. Íróasztalom rakományát katonás rendbe csaptam, elhagyva az irodát, gomolygó gondolatok közt ballagtam lakásom felé.

Hogy megismerjétek Szaben bátyám egyéniségét, rövid fotografiát adok róla. Nagyapja az 1848—49-es vészivataros idő előtt az Alföld keleti szélén üzött közvetítő kereskedelmet és a becsületes Szabó nevet viselte. Fia az én Szaben bátyám. Édesapja a zivataros időben a hegyek közé sodródott, ahol megnősült és az akkori kényszerítő körülményeknek eleget teendő, iparkodott testtel-lelékkel német lenni. Hogy ezt minél kézzelfoghatóbban bizonyítsa, német leányt vett feleségül. A kényszerű német levegőben és német feleség mellett elnémetesedése oly gyorsan történt, hogy az én Szaben bátyám vitán kívül a németet mondhatta anyanyelvének. Amikor aztán Szaben bátyám felesöpörődött és szolgálatot vállalt, az azelőtti időben a németek által az oláhoknak rakott szarv már a németekéi is tulnőtte, tehát észszerűbb volt a helyi viszonyok szerint oláhnak lenni, mint németnek. Szaben bátyám vérbeli alkalmazkodó képessége folytán egyet esavarintott eszén, nyakát tekerte vezetéknevének és lett a magyar Szabóból oláh Szaben név. Megnősült, azonban már szinte természetes volt, hogy oláh leányt vegyen feleségül. Ilyen előzmények után ma is macska hizelgéssel és róka ravasz-sággal járja az élet rögös útját.

Az irodából a lakásomra érve, a táskát előkészítettem. A 16-os öblü (más nem volt) már sokszor kipróbált fegyveremet is különös gonddal vaselineztem. Ezek elvégzése után vaesoráztam, befejeztével az éjjeli ört, az almanagyságu ébresztőórát fél 2-re beállítva, ágyba bujtam. A lámpát kioltva, lehunytam szememeit és . . .

Mint annyi másszor, ébresztőórám most is pontos volt. Hogy tudtára adjam, miszerint már én is ébren vagyok, megtapintottam a csuklóját, mire megnyugodva elesendesedett. 1/4 óra múlva készen álltam. Mégegyszer átvizsgáltam a málhát, hogy nem hiányzik-e valami. Mikor mindent rendben találtam, vállamra vettem fegyveremet és Szaben bátyám elől a tervezettnél egy és egynegyed órával előbb szöktem, azaz csak akartam, mert amikor az utárra léptem, Szaben bátyám ott állt menetkészben az ajtó előtt. Vidáman köszönök jó reggelt, de magamban bosszan-

kodom, hogy nem sikerült a szökés. Ahá, mondja Szaben bátyám, köszönésemet sem fogadva, egyedül akartunk menni! Dehogy, mondom a lehetőségig leplezett kedvetlenséggel, Szaben bátyám lakására indultam, gondolva, hátha elalszik, hogy fölkeltsem és kellő időben indulhasunk. Jó, jó, tudom már morzsolja fogai közt Szaben bátyám és elindultunk. Hova, meddig megyünk, Kérde Szaben bátyám. Most az ezresi gerinc nyergében levő melegedőhöz, azután majd meglátjuk, mondom én. Az elég messze van, jegyzi meg Szaben bátyám, de nem baj, csak legalább eredmény lenne.

Az ezresi nyeregig a 11 kilométeres utat meglehetősen kellemesen tettük meg. Szinte összeleplezett bennünket hangos beszélgetésünk témája a koromsötét hüvös éjszakában, csak amikor az ezresi nyereghez, a vaddisznótanyák közelébe értünk, tettünk szordinót a hangokra. Elérve a melegedőt, kis málhánktól szabadítottuk meg magunkat. Időnk még volt a napkeltéig 1 óra, tehát némileg kényelembe helyezkedve, leheveredtünk a hencserekre. Így, heverésző helyzetben beszélgettünk. A beszélgetés közben észrevettem, hogy kollégám mindjobban kapkod a levegő után és némi horkantások után szabályszerűen elalszik. Ezt tapasztalva, ismét megszállt a szökés ördöge. Hagytam, hogy jó mélyen elszenderüljön testi épségem felügyelője, akkor csendesen összeszedtem málhámat, kioltottam az égő gyertyát, köszönés nélkül elmentem. Amikor a melegedőből észrevétlenül kijutottam, bolond szívem majd kiugrott burkából, hogy most már felügyelőm nem fogja az elem kerülő vaddisznót elzavarni. A nagy öröm azonban ismét korai volt. A melegedőt elhagyva, mint aki esatát nyert, lassan haladtam a hegyoldalon végig futó kocsit irányába, hogy azt elérve, azon közelítem meg a vaddisznók által legjártabb helyet. Minden pár lépésre 1—2 perere megálltam, mert még korai volt az indulás. Így tettem meg vagy 200 méternyi utat, amikor a melegedő irányából irányból Szaben bátyám engem kereső, hívó szavait hallottam. Első pillanatban izgatott, hogy szökésemet fel van fedezve, de a következő másodpercekben az éj sötét takarója alatt már biztonságban éreztem magamat azon belső gondolattól, hívhatok jó Szaben bátyám, én ellenkező irányba megyek. Már amilyen nyugodt voltam én, annyira nyugtalankodott felügyelőm, minden szava hangosabbá vált, végre ahogy a tüdeje birta, kiabált. Ezen már én jöttem zavarba. Így 3—4 kilométer körzetből elszaladnak a vaddisznók. Hogy a vaddisznóijesztőt elhallgattassam, oly erős hangon, hogy azt meghallja, szóltam. Itt vagyok, ne kiabáljon. Visszatérve a melegedőhöz, magyarázatul azt mondtam, hogy a vaddisznók esetleges mozgását figyeltem, mire felügyelő hitetlenül rázta meg fejét.

Maradásom már nem volt, szűknek bizonyult a melegedő. Kérésre összepakolt testi épségemnek felügyelője is, kit induláskor nagyon kértem, hogy lehetőleg nesztelenül járjon, hangosan ne beszéljen és pipára ne gyújtson mostani utunk tartamán. Amikor elértük a hegyoldalon lévő kocsit, azon balra, a vaddisznók szűkebb birodalma irányába haladtunk.

Jó félórát utat tehattunk meg, amikor megállva, sugtam felügyelőmnek, hogy visszaemlékezésem szerint a vaddisznók járta helyek határához értünk, amit ő is megerősített. Az eddiginél is zajtalanabban haladtunk tovább és minden 10—15 lépésnyire pillanatnyi figyelésekre megálltunk. Semmi nesz, semmi jele annak, hogy a közelbe vaddisznók lennének.

(Folytatása következik.)

Buksi harca a rókával

A hüvös májusi reggelt a pirkadó nap melegíti fel. Arany sugarai megtörnek a vizeseppeken, a fákon és a növényzetben mintha millió és millió gyémánt csillogna, úgy tűnik fel az emberi szem előtt a természet ezen gyönyörű jelensége. Utána meleg délelőtt következik. A vadak már mind a sűrűben, a nappali helyükön fekszenek, csak a szaporulat, mely még keveset látta a természet bájait, gyönyörködik itt-ott, a keleti oldalon a nap arany sugarában. A természet ezen gyönyörűségeit élvezve haladtunk körül apámmal egy, keskeny nyiladékon. Üzemosztályi munkáink elvégzése után ajánlatot tettem, mivel Buksi, a kis harcias foxterrier vele volt, hogy nézzük meg a rókatanyákat, lehetnek már kölykei. — Apám, ki amugy is szigorú üldözője a kártékony és ragadozó vadaknak, elfogadta ajánlatomat és a kotorékok irányába vettük utunkat. Buksi, melynek már nagy gyakorlata van a földalatti harcokban a rókaakomával szemben, most is mintha érezné a sikert, örömmel ugrándozva készül a közeli esatára. A helyszínre való megérkezésünk előtt Buksi előre szaladva, mindenféle biztatás és vezényszó nélkül rohamot indít egy rókaesalád ellen, melynek tanyája a márhegyi hegyoldal homokos részein van. Élet-halál harc kezdődik. A rókaesalád véd a bejáratot, a kölykek pedig ijedten huzódnak a kotorék egy félreeső zugába. De Buksit nem félemlíti meg a róka elszánt védelme, mert merész támadásával egy pillanatra sem hagy fel a gyűlölt ellenséggel szemben. A harc tovább, mint félórája tart, a róka hátrálni kezd, védelme gyengül, a kölykek pedig ijedten menekülnek az ellenség elől a szökőlyukon át. Győzelem a kutyáé, diadalmaskodik gazdája. Mielőtt a kölykök összefogódásához láttunk volna, egy váratlan segítség érkezik Néró, az én kutyám, mely a nyomomon jött utánam. Megértve a helyzetet, rögtön a kölykök üldözéséhez fog. Háromat már megölt. Egyet, amelyik a bokorba huzódott el, sikerült kézrekeríteni és megmen-teni a legyilkolástól.

Ezzel a rókaesaládot elérte a szomorú végzete, az anya hősi halált halt kölykei védelmében, három kölyke megöletett, egy fogságba jutott.

Szim. Jó. hg. erdőőr.

Szerkesztői üzenetek

Horváth Lajos, Jutasujpuszta. Küldött összegeket az Ön, Pintér I., Horváth I. és Horváth J. javára elszámoltuk; nevezeteket tagjaink sorába felvettük. Mindnyájukat szívélyesen üdvözl.

Klagyivik J., Vác. Kis Tóth Tamás, Pilisszentkereszt. Apponyi J., Koronliget. Reitinger Ferenc, Vámosmikola. Rosta Imre, Szücs. Sudár Péter, Balatonboglár. Nyitray Kálmán, Györszentiván. Bazsó József, Kőkút. Sziveskedjenek „Többeknek“ szóló üzenetünket elolvasni.

Többeknek. Az utóbbi időben több kartársunk fordult hozzánk azon panasszal, hogy szaklapunkat későn vagy egyáltalán nem kapják meg. Minden esetben utána néztünk a dolognak és nyilvántartásaink és postakönyvünkből megállapíthattuk, hogy a lap megjelenése napján minden alkalommal minden kartárs lapja egyszerre póstára lett adva. Tehát, ha kartársaink némelyike lapját későn vagy nem kapja meg, ennek oka rajtunk kívül áll. Véleményünk szerint, mivel egyes kartársak távol az er-

dőben laknak és lapjukat csak közvetítéssel, több kézen keresztül kaphatják — ily módon — mivel mindenki, akinek kezébe kerül, először el is olvassa azt és úgy adja tovább — ebből keletkezik a késedelem és az elkallódás, mert a mi hibánkból csak rossz címzés miatt késhet a lap, amely ez esetben sem veszhet el, mert a posta vissza küldi azt, ha nem kézbesítheti a cím helytelensége miatt. Tisztelettel kérjük tehát kartársainkat, amennyiben lapjuk elmaradna, úgy azt elsősorban az ottani póstán megreklamálni, esetleg a póstát közvetítő személyek vagy megbízottak útján is keresni szíveskedjenek.

HIRDETÉSEK

Allást keres 24 éves, nős szakvizsgázott erdőőr. Jó bizonyítványokkal, 8 éves erdőgazdasági gyakorlat-tal az erdészet-vadászat és vadtenyésztés terén teljesen jártas. Vállalja a kis- és nagy vad telepítését és tenyésztését, valamint irodai munkát is. Megélhetési viszonyainak javítása céljából 1929. év január 1-ére állást változtatna. Szíves ajánlatokat „Az Erdő” kiadóhivatalába kér („Erdőben született” jelíge).

Jó megjelenésű 32 éves, önhibáján kívül elvált gyermektelen főerdőőrné ezuton keresi korához illő olyan magastermetű, hasonló állású férfi ösmeretségét házasság céljából, akinek szerető feleségre, esetleg 1—2 gyermekének anyára és szorgalmas gazdasszonyra van szüksége. Butorom és ingatlanom van. Csak fényképpel ellátott komoly ajánlatokra válaszolok. Ajánlatokat kérem a kiadóhivatal címére küldeni. „Siratom az erdőt” jelíge.

Egyéves erdészeti gyakorlati szolgálatra 19—22 éves, egészséges, jó megjelenésű és magaviseletű fiatal ember (lehetőleg kartárs fia) november 1-i belépésre kerestetik. Fizetés levélbeni megállapodás szerint. Levél Forgács Pál urad. erdész (Báró Sólymossy uradalom) u. p: Hidvégyardó, Abauj m. címére küldendők.

Erdeifenyőmag, feketeifenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfamatot: **magaskóris, juharmagok, akácmag, Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyemak. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! 4 é. is. lucfenyőcsemete** tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék
ingyen!

Kőszeg (Vas megye)

Tagoknak és előfizetőknek az állaskereslet és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. aranyból **hat havi lefizetésre!**

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

Kisebb fokú szakismeret?*

MEGJELENT

„Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói“

Írta: TOMASOVSKY IMRE ny. miniszteri tanácsos.

Megrendelhető az „ERDŐ” szerkesztőségénél Miskolcon, Pénzügyi palota II. em. 55.

Elsőrangú

valódi sárgabarackpálinka különlegesség

Ár literenként P 4.60.

Nagyobb mennyiségnél megfelelő árengedmény.

Egyedüli képvisellete az ország területén:

Lehóczky János

Budapest, V., Alkotmány-utca 6.

Hazai és slavoniai tölgyemak, az összes lombfa és fenyőmagvak és csemeték kaphatók

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök, erdei mag-, csemete-termelő és fatermelőnél

GÖDÖLLŐN

Árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök.

Mindennemű röntglát vásárolunk

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki-Segédszemélyzet Országos Szövetségének hivatalos lapja

Előfizetési ár: Egész évre 6 Pengő, fél évre 3 Pengő, negyed évre 1'50 Pengő. — Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkeszti:

NÁDASKAY RICHARD
a MEASz ügyvezető elnöke.

A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az Erdő” szerkesztőségéhez Miskolc, Pénzügyi palota III. e. 55. sz. alá intézendők.

A lesben állók

Nem célunk, de nem is szoktunk személyeskedni, ezért ezuttal sem nevezzük meg levélíró kartársunkat s nem is áruljuk el, hogy honnan jött levele és kik azok, akikről kartársunk levelében az alábbi szomorú hírt közli velünk. Mert bizony igen elszomorító reánk nézve az, hogy igen fáradtságos, sok időnket elrabló és önzetlenül, csak kartársaink és a szak érdekeit szem előtt tartó, kitartó munkásságunkat, még ma is igen sokan, nemcsak, hogy nem becsülik meg, de meg sem értik. Ahelyett, hogy tőlük telhetően segítségünkre sietnének és saját érdeküket szem előtt tartva támogatnának bennünket; ahelyett megnemértve önön érdekükben kifejtett küzdelmünket, enyhén szólva meglehetősen korlátoltságra valló meg gondolatlan kijelentésekkel vélik igazolni öngyilkos eljárásukat.

Mert bizony öngyilkosság minden erdészeti kartársunk részéről az, ha nem tudja megérteni azt, hogy előbb meg kell szervezkedni s egy erős, számbelileg is sok taggal bíró szövetséget kell létesíteni s csak azután lehet eredményeket remélni és elérni, azaz sikeresen dolgozni. De nem értik meg ezek a jámbor lelkek azt sem, hogy az esetleges eredménytelenségért is minden felelősség öreájuk hárul, mert éppen azzal, hogy kívül állanak még ma is a szövetségen és nem lépnek be tagjaink sorába, ezzel oly mulasztást követnek el, elsősorban önmaguk ellen és azután a többi kartársaik ellen is, amelynek súlyos következményeként jelentkezhetik az esetleges eredménytelenség, amelyért éppen a szövetséget, illetve annak vezetőségét oktalánul okolják.

Egyik kartársunk levelében a következőket írja: „Többeket felszólítottam, hogy lépjenek be a szövetségbe és támogassák azt céljai kivívásában, s erre az illetők ily igen okosnak gondolt választ adtak, igen helyeslik, hogy a szövetség létezik és dolgozik, de mivel a szövetség már két éve működik és sem ruhaügyben, sem fizetésemelés, sem államosítás, sem nyugdíjügyben még eddig semmit nem ért el, ezért megvárják míg valami eredményt lát-

nak s azután majd már akár visszamenőleg is tömegesen fognak belépni a szövetségbe.”

Ezt igen szívesen elhiszük a kívül álló kartársaknak, mert tényleg ez a legkényelmesebb dolog, tétlenül nézni kívülről, hogyan küzdök, dolgozik, fáradtságot és időt nem kimélve néhány lelkes kartárs gyenge támogatásával a vezetőség, a lesben álló kívül lévők érdekeiért is s ha majd kikaparták a sültgesztenyét részükre is, akkor majd a lakomára ők is beigérkeznek jólakni.

Kedves kartársak, ne vegyék rossz néven, de be kell ösmerjék, hogy a sültgesztenye hasonlat igen illik erre az önök állítására, illetve ezen távolmaradásukat épenséggel nem igazolva kijelentésükre.

Mi azonban ennek dacára sem vesszük zokom e kijelentésüket, mert jól tudjuk azt is, hogy önök, akik ma még a szövetségen kívül állva tétlenkednek, nem tudják azt, hogy ezzel mit cselekszenek s igen rosszul vagy sehogyan sínesenek értesülve, azaz azt sem tudják, hogy mit esimálnak azok a kartársaik, akik, bár az önök segítségével nélkül, de mégis az önök érdekében is, nem esüggedve, tele hittel és akarással, kitartóan dolgoznak, harcolnak, küzdenek egy jobb jövőért, melynek önök is hasznát fogják látni. Higyjék el önök, akik, — ha nem is hiszik, hogy a sült galamb is tud repülni, de azt hiszik, hogy bölcsen cselekszenek, ha még most nem lépnek be a szövetségbe és megvárják míg a szövetségbe tömörült kartársaik kisedő csapatát önök helyett is és az önök javára is kivívja mindazt, amit az elmúlt ötven év alatt éppen az önök megértés nélküli közönye miatt, nem tudtak elérni, — mert a kellő időben nem szervezkedtek és nem tartottak össze — higyjék el, hogy ezzel a tettükkel önmaguk ellen s ami még nagyobb bűn, családjaik és az egész erdészeti altiszti kar ellen vétkeznek.

Mert igenis nagy és következményekben súlyos dolgok vannak most készülöben az erdőtörvény újjaalakítása kapcsán, de ezt nem lehet felfujni és nem lehet máról-holnapra megcsinálni. S hogy még eddig semmisen törént, annak főoka éppen eddigi szervezetlenségünk, az, hogy az erdészeti altisztikar nem tudja megérteni azt,

hogy előbb meg kell jól szervezkednie és mindenkinek be kel lépnie szövetségbe, hogy az erős legyen és javaslatainak és kérelmeinek súlyt adhasson azzal, hogy azok nem egy és nem két, se 10, se 20 ember, de nem is 100 vagy 200, hanem 2—3 ezer embernek egységes kérelmei és kívánságai. Nem elég azt mondani, van szövetség. Mert 2, 3, 10, 20, de még 200—300 ember is, ha együtt is működik, még csak számba sem jövő kisebbség, amely csak nehezen képviselheti az összesség érdekeit. De ha mind valamennyien belépnek a szövetségbe és a vezetőség 2—3 ezer ember nevében beszélhet, kérhet és cselekedhet, akkor ezt mint a nagy többség egységes kívánságait már igen is figyelembe kell venni, azaz akkor már sulya van az előterjesztéseknek abban, hogy mind az összes erdészeti alkalmazottak kívánságává válik s jogosan hivatkozhatik a vezetőség arra, hogy amit előterjeszt, azt az összesség egységes akaratából teszi.

Azok, akik ugy beszélnek, hogy se cím, se egyenruha, se fizetésrendezés, se semmi még eddig nem nyert kedvező elintézkést s majd ha csak egy is ezek közül sikerülni fog akkor tömegesen fognak belépni a szövetségbe visszamenőleg is, ezek a jámborok nincsenek annak tudatában, hogy épen ők azok az okozói mindennek. Mert amint fentebb megírtam a kívülmaradásukkal, azzal, hogy nem lépnek be a szövetségbe, azt, ha nem is szándékosan és tudatosan, de számbelileg gyöngítik s ezzel a munkáját igen-igen megnehezítik. Arról nem is beszélve, hogy ezzel a, hogy ugymondjam, lesbenállással s annak kiváráásával, hogy várnak, míg a kisebbség nekik is kikaparja a gesztenyét a tűzből, ezzel igen alacsony és önző gondolkodásról és tudatlanságról, azaz saját érdekeik meg nem értéséről tesznek tanubizonyságot s akaratlanul oly igen nagy felelősséget vállalnak magukra, amelyért nem fognak tudni számot adni kartársaiknak.

Mert ne adja a jó Isten, de ha netán némely dolgokban a szövetség, azaz az abban eddig tömörült kartársak számbeli kisebbségük miatt nem fognak tudni olyan sikert elérni, amilyen kívánatos volna, úgy ezért nem a szövetséget, azaz nem a szövetségben tömörült kartársakat és a vezetőséget fogja a felelősség terhelni s nem őket kell és lehet okolni, hanem épen és csakis azokat, a kívül maradt kartársainkat, akik nem fogadva meg intő- és hívószavunkat, nem lépnek be tagjaink sorába és saját érdekeiket sem ismerve fel, lesik, várják hogy mi, a kisebbség, a miattuk anyagilag és számbelileg gyöngébbek, kaparjuk ki nekik a gesztenyét a tűzből.

Kedves kartársaink! Sorainkat nem a harag diktálja s nem szemrehányás a szándékunk, hanem a meztelen valóság szemetek elé tartása, azért, hogy megértsétek, azt, — vétkeztek önmagatok, családotok és kartársaitok ellen, ha be nem léptek a szövetségbe, hanem kívül maradtokkal gyengítitek erkölcsileg, anyagilag és számbelileg. Ez utóbbi, a számbeli kisebbség, ez a legmarkánsabban esik számításba, mert ismételtlen hangsúlyozzuk, hogy tudva van az, hogy mai esonka hazánkban három-ezer erdészeti altiszt van s ezek jövő jólétnek kivívásához a szövetségben csak egy harmadrésze sorakozott fel, így a nagyobbik rész nem szolgálja közös érdekeinket és nem vesz részt nehéz munkánkban, nem látva, nem értve meg azt az igen egyszerű tényt, hogy minden óhajnak, sérelemnek, javaslatnak, súlyt csak a számbeli többség s az ebben megnyilvánuló egységes akaratérő és összetartás adhat meg.

De ha az anyagi részét nézzük is, akkor is kívül maradtak bűnös nemtörődömségét látjuk. Mert az erdészeti

altiszti kar végleges megszervezése, céljaink elérése érdekében kifejtendő propaganda, az egymással való érintkezés, az eszmék és gondolatok kieserélése, a szakot érintő ügyek megvitatása, a tagokkal való levelezés, javaslatok készítése, köz- és választmányi ülések, propagandagyűlések, végül kedves lapunk, az „Az Erdő“ ki nyomtatása és fentartása stb. stb., mindez anyagi támogatást igényel s az ehhez szükséges összegek, ha csak az egyharmadrészt, a kisebbséget terheli, annak súlyos áldozatot jelent, míg ha a tagok száma teljes lesz, ez a teher is csökkenhetne. Mert ne feledjük el: „sok kicsi sokra megy“.

Szépen fejlődő szövetségünk két év alatt már igen nagy munkát végzett, van jó lapunk, van „Temetkezési segélyalapunk“ s most dolgozunk azon, hogy megteremtjük a magánuradalmi altisztek nyugdíjalapját, emellett illetékes helyre már beadtuk terjedelmes javaslatunkat az új erdőtörvényhez. Ebben az erdészeti és vadászati altiszti karnak minden olyan kívánsága le van szögezve, amely törvényes megoldást igényel.

S itt megint álljunk meg egy szóra, *kedves kívülről kritizáló kartársak*. Ti az egyéni sérelmek orvoslását, az egyenruhakerdést, a fizetésemelést, a fegyverviselést s még egynehány ilyen kisebb jelentőségű dolgot sürgetitek és reklamáljátok s amikor az ilyen, most még csekélynek nevezhető dolgon tartjátok szemeteket, nem látjátok meg azt, hogy most mindezeknél sokkal, de sokkal nagyobb és fontosabb kérdések, dolgok megoldásán fáradozunk, amikre ti nem is gondoltok.

Ez épen olyan, mint amikor megvan a rézkilincs, de nincs hozzá még ajtó, mert még nem épült fel a ház, amelynek még csak most raknátok az alapját, ha t. i. ti is közöttünk volnátok. Mert mi most igenis két évi keserves munkával még mindig csak az alapot rakjuk ahhoz a házhoz, amelyet ti ötven év alatt sem tudtatok felépíteni, mert nem volt meg az egyetértő, egységes összetartás köztetek. Igenis nekünk most mindennél fontosabb, hogy résen legyünk az új erdőtörvény megalkotásának igen-igen fel sem becsülhető nehéz munkájánál.

Mert igazuk van a minisztérium vezető urainak, amikor azt mondják: egy becsületes, jól megalkotott új erdőtörvény nélkül, amely több más életbevágón fontos ügy mellett, az erdészeti és vadászati altisztek megfelelő védelméről is gondoskodik, nincs belterjes erdőgazdálkodás és nincs haladás az erdészet terén. Ötven évi stagnálás után ma ez nekünk mindennél fontosabb, hogy az új erdőtörvényben gondoskodás történjék az erdészeti és vadászati altisztek kötelességeinek meghatározásáról és jogaik becsületes védelméről. Nevezetesen gondoskodás történjék:

1. A mai nem megfelelő és zavaros altisztképzés újjászervezéséről.
2. A létminimum törvényes megállapításáról.
3. A minősítéssel kapcsolatosan az elhelyezkedés biztosítása.
4. A járási és közbirtokossági erdőörök államosítása.
5. Az egyenruha, rangjelzés, fegyverviselés meghatározása és törvényes védelme.
6. Szolgálati pragmatika, azaz az állami és magánuradalmi altisztek szolgálati viszonyainak (főleg az erdőbirtokosokkal szemben kötelességteljesítés alkalmával) szükséges védelme.
7. Nyugdíjalap létesítése a magánuradalmi erdészeti altisztek részére.

Ezek azok az igen fontos és csakis az új törvény ut-

ján megalapozható és megvalósítandó ügyeink, amelyek miatt most részletkérdések tárgyalását, illetve megoldását egyelőre mellőznünk kell.

Ügyvezető elnökünknek már több ízben volt alkalma a legilletékesebb helyeken fenti kérdéseket részletesen előadni és megvitatni s az ezeket tárgyaló javaslatot is már beterjesztette. Ez alkalmakkor módjában volt meggyőződést szerezni arról, hogy illetékes helyen nemcsak hogy igen jól ösmerik az altiszti kar sérelmeit, de meg is van a legteljesebb jóakarata ahhoz, hogy ezen függő és halaszthatatlanul megoldandó kérdések az új erdőtvényben az erdészeti és vadászati altiszti karra nézve kedvezően és közmegegyezésre megoldassanak. Itt említjük meg még azt is, hogy Térfi Béla ő excellenciája is ügyvezető elnökünk nála tett tisztelgő látogatása alkalmával határozott ígéretet tett arra nézve, hogy a törvényjavaslat tárgyalása alkalmával az erdészeti és vadászati altisztek ügyét a legnagyobb jóindulattal fogja pártfogásába venni.

Ime, kedves kívül álló kritikus kartársaink, gondolatok meg jól, mily nagy erkölcsi felelősség terhel titeket akkor, amikor az egész erdészeti és vadászati altiszti kart érintő ily életbevágóan fontos és a ti érdekeitek is szolgáló ügyek törvényes biztosításának nehéz és küzdelmes munkájánál nem tartok velünk, nem léptek be közénk s nem siettek, mint a szövetség tagjai, az egész erdészeti és vadászati altiszti kar összetartásának, egységes akaratának és állásfoglalásának nagyszabású dokumentálását lehetővé tenni. Lássátok be végre, mily nagy tévedésben vagytok s hogy ezzel a lesbenállással veszélyeztetitek azt a sikert, amelyet a szövetség eddigi munkásságával nagy nehézségek és sok fáradságos munka árán megalapozott.

Végül van még egy kérésünk a mi hűséges, kedves tagtársainkhoz is. Ti, akik bennünket öntudatos élni-akarással, keservesen megszolgált filléreitekkel odaadón támogattok nemcsak jól felfogott saját érdekeitekben, *de az összesség, a még kívül álló s bennünket megnemértő kartársaink érdekében is.* Ti mindannyian szeretettel iparkodjatok meggyőzni őket súlyos tévedéseik és igaztalan kritikájuk tarthatatlanságáról és őrizzétek meg e sorokat és olvassátok el mindazon még nem tag kartársakkal, akiket e sorokban kifejtett igazság erejével meggyőzni és megnyerni reméltek.

Siker kísérje áldásos taggyűjtő munkásságotokat, végezzétek azzal a tudattal és hittel, hogy az erős akarat nárosulva az egységes összetartással és kitartó munkával kell hogy a jó sikert meghozza. N. R.

Felhívás

Tag- és Kartársainkhoz!

Felkérjük mindazon tag- és kartársainkat, akiknél még kérdőlapok vannak, hogy azokat mielőbb hozzánk beküldeni sziveskedjenek, mert a magánuradalmi altisztek nyugdíj alapjának létesítéséhez szükséges adatgyűjtés igen fontos dolog s ezt mindaddig nem tudjuk kellően összeállítani, amíg az összes tag- és kartársaink a kiadott kérdőíveken a szükséges adatokat velünk nem közlik. Igazán hihetetlen, hogy éppen a magánuradalmi tag- és kartársak nagy többsége egyáltalán nem tanúsítja azt a jóakarata támogatást ebben az ügyben, amelyet tőlük joggal elvárhattunk volna. Hiszen egy nyugdíjalap létesítése elsősorban az ő legsajátobb érdekük. Ehelyett azonban

kaptunk olyan, szinte sértő, kioktató hangon írott leveleket, amelyeknek tartalmát csak idő és hely hiányában nem közöljük, csak a legjellegzetesebbet jegyezzük ide: „Minek fizetünk tagdíjat, ha nekünk magunknak kell a kérdőíveket vezetőinknek bemutatni, mi ezt nem tesszük, ez a szövetség dolga és kötelessége“ stb. Igazán bámulatos, mily kevéssé gondolkodnak a mi kedves tag- és kartársaink mielőtt ilyet leírnak. Pedig ha csak kicsit is gondolkoznak, eszükbe juthatna az, hogy ugyan tudhatja-e az a szövetség, illetve annak vezetősége azt, hogy ki, hol, melyik erdőgazdaságban és kinél van szolgálatban, és ki a vezető tisztje és kinek hívják és hol lakik az a birtokos vagy vezető tiszt, ha ezt, illetve ennek nevét, címét, nem közlik velünk. Mi azt bölesen tudtuk, hogy lesznek olyan erdőgazdaságok, ahol az alkalmazottak nem tudnak, vagy nem mernek a birtokos, vagy a vezető tiszt elé lépni ilyen irányú kérelemmel. De biztosra vettük, hogy fognak annyira jóindulattal gondolkodni tudni, hogy ily esetben egyszerűen a kérdőlapoknak csak azon kérdőpontjaira fognak választ adni, amelyek éppen azt a célt szolgálják, hogy mi megtudhassuk és jegyzékbe vehessük azt, hogy kik, hol melyik erdőgazdaságban szolgálnak és mi a neve és pontos címe annak az ő gazdájuknak, birtokosuk vagy vezető tisztjüknek, akinek nem lehet vagy nem mernek a színe elé állni, ezzel a mi igazán ártatlan és csakis tájékoztató, statisztikai adatgyűjtés célját szolgáló kérdőlapunkkal. Azt igazán még álmodni sem mertük, hogy lesznek, akik ahelyett, hogy sietnének a saját érdekükben gyorsan és jól felelni kérdőpontjainkra és ezzel saját nyugdíjalapjuk ügyét előre vinni (amit pedig a gyűléseken oly hangosan követeltek), a helyet nem gondolva meg mit is írnak, oktalan szemrehányásokkal, szinte leekéztetnek.

Kedves tag- és kartársaink, higgyék el, mi legalább is olyan jól tudjuk, hogy mikor mit kell tennünk, mint önök, akik ily meg nem gondolt leveleket írnak, de azt mégsem lehet tőlünk jó lélekkel kívánni, hogy kitaláljuk azt, (hogy ugymondjuk a kisujjunkból szopjuk) hogy kit hogy hívnak, hol és milyen minőségben, melyik erdőbirtokosnál, kinek a vezetése alatt szolgál és mi a pontos címe. *Éppen azért nem tudunk még érintkezést létesíteni az egyes erdőbirtokosokkal és vezető erdőtisztekkel, mert ezen adatokat még nem tudtuk megszerezni.* Amikor pedig most azon fáradozunk, hogy egy megbízható adatokat tartalmazó jegyzéket állítsunk össze, akkor azt kell tapasztalnunk, hogy nyolcszáz darab kiadott kérdőívől alig száz érkezett be tisztességesen kitöltve, a többi 700-at az illető kartársak, ugylátszik szükségtelennek látják kitölteni és beküldeni. Ezekután nem vehetik zokon, kedves kar- és tagtársak, ha leszögezem azt az igen-igen sajnálatos és szomorú tény, hogy egyenesen hajmeresztő az a közöny és megnemértés, amit saját érdekükben ilyen képen tanúsítanak. Ne csodálkozzanak, ha így az önök hibájából a vezetőség képtelen ügyeiket előbbre vinni, amikor ugyszólván minden kérelmünk süket fülekre talál önöknél és felhívásainkat talán nem is olvassák kellő figyelemmel s ezért nem is értik meg, hogy mily fáradságos nehéz helyzetbe sodornak bennünket, hogy ne mondjam, szinte elgáncsolják eszelekvőképességünket a saját ügyükben. Reméljük, hogy ezekután több megértést fognak tanúsítani a saját érdekeik, ügyeik és a MEOSz munkásságával szemben és nem fognak olyankat mondani és írni, hogy: „nem érdemes tagdíjat fizetni, mert ugysem történik semmi sem“. Hát hogy és mint képzelik a MEOSz sikeres működését, ha önök bennünket

nem támogatnak és nem veszik figyelembe felhívásainkat és kérelmeinket?!

Mindazon hiányokért, amikért már most a kezdet kezdetén a MEOSz-t, illetve annak vezetőségét okolják, önömaguk felelősek, ha kitartó és bizó egységes támogatás helyett, azt várják, hogy minden magától teljesejék az önök teljes részvételenél. Bizony mondom, jobban tennék, ha igaztalan kritizálás helyett, szeretettel és kitartó buzgalommal inkább azon törekednének, hogy a szövetséget új tagok gyűjtésével erősíteni igyekezzenek.

Nem tudjuk eléggé ismételni, hogy most az erdészeti és vadászati altisztek életbevágó ügyeinek sorsdöntő óráit éljük s csak egy nagy és erős szövetség, melyben minden egyes kartársunk benne van, képes sikert elérne, ha az egész kar összetartó egységes támogatásának, egységes akaratának kifejezést tud adni. N. R.

Kérelem

Felkérjük mindazokat, akik részére a megrendelt Tomasovszky-féle könyvet megküldöttük, hogy annak vételárát mielőbb befizetni sziveskedjenek, aki netán befizetési csekklapot nem kapott volna, sziveskedjen ezt velünk közölni s mi készséggel azonnal küldjük.

A kiadó.

A „MEOSz“ postatakarékpénztári csekk számlájának száma 45.672 mindennemű befizetéshez a szükséges befizetési csekklapot közkívánatra csatoltan megküldjük.

A kiadó.

Taggyűjtés körül*

Eszem ágában sincs véleményeket alkotni szövetségünk munkálkodásáról, sőt, ami a taggyűjtés körüli tevékenységet illeti, csak bizalommal és reménytelve nézhetünk szövetségünk jövője felé.

A taggyűjtés során, inkább saját magunknak tagoknak tehetnénk egy kis szemrehányást. — Tudjuk ugyanis mindnyájan, kik szövetségünk tagjai vagyunk, hogy MEOSz ma körülbelül kilencszáz taggal számolhat be. Ha tehát azt vesszük tekintetbe, hogy szövetségünk két éve sincs, hogy működik, bátran elmondhatjuk, hogy szép eredményt ért el a taggyűjtés során. Ha azonban azt vesszük figyelembe, hogy csonka Magyarország területén több mint kétezer erdészeti és vadászati altiszt működik, akaratlanul is az villan eszménkben, hogy vajjon hol vannak ezek a többiek, és miért nem jönnek közénk? Erre részben megadhatjuk a választ. — Ha körültekintünk és fontolóra vesszük a dolgot, azt fogjuk látni, hogy szövetségünk tagjai között jelenleg leginkább azok foglalunk helyett, kik nagyrészt közülünk nagyobb uradalmaknál, erdőhivatalok, erdőgazdaságok közelében csoportosulva vagyunk elhelyezkedve. Azonban tudjuk jól, hogy vannak kartársaink között olyanok is, még pedig jelentős számmal, kik félre a világ zajától, kis falvakban, pusztaikon vagy félre eső erdők rejtekeiben ütöttek tanyát és csak ritkán érintkezhetnek a többi kartársakkal, akiktől megtudhatnák a szövetségünk működését és hiva-

* Teljesen osztjuk kartársunk fenti intő és buzdító soráiban kifejtett nézeteit és bizony igen kíváncsún tartjuk, hogy kartársaink jó szívvel fogadják, a hozzájuk szeretettel intézett szép szavakat. — (A szerk.)

tását. Mert bizony napjainkban még sokan a kartársak közül, azt nem tudják, hogy idekűnn a zajos világban, hogy aratja egymásután babérjait a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Szövetsége. Ezeknek pedig alapos felvilágosításával és előkészítésével mi vagyunk hivatva, a szövetség eddigi tagjai. Mert nem elég azt hinni, kedves kartársaim, hogy én már tagja vagyok a szövetségnek és ezzel már eleget is tettem a szövetség érdekében reám háruló kötelezettségnek. Nem. Ez még nem elég. Magától értetődik, hogy a további kötelezettség senkire sincs erőszakolva, de azt már minden kartársnak egyéni eszméje is kell diktálja, hogy itt ne álljon meg, hanem tőle telhetőleg továbbra is küzdjön és győzedelmeskedjen a szövetség érdekében. Mert nem szabad elfelejteni, hogy szövetségünk vezető embereinek minden egyes tagját a szövetség ügyein kívül saját hivatali állása is lefoglalja, tehát nem állhatnak mindenkor és minden időben a szövetség rendelkezésére.

Tehát nekünk tagoknak is kell, hogy munkájukban támogassuk őket és segítségükre legyünk. Igazán nem nagy áldozat ezt meghozni, sokszor alig kerül valami fáradságba és ha még kerülne, akkor is megtehetjük jövőnk érdekében. Azt mondhatjuk, sokszor a véletlen is utunkba sodor egy-egy ismeretlen kartársat, aki nem tud szövetségünk működéséről, ennél fogva persze nem is tagja. Ragadjuk meg ilyenkor az alkalmat, világosítsuk fel az ilyen és győzzük meg a szövetség fontosságáról. Vagy hasonló példa. Bizonyára van alkalma mindegyikünknek évente egyszer vagy többször utazni. Hányszor lát ilyenkor az ember, különösen nagyobb vasuti állomásokon, egy-egy egyenruhás vagy eserleveses erdészt vagy vadászt (sajnos, napjainkban a jelvényviseléssel már sokan visszaélnék) szólítsuk meg, mert leginkább ilyen helyen lehet a legtávolabbi és elhagyatottabb helyen élő kartársunkkal is érintkezésbe lépni. Vagy mindnyájunknak vannak iskola- vagy vizsgázótársaink, kik az ország legkülönbözőbb vidékein élnek, ne sajnáljuk azt a pár fillért, keressük fel őket és adjuk tudtukra a szövetségünk létezését. Ez mind olyan kevés fáradságot igénylő és szövetségünk nézve mégis nagy fontosságot jelentő munka, mellyel úgy magunknak, mint az illetőknek csak javát szolgálhatjuk.

Itt szabadjon megemlíteni a vándorgyűlésekre vonatkozóan egyet-mást. Mint azt az előbbieknél is kifejtettem, hogy kartársaink nem mind helyezkednek el csoportosulva és nagyvárosok közelében. Ennél fogva ajánlatos volna, hogy a vándorgyűlések kisebb városokban vagy járási székhelyeken is tartassanak, még pedig az ország különböző vidékein, évente több is, mert a kartársak nem mind vannak abban a helyzetben, hogy a nagy távolság és ezzel járó költségek miatt a gyűlésen megjelenhessenek. Bár szövetségünk a jelen helyzetben még anyagilag küzd, de szerény véleményem szerint nem is az a fontos, hogy most még tulnagyi tőkével rendelkezzen, hanem, hogy mennél több tagot gyűjtsön, mely által a jelenleg kiadott költség az idők folyamán kamatostul vissza fog térülni.

Még csak egyet kívánok megemlíteni, ami bizony a taggyűjtés körül sokszor nagy bonyodalmakat kelt. Hogy őszinte legyek, nem szívesen teszem szóvá, de kötelességemnek tartom, mert úgy érzem, hogy ugyanekkor sok fiatal kartársam nevében emelek szót, akik talán nincsenek abban a helyzetben, hogy ezt megtehetnék.

Ugyanis az életben gyakran előfordul, (ami pedig elég sajnos,) különösen privát uradalmaknál, hogy az

„Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói”

Irta: TOMASOVSKY IMRE ny. miniszteri tanácsos.

Ezen kitünő és hézagpótló szak- és tankönyv ismertetése céljából az alábbiakra hívjuk fel tag- és kartársaink és az érdeklődő szakkörök figyelmét:

Az erdészeti segédzemélyzet évek óta nélkülözött oly irányu szakmunkát, amely szolgálatának sokféle ágaiban tanácsadója, vezetője, utbaigazítója lett volna. E rég érzett hiányon segít Tomasovszky Imre ny. miniszteri tanácsos most megjelent műve.

Szerző hosszas állami szolgálata alatt mindazt, amire a modern erdőgazdaságokban alkalmazott erdészeti segédzemélyzetnek lépten-nyomon szüksége lehet, nagy szorgalommal gyűjtötte össze s írta le. Szerzőnek — mint tudjuk — különösen a máramarosszigeti m. kir. erdőigazgatóságnál és a nagy kiterjedésű övizi (Szepes vm.) kincstári erdőgazdaságnál évek hosszú során szerzett tapasztalatai szolgáltak alapul a mű megírásánál.

Műve felöleli az erdészeti aliszt külső szolgálati tennivalóit; minők: a birtokhatárvédelmi-, az erdővédelmi-, a fő- és előhaszonvételek-, mellékhaszonvételek-, az erdőtermények árusítása-, az erdőművelés-, a madárvédelmi-, halászati- és vadászati-, továbbá az építkezések-, az erdőrendezőségi- s végül a ritkábban előforduló szolgálati tennivalókat és az írásbeli tennivalókat.

E kitünő mű, mint tankönyv is elsősorban az erdészeti és vadászati szakiskolák növendékeinek is nélkülözhetetlen tankönyve lesz, amely hasonló irányu és hasonló szakkönyv hiányában valósággal hézagpótló mű.

A mű nyelvezete könnyű, gördülékeny. Az egyes témák röviden s a célnak megfelelően vannak kidolgozva. A mű elolvasása révén az erdészeti személyzet hasznos utmutatásokhoz fog jutni.

A művet a „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédzemélyzet Országos Szövetsége, Miskolc” adta ki. Abból, hogy már eddig is 700 példány van e műből előre megrendelve, illetve let foglalva, e mű iránt láthatóan megnyilvánuló igen nagy érdeklődésre tekintettel, igen célszerűnek látszik az, hogy mindazok, akik e kitünő szakmunkát meg óhajtják szerezni s azt eddig még nem rendelék meg, megrendeléseiket mielőbb az alábbi címre küldjék be, hogy szükség esetén egy második kiadás is idejekorán legyen elkészíthető, annál is inkább, mivel a kinyomatás igen költséges volta miatt e mű első kiadása csak az előre beküldött megrendelések arányában történhetett meg. A mű nyomdai kiállítása igen csinos és díszére válik a miskolci Magyar Jövő Nyomdatüzem és Lapkiadó R.-T. -nak“.

A mű tartalma:

I. rész. A külső szolgálat tennivalói.

I.	Fejezet.	A birtokhatár védelmi szolgálata.
II.	„	Az erdő védelmi szolgálata.
III.	„	Az erdő fő- és előhaszonvételei körüli szolgálat.
IV.	„	Az erdő mellékhaszonvételei körüli szolgálat.
V.	„	Az erdő terményei árusítása körüli szolgálat.
VI.	„	Az erdőművelés körüli szolgálat.
VII.	„	Madárvédelmi, halászati és vadászati szolgálat.
VIII.	„	A szolgálati kerületben előforduló száraz- és víziépítkezések és az erdőrendezőségi munkálatok körüli szolgálat.
IX.	„	Egyéb más, a szolgálati kerületben előforduló tennivalók körüli szolgálat.

II. rész. Írásbeli tennivalók.

X.	Fejezet.	1. A szolgálati könyv vezetése.
		2. Jelentések tétele.
		3. Határidős beadványok jegyzékének vezetése.
		4. Bérjegyzékek szerkesztése.
		5. Havi jelentések készítése.
		6. Rendeletgyűjtemény vezetése.
		7. Erdőtermény árjegyzékivonat.
		8. Favágatási tervkivonat.
		9. Erdőművelési tervkivonat.
		10. Legeltethető erdőrészek kimutatásának készítése.
		11. Leltári tárgyak kimutatásának készítése.
		12. Szerződések nyilvántartásának készítése.

A zsebben hordozható, 133 oldalra terjedő és betűsoros tárgymutatóval ellátott mű ára darabonként: kötve 5 pengő, füzve 4 pengő, melyhez még azonkívül a postai szállítási díj is hozzájárul s a M. E.

O. Sz. tagjai részletfizetésre is megkaphatják.

Megrendelhető: „Az Erdő” szaklap szerkesztőségénél: Miskolc, Pénzügyi palota, III. em. 55. vagy az „Országos Erdészeti Egyesület”-nél Budapest, V. Alkotmány-u. 6. sz.

Az előre megrendelt példányok postai szíjjelküldése már folyamatban van.

Ujabb megrendeléseknél olvasható és pontos címet kérünk.

idősebb kartársak (tisztelet a kivételnek) kihívó és inkollegiális viselkedést tanusítanak a kezdő, egyébként végzett fiatal kartársakkal szemben, vagy, hogy ugymondjam, a szószoros értelmében lenézik őket, sőt arra is van példa, hogy arra sem méltatják, hogy kezetszorítsanak velük. Ezt pedig teszik leginkább olyanok, akik a sorstól megáldva, vagy szerencsésük folytán talán magasabb pozíciót töltenek be, vagy ami természetes, több szolgálati idő elteltével, nagyobb tekintéllyel és taapszlatlaltal bírnak. De azt viszont elfelejtik, hogy az idő halad és évek múltán az a fiatal kartársa ugyancsak oda fog jutni ahová azok, akik ezt teszik, mert hát képzettségük ugyancsak egy. Már ezekután aztán kartársaim, hogy kívánhassuk azt, hogy mások megtiszteljenek bennünket, amikor saját magunk sem becsüljük egymást. Ehelyett inkább ajánlatos, kedves kartársaim, a szimpatikus érzés egymás iránt és lehetőleg örökítsük át tudományunkat és tapasztalatainkat az utódokra is. Mert a tudomány senkivel sem születik meg, hanem azt mindenki az élet iskolája neveli ki.

Legyünk kollegiális viselkedésűek, éljünk kölesönös szeretettel egymással szemben, hogy jó szívvvel emlegesenek meg bennünket az utód fiatal kartársaink, ahelyett, hogy átkot szórnanak majd nyugvó porainkra. Mert addig amíg a kartársak között ezen személyeskedés dül, egységessé nem lehetünk, pedig nem szabad elfelejteni, hogy szövetségünk jövőjét, valamint az erdész- és vadászteknitelyt is a fiatal generációra kell hogy felépítsük.

Pilisszentkereszt, 1928. évi október hó 26-án.

Kis-Tóth Tamás
kir. közalap. erdőőr.

Vita

vagy lehet-e a jó erdész egyben jó vadász is?

Nádasdierdön Vas megye

Miután a mai korban a legtöbb uradalom elvárja az alkalmazottjától, hogy az ugy erdészetiileg, mint vadászatilag teljesen megfeleljen igényeinek. Talán nem is lesz érdektelen, ha egy kis vitatkozást folytatunk arról, hogy lehet-e a jó erdész egyben jó vadász is.

Például az én véleményem szerint egy igazi erdész sohasem lehet egyben kifogástalan vadász is.

És pedig nem lehet azért, mert ami erdészetiileg hasznos, az legtöbb esetben vadászatilag káros.

De emberileg és észszerűleg mégis csak az az alkalmazott érvényesülhet leginkább, ki mind a két szakmában egyenlő jogokkal és kötelességekkel bír és ért is hozzá.

Mert ahol külön van választva az erdészeti apparátus a vadásztól, ott legtöbb esetben állandó a surlódás az alkalmazottak közt és végeredményben az elkedvetlenkedés és nemtörődömség következik be, miből kifolyólag kárt szenved ugy az erdő-, mint a vadgazdaság.

Hogy az erdész nem lehet jó vadász is, azt a következőkben próbálom megokolni:

Egy izig-vérig erdész sohasem lehet tul ambiciós vadász is, legfőljebb csak szenvedélyes vadászó, mert pld. az erdésznek legnagyobb szenvedélye az, hogy minél értékesebb erdőt neveljen, azt pedig csak ugy érheti el, ha a fiatalosokat minél korábban annál gyakrabban tisztogatja, hogy a cserjék és az értéktelen gyomfák el ne nyomhassák a nemesebb és tenyészteni kívánt fajokat, továbbá, hogy a be nem települt részeket utánpótolhassa.

Azután legfőbb célja még az is, hogy az erdőből minél nagyobb jövedelmet hajtszon, mit csak ugy érhet el, ha minden néven nevezendő erdei terméket összegyűjt, pld. magvak, gyümöles, gubacs, hulladékfa stb.

Ezek pedig mind a vadgazdaság rovására mennek. Mert egy jó vadásznak legfőbb szenvedélye az, hogy a vadállomány minél nagyobb nyugalomba hagyassék, ezt pedig csak ugy érheti el, ha az erdőben minél kisebb a zaj és a mozgás. A tisztogatások és egyéb termékek összegyűjtése pedig zaj és mozgás-nélkül lehetetlen.

Azután még az erdésznek az sem okozhat örömet, hogy a eseteteket letapossák, rágják és a nagyobb fiatalosokat lekérgezik, különösen az aggancsárok.

Viszont a vadásznak pedig örömet okoznak ezek a jelenségek, mert akkor bizonyos hogy léteznek és többen vannak az aggancsások, ha sok lenyuzott kérgű fát és erős váltókat (esapásokat) fedezhet fel az erdőben.

Szóval nagyon sok mozzanat van olyan, mi az erdésznek fájdalmat okoz azzal, amivel viszont a vadásznak a legnagyobb örömet szerzi és megfordítva.

Ezek előre boesájtása után a következő kérdéseket vettem fel hozzászólás céljából, hogy azokból tudásunkat gyarapithassuk. Még megjegyzem, hogy ezen vita egyedüli célja a tanulás, nehogy valakinek eszébe jusson a személyeskedés útjára lépni, vagy az önérzetében megsértődni.

1. Lehet-e az erdész jó vadász is és viszon?
2. Lehet-e egyáltalán csökkenteni az aggancsárok által okozó fanyuzásokat?
3. A sikvidéki erdőben miért nem tartja be a nagy vad az állandó váltót?
4. Szabad-e naponta a eserkelő utakon az erdőörnek vagy vadörnek elhaladni?
5. Okszerü-e a nagy vadat les alkalmával idő előtti kiváltásra kényszeríteni?
6. A ragadozókra tett lövések helyeserére kényszerítik-e az őzbakot és a szarvasbikát?
7. A szarvasbögés idején megtörténhetik-e az, hogy a 12-es és 10-es bikák (tehén nélkül ugyan, de) együtt tartózkodnak?
8. Szabad-e a tanuló vizslával ragadozót nyomoztatni?

Véletlen

(Folytatás.)

Már annyira haladtunk előre, hogy a további ut folytatása nem volt tanácsos, mert túlhaladtuk volna a legjobb váltókat. Megálltunk hát a teendőket megbeszélendő. Alig hallgatott el azonban óvatos járásunk alig hallható zaja, mikor alattunk, a lejtős oldalon erőset riad egy vaddisznó, majd az egész falka és a következő pillanatban sebes robajjal vágatnak a hegyoldalon fölfelé. Az első riadás után puskámat lövésre készen kezembe kapom, egyik esöve gömbölyü egyes, másik ötös golyóval töltve. A falka állandó riadások közt tör fölfelé a hegyoldalon, iránya mintha a mi állásunk lenne. Én, mint fiatal, még tapasztalatlan vadász, azt hittem, hogy a vaddisznó falka támadást intéz ellenünk és drukolásomat a még mindig tartó sötétség csak fokozta. Ugy éreztem, hogy kalapomat legalább egy méter magasra emelte már az egyébként csak egy milliméteres hajam, csak mikor rátápitottam az oldalamon lógó, hatalmas vadászkésemre, mint a végső szükség eszközére, lettem

kissé nyugodtabb. Természetes, hogy a csűrhe nem támadott, hanem előttünk, úgy 10—12 méternyire vágatott keresztül a kocsitton és haladt fölfelé az eléggé meredek emelkedésen. A kocsittól néhány méter haladhatot fölfelé a csűrhe, amikor mintegy parancsszóra megállt és én a hegyoldalon már fölfelé nézve, a még mindig elég sötétben egy még sötétebb pontot, inkább sejtettem, mint láthattam megtorpanni. Pillanat műve, arcomhoz kapom fegyveremet és az egyes golyót ráhuztam. Fegyverem dörrenésére a megriadt csűrhe eliramodott, csak egy gyenge, nyögésszerű sivitást hallottam és egy lefelé gördülő tömeg zökkenéses zörgését, ami gördült, gördült lefelé mindaddig, míg a kocsitra le nem ért, ahol elakadt. A második lépésemnél azonban testi épségem felügyelője kabátom hátsó részébe kapaszkodott, nem eresztett egy tapodtat sem. Alig hallhatóan sugta, ha sebzett vaddisznó, veszélyes a megközelítése. Bármennyire kíváncsi voltam is, a föltevést el kellett fogadnom, tehát vártam. A 2—3 pernyi idő, ami a legurult tömeg életteleniségének megállapításához szükséges volt, nekem egy örökkévalóságnak tetszett. Semmi életjel, állapítjuk meg végre; ha vadisznó lenne is, már nem él, volt a közös megállapításunk. Feszült figyelemmel tettünk meg vagy 6—7 lépést a legurult tömeg elakadási helye felé, újabb 1 perces figyelés, de a legurult valami legesekélyebb életjelt sem adott. Fegyveremet lövésre készen tartva, halkán szólok Szaben bátyámnak, hogy gyujtana gyufát. A gyufagyújtás iránti aggályainak kifejezése után, amit a minden eshetőségre közben tartott fegyverem hatalmával sikerült ellensúlyoznom, meggyújtotta a gyufát. Mikor a gyufa teljes lánggal égett és az előttünk levő területet néhány lépésnyire megvilágította, lábaim mintha földbe gyökereztek volna a sejtett, de mégis meglepően ható látványtól: tőlünk néhány lépésnyire, hova a gyufa világitása még elég jól elhatott, egy vaddisznó kinyúlt, élettelen tetemét láttam. A gyertyát, gyertyát, mondom türelmetlenül és a következő pillanatban már lobogva égett a gyertya. A most már elég jó lumináció mellett is óvatosan közelítjük a vaddisznót, csak mikor 1 lépésnyire voltunk, győződünk meg, hogy szegény pára, annak rendje-módja szerint kimult. Hozzálépve megsimítottam és a lövés helyét keresve, bámulva láttam, hogy a golyó a jobb blatton hatolt be, a szív táján át a bal blatton tört ki hatalmas sebet szakítva.

Testi épségem felügyelője szüntelenül beszél és különösen azon szörnyűködik, hogy ő semmit nem látott a sötétben, én meg vaddisznót lövök. Véletlen volt, Szaben bátyám, de hát most mit csinálunk a disznóval? Kérdésemre jót nevet és mint aki dolgával tisztában van, csak annyit mond: visszük. A rövid kijelentésre meghökkenem, mert azt hittem, hogy hazáig visszük, de Szaben bátyám megnyugtató, hogy csak a székely felé vivő, innen 4—4½ kilométernyire levő országúthoz visszük, ott majd jön szekér és beszállítja.

Erős 2 db suhangot vágunk, azokon keresztbe fektetve a vaddisznót, egyik elöl, másik hátul, belekapaszkodunk a suhangok végeibe és háromnegyedórai, pihenőkkel bélelt ut után, megérkeztünk a cca 90 kg. súlyu serte vad-dal s homlokokról az izzadságot letörölve, gyönyörködve nézem a már némi utat megtett napot és aransugaraiban fürdő gyönyörű zsákmányt.

Szaben bátyám számítása helyes volt. Alig félórai várakozás után szekérszörgést hallottunk és az országút kanyarulatánál feltűnt a szekér. Tágranyilt szemekkel bámul a frate, amint hozzánk közeledik. Megállítjuk és illő díj kilátásba helyezésével kérjük, hogy úgy a zsákmányt, va-

lamint minket is a székelyre szállitana be. A fuvarozásra a frate örömmel és díjtalanul vállalkozott és bükkfanyelvén lotyogva mondta: „áldja meg az Isten az urat, amiért lelőtte, ez legalább nem eszik több kukoricát.“

A város végétől 7—800 méterre levő cigányfalú végénél megállítja Szaben bátyám a szekeret, (a lelövés óta teljesen elkommunizálta a parancsnokságot) leszáll és mondja, hogy a disznót is levesszük. Kérdésemre, hogy miért, annyit mondott, majd meglátom. A disznó levétele után megköszöni a fratenak a fuvarozást és elbocsátja. Hozzám fordulva, mondja, várjak egy kicsit, bemegy a cigányfaluba. Nem telt több 20 perennél, mikor rudakkal, hatalmas tölgy- és fenyőgallyakkal ellátott 70—80 főből, fehér, fekete, kiesi és nagyobb tagokból álló cigányhadserggel tért vissza. Egy pernyi időben telt, a vaddisznó első és hátsó lábai már össze voltak kötve és egy rudat dugtak az összekötőt lábak közé. A lábak közé dugott rud segítségével fölemelték a vaddisznót és 2 db 5 méternyi hosszú rudra helyezték. A 5 méteres rudak alatt 6—6 kiválasztott cigánylegény állt, vállukon tartva a rudakat, középen a csüngő vaddisznóval.

Szaben bátyám műértően rendezte a menetet és elindította. Elöl egy szakasz tölgygallyakkal ellátott cigány zárt sorokba, kétoldalt fenyőgallyakkal ellátott 1—1 szakasz cigány két-két sorba, középen haladtak önérzetes feresz léptekkel a disznó vivők, néha kegyetlenül acsarkodva egymásra, ha a lépést valamelyik meghibázta és hátul a menetet tölgyfagalyas szakasz zárta be. A menet a főrendező által meghatározott nótát énekelt, esekély művészi eredménnyel, de annál fül-siketítőbb hangon.

Ahogy a város első kereszt utcáját elértük, én befordultam a mellék utcába, mert ekkora parádét mégsem bírok közelről; a menet pedig haladt a főuton. Ez sikerült, mert testiépségem felügyelője annyira el volt foglalva a rendezéssel, hogy nem vette észre hosszulásémet. Lakásomra érve, felfrissítettem magamat alapos mosakodás és dupla reggelivel, aminek végeztével meglehetősen sétáltam az irodába.

Ez a nagyszerű, ez briliáns, fogad főnököm és kezét nyujtva gratulál. Véletlen, mondom én, ami bárkivel is megeshetik.

Szy Ferenc
erdőőr.

Helyreigazítás

A múlt hóban „Az Erdő“ szaklapban leközölt „A német donga termelése és szállítása“ című cikkben több helyen nyomdahiba csuszott be, ezen nyomdahibák értelmi zavarok elkerülése végett külgazittatnak, ezek a következők:

a) a 6-ik pont alatt levő 1-ső mondat 4-ik sorában: hogy a tömegesebb méretek „a“ szerint termeltessék; az idézőjelbe foglalt (a) kimaradt;

b) a 10-ik pont alatti megjegyzés rovatában írt mondat utolsó sorában: m³-enkénti fajsúlyegységgel „szorozva“ helyett „szorosan“ szó van írva;

c) a 9-ik pont alatt 2-ik mondat 1-ső sorában: „vág-lapon“ szó helyett „vég-lapon“ szó van írva. Ugyancsak ezen mondat 15-ik sorában: „(L. a IX. és X. ábrát)“ szó helyett „(L. a IX. és XI. ábrát)“ szó van írva és végül szintén ezen mondat utolsó előtti sorában: a dongák „fején“ szó helyett „fejjén“ szó iratott.

H I R E K

Kinevezések. A földművelésügyi miniszter ur Önagyméltósága 7218/1928. F. M. számú rendeletével adott felhatalmazás alapján, f. évi november hó 1-ével az alábbi kinevezések történtek meg. *Műszaki altiszt-főerdőőrökké:* Szegeden Kolozsváry István, Győrött Horváth Gyula, Gödöllőn Tajuel János, Miskolcon Béldi György. *Szakaltiszt főerdőőrökké:* Győrött Habina József, Gödöllőn Surin István, Miskolcon Páris Sándor, Jedinák Lajos és Puska Pál. *I. osztályu altiszt-erdőőrökké:* Miskolcon Strobenz Géza, Józsa János, Gergely József és Nagy János.

Kitüntetés. A földművelésügyi miniszter ur Önagyméltósága elismerő oklevéllel és pénzjutalommal tüntette ki Schoffhauser Jánost a zirczi apátság érdemes erdőőrét. Ez a magas kitüntetés olyan férfit ért, aki ügybuzgón, kitartó szorgalommal 57 éven át végzett becsületes munkája gyümölcseként, tényleg megérdemelte, hogy hű szolgálatai e magas kitüntetéssel megjutalmaztassanak. A kitüntető elismerő oklevelet és pénzjutalmat f. évi szeptember hó 16-án, Veszprém vármegye főispánja megbízásából, a zirczi járási főszolgabíró, lélekemelő, szép, ünnepi beszéd kíséretében adta át, a becsületes munkában megöszült 80 éves kartársunknak. Ezután dr. Werner Adolf zirczi apát meleg szavakkal méltatta hűségese erdőőrnek hasznos és hű szolgálatait, példaként állítva őt oda, többi kartársai elé — s a maga részéről is nagyobb összegű pénzjutalomba részesítette az ünnepeltet, aki meghatóttan mondott hálás köszönetet az őt ért kitüntetésért és elismerésért.

„A német donga termelése és szállítása“ című cikkünk folytatása a jövő számunkban jön.

4389/1928. eig. szám.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY

Vas vármegye közigazgatási bizottsága gazdasági albizottságának 2539/1928. kb. számú határozata alapján a szombathelyi m. kir. erdőhivatal kerületében megüresedett s Nyögr székkel rendszeresített járási erdőőri állásra ezennel pályázatot hirdetek.

Az állás javadalmazása a következő:

Évi fizetés	1090 pengő
Évi lakbér	82 pengő

Pályázni szándékozók felhivatnak, hogy keresztlevéllel, erdőőri szakbizonyítvánnyal, hatósági erkölcsi s orvosi és családi állapotukat igazoló bizonyítvánnyal, valamint eddigi szolgálatukra vonatkozó szolgálati bizonyítvánnyal felszerelt, kellően bélyegezett és Vas vármegye közigazgatási bizottság gazdasági albizottságához címzett kérvényüket legkésőbb *folyó évi december hó 15-ig* a „Győri m. kir. erdőigazgatóság Győr, Bisinger-sétány 28. sz.“ címre nyujtsák be.

A kinevezendő erdőőr tartozik állását legkésőbbben *1929. évi január hó 1-én* elfoglalni és egy évi kifogástalan szolgálat után lesz véglegesítve.

Győr, 1928. évi november hó 2-án.

A m. kir. erdőigazgatóság.

Szerkesztői üzenetek

Martinek Ferenc, Pusztamarót. A küldött összeget a kimutatásban felsorolt kartársak javára pontosan elszámoltuk. Szívélyes üdvözléssel.

Molnár András, Hódmezővásárhely. Küldött összegeket megkaptuk, tagdíja 1929 június hó végéig rendezve van, temetk. járuléka 14 haláleset után van kifizetve.

Vigh Gyula, Nyírmártonfalva. Küldött összeggel tagdíja 1928 október 1-ig rendezve van.

Deák Ferenc, Nagykörös. Küldött összeget kívánsága szerint Kis Prumik L. javára is elszámoltuk. Szív. üdv.

Varga István, Dobrony. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Ön szövetségünknek 1928 április 1-től tagja már. Szív. üdv.

Erdőssy József, Arló. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk.

Bocsi József, Isaszeg. Küldött összeget megkaptuk. Ön szövetségünknek 1926 november 1-től tagja, ez időtől 1928. év végéig 16 pengő 50 fillér, 50%-os tagdíj iródott számlája terhére, amelyre a most küldött 5 pengővel együtt összesen 13 pengő tagdíjat fizetett be. Tehát a folyó évre fennáll még 3 pengő 50 fillér hátralék. Kedvezményes tagdíjra jogosultságát megállapítottuk és tartozását eszerint módosítottuk. Szív. üdv.

Kiss Tóth Tamás, Pilisszentkereszt. Küldött összeget az Ön, Bóznér, Grellnek, Varga és Pölöskei tagtársak javára elszámoltuk.

Takács János, Pókházi erdő. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Tagjaink sorába szívélyesen üdvözljük.

Forgách Pál, Hidvégardó. Küldött összeget kívánsága szerint az Ön, Prém, B. és Dzsoppin J. kartársak javára számoltuk el. Szív. üdv.

Szekeres Károly, Magyarhertelend. Küldött összeggel tagdíja 1928 június 30-áig rendeztetett, amelyben a temetkezési segélyalap járuléka nem foglaltatik. A temetkezési alap beiratási díja 1 pengő és a halálesetenkénti hozzájárulás 50 fillér, ezideig 5 haláleset fordult elő, mely alkalommal az elhunyt tagtársak özvegyeinek minden esetben kiutaltuk az őket megillető 200—200 pengő segélyt. Weisz Ádám kartárs címére a lapot elküldöttük. Szív. üdv.

Mocsáry József, Réde. Küldött összeggel tagdíja a f. évre teljesen kiegyenlített. 1929. évre javára irtunk 2 pengőt. Szív. üdv.

Fejér Zoltán, Hevesbátor. Küldött összeget az Ön és Szabó J. kartárs javára elszámoltuk.

Nagy Sándor, Orosháza. Küldött összeggel tagdíja a folyó évre teljes kiegyenlítést nyert. Temetkezési alap járuléka is kiegészített. Szív. üdv.

Mészáros József Csesznek. Küldött összeggel 1928. évi tagdíja teljesen kiegyenlített. Temetkezési alap járuléka hátraléka nincsen.

Bräuer Herman, Tata. Küldött összeget megkaptuk s a tatal csoport kimutatása szerint elszámoltuk. Szív. üdv.

Tóth László, Galgamácsa. Küldött összeget kívánsága szerint az Ön és Fekete J. javára számoltuk el. Fekete J. tagdíja 1929 februárig, Tóth L. tagdíja 1928 december hó végéig a temetkezési járulékkal együtt rendezve van. Szív. üdv.

Tancsik György, Parád. Küldött összeget kívánsága szerint elszámoltuk. Temetkezési alapra 3.50, tagdíjra 16.50 pengőt fordítottunk. Szív. üdv.

HIRDETÉSEK

Róm. kath. vallású, 43 éves, nős, családos, jól szakvizsgázott, szaktudással és kellő gyakorlattal bíró erdőőr állást keres. Címe a kiadóban. — (1.)

Állást keres 39 éves, kis családú, szakvizsgázott erdőőr. Erdőőri, vadászati vagy fácánmesteri állást keres. Kitűnő bizonyítványai vannak. Új erdőtelepítésben, csemetekert kezelésében jártas s általában igen nagy gyakorlata van az erdészeti, vadászat minden terén. Jelenleg felmondatlan állásban van, de szeretné állását jobbal felcserélni. Cím a kiadóban. — (2.)

Állást keres 24 éves, nős szakvizsgázott erdőőr. Jó bizonyítványokkal, 8 éves erdőgazdasági gyakorlattal az erdészeti-vadászati és vadtenyésztés terén teljesen jártas. Vállalja a kis- és nagy vad telepítését és tenyésztését, valamint irodai munkát is. Megélhetési viszonyainak javítása céljából 1929. év január 1-ére állást változtatna. Szíves ajánlatokat „Az Erdő” kiadóhivatalába kér („Erdőben született” jelíggel).

Jó megjelenésű 32 éves, önhibáján kívül elvált gyermektelen főerdőőrné ezúton keresi korához illő olyan magastermetű, hasonló állású férfi ösmeretségét házasság céljából, akinek szerető feleségre, esetleg 1—2 gyermekének anyjára és szorgalmas gazdasszonyra van szüksége. Butorom és ingatlanom van. Csak fényképpel ellátott komoly ajánlatokra válaszolok. Ajánlatokat kérem a kiadóhivatal címére küldeni. „Síratom az erdőt” jelíggel.

Egyéves erdészeti gyakorlati szolgálatra 19—22 éves, egészséges, jó megjelenésű és magaviseletű fiatal ember (lehetőleg kartárs fia) november 1-i belépésre kerestetik. Fizetés levélbeni megállapodás szerint. Levél Forgács Pál urad. erdész (Báró Sólymossy uradalom) u. p: Hidvégyardó, Abauj m. címére küldendők.

Erdeifenyőmag, feketefenyőmag, lucfenyőmag, vörösfenyőmag, minden bel- és külföldi túlevelű és lombfagnagot: **magaskóris, juharmagok, akácmağ.** Erdészeti csemeték saját faiskolából, gyümölcs vadoncok. Slav. kocsányos és kocsánytalan tölgyfák. Kocsányos, kocsánytalan és csertölgy csemete! **4 é. is. lucfenyőcsemete** tavaszi vetésre, illetve ültetésre ajánl garantált, legprimább minőségben

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár

Árjegyzék
ingyen!

Kőszeg (Vas megye)

POLGÁR KÁLMÁN FIA

ÓRA ÉS ÉKSZERTELEPE

BUDAPEST, VI., TERÉZ-KÖRUT 5., I.

ÓRÁK 5 évi jótállással!

Ékszerek 14 kar. hat havi lefizetésre!
aranyból

KÉRJEN AJÁNLATOT!

JAVÍTÁS! VÉTEL! CSERE!

Vidéki megbízásokra nagy gondot fordítok.

Kisebb fokú szakismeret?*

MEGJELENT

„Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói“

Irta: TOMASOVSKY IMRE
ny. miniszteri tanácsos.

Megrendelhető az „ERDŐ” szerkesztőségénél Miskolcon,
Pénzügyi palota II. em. 55.

Elsőrangú

valódi sárgabarackpálinka

különlegesség

Ár literenkint P 4.60.

**Nagyobb mennyiségnél megfelelő
árengedmény.**

Egyedüli képviselte az ország területén:

Lehóczky János

Budapest, V., Alkotmány-utca 6.

**Hazai és slavoniai tölgyfák,
az összes lombfa és fenyőfák
és csemeték kaphatók**

KEINER REZSŐ

ny. m. kir. erdőmérnök,
erdei mag-, csemete-termelő és fatermelő

GÖDÖLLŐN

Árjegyzék ingyen
és bérmentve küldök.

Mindennemű rönglát vásárolunk

Tagoknak és előfizetőknek az álláskereslet és a kínálat rovata rövid közlésekre díjtalanul áll rendelkezésre. — „Az Erdő” munkatársai megfelelő írói tiszteletdíjban részesülnek. — A lap után netalán származó tiszta jövedelem teljes összegében a M. E. O. Sz. javára fordítatik. — Hirdetések egy hasábos garmondszedés milliméter soronként 10 fillérrel, táblázatos és garmond betűnél kisebb betűfajszedés másfélszeres egységárral számíttatik.

A kiadásért felelős: Nádaskay Richard.

Nyomatott a Magyar Jövő Nyomdaüzem és Lapkiadóvállalat Rt.-nél Miskolc, Hunyadi-utca 13. (Igazgató: ifj. Ludvig István.)

